

"otostopçunun galaksi rehberi" nin soyundan geliyor..." new york times

Neil
Gaiman

Terry
Pratchett

KIYAMET
GÖSTERİSİ

CADI AGNES ÇATLAK'IN DAKİK VE KAT'İ KEHANETLERİ

2.
BASKI

Neil Gaiman, bugüne kadar pek çok fantazy romanı ve çizgi roman yazmış olan Neil Gaiman 1960 yılında İngiltere’de doğdu. Sandman serisi, Yıldız *Tozu*, Amerikan Tanrıları, Kıyamet Gösterisi, *Yokyer* ve Koralin yazarın öne çıkan eserlerinden başlıcalarıdır. Hugo, Nebula, Bram Stoker ve Newbery Medal gibi pek çok ödül kazanan yazar, hayranları tarafından edebiyat dünyasının ‘rock yıldızı’ olarak görülmektedir. (Hâlâ 1.80 boyundadır ve siyah tişörtler giymektedir.)

Terry Pratchett, 1948’de doğdu, hâlâ da ölmüş değil. 1965’te gazeteci olarak çalışmaya başladı ve ilk cesedini işe başladıktan üç saat sonra gördü; o günlerde iş tecrübesinin bir değeri vardı. 1987’de kendisini Diskdünya’nın daha eğlenceli çalışma hayatına adadı. O günden bu yana kitaplarının sayısı iki katına çıktı. Genç okurlar için de kitaplar kaleme alan Pratchett’a edebiyata yaptığı katkılardan ötürü Kraliyet tarafından ‘Sör’ unvanı verilmiştir. (Yeterince muzlu daiquiri içti, teşekkürler. Artık cin tonik zamanı.)

KIYAMET GÖSTERİSİ

CADI Agnes Çatlak'ın
DAKİK VE KAT'İ
rehanetleri

Gaiman & Terry Pratchett
& Neil

UYARI

Kıyamet'i başlatmak tehlikeli olabilir. Sakın evde denemeyin.

Kıyamet Gösterisi
Özgün Adı Good Omens
İthaki Yayınları - 773

Yayına Hazırlayan: *Evrin öncül*
Düzeltili: *Nurcan Başer*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Kapak İllüstrasyonu: *Douglas Smith*
2. Baskı, Mayıs 2012, İstanbul

ISBN: 978-605-375-183-0
Sertifika No: 25001

Türkçe Çeviri © Niran Elçi, 2011 ©İthaki, 2012 © Neil Gaiman ve Terry Pratchett, 1990 Önsöz ve Yeni Eklmeler © Neil Gaiman ve Terry Pratchett, 2006

Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz. İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur. Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

ithaki@ithaki.com.tr
www.ithaki.com.tr
www.ilknokta.com

Yazarlar, iblis Crowley'ye katılarak, bu kitabı
G. K CHESTERTON'un anısına adamak isterler.
Neler döndüğünü anlayan bir adamdı kendisi.

önsöz

İnsanlar, *Kıyamet Gösterisi*'ni yazmak nasıl bir histi?, diye soruyorlar.

Biz de onlara şöyle yanıt veriyoruz: Biz yalnızca iki adamdık, tamam mı? Hâlâ öyleyiz. Bir yaz işiydi bu. Yaparken çok eğlendik, parayı yan yarıya bölüştük ve bir daha asla yapmamaya yemin ettik. O kadar da önemli olduğunu düşünmedik.

Bir açıdan hâlâ önemli değil. *Kıyamet Gösterisi*'nin yazarları o günlerde onları zaten tanıyan insanlar arasında ünlü sayılırdı yalnızca. Kitabın satacağından bile emin değildiler. Dünyadaki en çok onarım gören kitabı yazacaklarını kesinlikle bilmiyorlardı. (İnanın bize: Küvete düşürülmüş, endişe verici bir kahverengiye dönmüş, bantla yapıştırılmış, ipe bağlanmış, hattâ bir seferinde, tamamen dağılan sayfaları plastik torbaya doldurulmuş karton kapaklı kitaplar imzaladık. Diğer yandan, kitabı cevizden yapılmış, gümüş işlemeli, içi siyah kadife kaplı özel bir kutuda getiren bir adam da çıktı karşımıza. Kutunun kapağında gümüş rünler bile vardı. Hayır, onların ne olduğunu sormadık.) Bir görgü kuralı tüyosu: Bir yazardan kolunuzu imzalamasını istemek sorun değildir, ama ardından yandaki dövmeceye gitmek ve yarım saat sonra geri dönüp iltihaplı imza dövmesini yazara göstermek görgülü bir davranış değildir.

Katıldığımız bazı imza günleri bizim cömert standartlarımıza göre bile fazla tuhaftı: Burger King restoranında yaşanan korkunç rehine olayı hakkında ki flaş haber bültenleri arasında, on beş saniyelik süreler içinde mizah hakkında konuşmak; *Kıyamet Gösterisi*'nin bizim mesleğimizde 'kurgu' adı verilen türden bir eser olduğunu bilmeyen hazırlıksız New Yorklu radyo sunucusuyla röportaj yapmak ve 'biz İngilizler devamlı küfürlü konuştuğumuz için' devlet radyosunun ufak tefek Protokol Direktörü'nden röportaj öncesinde küfürlü konuşma konusunda sert bir uyarı almak gibi.

Aslında ikimiz de fazla küfretmeyiz, özellikle de radyoda konuşurken, ama önümüzdeki bir saat boyunca kendimizi, birbirimize bakmamaya özen göstererek, dikkatlice düşünülmüş, çok kısa cümlelerle konuşurken bulduk.

Sonra bir de okuyucular vardı, Tanrı onları korusun. Şimdiye dek onlar için yüz binlerce kitap imzalamış olmalıyız. Kitaplar genellikle dağılasıya okunmuş oluyordu; yepyeni, pırıl pırıl bir kitapla karşılaşsak, bunun sebebi genellikle kitabın sahibinin önceki beş kopyasının ya arkadaşları tarafından çalınmış, ya dev Sumatra termitleri tarafından yenmiş, ya da kitaba yıldırım düşmüş olmasıydı. Sizi uyarılmış olduk. Ah, bir de, anladığımız kadarıyla Vatikan kütüphanesinde de bir kopya varmış. Gerçekten öyle olduğunu düşünmek güzel.

Bu kitabı yazmak eğlenceliydi. Ve eğlence son hız devam ediyor.

BAŞLANGIÇTA

GÜZEL BİR GÜNDÜ.

Gördükleri günlerin hepsi güzeldi aslında. Günlerin sayısı yediye epey geçmişti ve henüz yağmur icat edilmemişti. Ama Cennet bahçesinin doğusunda toplanmakta olan bulutlar ilk fırtınanın yolda olduğunu haber veriyordu, görünüşe bakılırsa fırtına büyük olacaktı.

Doğu Kapısı'nın meleği ilk yağmur damllarından korunmak için kanatlarını başının üzerine kaldırdı.

“Affedersin,” dedi nazikçe. “Ne diyordun?”

“Dedim *ki*, kurşundan yapılmış bir balon gibi düştü bu seferki,” dedi yılan.

“Ah. Evet,” dedi Aziraphale adındaki melek.

“Dürüst olmak gerekirse, bizimki aşırı tepki verdi bence,” dedi yılan. “Demek istediğim, işlediği ilk günah falan filan. Hem, iyiyle kötü arasındaki farkı bilmenin neresi kötü anlamıyorum.”

“Kötü olmalı,” diye akıl yürüttü Aziraphale, olan bitene anlam veremeyen ve bu yüzden endişelenmeye başlamış birinin düşünceli ses tonuyla, “yoksa sen işe karışmazdın.”

“Bana yalnızca, Yukarı git ve biraz sorun çıkar, dediler,” diye açıkladı yılan. Adı Crawly ¹¹ idi, ama artık değiştirmeyi düşünmeye başlamıştı. Crawly adının kendisine hiç yakışmadığına karar vermişti.

“Evet, ama sen bir iblissin. Senin iyilik yapmanın mümkün olduğunu sanmıyorum,” dedi Aziraphale. “Senin, bilirsin işte, doğanla ilgili bu. Kişisel bir şey değil anlayacağın.”

“Ama işin komediye dönüştüğünü kabul etmen lazım,” dedi Crawly. “Yani, Ağaç'ı göstermek ve koca koca harflerle ‘Dokunmayın’ demek? Çok da incelikli sayılmaz, değil mi? Yani, ağacı çok uzağa ya da yüksek bir dağın zirvesine koysan olmaz mı? O'nun gerçekte ne planladığını merak ediyorum.”

“Hiç düşünmemek en iyisi gerçekten,” dedi Aziraphale. “Her zaman söylerim, esrarengiz planı kavramak imkânsızdır. Bir Doğru vardır, bir de Yanlış. Sana Doğruyu yapman söylenmişken ‘Yanlış’ı yaparsan, cezalandırılmayı hak etmiş olursun. Şey.”

Utanç dolu bir sessizlik içinde oturarak yağmur damllarının ilk çiçekleri zedelemesini izlediler.

Bir süre sonra Crawly, “Senin alevden kılıcın yok muydu?” dedi.

“Şey,” dedi melek. Bir an yüzünden suçluluk dolu bir ifade geçti, ama sonra geri dönüp oraya yerleşti.

“Vardı, değil mi?” dedi Crawly. “Acayip harlanıyordu.”

“Ee, şey...”

“Çok etkileyici görüldüğünü düşünmüştüm.”

“Evet, ama, şey...”

“Kaybettin, değil mi?”

“Ah, hayır! Hayır, tam olarak kaybettiğim söylenemez, daha çok...”

“Ee?”

Aziraphale perişan görünüyordu, “illa bilmen gerekiyorsa,” dedi hafifçe aksilenerek, “birine verdim.”

Crawly ona bakakaldı.

“Şey, vermeye mecburdum,” dedi melek dalgın bir ifadeyle ellerini birbirine sürterek. “Çok üşümüş görünüyorlardı zavallıcıklar. Kadın *çoktan* hamile kaldı bile, orada bir sürü vahşi hayvan var, hem fırtına da yaklaşıyor, bu yüzden ben de düşündüm ki, eh, ne zararı olur, bu yüzden bakın, dedim, geri gelerseniz korkunç bir kavga çıkar, ama bu kılıca ihtiyacınız olabilir, o yüzden buyurun, yo, teşekkürü gerek yok, herkese bir iyilik yapın ve burada güneşin üzerinize batmasına izin vermeyin.”

Crawly’ye bakarak endişeyle sırıttı.

“Yapılacak en iyi şey buydu, değil mi?”

“Senin kötülük yapmanın mümkün olduğunu sanmıyorum gerçekten,” dedi Crawly alayla, ama Aziraphale alaydan anlamazdı.

“Ah, umarım öyledir,” dedi. “Gerçekten de öyle olduğunu umuyorum. Bütün akşam endişelendim durdum.”

Bir süre yağmuru izlediler.

“Tuhaf olan şu ki,” dedi Crawly, “ben *de* elma olayının yapılacak doğru şey olup olmadığını merak ediyordum. Doğru şeyi yapan bir iblisin başı feci derde girebilir.” Meleği dürttü. “İkimiz de yanlış yapmışsak ne komik olur, değil mi? Ben iyi, sen de kötü şeyi yapmışsak ne komik olur, hı?”

“Pek değil,” dedi Aziraphale.

Crawly yağmura baktı.

“Hayır,” dedi ciddileşerek. “Olmaz herhalde.”

Yağmur kapkara perdeler halinde Cennet bahçesinin üzerine iner, gök gürültüsü tepelerin arasında homurdanırken, daha isimleri yeni verilmiş hayvanlar fırtınadan ürker bir yerlere sığınmışlardı.

Çok uzaklarda, sırılsıklam ormanda, ağaçların arasında parlak ve alev alev bir şey titreşti.

Karanlık ve fırtınalı bir gece olacaktı.

KIYAMET GÖSTERİSİ

Cadı Agnes Çatlak'ın Dakik ve Kaf'î Kehanefleri

kitabında izhar edildiği şekliyle insanlık tarihinin son on bir senesinde vuku bulan Belli Hadiselerin Hikâyesi.

Derleyen, düzenleyen, Eğitim Amaçlı Dipnotlar ve Arif Olanlar için irfanla zenginleştiren:
Neil Gaiman ve Terry Pratchett

OYUNCULAR

Doğaüstü Varlıklar

Tanrı (Tanrı)

Metatron (Tanrı'nın Sesi)

Aziraphale (Bir melek ve yarı zamanlı kitap sahafi)

Şeytan (Düşmüş bir Melek; Düşman)

Beelzebub (Bir Başka Düşmüş Melek ve Cehennem Prensi)

Hastur (Düşmüş bir Melek ve Cehennem Dükü)

Ligur (Bir Başka Düşmüş Melek ve Cehennem Dükü)

Crowley (Düşmekten çok Gezine Gezine Aşağı İnmiş bir Melek)

Mahşerin Dört Aflısı

ÖLÜM (Ölüm)

Savaş (Savaş)

Kıtlık (Kıtlık)

Kirlilik (Kirlilik)

İnsanlar

Zina-Etmeyeceksin Pulsifer (Cadı Avcısı)

Agnes Çatlak (Kahin)

Newton Pulsifer (Muhasebeci ve Cadı Avcısı Ordusu'nda Er)

Anathema Araç (Uygulamalı Gizemci ve Profesyonel Varis)

Shadwell (Cadı Avcısı Ordusu'nda Çavuş)

Madam Tracy (Boya Küpüne Batmış Kaltak [yalnızca sabahları, bir de önceden randevu almak kaydıyla perşembeleri] ve Medyum)

Rahibe Mary Çalçene (Azize Beryl Çenebaz Tarikatı'ndan Satanist bir Rahibe)

Bay Young (Baba)

Bay Tyler (Köy Sakinleri Derneği Başkanı)

Kurye

Onlar

ÂDEM (Deccal)

Pepper (Kız Çocuk)

Wensleydale (Oğlan Çocuk)

Brian (Oğlan Çocuk)

Tibetliler, Uzaylılar, Amerikalılar, Atlantisliler ve Mahşer'in başka nadir ve tuhaf Yaratıkları

Ve

Köpek (Şeytani cehennem tazısı ve kedilerin belalısı)

ON BİR SENE ÖNCE

EVRENİN YARADILIŞI hakkındaki -tabii eğer evren gerçekten de gayri resmi bir biçimde, öylesine başlayıvermiş değil de, yaratılmışsa- geçerli teorilere göre, evren bugünden on, yirmi milyar sene önce ortaya çıkmıştır. Aynı hesaba göre dünyanın dört buçuk milyar yaşında olduğu düşünülür.

Bu tarihler yanlıştır.

Ortaçağ Yahudi âlimleri Yaradılış tarihini İÖ 3760 olarak belirlemiştir. Bu tarih, Yunan Ortodoks din bilimcilere göre İÖ 5508'e kadar gider.

Bu tahminler de yanlıştır.

Başpiskopos James Usher'ın (1580-1656), 1654 yılında yayımlanan *Annales Veteris et Novi Testamenti*^{2} adlı eserine göre, Yeryüzü ve Gökyüzü İÖ 4004'te yaratılmıştır. Usher'ın yardımcılarında biri hesabı daha da detaylandırmış, Yeryüzü'nün İÖ 21 Ekim 4004 Pazar günü, sabah tam 9:00'da yaratıldığını, çünkü Tanrı'nın sabah erkenden, henüz dinlenmiş hissederken iş görmekten hoşlandığını zaferle ilan etmiştir.

Bu da doğru değildir. Gerçek saatten yaklaşık on beş dakika sapmaktadır.

Şu dinazor fosilleri meselesi, paleontologların henüz kavrayamadığı bir şakadır yalnızca.

İki şeyi kanıtlar bu:

İlk olarak, Tanrı son derece gizemli ve dolaylı biçimlerde hareket eder. Tanrı evrenle zar atmaz; Kendisi'nin tasarladığı esrarengiz bir oyun oynamaktadır ve diğer oyuncuların^{3} bakış açısına göre muğlak ve karmaşık bir pokere benzeyen bu oyunu siz zifiri karanlık bir odada, boş kartlarla, her şeyinizi ortaya koyarak, size kuralları söylemeyen ve *devamlı* gülümseyen bir krupiyeye oynamaktasınızdır.

İkinci olaraksa, Yeryüzü Terazi burcudur.

Tadfield Gazetesi'nin 'Günlük Falımız' köşesine göre, bu tarihçenin başladığı gün Terazi burcunu bekleyenler şunlardı:

TERAZİ. 24 Eylül - 23 Ekim.

Bugün kuvvetten düşmüş ve hep aynı döngüyü yaşıyormuş gibi hissediyor olabilirsiniz. Eviniz ve ailenizle ilgili meseleler gündemde, ama sorunlar havada kalmış. Gereksiz risklerden kaçının. Bir dostunuz sizin için önemli. Önemli kararları, önünüzdeki yolu görebildiğiniz bir güne erteleyin. Bugün mideniz hassas olabilir, salatadan kaçının. Beklenmedik bir yerden yardım görebilirsiniz.

Bu, her açıdan doğrudur. Salata meselesi dışında.

KARANLIK VE FIRTINALI BİR GECE DEÇİLDİ.

Öyle olmalıydı, ama hava böyledir işte, ne yaparsınız. Tam da Büyük Eser'ini bitirmiş, masada yatarken işe yarar bir fırtına bulabilen her çılgın biliminsanına karşılık, dingin yıldızların altında aylak aylak oturan düzinelerce başkası varken, Igor'a fazla mesai yazılır.

Ama sisin (ve ardından gelen yağmurla birlikte yedi derece birden düşen hava sıcaklığının) içinizi sahte bir güvenlik hissiyle doldurmasına izin vermeyin. Ilık bir gece olması, dışarıda karanlık güçler

olmadığı anlamına gelmez. Karanlık güçler her zaman dışarıdadır. Onlar *her yerededir*.

Her zaman. Asıl mesele de budur.

Bahsettiğimiz bu karanlık güçlerden ikisi, harap mezarlıkta sinsi sinsi bekliyorlardı. Biri tıknaz ve kamburunu çıkarmış, diğeri zayıf ve tehditkar görünümlü iki gölge. Birinci sınıf sinsiler, öyle ki, Bruce Springsteen ‘Sinsi Doğmuş’^[4] diye bir şarkı yapsa, albüm kapağına bu ikisini koyarlardı. Bir saattir sislerin içinde bekliyorlar, ama kendilerini yormadan hareket ediyorlardı; gerekirse gecenin geri kalanı boyunca da bekleyebilirlerdi, hattâ şafak sökerken son bir sinsicce bekleme patlamasına yetecek kadar da huysuz tehditkarlıkları kalırdı.

Yirmi dakika sonra içlerinden biri konuştu: “Hay ağzına edeyim. *Saatler önce* gelmiş olmalıydı.”

Hastur’du bu. Bir Cehennem Dükü.

SAVAŞLAR, VEBA SALGINLARI, ani teftişler gibi pek çok olgunun Şeytan’ın İnsanoğlu’nun işlerine karışmasının kanıtı olduğu öne sürülmüştür, ama demonoloji uzmanları ne zaman bir araya gelse, esas M25 Londra çevreyolunun bunun bir numaralı kanıtı olduğu konusunda aynı kanıya varırlar.

Elbette ki asıl yanılgıları, o sefil yolun sırf her gün üzerinde yaşanan inanılmaz katliam sahneleri ve ürettiği stresten dolayı şerir olduğunu varsaymaktır.

Aslında yeryüzünde pek az kişinin bildiği bir gerçek vardır: M25 çevreyolu, Kadim Mu medeniyetindeki Kara Tarikat’ın dilinde bulunan *Odegra* simgesi şeklindedir ve ‘Dünyaları Yutan Koca Yaratığa Selam Olsun’ anlamına gelir. O yolun yılankavi kavşaklarının tozunu attıran binlerce araba, dua çarklarını döndüren su etkisi yapar ve durmaksızın ürettikleri düşük oktanlı şer dumanları kilometreler genişliğindeki bir alanın metafizik atmosferini kirletir.

Crowley’nin dikkate değer başarılarından biriydi bu. Yolu yaptırması *seneler* almıştı ve üç bilgisayar korsanlığı, iki haneye tecavüz ve küçük bir rüşvetin yanı sıra, diğer şeylerin başarısız olduğu ıslak bir gece, çamurlu bir çayırdaki bata çıka yürüyerek yer işaretlerini birkaç doğaüstü-açıdan-inanılmaz- ölçüde-önemli metre uzağa kaydırması gerekmişti. Crowley elli kilometre uzunluğundaki ilk trafik sıkışıklığını izlerken, başarıyla kotarılmış kötü bir işin yaşattığı o harika duyguyu tecrübe etmişti.

Bu başarı ona övgü kazandırmıştı.

Crowley şu anda Slough kasabasının doğusunda bir yerde, yüz seksenle yol almaktaydı. Görünüşünde pek şeytani bir taraf yoktu, en azından klasik standartlara göre. Ne boynuzları ne de kanatları vardı. *Best of Queen* kaseti dinlediğini itiraf etmek gerekirdi, ama bundan herhangi bir sonuç çıkaramazdınız, çünkü iki haftadan uzun süre arabada bıraktığınız bütün kasetler dönüşüm geçirerek *Best of Queen* albümü olurdu. Kafasından geçenler de pek şeytani değildi. Aslında, şu anda Moey ile Chandon’ın^[5] kim olduğunu merak ediyordu.

Siyah saçlı, çıkık elmacık kemikli Crowley yılan derisi ayakkabılar giyiyordu, ya da muhtemelen ayakkabı giyiyor ve diliyle gerçekten tuhaf şeyler yapabiliyordu -ve kendini kaybettiğinde tıslıyordu.

Bir de, gözlerini pek sık kırpmıyordu.

1926 model siyah bir Bentley sürüyordu ve arabanın ilk sahibiydi. Ona gerçekten iyi bakmıştı.

Geç kalmasının sebebi, yirminci yüzyılda bol bol eğleniyor olmasıydı. Yirminci yüzyıl, onyedinciden daha iyi, on dördüncüden ise *çok* daha iyiydi. Zaman’ın iyi taraflarından biri, derdi Crowley hep, geçtikçe beni on dördüncü yüzyıldan daha da uzaklaştırması. Tanrı’nın -Fransızcasının kusuruna bakmazsanız- yarattığı en kanlı, en sıkıcı yüzyıldı. Yirminci yüzyıl ise sıkıcının tam tersiydi. Aslında, dikiz aynasında yanıp sönen mavi ışık, hayatını daha da ilginçleştirmek isteyen iki adamın

son elli saniyedir onu takip etmekte olduğunu anlatıyordu ona.

Saatine baktı. Denizin derinliklerindeyken dünyanın yirmi bir başkentinde saatin kaç olduğunu bilmek isteyen zengin derin su dalgıçları için tasarlanmış saatlerden biriydi bu. ¹⁶

Bentley gürleyerek bir sonraki rampayı aştı, köşeyi iki tekerlek üzerinde dönerek yapraklarla kaplı bir yola daldı. Mavi ışık da peşinden geldi.

Crowley içini çekti, bir elini direksiyondan kaldırıp yarı dönerek, omzunun üzerinden anlaşılması güç bir hareket yaptı.

Polis arabası, içindeki polisleri hayretten hayrete sürükleyerek yavaşlayıp dururken, mavi ışık soldu. Ama motor kapağını açıp da motorun neye dönüştüğünü gördüklerinde polislerin yaşayacakları hayretin yanında hiçbir şeydi bu.

MEZARLIKTA, UZUN BOYLU İBLİS Hastur, sinsilik konusunda ondan daha başarılı olan kısa boylu iblise bir izmarit uzattı.

“Bir ışık görüyorum,” dedi, “işte geliyor, gösterişçi piç.”

“Sürdüğü şey de ne öyle?” diye sordu Ligur.

“Otomobil. Atsız araba,” diye açıkladı Hastur. “Sen buraya son geldiğinde daha icat edilmemişlerdi galiba. Genel kullanıma açılmamıştı da diyebilirsin.”

“En son hatırladığım, arabanın önünden kırmızı bayraklı bir adamın yürümesi gerekiyordu,” ¹⁷ dedi Ligur.

“O zamandan bu zamana epey gelişmiş herhalde.”

“Şu Crowley neye benziyor?” dedi Ligur.

Hastur tükürdü. “Epeydir burada,” dedi. “Başlangıç’tan beri. Artık buranın yerlisi oldu da denebilir, içinde telefon olan bir araba sürüyor.”

Ligur düşündü. Çoğu iblis gibi o da teknolojiden pek anlamazdı ve bu yüzden tam, kesin bir ton kablo gerekiyordu, gibi bir şey söylemeye hazırlanırken Bentley mezarlık kapısında durdu.

“Güneş gözlüğü de takıyor,” dedi Hastur alayla, “lazım olmadığı zamanlarda bile.” Sonra sesini yükseltti. “Şeytan’a selam olsun.”

“Şeytan’a selam olsun,” diye tekrarladı Ligur.

“Selam,” dedi Crowley el sallayarak. “Geciktiğim için özür dilerim, ama Denham’da A40’ın nasıl olduğu malum. Chorley Koruluğu’na sapıp kestirmeden gelmeye çalıştım, sonra...”

“Madem şimdi hepimiz buradayız,” dedi Hastur anlamlı anlamlı, “Günün Amelleri’ni saymamız gerek.”

“Tabii. Ameller,” dedi Crowley, senelerdir ilk defa kiliseye gelen ve hangi, kısımlarda ayağa kalkması gerektiğini hatırlamayan biri gibi suçlu suçlu.

Hastur boğazını temizledi.

“Ben bir rahibi baştan çıkardım,” dedi. “Sokakta yürürken, güneş altında güzel kızlar gördü ve ben de o anda zihnine Kuşku tohumları ektim. Müdahale etmeseydim kesin aziz olurdu, ama on sene sonra bizimdir.”

“İyiymiş,” dedi Crowley.

“Ben de bir siyasetçiyi yoldan çıkardım,” dedi Ligur. “Minik bir rüşvetin kimseye zararı dokunmayacağını düşünmesini sağladım. Bir sene sonra o da bizim tarafımıza geçmiş olur.”

Hastur ile Ligur beklenti içinde ona bakınca Crowley geniş geniş gülümsedi.

“Buna bayılacaksınız,” dedi.

Gülümsemesi daha da genişledi ve onlarla bir sır paylaşırçasına konuştu.

“Ben öğle yemeği molası sırasında Londra’nın merkezindeki bütün cep telefonu hatlarını kırk beş dakika boyunca kilitledim.”

Gelip geçen arabaların vınlamaları dışında ortama bir sessizlik çöktü.

“Evet?” dedi Hastur. “Sonra ne oldu?”

“Bakın, bu hiç de kolay değildi, tamam mı?” dedi Crowley.

“*Hepsi* bu mu?” dedi Ligur.

“Bakın, millet...”

“Peki, efendimize tam olarak nasıl yeni ruhlar kazandıracak bu?” dedi Hastur.

Crowley kendini topladı.

Onlara ne diyebilirdi ki? Yirmi bin insanın feci öfkelenmişliğini mi? Şehrin dört bir yanında tıkanan caddelerin sesini duyabildiğinizi mi? Sonra gidip hınçlarını sekreterlerinden, trafik polislerinden falan çıkardıklarını, *onların da* başkalarına sataştıklarını mı? Hepsinin kin dolu kötülükler yaptıklarını ve, asıl güzeli de, o *kötülükleri kendilerinin tasarladıklarını* mı? Hem de günün geri kalanı boyunca. Başlattığı şeyin bulaşıcı etkisinin haddi hesabı yoktu. Bu sayede Crowley kılını bile kıpırdatmadan, binlerce ruhun hafif bir kir tabakasıyla kaplanmasını sağlamıştı.

Ne var ki, Hastur ve Ligur gibi iblislere bunu anlatamazdınız. Hiçbiri on dördüncü yüzyıl zihniyetinden sıyrılamamıştı henüz. Tek bir ruhu ele geçirmek için senelerce uğraşıyorlardı. Evet, kabul etmek gerekir ki, yaptıkları *iyi zanaatkarlıktı*, ama bugünlerde farklı düşünmeye mecburdunuz. Büyük değil, geniş düşünme zamanıydı. Artık yeryüzünde beş milyar insan yaşıyordu ve o lanet şeyleri teker teker ele geçiremezsiniz; çabalarınızı genişletmeniz gerekiyordu. Ama Ligur ve Hastur gibi iblislerin kafası bunu almazdı. Mesela, Galler televizyonu gibi bir şeyi asla düşünemezlerdi onlar. Ya da katma değer vergisini. Ya da Manchester’ı.

Crowley Manchester’dan özellikle memnundu.

“Mevcut Güçler tatmin olmuş görünüyor,” dedi. “Zaman değişiyor. Ee, ne oldu?”

Hastur bir mezar taşının arkasına uzandı.

“Bu oldu,” dedi.

Crowley sepete baktı.

“Ah,” dedi. “Olamaz.”

“Oldu bile,” dedi Hastur sırtarak.

“Ne *çabuk*?”

“Evet.”

“Peki, şey, bana düşen de?..”

“Evet,” dedi Hastur keyfini çıkararak.

“Neden ben?” dedi Crowley çaresizce. “Beni tanırsın Hastur, malum, benim alanım değil bu...”

“Ah, ama öyle, öyle,” dedi Hastur. “Senin alanın. Başrol senin. Al şunu. Zaman değişiyor.”

“Evet,” dedi Ligur sırtarak. “Her şeyden önce, zamanın sonu geliyor.”

“Neden ben?”

“En beğenilen iblis olduğun ortada,” dedi Hastur hain hain. “Halbuki Ligur böyle bir şans için canını verirdi.”

“Kesinlikle,” dedi Ligur. Daha doğrusu başka birinin canını, diye düşündü. Can bulmak zor değildi; iyi bir canı israf etmenin hiç gereği yoktu.

Hastur yağmurluğunun kirli derinliklerinden bir not defteri çıkardı.

“İmzala. Burayı,” dedi sözcükler arasında korkunç bir ara vererek.

Crowley dalgın dalgın iç ceplerini yoklayıp bir dolmakalem çıkardı. Zarif ve mat siyah kalem hız sınırını aşabilirmiş gibi görünüyordu.

“Güzel kalem,” dedi Ligur.

“Su altında yazabiliyor,” diye mırıldandı Crowley.

“Kimbilir daha neler yapacaklar,” dedi Ligur düşünceli düşünceli.

“Her ne ise, çabuk yapsalar iyi olacak,” dedi Hastur. “Hayır. A. J. Crowley olarak değil, gerçek adınla imzalayacaksın.”

Crowley hüznüyle başını salladıktan sonra kâğıdın üzerine karmaşık, kargacık burgacık bir simge çizdi. Simge karanlıkta kırmızı kırmızı parlayıp sonra söndü.

“Ne yapacağım şimdi ben bununla?” dedi.

“Talimatları daha sonra alacaksın.” Hastur kaşlarını çatı. “Neden endişeleniyorsun Crowley? Bunca senedir hazırlandığımız an gelmek üzere!”

“Evet. Haklısın,” dedi Crowley. Birkaç dakika önce Bentley’den inen dinç adama hiç benzemiyordu şimdi; yüzünde ürkek bir ifade vardı.

“Ebedi zafer anımız bizi bekliyor!”

“Ebedi. Ya,” dedi Crowley.

“Ve o görkemli kaderin aracı sen olacaksın!”

“Araç. Evet,” diye mırıldandı Crowley. Sepeti, her an patlayabilirmiş gibi tuttu. Bir açıdan, birazdan olacak şey tam da buydu aslında.

“Şey. Tamam,” dedi. “Ben, ıı, gideyim madem. Değil mi? Yapayım da bitsin. Bitmesini istediğimden değil elbette,” diye ekledi telaşla, Hastur’un onun hakkında kötü rapor yazması durumunda neler olabileceğini bilerek. “Ama beni bilirsiniz. Hevesli bir tipimdir.”

Kıdemli iblisler sessiz kaldı.

“Ben kaçtım,” diye geveledi Crowley. “Sizinle daha sonra... görüşürüz. Şey. İyi. Harika. *Ciao.*”

Bentley kayarak karanlıkta kaybolurken Ligur, “O da ne demek?” dedi.

“İtalyanca,” dedi Hastur. “Sanırım ‘yiyecek’ anlamına geliyor.”

“Tuhaf bir veda sözüymüş.” Ligur uzaklaşan arka farlara baktı. “Ona güveniyor musun?”

“Hayır,” dedi Hastur.

“Peki,” dedi Ligur ve, iblisler birbirine güvenmeye başlasa amma da tuhaf olurdu, diye geçirdi aklından.

AMERSHAM’IN DOĞUSUNDA bir yerde Crowley gecenin içinde hızla yol alırken gelişigüzel bir kaset seçti ve yoldan çıkmamaya çalışarak kırılğan plastik kutusundan çıkardı. Gelip geçen farların ışığında baktığında, elindeki Vivaldi’nin *Dört* Mevsim’i olduğunu gördü. Yatıştırıcı bir müzik, ihtiyaç duyduğu şey tam da buydu işte.

Kaseti Blaupunkt marka teybe koydu.

“Hasiktirhasiktirhasiktirhasiktetir. Neden şimdi? Neden ben?” diye mırıldandı tanıdık Queen müziği arabayı doldururken.

Aniden Freddy Mercury onunla konuşmaya başladı:

ÇÜNKÜ SEN BUNU HAK ETTİN CROWLEY.

Crowley alçak sesle bir takdis salladı. İletişim için elektronik yöntemler kullanmak onun fikriydi ve bu sefer Aşağı'sı fikri uygulamayı kabul etmiş, ama her zaman olduğu gibi yanlış anlamıştı. Crowley onları Cellnet abonesi olmaya ikna edebileceğini ummuştu, ama onlar, Crowley o anda her ne dinliyorsa araya girip şarkıyı kullanarak konuşuyorlardı.

Crowley yutkundu.

“Çok teşekkür ederim efendimiz,” dedi.

SANA BÜYÜK İNANÇ BESLİYORUZ CROWLEY.

“Teşekkür ederim efendimiz.”

BU ÖNEMLİ CROWLEY.

“Biliyorum, biliyorum.”

BÜYÜK AN GELDİ CROWLEY.

“Bana bırakın efendimiz.”

YAPTIĞIMIZ ŞEY DE BU CROWLEY. SORUN ÇIKARSA, İŞİN İÇİNDEKİ HERKES BÜYÜK ACI ÇEKECEK. SEN BİLE, CROWLEY. ÖZELLİKLE DE SEN.

“Anladım efendimiz.”

TALİMATLARIN ŞUNLAR CROWLEY.

Aniden bildi. Bundan nefret ediyordu. Adam gibi anlatsalar olmazdı sanki, ama yok, illa ki o soğuk bilgi yumağını doğrudan zihnine sokuvereceklerdi. Bir hastaneye gitmesi gerekiyordu.

“Beş dakika sonra orada olurum efendimiz, hiç sorun değil.”

GÜZEL. Küçük bir silueti var adamın soytarı soytarı fandango yapar mısın... ¹⁸¹

Crowley direksiyona vurdu. Şimdiye kadar işler gayet tıkırındaydı, son birkaç yüzyıldır her şey avucunun içindeydi ne güzel. Ama siz dünyanın kontrolünüz altında olduğunu sanırken, birden Kıyameti sırtınıza yıkıverirler... bu hep böyledir. Büyük Savaş, Son Savaş. Cennet'e karşı Cehennem, üç raunt, bir Düşüş, teslim olmak yok. O kadar. Sonra dünya diye bir şey olmayacaktı. Dünyanın sonunun anlamı buydu. Dünya mı, o da ne? Yalnızca sonsuz Cennet ya da, kimin kazandığına bağlı olarak, sonsuz Cehennem. Crowley hangisinin daha kötü olacağına karar veremiyordu.

Eh, tanımı gereği, *Cehennem* daha kötüydü elbette. Ama Crowley Cennet'in nasıl bir yer olduğunu hatırlıyordu ve Cehennemle bir sürü ortak noktası vardı. İkisinde de doğru düzgün içki bulamıyordunuz mesela. Üstüne üstlük Cennet'te- ki can sıkıntısı, Cehennem'de bulabileceğiniz heyecan kadar kötüydü neredeyse.

Ne var ki, bu işten sıyrılmanın yolu yoktu. Eğer iblisseniz, özgür irade diye bir şey söz konusu değildi.

... Bırakmam seni asla (*bıraksana*)...

Eh, en azından bu sene kopmayacaktı kıyamet. Birtakım işleri halletmeye vakti olacaktı. Öncelikle, uzun vadeli hisseleri satacaktı.

Arabayı burada, bu karanlık, ıslak, boş yolda dur dursa, sepeti alıp sallaya sallaya fırlatsa ne olacağını merak etti.

Dehşet! Olacağı buydu işte.

Crowley eskiden melekti. Aslında düşmek istememişti; yanlış kişilerle takılmıştı sadece.

Bentley karanlığa atıldı. Yakıt göstergesi sıfırdaydı, hem de altmış senedir. İblis olmak o kadar da kötü değildi işin doğrusu. Benzine para ödemeniz gerekmiyordu mesela. Crowley arabanın deposunu yalnızca bir kez, 1967 senesinde doldurmuştu, zaten bunu da benzin alanlara araba camına

yapıştırılan mermi deliği çıkartması verdikleri için yapmıştı; o zamanlar bayılırdı böyle çıkartmalara.

Arka koltukta, sepetin içindeki şey, yeni doğmuş bebeklerin hava saldırısı alarmına benzeyen bir feryat koparıp ağlamaya başladı. Tiz. Sözsüz. Ve *eski*.

KESİNLİKLE GÜZEL BİR HASTANE, diye düşündü Bay Young. Rahibeler olmasa sessiz de olurdu.

Rahibeleri pek severdi, ama bunun Katoliklikle alakası yoktu. Hayır, mesele kiliseye gitmekten kaçınmak olduğunda Bay Young'ın gitmekten kaçındığı kilise, ayakları sıkıca yere basan, İngiliz Kilisesi'ne bağlı St. Cecil ve Melekler kilisesiydi, ve başka bir kiliseye gitmekten kaçınmayı aklına bile getirmezdi. Diğer kiliselerin hepsi yanlış kokuyordu: Düşük sınıftan olanlar için yer cilası, Yüksek sınıftan olanlar için kuşku uyandırıcı buhur kokuları. Bay Young, ruhunun deri koltuğunun derinliklerinde, Tanrı'nın bu tür şeyler yüzünden mahcup olduğunu biliyordu.

Yine de, tıpkı Kurtuluş Ordusu'nu görmekten hoşlandığı gibi, etrafta rahibeler görmekten de hoşlanıyordu. Her şeyin *yolunda* olduğunu, bir yerlerde insanların dünyayı eksenini üzerinde tuttuğunu hissettiriyorlardı.

Ama bu, Aziz Beryl'in Çenebaz Tarikatı'yla ilk deneyimiydi.^[9] Deirdre onlarla bir yardım derneği aracılığıyla tanışmıştı. Yardım derneğinin üyeleri muhtemelen kaba Güney Amerikalılarla savaşan başka kaba Güney Amerikalılar ve kilisenin temizlenmesi için kilise müdavimlerini organize etmek gibi doğru düzgün rahip işleriyle işgal etmek yerine savaşanları kışkırtmayı tercih eden rahiplerdi.

Mesele şuydu ki, rahibeler sessiz olmalıydı. Şekilleri bu işe uygundu, tıpkı müzik setlerinin test edildiği odalardaki şu sivri sivri şeylere benziyorlardı. Rahibelerin durmaksızın gevezelik etmemesi lazımdı.

Piposunu tütünle doldurdu -eh, adına tütün deseler de, bildiği o eski tütünlerle uzaktan yakından alakası yoktu- ve rahibelerden birine erkekler tuvaletinin yerini sorsa ne olacağını merak etti. Muhtemelen Papa bir protesto yollardı. Sıkıntılı sıkıntılı kıpırdandı ve saatine baktı.

Gene de haklarını vermek lazımdı: Rahibeler en azından doğumda hazır bulunması konusunda ayak diremişlerdi. Deirdre doğuma onun da katılmasını istiyordu. Yine bir şeyler okumuştun, ilk bebeklerini ellerine alacaklardı ve Deirdre bunun iki insanın birlikte yaşayabileceği en mutlu paylaşım olacağını ilan etmişti bile. Okuyacağı gazeteleri kendisinin seçmesine izin verirsen olacağı buydu. Bay Young, içinde Yaşam Tarzı' ya da 'Seçenekler' gibi sayfalar olan gazetelere güvenmezdi.

Eh, mutlu paylaşımlara itiraz filan etmiyordu zaten. Mutlu paylaşımlarda bir problem yoktu. Muhtemelen dünyanın daha fazla mutlu paylaşım ihtiyacı vardı. Ama Bay Young, bunun Deirdre'nin tek başına yaşayabileceği bir mutlu paylaşım olduğunu açık seçik ifade etmişti.

Rahibeler de onunla aynı fikirdeydi. Babanın işe karışması için bir sebep görememişlerdi. Aslında düşününce, diye geçirdi aklından Bay Young, rahibelere kalsa, babanın sürecin herhangi *bir* anında işe karışmamasını tercih ederler.

Sözde tütünü pipoya tıkmayı bitirdiğinde, bekleme odasının duvarındaki, kendi rahatı için sigara içmemesi gerektiğini söyleyen küçük tabelaya dik dik baktı. Kendi rahatı için, gidip verandada dikilmeye karar verdi. Orada, kendi rahatı için arkasını kullanabileceği bir çalı varsa çok daha iyiydi.

Boş koridorlardan geçip yağmurun yıkadığı ve erdemli çöp tenekeleriyle dolu avluya açılan kapıyı

buldu.

Ürperdi ve elleriyle perdeleyerek piposunu yaktı.

Kadınların başına belli bir yaştan sonra geliyordu bu. Yirmi beş seneyi masum masum yaşadktan sonra, aniden gidip, ayak kısımları kesilmiş pembe çoraplar giyerek şu robot hareketlerini andıran egzersizlerden yapmaya başlıyorlar ve sizi geçinmek için hiç çalışmak zorunda kalmamış olmakla suçluyorlardı. Hormonlar falan devreye giriyordu herhalde.

Kocaman, siyah bir Bentley çöp tenekelerinin yanında kayarak durdu. Siyah gözlüklü genç bir adam, elinde bebek taşıma çantasına benzeyen bir şeyle yağmurun içine fırladı ve yılan gibi kıvrak hareketlerle kapıya yöneldi.

Bay Young piposunu ağzından çıkardı. “Farlarını açık unuttun,” dedi.

Adam farlar umurunda bile değilmiş gibi boş boş baktı ona ve elini arabaya doğru gelişi güzel salladı. Farlar söndü.

“Kullanışlı bir özellikmiş,” dedi Bay Young. “Kızılötesi, değil mi?”

Adamın ıslak görünmediğini fark ederek biraz şaşırdı. Bebek taşıma çantası da dolu gibiydi.

“Doğum başladı mı?” dedi adam.

Baba olduğunun bu kadar kolay anlaşılması Bay Young’ı gururlandırdı.

“Evet,” dedikten sonra, “beni dışarı çıkardılar,” diye ekledi minnetle.

“Ne çabuk? Ne kadar zamanımız kaldığını biliyor musun?”

Biz mi, diye düşündü Bay Young. Anlaşılan, babaların ebeveyn olarak sorumlulukları olduğuna inanan bir doktordu.

“Sanırım, 11, hâlâ doğum yapıyoruz,” dedi Bay Young.

“Hangi doğumhane?” dedi adam telaşla.

“Üç numaradayız,” dedi Bay Young. Ceplerini yokladı ve geleneklere uyararak yanında getirdiği ezik paketi çıkardı.

“Bir püro paylaşalım mı mutlu mutlu, ne dersin?” dedi.

Ama adam gitmişti bile.

Bay Young paketi cebine itinayla geri koyup düşünceli düşünceli piposuna baktı. Şu doktorların her zaman acelesi vardı. Tanrı’nın yarattığı her saniye çalışıyorlardı.

BİR BEZELYE ve üç bardakla yapılan, takip etmesi oldukça zor bir numara vardır. Şu anda, bir avuç bozukluktan daha fazlası uğruna buna benzer bir oyun başlamak üzere.

El çabukluğunu takip edebilmeniz adına metnin akışını biraz yavaşlatacağız.

Bayan Deirdre Young üç numaralı doğumhanede doğuruyor. Sapsarı saçlı bir erkek bebeği olacak. Ona Bebek A diyelim.

Amerika Kültür Ataşesi’nin karısı Bayan Harriet Dowling ise dört numaralı doğum hane de ve sapsarı saçlı bir erkek bebek doğurmak üzere. Onun da adı Bebek B olsun.

Rahibe Mary Çalçene, doğduğundan beri imanlı bir Satanist. Çocukken Sabbat Okulu’na gitti. El yazısı ve karaciğer konularında hep siyah yıldızlarla ödüllendiriliyordu. Çenebaz Tarikatı’na katılacağı söylendiğinde itaat etti, çünkü bu konuda yeteneği vardı ve dostlar arasında olacağını biliyordu. Yeteneğini keşfedebileceği bir alan bulabilseydi çok zeki olduğu anlaşılırdı, ama uzun

zaman önce, kendi tabiriyle, akli bir karış havada birinin hayatının daha kolay olduğunu fark etmişti. Şu anda Mary Çalçene'ye sapsarı saçlı bir bebek teslim ediliyor. Ona, Düşman, Kralları Yok Eden, Dipsiz Çukurun Meleği, Ejder denen Yüce Yaratık, Bu Dünyanın Prensi, Yalanların Babası, Şeytan'ın Dölü ve Karanlığın Efendisi diyelim.

Dikkatle izleyin. Oda oda dolaşıyorlar...

“Bu o mu?” dedi Rahibe Mary bebeğe bakarak. “Gözleri tuhaf olur sanmıştım. Kırmızı ya da yeşil. Ya da mini mini toynakçıklar falan. Ya da kıpır kıpır bir kuyruk.” Konuşurken bebeği döndürdü. Boynuzları da yoktu. Şeytan'ın çocuğu uğursuz bir şekilde normal görünüyordu.

“Evet, bu o,” dedi Crowley.

“Düşünsene, kucağında Deccal'ı tutuyorum,” dedi Rahibe Mary. “Ve Deccal'a banyo yaptırıyorum. Mini mini ayak parmakçıklarını sayarmışım, aman da aman..”

Şimdi, kendine ait bir dünyada kaybolmuş, çocukla doğrudan konuşuyordu. Crowley elini kadının yüzünün önünde salladı. “Hey! Hey! Rahibe Mary?”

“Affedersiniz efendim. Ama çok tatlı bir şey bu. Babasına benziyor mu? Aman da babacığına benziyor muymuş bu...”

“Hayır,” dedi Crowley sertçe. “Şimdi, senin yerinde olsam doğumhaneye dönerdim.”

“Büyüdüğü zaman beni hatırlar mı dersiniz?” dedi Rahibe Mary efkarla, koridorda yavaş yavaş uzaklaşırken.

“Dua et ki hatırlamasın,” dedi Crowley ve oradan tüydü.

Rahibe Mary gece vakti, Düşman, Kralları Yok Eden, Dipsiz Çukurun Meleği, Ejder denen Yüce Yaratık, Bu Dünyanın Prensi, Yalanların Babası, Şeytan'ın Dölü ve Karanlığın Efendisi'ni kollarında sıkıca tutarak hastane koridorlarından geçti. Boş bir bebek yatağı bulup bebeği yatırdı.

Bebek agulayınca Rahibe Mary onu gıdıkladı.

Kapıda anaç bir kadın belirdi. “Rahibe Mary, burada ne işin var? Dört numaralı doğumhanede olman gerekmiyor muydu?”

“Efendi Crowley dedi ki...”

“Sen iyi bir rahibe ol ve işine bak. Babaya rastladın mı? Bekleme odasında yoktu.”

“Ben yalnızca Efendi Crowley'yi gördüm ve o da bana dedi ki...”

“Eminim demiştir,” dedi Rahibe Grace Dududilli sertçe. “Sanırım gidip o sefil adamı bulsam iyi olacak. Sen gel de anneye göz kulak ol, tamam mı? Kadın biraz yorgun, ama bebek iyi.” Rahibe Grace duraksadı. “Neden göz kırpyorsun? Gözüne bir şey mi oldu?”

“Biliyorsun!” diye tısladı Rahibe Mary aksi aksi. “Bebekler. Değiş tokuş...”

“Doğru, doğru. Zamanı gelince. Ama babanın ortalıklarda dolaşmasına izin vermemeliyiz. Bir şeyler görür mörür, kötü olur. O yüzden sen burada kalıp bebeğe göz kulak ol, tamam mı canım?” dedi Rahibe Grace ve cilalı zeminde hızla uzaklaştı.

Rahibe Mary tekerlekli bebek yatağını iterek doğumhaneye girdi.

Bayan Young yorgun olmaktan öte, derin uykudaydı. Yüzünde, bu sefer ortalıklarda koşuşturma işini başkalarının yapacağını bilen birinin memnuniyet dolu ifadesi vardı. Tartılmış, isim etiketi takılmış olan Bebek A yanında uyuyordu. Yardımsever biri olarak yetiştirilmiş Rahibe Mary etiketi çıkarıp kopyaladı ve kopyayı getirdiği bebeğe taktı.

Bebekler birbirine benziyordu. İki de küçüktü ve tenleri pençe pençe kızarmıştı. Tıpkısı olmasa da, Winston Churchill'e benziyorlardı.

Şimdi, diye düşündü Rahibe Mary, güzel bir çay içebilirim.

Tarikatın çoğu üyesi, tıpkı anne babaları ve onlardan önce de büyükanne ve büyükbabaları gibi, eski moda Satanistlerdi. Bu şekilde yetiştirilmişlerdi ve işin özüne inerseniz, o kadar da kötü kalpli değildiler, insanların çoğu kötü kalpli değildir zaten. Yalnızca kendilerini yeni fikirlere kaptırırlar; mesela asker çizmeleri giyip insanları vururlar ya da beyaz çarşaflara bürünüp insanları linç ederler ya da batik boyama kot pantolon giyip insanlara gitar çalarlar, insanlara yeni bir giyim tarzı verin, yürekleri ve zihinleri de hiç tereddütsüz ardından gelecektir. Hem, Satanist olarak yetiştirilme, olayı sıradan bir şeye dönüştürüyordu. Yalnızca cumartesi geceleri yaptığınız bir şeydi bu bir kere. Geri kalan günlerde, tıpkı diğerleri gibi, hayatınızı olabildiğince iyi yaşamaya çalışırdınız. Dahası, Rahibe Mary hemşireydi -hemşireler, inançları ne olursa olsun, öncelikle hemşiredir ve hemşirelik daha ziyade saatinizi baş aşağı takmak, acil durumlarda sakın kalmak ve bir fincan çay içmeye can atmaktan ibarettir. Rahibe Mary bir an önce birinin geleceğini umuyordu; işin önemli kısmını halletmişti ve artık çayını içmek istiyordu.

Tarihteki pek çok zafer ve trajedinin insanların özünde iyi ya da kötü olmasından değil, insan olmasından kaynaklandığını bilmek, insanları anlamaya yardımcı olacaktır.

Kapı çalındı. Rahibe Mary kapıyı açtı.

“Daha bitmedi mi?” diye sordu Bay Young. “Ben babayım. Koca. Her neyse, ikisi de.”

Rahibe Mary Amerika Kültür Ataşesi’nin Blake Carrington ya da J. R. Ewing’e ^{10} benzemesini beklemişti. Bay Young televizyonda gördüğü Amerikalılara benzemiyordu, belki kaliteli cinayet filmlerindeki babacan şerif dışında. ^{11} Adam tam bir hayal kırıklığıydı. Rahibe Mary onun kazağını da pek beğenmemişti.

Hayal kırıklığını bastırıp, “Aaaa, evet,” dedi. “Tebrikler. Eşiniz uyuyor, zavallıcık çok yorgun.”

Bay Young onun omzunun üzerinden bebeklere bakıp, “İkiz mi oldu?” dedi. Elini piposuna doğru götürürken bir an duraksadı. “İkiz mi? Kimse bana ikizler hakkında bir şey söylemedi.”

“Ah, hayır!” dedi Rahibe Mary telaşla. “Sizinki *bu*. Diğer... şey... başkasının. Yalnızca Rahibe Grace gelene kadar göz kulak oluyorum. Hayır,” diye tekrarlardı, Düşman, Kralları Yok Eden, Dipsiz Çukurun Meleği, Ejder denen Yüce Yaratık, Bu Dünyanın Prensi, Yalanların Babası, Şeytan’ın Dölü ve Karanlığın Efendisi’ni göstererek, “sizinki kesinlikle *bu*. Başından toynakçıklarına kadar -ki toynağı yok aslında,” diye ekledi telaşla. Bay Young gözlerini bebeğe çevirdi.

“Hı, evet,” dedi kuşkuyla. “Bana çekmiş. Her şey, ıı, yerli yerinde mi?”

“Ah, evet,” dedi Rahibe Mary. “O gayet normal bir çocuk. Hem de çok, çok normal.”

Bir an uyuyan bebeğe baktılar.

“Pek aksanınız yok,” dedi Rahibe Mary. “Uzun zamandır mı buradasınız?”

“Yaklaşık on senedir,” dedi Bay Young şaşkın şaşkın. “Ofis taşınınca, malum, ben de yer değiştirmek zorunda kaldım.” Rahibe Mary, “Her zaman çok heyecan verici bir iş olmalı diye düşünmüşümdür,” deyince Bay Young gururlandı; maliyet muhasebesinin heyecan verici taraflarını herkes takdir etmezdi.

“Önceki iş yeriniz epey farklı olmalı,” diye devam etti kadın.

“Sanırım,” dedi, daha önce bunun üzerine pek kafa yormamış olan Bay Young. Hatırlayabildiği kadarıyla Luton kasabası Tadfield’a epey benziyordu. Evlerle tren istasyonu arasında aynı türden çalı çitler vardı. Ve aynı türden insanlar.

“Mesela daha yüksek binalar,” dedi Rahibe Mary çaresizlik içinde.

Bay Young ona bakakaldı. Yüksek olarak düşünebildiği tek bina, Alliance ve Leicester binasıydı.

“Herhalde bol bol da bahçe partisi oluyordur.”

Ah. Bay Young rahibenin neden bahsettiğini gayet iyi biliyordu, zira Deirdre bu tür konularda pek hevesliydi.

“Çok,” dedi şevkle. “Deirdre hepsine reçel yapar. Ben de genelde Beyaz Fil’e ^{12} yardım ederim.”

Rahibe Mary, Buckingham Sarayı sosyetesinin bu yönünü hiç bilmiyordu, ama kafasındaki Buckingham Sarayı imajına kesinlikle uyuyordu.

“Herhalde hediyedir,” dedi. “Nüfuzlu yabancıların ona çeşit çeşit hediye verdiğini okumuştum.”

“Efendim?”

“Kraliyet Ailesi’nin büyük hayranıyım anlayacağınız.”

“Ah, ben de öyle,” dedi Bay Young, bu çalkantılı bilinç akışının üzerindeki yeni buz kütesine minnetle atlayarak. Evet, konu asiller olduğunda, hangi sularda yüzdüğünüzü iyi bilirdiniz. Pek tabii ki, has asiller, el sallama ve köprü açılışı yapma alanlarında ağırlık sahibidir. Bütün gece diskoda eğlendikten sonra paparazzilerin üzerine kuzmazlar. ^{13}

“Ne güzel,” dedi Rahibe Mary. “Ben de sizin gibilerin onları pek sevmediğini sanırdım. Hani, şu ayaklanıp çay takımlarını ırmağa filan atma meselesi vardı ya?”

Tarikatın, 'Aklından geçenleri her zaman söyle' buyruğundan cesaret alarak gevezeliğe devam etti. Anlattıklarının hiçbirini Bay Young’ın ilgi alanına girmiyordu ve bu konuda endişelenecek mecali de yoktu. Muhtemelen dindar bir yaşam insanları tuhaflaştırıyordu. Bayan Young’ın uyanmasını diledi. Sonra Rahibe Mary’nin gevezelikleri arasında bir sözcük zihninde bir umut ışıltısı uyandırdı.

“Bir yerlerden çay bulabilme imkânımız var mı acaba?” diye sordu.

“Tüh,” dedi Rahibe Mary eliyle ağzını kapayarak, “nasıl da unuttum?”

Bay Young cevap vermedi.

“Hemen bakarım,” dedi Rahibe Mary. “Ama isterseniz kahve de getirebilirim. Üst katta şu otomatik kahve makinelerinden var.”

“Çay lütfen,” dedi Bay Young.

Rahibe Mary neşeyle, “Vay vay, gerçekten yerlilere ayak uydurmuşsunuz,” dedi telaşla oradan ayrılırken.

Bir uyuyan kadın ve iki uyuyan bebekle baş başa kalan Bay Young sandalyeye çöktü. Evet, evet, rahibeler her gün çok erken kalkıp, sık sık dizüstü çökmekten böyle tuhaf davranıyor olmalıydılar. İyi insanlardı elbette, ama akılları pek yerinde değildi. Bir seferinde Ken Russell’ın rahibelerle ilgili bir filmi görmüştü. Burada o tür şeylere dair işaret yoktu, ama diğer yandan, ateş olmayan yerden duman çıkmazdı, değil mi?

İçini çekti.

O anda Bebek A uyandı ve sağlam bir feryat kopardı.

Bay Young ağlayan bir bebeği yatıştırmayalı çok olmuştu. Eskiden de bu konuda başarılı olduğu söylenemezdi. Sör Winston Churchill’e her zaman saygı duymuştu ve onun küçük versiyonlarının popolarını pışpışlamak kaba kaçarmış gibi geliyordu.

“Dünyaya hoşgeldin,” dedi bitkinlik içinde. “Zamanla alışacaksın, merak etme.”

Bebek ağzını kapadı ve karşısındaki adam serkeş bir generalmiş gibi dik dik baktı.

Tam o sırada Rahibe Mary çayla birlikte içeri girdi. Satanist ya da değil, bir tabak bulup, üzerine birkaç bisküvi dizmeyi de akıl etmişti. Karışık bisküvi paketlerinin dibinde bulunabilecek türden bisküvilerdi bunlar. Bay Young’unki pembeydi ve üzerine beyaz şekerle kardan adam resmi çizilmişti.

“Sizde bunlardan yok sanırım,” dedi Rahibe Mary. “Siz bunlara kurabiye diyorsunuz. Bizse *bis-kü-*

vi.”

Bay Young, kendisinin de, Luton’daki diğer insanların da ona bisküvi dediğini söylemek için ağzını açmıştı ki, nefes nefese kalmış bir başka rahibe içeri daldı.

Kadın, Rahibe Mary’ye baktı, Bay Young’ın pentagramın içine hiç ayak basmamış biri olduğunu anlayınca Bebek A’yı gösterip göz kırpmakla yetindi.

Rahibe Mary başını sallayıp göz kırparak yanıt verdi.

İkinci rahibe tekerlekli yatağı içindeki bebeği alıp götürdü. İnsan iletişimi söz konusu olduğunda, göz kırpmaya farklı farklı anlamlara gelebilir. Göz kırparak çok şeyi anlatabilirsiniz. Mesela yeni rahibenin göz kırpması şöyle diyordu:

Ne cehennemdeydin? Bebek B doğdu, değiş tokuşu yapmaya hazırız, ama sen kalkmış Düşman, Kralları Yok Eden, Dipsiz Çukurun Meleği, Ejder denen Yüce Yaratık, Bu Dünyanın Prensi, Yalanların Babası, Şeytan’ın Dölü ve Karanlığın Efendisi’ni yanlış odaya getirmişsin, bu da yetmezmiş gibi bir de çay içiyorsun. Farkında olmayabilirsin, ama ben az daha vuruluyordum!

Öte yandan, Rahibe Mary’nin göz kırpması ise şu anlama geliyordu: *İşte, Düşman, Kralları Yok Eden, Dipsiz Çukurun Meleği, Ejder denen Yüce Yaratık, Bu Dünyanın Prensi, Yalanların Babası, Şeytan’ın Dölü ve Karanlığın Efendisi burada, ama şimdi seninle konuşamam, çünkü şu yabancı yanımızda.*

Gelgelelim Rahibe Mary diğer rahibenin göz kırpmasını şu şekilde anlamıştı:

Aferin, Rahibe Mary -demek bebekleri kendi başına değiştirdin. Simdi bana fazlalık bebeği göster de, alıp götüreyim ve seni

Amerika Kültür Ataşesi Ekselansları ile birlikte çay içmek üzere yalnız bırakayım.

Dolayısıyla, kendi göz kırpması da şu anlama geliyordu; *Al bakalım tatlım; bu Bebek B, şimdi onu götür ve beni Ekselansları ile sohbet etmek üzere yalnız bırak. Neden onca ayna yüzeyli yüksek binalar yaptıklarını öğrenmek istemişimdir hep.*

Bu gizli saklı sevgi gösterileri karşısında feci utanmış olan Bay Young, sözsüz iletişimin inceliklerinden tamamen bihaber, şu şekilde düşünüyordu: Bay Russell neden bahsettiğini biliyormuş, orası kesin.

Bayan Dowling’in odasındaki, onu gittikçe artan bir huzursuzlukla izleyen Gizli Servis görevlileri olmasa, diğer rahibe, Mary’nin hatasını fark edebilirdi belki. Huzursuzluğun sebebi, Gizli Servis görevlilerinin uzun dökümlü cüppeler giymiş, uzun dökümlü başlıklar takmış insanlara belli tepkiler vermek üzere eğitilmiş olmaları ve şu anda çakışan sinyaller almalarıydı. Çakışan sinyallerle boğuşan insanlar, eline silah verilecek en güvenilir insanlar değildir, özellikle de az önce doğal doğuma tanık olmuşlarsa, çünkü doğal doğum, dünyaya yeni vatandaşlar getirmenin Amerikanvari yöntemi değildi kesinlikle. Üstüne üstlük, görevliler bu binada ayinler yapıldığını duymuşlardı.

Bayan Young uyandı.

“Ona bir isim seçtiniz mi?” dedi Rahibe Mary sinsi.

“Hı?” dedi Bay Young. “Ah. Hayır, seçmedik. Kız olsa, annemin adı olan Lucinda’yı verecektik. Ya da Germaine. Bu da Deirdre’nin seçimiydi.”

“Wormwood^[14] güzel bir isim,” dedi rahibe, klasikleri hatırlayarak. “Ya da Damien^[15]. Damien çok tutulan bir isim.”

ANATHEMA^[16] ARAÇ -din konularında pek bilgili olmayan annesi sözcüğe okuduğu bir yazıda rastlamış ve harika bir kız ismi olduğuna karar vermişti- sekiz buçuk yaşındaydı ve yorganının altında, elinde

fenerle Kitap'ı okuyordu.

Diğer çocuklar okuma yazmayı elma, top, hamam böceği gibi resimlerle süslenmiş rengarenk okuma kitaplarından öğrenirdi. Ama Araç ailesi için geçerli değildi bu. Anathema okuma yazmayı Kitap'tan öğrenmişti.

Bu kitabın içinde elmalarla toplar yerine, kazıkta yakılırken yüzü neşeyle parlayan Agnes Çatlak'ın on sekizinci yüzyıldan kalma güzel bir ahşap baskı resmi vardı.

Anathema'nın öğrendiği ilk sözcük *dakik* olmuştu. Sekiz buçuk yaşındaki pek az insan *dakik* sözcüğünün aynı zamanda 'hassas' anlamına da geldiğini bilirdi, ama Anathema o nadir insanlardan biriydi.

Öğrendiği ikinci sözcük *kat*'i idi.

Sesli olarak okuduğu ilk cümle ise:

“Sana buyuruyom ve kelâmım ilen seni vazifelendiriyom. Dördü binip sürcek ve dahi Dört kişi binip sürcek ve Üçü Gökkubbe'de beraber sürcek ve Bir tenesi alevler içinde sürcek; ve onlara hiçbir şey mâani olmayacak: ne balık, ne rahmet, ne yol, ne Şeytan, ne Melek. Ve sen dahi orda haazır buluncaksın Anathema.

Anathema kitapta kendisi hakkındaki kısımları okumaya bayılıyordu.

(Doğru pazar gazetelerini okuyan ilgili ebeveynlerin satın aldığı, başkahraman olarak kendi çocuklarının isimlerinin yazılı olduğu kitaplar vardır. Bunun amacı çocukların kitaba ilgi göstermesini sağlamaktır. Anathema'nın durumunda, Kitap'ta yalnızca kendisi yoktu -ve olan kısımları da şimdiye kadar doğru çıkmıştı- aynı zamanda annesiyle babası, büyükanneleriyle büyükbabaları ve on yedinci yüzyıla kadar ki tüm ataları vardı.

Anathema o noktada, kitabın *onun* çocuklarından, ya da aslında önündeki on bir senenin ötesinde hiçbir şeyden bahsetmediğini göremeyecek kadar küçük ve benmerkezciydi. Sekiz buçuk yaşındaysanız, on bir sene koca bir ömür demektir ve Kitap'a inanmak gerekirse, gerçekten de öyle olacaktı.)

Soluk bir yüzü, siyah gözleri ve siyah saçları olan Anathema zeki bir çocuktur. İnsanları huzursuz etmek gibi bir özelliğe sahipti -sağlam bir aile mirası. Bir de haddinden fazla psişikti ki, bunu da büyük-büyük-büyük-büyük-büyük annesinden miras almıştı.

Adeta büyümüş de küçülmüştü Anathema. Öğretmenlerinin onu azarlamaya cesaret edebildiği tek kusuru imlasıydı ve o da berbat değil, 300 sene eskiydi.

RAHİBELER SİNSİ bir bahaneyle (“Onu tartacağız tatlım, kanun gereği bunu yapmamız lazım.”) Bebek A'yı götürüp hemen ardından Bebek B'yi getirerek, Ataşe'nin karısıyla Gizli Servis görevlilerinin burunlarının dibinde bebekleri değiştirdiler.

Kültür Ataşesi Thaddeus J. Dowling birkaç gün önce acilen Washington'a çağrılmış, ama doğum süresince telefonda Bayan Dowling'in deneyimini paylaşmış, onun nefes egzersizlerine yardımcı olmuştu.

Hoş, diğer hatta yatırım danışmanıya konuşuyor olması bazen sorun yaratmıştı tabii; hattâ bir ara karısını yirmi dakika boyunca beklemeye almak zorunda bile kalmıştı.

Ama önemi yoktu.

Bir bebeklerinin olması, iki insanın yaşayabileceği en mutlu deneyimdi ve Ataşe bunun tek saniyesini bile kaçırmayacaktı.

Zaten Gizli Servis görevlilerinden biri tüm doğumu videoya çekmişti.

GENELDE ŞER uyumaz ve dolayısıyla neden başkalarının uyuması gerektiğini de anlamaz. Ama Crowley uykuyu severdi, ona göre dünyanın zevklerinden biriydi bu. Özellikle de ağır yemeklerden sonra. On dokuzuncu yüzyıl boyunca uyumuştur mesela. Uykuya ihtiyacı olduğundan değil, sırf keyif aldığından.^{17}

Dünyanın zevklerinden biri. Eh, henüz zamanı varken o zevklerin ciddi ciddi tadını çıkarmaya başlasa iyi olacaktı.

Bentley gecenin içinde gürleyerek doğuya doğru yol aldı.

Kavramsal olarak Kıyamet'e bir itirazı yoktu. Biri ona neden koskoca yüzyıllarını insanoğlunun işlerine burnunu sokarak geçirdiğini sorsa, "Ah, Kıyamet'i başlatmak ve Cehennem'in zaferi için," derdi. Ama onu getirmeye çalışmak ayrı şeydi, onun gerçekten olmasıysa apayrı şey.

Crowley dünyanın sonu geldiğinde orada olacağını her zaman bilse de -sonuçta o bir ölümsüzdü ve başka seçeneği yoktu- bunun çok sonraları gerçekleşeceğini ummuştu.

Böyle bir umuda kapılmasının nedeni, insanlardan epey hoşlanmış olmasıydı. Ne var ki, iblisler için büyük bir kusurdu bu.

Ah, onların kısa ömürlerini acılarıyla doldurmak için elinden geleni ardına koymamıştı, ne de olsa işi buydu, ama Crowley'nin bulduğu yollar onların kendi kendilerine tasarladıklarıyla boy ölçüşemezdi bile. İnsanlar doğal bir kötülük yeteneğine sahipti. Bir şekilde yaradılışları böyleydi sanki. Binlerce küçük yolla kendilerine düşman olan bir dünyaya doğuyorlar, sonra enerjilerinin çoğunu onu daha da kötüleştirmeye adıyorlardı. Crowley zaman geçtikçe, doğal kötülük ortamı içinde göze çarpacak şeytani işler uydurmakta güçlük çekmeye başlamıştı. Son bin sene içinde kimbilir kaç sefer Aşağı'ya şuna benzer bir mesaj göndermek geçmişti içinden: Bakın, artık boş versek de olur, Cehennem'in yedi katını kapatıp buraya taşınalım; onlara, kendilerinin zaten yapmadığı hiçbir şey yapamayız, ki onlar bizim aklımızın ucundan bile geçmeyecek şeyler yapıyorlar ve bu genellikle elektrotları da içeriyor. Bizde eksik olan onlarda bol bol var. Onlarda hayal gücü var. Bir de elektrik, elbette.

Hattâ içlerinden biri bu mesele hakkında bir şeyler de yazmıştı... "Boşaldı Cehennem ve saçıldı tüm şeytanlar ortalığa."^{18}

Crowley, İspanyol Engizisyonu için takdirname almıştı. O sırada gerçekten İspanya'daydı ve genellikle iyi mahallelerdeki meyhanelerde takılıyordu. Takdirname gelene kadar engizisyonun haberi bile yoktu. Orada neler yapıldığını görmeye gitmiş, sonrasında bir hafta sarhoş gezmişti.

Şu Hieronymus Bosch. Amma tuhaf adamdı.

Ve tam da siz onların Cehennem'den çok, çok daha habis olduklarına karar verdiğinizde, Cennet'in hayal edemeyeceği kadar hayırsever kesiliveriyorlardı. Hattâ genellikle her iki durumda da başrolde aynı kişi oluyordu. Şu özgür irade dedikleri lanet şey yüzündendi elbette.

Aziraphale bir seferinde ona açıklamaya çalışmıştı. Asıl mesele, demişti -1020 senesi civarlarıydı, o küçük Anlaşma'yı yaptıkları vakit- tüm mesele, bir insanın sırf kendi istediği için İyi ya da Kötü olabilmesi. Buna karşın Crowley ve elbette kendisi gibilerin mizaçları en baştan belirlenmişti. İnsanlar, tamamen kötü olma seçenekleri yoksa, asla tamamen iyi olamazdılar.

Crowley bunu bir süre düşünmüş ve 1023 senesi civarında, Dur bir dakika, demişti, bu yalnızca herkes hayata eşit koşullar altında başlarsa geçerli olur, tamam mı? Savaş bölgesinin ortasında, çamurdan yapılmış bir barakada hayata başlamış birinin, şatoda doğmuş biri kadar iyi olmasını bekleyemezsin.

Ah, demişti Aziraphale, iyi bir noktaya parmakbastın. Ne kadar aşağıdan başlarsan, karşına o kadar çok fırsat çıkar.

Saçmalık, demişti Crowley.

Hayır, demişti Aziraphale, esrarengizlik.

Aziraphale. O bir Düşman'dı elbette. Ama altı bin senedir düşman oldukları göz önüne alınınca bir açıdan dost sayılırdılar.

Crowley uzanıp araç telefonunu aldı.

İblis olmak, özgür iradeniz olmaması anlamına geliyordu. Ne var ki insanların arasında çok vakit geçirdiğinizde ister istemez bir iki şey kapıyordunuz.

BAY YOUNG, Damien ve Wormwood isimlerini pek sevmemişti. Rahibe Mary Çalçene'nin önerdiği, Cehennem'in yarısında ve Hollywood'un Altın Yılları'nın çoğunda kullanılan diğer isimleri de.

“Eh,” dedi Rahibe Mary sonunda, azıcık incinmiş bir sesle, “Bence Errol'da yanlış bir taraf yok. Cary'di de.^{19} ikisi de çok güzel Amerikan isimleri.”

“Ben daha... şey... geleneksel bir isim düşünmüştüm,” diye açıkladı Bay Young. “Bizim ailede her zaman güzel, basit isimler tercih edilmiştir.”

Rahibe Mary gülümsedi. “Doğru. Bana sorarsanız eski isimler her zaman en iyisidir.”

“Düzgün bir İngiliz ismi, tıpkı İncil'dekiler gibi,” dedi Bay Young. “Matthew, Mark, Luke ya da John,” dedi düşünceli düşünceli. Rahibe Mary irkildi. “Yalnız, bunlar hiçbir zaman güzel İncil isimleri gibi gelmemiştir bana,” diye ekledi Bay Young. “Daha çok kovboy ve futbolcu isimleri gibi.”

“Saul^{20} güzel,” dedi Rahibe Mary bir deneme daha yaparak. “Çok da eski moda bir şey istemiyorum,” dedi Bay Young. “Ya da Kabil. Kabil daha çağdaş bir isim,” diye ısrar etti Rahibe Mary.

“Hımm.” Bay Young emin olamıyor gibiydi.

“Ya da... eh, Âdem de bir seçenek,” dedi Rahibe Mary ve, bu kabul edilebilir olmalı, diye geçirdi aklından.

“Âdem mi?” dedi Bay Young.

SATANİSTRAHİBELERİN fazlalık olan Bebek B'yi gizlice evlatlık verdiklerini düşünmek hoş olurdu. Onun normal, mutlu, güleç, hareketli ve coşkulu bir çocuk olarak büyüdüğünü, ardından da normal ve halinden memnun bir yetişkin olarak yaşadığını.

Belki de öyle oldu.

Siz onun ortaokulda dilbilgisi yarışmasında ödül aldığını düşünün; üniversitede sıradan, ama mutlu seneler geçirdiğini; Tadfield ve Norton İnşaat Kooperatifi'nin muhasebe bölümünde çalıştığını; güzel karısını. Muhtemelen birkaç çocuk da hayal etmek istersiniz, bir de hobi -antika motosiklet tamirciliği belki ya da tropik balık yetiştiriciliği.

Bebek B'nin başına başka neler gelebileceğini bilmek istemezsiniz.

Zaten biz sizin versiyonunuzu daha çok sevdik.

Muhtemelen ürettiği tropik balıklar için ödül de kazanacak.

SURREY, DÖRKING'DEKİ küçük bir evin yatak odasından ışık geliyordu.

İnce ve gözlüklü Newton Pulsifer on iki yaşındaydı ve saatler önce yatmış olması gerekiyordu.

Ama annesi oğlunun bir dâhi olduğuna kanaat getirmişti ve 'deneylelerini' yapabilmesi için yatma saatinden sonra da ayakta kalmasına izin veriyordu.

Şimdiki deneyi, annesinin oynaması için verdiği eski mi eski lambalı radyonun fişini değiştirmekti. Kendisinin gururla 'çalışma tezgahı' dediği şeyin başında oturmuştu. Köhne masa tel kangalları, piller, küçük ampuller ve hiç gerektiği gibi çalışmamış olan kristal radyo alıcısı yapma araçlarıyla kaplıydı. Lambalı radyoyu çalıştırmayı başaramamıştı, hoş o aşamaya hiç gelememişti zaten.

Hafiften yamuk üç model uçak, pamuk ipliklerle yatak odasının tavanına asılmıştı. Üstünkörü bakıldığında bile, onların titiz, dikkatli, ama aynı zamanda model uçak yapmaktan anlamayan birinin elinden çıktığı anlaşılırdı. Newton modellerinin hepsiyle korkunç gurur duyuyordu, hattâ kanatlarını beceremediği Spitfire'la bile.

Burnunun ucuna kayan gözlüğü yukarı itti, gözlerini kısarak fişe baktı ve tornavidayı bıraktı.

Bu sefer umutluydu; *Erkek Çocukların Pratik Elektronik Kitabı, Elektrikle Yapabileceğiniz Yüz Bir Güvenli ve Eğitici Şey* kitabının beşinci sayfasındaki, fiş değiştirmekle ilgili talimatların hepsini tamamlamıştı. Doğru renkteki kabloları doğru pimplere tutturmuş, voltajın doğru olup olmadığını kontrol etmiş, her şeyi birbirine vidalamıştı. Şimdilik sorun yoktu.

Fişi prize taktı. Sonra prizın düğmesine bastı.

Evdeki bütün ışıklar söndü.

Newton gururla gülümsedi; bu işte gittikçe ustalaşyordu. Son seferinde tüm Dorking'in elektrikleri sönmüştü ve elektrik idaresinden bir adam gelip annesiyle ciddi bir konuşma yapmıştı.

Newton elektrikle ilgili her şeye şiddetli ve kesinlikle karşılıksız bir aşk duyuyordu. Okulda bir bilgisayarları vardı ve yarım düzine çalışkan öğrenci derslerden sonra kalıp, delikli kartlarla bir şeyler yapıyordu. Bilgisayardan sorumlu öğretmen, Newton'in onlara katılma yakarışları karşısında sonunda pes ettiğinde, Newton'in bilgisayara küçük bir kart sokması yetmişti. Bilgisayar kartı çiğnemiş, sonra boğulup ölmüştü.

Newton geleceğin bilgisayar sektöründe olduğundan emindi ve gelecek kapıyı çaldığında yeni teknolojinin önünde hazır bekliyor olacaktı.

Ne var ki, geleceğin bu konuda başka fikirleri vardı. Hepsi Kitap'ta yazılıydı.

ÂDEM, DİYE DÜŞÜNDÜ BAY YOUNG. Kulağa nasıl geldiğini anlamak için yüksek sesle söyledi. "Âdem." Hımm...

Başını eğip, Düşman, Kralları Yok Eden, Dipsiz Çukurun Meleği, Ejder denen Yüce Yaratık, Bu Dünyanın Prensi, Yalanların Babası, Şeytan'ın Dölü ve Karanlığın Efendisi'nin altın rengi saçlarına baktı.

"Biliyor musunuz," dedi bir süre sonra, "Âdem ona yakışacak bence."

KARANLIK YE FIRTINALI BİR GECE DEĞİLDİ.

Karanlık ve fırtınalı gece iki gün sonra oldu, Bayan Dowling ile Bayan Young bebekleriyle birlikte

binadan ayrıldıktan yaklaşık dört saat sonra. Epey karanlık ve fırtınalı bir geceydi; gece yarısından sonra, fırtına zirveye ulaştığında, Çenebaz Tarikatı Manastırı'na yıldırım düştü ve malzeme odasının çatısını tutuşturdu.

Olayda kimse ciddi bir biçimde yaralanmasa da yangın birkaç saat sürdü ve bina oldukça hasar gördü.

Kundakçı yakındaki tepede durmuş, yükselen alevleri izliyordu. Uzun boylu ve ince yapılı bir Cehennem Dükü'ydü bu. Aşağı'ya geri dönmeye önce yapması gereken son şeyi de yapmıştı işte.

Gerisini Crowley'ye bırakabilirdi.

Hastur eve döndü.

AZIRAPHALE TEKNİK OLARAK Başmelek'ti, ama bugünlerde insanlar bu konuyla dalga geçip duruyorlardı.

Aslında, ne o ne de Crowley birbirlerinin arkadaşlığını tercih ederdi, ama ikisi de erkekti, ya da en azından erkek suretindeydiler, ikisi de bu dünyadandı ve şimdiye dek Anlaşma ikisinin de işine yaramıştı. Hem, altı bin senedir gördüğünüz, değişmeyen tek yüze alışmayı da ne yapacaktınız.

Anlaşma çok basitti, hattâ o kadar basitti ki, baş harfinin büyük yazılmasını bile hak etmiyordu; büyük harf meselesi sırf çok uzun zamandır geçerli olmasından ileri geliyordu. Üstlerinden çok uzakta, zor koşullar altında yalnız başına çalışan ajanların, yakındaki rakipleriyle uzaktaki müttefiklerinden daha fazla ortak noktaları olduğunu fark ettiklerinde vardıkları sağduyulu anlaşmalardan biriydi. Birbirlerinin işlerine karışmamayı içeren bu sessiz Anlaşma'ya göre, ne zafer kazanacak ne de mağlup olacaklar, ikisi de efendilerine, sinsi ve bilgili rakipleri karşısında ne büyük adımlar attıklarını gösterebileceklerdi.

Bunun sonucunda, Crowley Manchester'ı geliştirirken, Aziraphale de rahat rahat Shropshire'ı yaratmıştı. Crowley Glasgow'u almıştı, Aziraphale ise Edinburgh'u (Milton Keynes'in ^[21] sorumluluğunu üstlenmemiş olsalar da, ikisi de şehri kişisel başarıları olarak raporlamışlardı).

Sağduyu gerektirdiğinde, birbirlerine destek çıkmak bile onlara doğal gelmişti elbette. İkisi de melekti ne de olsa. Birinin acil bir baştan çıkarma için hazır Hull'a gitmişken, kasabanın diğer yanına uğrayıp, küçük bir standart ilahi esriklik anı da yaratması mantıklıydı. Neticede bunun da bir şekilde yapılması gerekiyordu; sağduyulu davrandıklarında kendilerine daha fazla boş zaman kalıyor, masraflar da azalıyordu.

Aziraphale bazen bundan dolayı vicdan azabı çekmiyor değildi, ama yüzyıllar boyunca insanlıkla haşır neşir olmak Crowley gibi onu da etkilemişti, tabii aksi istikamette.

Dahası, Yetke Sahipleri, iş görüldüğü sürece, kimin hangi İŞİ yaptığını aldırmyormuş gibi görünüyorlardı.

Şu anda, Aziraphale St. James Parkı'ndaki ördek havuzunun kenarında, Crowley'nin yanında duruyordu. Birlikte ördekleri besliyorlardı.

St. James Parkı'ndaki ördekler başkalarına çaktırmadan buluşan gizli ajanların elinden ekmek yemeye o kadar alışmışlardı ki, kendi Pavlov tepkilerini geliştirmişlerdi. Bir St. James Parkı ördeğini laboratuvarda kafese koyun ve ona iki adam resmi gösterin -genellikle birinin üzerinde kürk yakalı palto olur, diğeri ise koyu renk palto giyer ve atkı takar- ördeğin hemen başını beklentiyle kaldırdığını göreceksiniz. Ağzının tadını bilen ördekler özellikle Rus Kültür Ataşesi'nin esmer ekmeğini tercih ederken, farklı tatlara açık olanlar MI9'un başkanının attığı bira mayası sosu sürülmüş Hovis marka ekmeğini arardı.

Aziraphale hırpani görünüşlü bir erkek ördeğe ekmek kabuğu attı, ördek ekmeği kapıp daldı.

Melek, Crowley'e döndü.

“Gerçekten ama,” diye mırıldandı.

“Pardon,” dedi Crowley. “Kendimi kaybettim bir an.” Ördek öfke içinde yüzeye çıktı.

“Elbette, bir şeyler döndüğünü biliyorduk,” dedi Aziraphale. “Ama bu tür şeyler Amerika’da olur sanıyordum. Böyle şeyler için oraya gidiyorlar.”

“Yine de yapabilirler,” dedi Crowley kasvetle. Düşünceler içinde parkın kenarındaki Bentley’e baktı. Biri arabanın arka tekerleğine kelepçe takıyordu.

“Ah, evet. Şu Amerikan diplomat,” dedi melek. “Pek gösterişli birine benziyor. Sanki Kıyamet bir tür sinema gösterisiymiş de onu mümkün olduğunca çok ülkeye satmak istiyormuşsun gibi.”

“Bütün ülkelere,” dedi Crowley. “Yeryüzüne ve oradaki tüm krallıklara.”

Aziraphale son ekmek parçasını ördeklere attı. Ördekler onları bırakıp, Bulgar askeri ataşesi ile Cambridge kravatu takmış sinsi görünüşlü adamı taciz etmeye gittiler.

Aziraphale kesekâğdını çöp tenekesine atıp Crowley’ye döndü ve, “Biz kazanacağız elbette,” dedi.

“Bunu istemezsin,” dedi iblis.

“Neden istemeyecekmişim bakalım?”

“Dinle,” dedi Crowley çaresizlik içinde, “sizin tarafta kaç müzisyen vardır sence, hı? Birinci sınıf müzisyen demek istiyorum.”

Aziraphale şaşaladı.

“Eh, sanın m..” diye başladı.

“İki,” dedi Crowley. “Elgar ve Lizst. Hepsi bu. Geri kalanların hepsi bizde. Beethoven, Brahms, tüm Bachlar, Mozart, hepsi. Sonsuzluğu Elgar’la birlikte geçirdiğini hayal edebiliyor musun?”

Aziraphale gözlerini yumup, “Hem de rahatlıkla,” diye inledi.

“İşte bu,” dedi Crowley zaferle şişinerek. Aziraphale’in zayıf noktasını biliyordu. “CD’ler yok. Albert Hall yok. Yaz konserleri yok. Glyndbourne yok. Gece gündüz semavi ezgiler sadece.”

“Esrarengiz,” diye mırıldandı Aziraphale.

“Tuzsuz yumurta gibi, demiştin. Ha, bu arada tuz ve yumurta da yok tabii. Dereotu soslu, çeşnili somon da yok. Herkesin seni tanıdığı küçük sevimli restoranlar yok. *Daily Telegraph* bulmacası yok. Küçük antikacılar yok. Kitapçılar da yok. İlgi çekici eski baskılar yok. Özellikle de” -Crowley Aziraphale’in ilgi alanı haznesinin dibini kazıdı- “Regency dönemi gümüş enfiye kutuları yok..”

“Ama biz kazandığımızda hayat daha iyi olacak!” dedi melek boğuk bir sesle.

“Ama o kadar ilginç olmayacak. Bak, haklı olduğumu biliyorsun. Ben bir yabayla ne kadar mutlu olursam, sen de arpla o kadar mutlu olursun.”

“Bizim arp çalmadığımızı biliyorsun.”

“Biz de yaba kullanmıyoruz. Bir şeyi açıklamak için o örnekleri verdim.”

Birbirlerine baktılar.

Aziraphale zarif, bakımlı ellerini açtı.

“Benim halkım bunun gerçekleşecek olmasından çok mutlu, malum. Her şeyin anlamı bu. Son büyük sınav. Alevden kılıçlar, Dört Atlı, kan denizleri, tüm bu can sıkıcı mesele.” Omuzlarını silkti.

“Sonra ‘Oyun Bitti, Yeni Jeton Atın’ mı?” dedi Crowley. “Bazen ifade tarzını anlamakta güçlük çekiyorum.”

“Denizleri oldukları haliyle seviyorum ben. Bunun olması gerekmiyor. Sırf doğru işleyip işlemediklerini görmek için her şeyi yok ederek sınaman gerekmiyor.”

Aziraphale yine omuzlarını silkti.

“Esrarengiz bilgelik böyle bir şey maalesef.” Melek ürperdi ve paltosuna sarındı. Şehrin üzerinde kurşuni bulutlar toplanıyordu.

“Sıcak bir yere gidelim,” dedi.

“Bana mı söylüyorsun?” dedi Crowley surat asarak.

Bir süre ciddi bir sessizlik içinde yürüdüler.

“Sana hak vermediğimden değil,” dedi melek, çimenlerin üzerinde yürürlerken. “Yalnızca, itaatsizlik etmeye iznim yok. Bunu biliyorsun.”

“Benim de,” dedi Crowley.

Aziraphale ona yan yan baktı. “Ah, hadi ama,” dedi, “sen bir iblissin.”

“Evet. Ama benim halkım itaatsizliği yalnızca kavramsal olarak beğenir. *Bireysel* itaatsizlikleri feci cezalandırırlar.”

“Nefislerine karşı itaatsizlik gibi mi?”

“Aynen öyle. Bilsen şaşardın. Ya da belki şaşmazdın. Sence ne kadar zamanımız var?” Crowley elini Bentley’e doğru salladı ve arabanın kapı kilitleri açıldı.

“Her kehanet farklı bir şey söylüyor,” dedi Aziraphale yolcu koltuğuna geçerken. “Yüzyıl bitmeden olacağı kesin, ama önce birtakım olaylara tanık olabiliriz. Geçen milenyum kahinler doğruluktan ziyade kafiyeye önem veriyorlardı.”

Crowley kontak anahtarına işaret etti ve anahtar döndü.

“Ne?” dedi.

“Bilirsin,” dedi melek yardım etmek istercesine, “Ve Sonra Gelecek Dünyanın Sonu, falan-fılan-falan Ayının Onu.’ Ya da On biri, On İki, falan bir şey. Dört’le uyaklı çok sözcük olmadığından, muhtemelen yaşamak için iyi bir gün.”

“Peki ne tür vakalar?”

“İki kafalı buzağılar, gökyüzünde işaretler, geri geri uçan kazlar, balık yağmurları. O tür şeyler işte. Deccal’in varlığı nedensellik yasasının doğal sürecini etkiler.”

“Hım.”

Crowley Bentley’i vitese taktı, ama sonra bir şey hatırlayıp parmaklarını şıklattı.

Tekerlek kelepçesi yok oldu.

“Öğle yemeği yiyelim,” dedi. “Sana yemek borcum var zaten. Ne zamandan kalmıştı?..”

“Paris, 1793,” dedi Aziraphale.

“Ah, evet. Dehşet Devri. Sizinkilerden miydi, bizimkilerden mi?”

“Sizin değil miydi?”

“Hatırlamıyorum. Ama oldukça iyi bir restorandı.”

Afallamış trafik polisinin önünden geçerlerken, polisin defteri bir anda kavrulup kül olunca Crowley hayrete düştü.

“Bunu yapmaya niyetim olmadığından gayet eminim,” dedi.

Aziraphale kızardı.

“Ben yaptım,” dedi. “Onları senin halkının icat ettiğini düşünmüşümdür hep.”

“Gerçekten mi? Biz *de* sizin fikriniz olduğunu sanıyorduk.”

Crowley dikiz aynasından dumanlara baktı.

“Hadi,” dedi. “Ritz’e gidelim.”

Crowley rezervasyon yaptırmaya zahmet etmemişti. Onun dünyasında, masa ayırtmak başkalarının

meselesiydi.

AZIRAPHALE KİTAP KOLEKSİYONU YAPTIYORDU. Kendine karşı tamamen dürüst olsa, kitap dükkanının yalnızca koleksiyonunu saklamak için kullandığı bir yer olduğunu kabul ederdi. Bir yandan tipik sahaf imajını korurken, diğer yandan müşterilerin kitap satın almasını önlemek için, fiziksel şiddet dışında her yönetme başvuruyordu. Pis rutubet kokusu, dik dik bakmalar, gelişigüzel açılış saatleri... bu konuda oldukça başarılıydı.

Uzun zamandır kitap topluyordu ve tüm koleksiyoncular gibi bir uzmanlık alanı vardı.

İkinci bin yılın son birkaç yüz yılındaki olayları kapsayan altmıştan fazla kehanet kitabı vardı. Wilde'in kitaplarının ilk baskılarına meraklıydı. Ayrıca isimlerini içindeki dizgi hatalarından alan eksiksiz bir Kötü Şöhretli İnciller koleksiyonu vardı.

Örneğin Günahkar İncil, dizgi hatası yüzünden, I. Korintliler bölümünde, 'Günahkârların, Tanrı'nın Egemenliğini miras alacağını bilmez misiniz?' diyordu. Barker ve Lucas tarafından 1632 senesinde basılmış olan Ahlsız İncil'deyse yedinci emir, olumsuzluk eki unutulduğu için, 'Zina edeceksin,' diyordu. Bunların dışında Azletme İncili, Pekmez İncili, Ayakta Duran Balıklar İncili, Charing Cross İncili ve diğerleri vardı. Aziraphale hepsine sahipti. Hattâ aralarında en nadir olanı, 1651'de Bilton ve Scaggs adındaki Londralı bir yayıncının bastığıydı.

Bu İncil yayınevi için üç büyük yayıncılık felaketinin ilki olmuştu.

Kitap Sıçacam Bole işin içine İncili olarak biliniyordu. Dizgicinin fazlasıyla uzun hatası, eğer ona hata denebilirse tabii, Hezekiel kitabında 48. bölüm, 5. ayette yer alıyordu.

1. *Aşer'e bir pay verilecek; sınırı Dan'ın doğudan batıya uzanan sınırına bitişik olacak.*
2. *Naftali'ye bir pay verilecek; sınırı Aşer'in doğudan batıya uzanan sınırına bitişik olacak.*
3. *Manaşşe'ye bir pay verilecek; sınırı Naftali'nin doğudan batıya uzanan sınırına bitişik olacak.*
4. *Sıçacam böyle işin içine. Dizgi yapmaktan bıktım usandım. Biltonn Efendi beyefendi meyefendi değil ve Scagges Efendi de cebinde akrep olan bir bostan korkuluğu işte. Size söylüyorum, böyle güzel bir günde bir gram akli olan çıkar güneş altında dolaşır, benim gibi bu eski, küflü Boktan Atölye'de bütün gün tıklıp kalmaz.*
5. *Ruben'e bir pay verilecek; sınırı Efrayim'in doğudan batıya uzanan sınırına bitişik olacak.* ^{22}

Bilton ve Scaggs'in ikinci yayıncılık felaketi 1643'te gerçekleşmişti. Büyük şans eseri ünlü 'Kayıp Dört Yapraklık Kitaplar'dan birini bulmuşlardı -ikiye katlanmış yapraklar halinde hiç basılmamış ve edebiyatçılarla tiyatroseverler için artık tamamen kaybolmuş olan üç Shakespeare oyunu. Bugün oyunların yalnızca isimlerini biliyoruz. Bilton ve Scaggs'in buldukları, Shakespeare'in ilk oyunuydu: *Robîne Hoode, yada Sherwoode Ormanı* Komedyası. ^{23}

Bay Bilton kitap için neredeyse altı gine ödemişti ve sırf ciltli baskısıyla bunun neredeyse iki

katını kazanabileceğine inanıyordu.

Ama sonra onu kaybetmişti.

Bilton ve Scaggs'ın üçüncü yayıncılık felaketi, aslında ikisinin de tam olarak anlamadığı bir olaydı. Kime sorsanız, kehanet kitaplarının deli gibi sattığını söylerdi. Nostradamus'un *Yüzyıllar* adlı kitabı üçüncü baskısını yapmıştı ve orijinal Nostradamus olduklarını iddia eden beş Nostradamus da başarılı imza günleri yapıyordu. Ve Shipton Ana'nın *Kehanet* Derlemesi peynir ekmek gibi satıyordu.

Londralı bütün büyük yayınevleri -sekiz taneydiler- en az bir *Kehanet Kitabı* basmıştı. Kitapların hiçbirinin gerçeklikle uzaktan yakından alakası yoktu, ama muğlak ve genellemelerle dolu metinleri onları çok popüler yapıyordu. Binlerce, on binlerce satıyorlardı.

“Para basacağız!”^[24] dedi Bay Bilton Bay Scaggs'e. “Halk bu saçmalıklara deli oluyor! Hemen kocakarının tekinin yazdığı bir kehanet kitabı basmalıyız!”

Ertesi sabah müsvedde kapılarındaydı; yazarın zamanlaması, her zaman olduğu gibi, kusursuzdu.

Ne Bay Bilton ne de Bay Scaggs farkında olsa da, onlara gönderilen müsvedde, üç yüz kırk küsur sene içinde insanlık tarihinde gerçekleşecek olayları doğrulukla tahmin eden tek kehanet kitabıydı ve Kıyamet'le sonuçlanacak bütün olayları titizlikle ve doğrulukla anlatıyordu. Hem de en küçük detayına kadar.

Bilton ve Scaggs tarafından 1655 Eylül'ünde, tam da Noel alışverişlerinin başladığı zamanda basıldı,^[25] fakat İngiltere'de kelepire çıkan ilk kitap oldu.

Evet, hiç satmadı.

Üzerine 'Köyümüzün Yazarı' yazılmış karton parçasıyla birlikte sergilendiği halde Lancashire'daki küçük dükkanda bulunan tek kopyayı bile alan çıkmadı.

Kitabın yazarı Agnes Çatlak buna hiç şaşırmadı; hoş, onu şaşırtmak zaten çok zordu.

Hem, çok satsın, ondan para, hattâ ün kazansın diye yazmamıştı kitabı. Bir yazarın hakkı olan bedelsiz tek yazar kopyası için yazmıştı.

Kitabın satılmamış yüzlerce kopyasına ne olduğunu kimse bilmiyordu. Müzelerde ya da özel koleksiyonlarda da bulunmuyordu. Kitabın kopyası Aziraphale'de bile yoktu ve onu bakımlı ellerinde tutabilme düşüncesi bile dizlerini titretirdi.

Dünyada Agnes Çatlak'ın kehanet kitabından yalnızca bir kopya kalmıştı aslında.

O da Crowley ile Aziraphale'in güzel bir öğle yemeğinin tadını çıkardıkları yerden yaklaşık altmış kilometre uzaktaydı ve, mecazi konuşmak gerekirse, az önce geri sayıma başlamıştı.

SAAT ÜÇTÜ. Deccal on beş saattir yeryüzündeydi ve o on beş saatte bir meleklerle bir iblis sağlam içmişlerdi.

Aziraphale'in Soho'daki loş, hırpani sahafının arka odasında karşı karşıya oturuyorlardı.

Soho'daki çoğu sahafın arka odaları olur ve arka odaların çoğu nadir ya da en azından çok pahalı kitaplarla doludur. Aziraphale'in kitaplarının illüstrasyonları yoktu, eski kahverengi ciltleri ve çıtırdayan sayfaları vardı. Hiç seçeneği kalmamışsa, bunlardan birini satardı bazen.

Ara sıra koyu renk takım elbiseli ciddi adamlar uğrar, büyük nezaketle, belki dükkanı satmak isteyebileceğini, böylece dükkanın bölgeye daha uygun türden bir perakende mağazasına

dönüştürülebileceğini söylerlerdi. Bazen para teklif ederlerdi, elli paundluk pis banknotlardan oluşan koca koca desteler. Ya da bazen onlar konuşurken siyah güneş gözlüklü başka adamlar başlarını iki yana sallayarak dükkanda dolaşır, kâğıdın ne kadar kolay yandığı, buranın nasıl da bir yangın tuzağı olduğuna dair yorumlar yaparlardı.

Aziraphale başını sallar, gülümser, bir düşüneceğini söylerdi. Sonra adamlar giderler ve bir *daha hiç geri gelmezlerdi*.

Melek olmanız, aptal olmanız gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ortalarındaki masa şişelerle kaplıydı.

“Mesele şu ki,” dedi Crowley, “mesele şu ki. Mesele şu.” Aziraphale’e odaklanmaya çalıştı.

“Mesele şu,” deyip bir mesele düşünmeye çalıştı.

“Anlatmaya çalıştığım mesele,” dedi neşelenerek, “yunuslar. Mesele bu.”

“Bir tür balık,” dedi Aziraphale.

“Yoyoyoyo,” dedi Crowley parmağını sallayarak. “Memeli. Bildiğin memeli. Fark şu...” Crowley zihnindeki bataklığa daldı ve farkı hatırlamaya çalıştı. “Fark şu ki, onlar...”

“Suyun dışında mı çiftleşiyorlar?” diye tahmin yürüttü Aziraphale.

Crowley alnını kırıştırdı. “Sanmam. Yok bu değil, eminim.

Yavruları hakkında bir şeydi. Her neyse.” Kendini topladı. “Mesele şu ki. Mesele şu. Beyinleri.”

Şişeye uzandı.

“Beyinlerine ne olmuş?” dedi melek.

“Büyük. Mesele bu. Büyüklüğü. Büyük. Koca beyinlerinin büyüklüğü. Sonra bir de balinalar var. Beyinkent, inan bana. Koskoca lanet deniz beyinlerle dolu.”

“Kraken,” dedi Aziraphale dalgın dalgın kadehine bakarak. Crowley düşünce treninin önüne direk devrilmiş gibi uzun uzun, donuk donuk baktı ona.

“Ha?”

“Çok büyük bir herif,” dedi Aziraphale. “Derin suların gümbürtülerinin altında uyuyor. Tonlarca dev, sayısız alkler... oğler... büyük lanet deniz yosunlarının altında, anlasana işte. En sonda, deniz kaynadığında yüzeye çıkması gerekiyor.”

“Öyle mi?”

“Kesin.”

“Al işte,” dedi Crowley arkasına yaslanarak. “Koca deniz kaynıyor, bizim zavallı yunuslar yahni oluyor ve kimse bunu takmıyor. Goriller de aynı. Eyvah, diyorlar, gökyüzü kızardı, yıldızlar yere yağıyor, bugünlerde muzlara bir şey mi katıyorlar acaba? Derken...”

“Gorillerin yuva yaptığını biliyor muydun?” dedi melek, bir içki daha doldurmaya çalışıp da üçüncü denemesinde kadehi tutturmayı başarırken.

“Yok artık.”

“Vallahi. Bir filmde görmüştüm. Yuva yapıyorlar.”

“O dediğin kuşlar,” dedi Crowley.

“Yuva,” diye üsteledi Aziraphale.

Crowley ısrar etmekten vazgeçti.

“Neyse ne,” dedi. “İrili ufaklı bütün yaratıklar. Pardon, irili. İri ve ufak. Hepsinin de beyni var. Ama sonra, *daaaan*.”

“Ama *sen* de bunun bir parçasısın,” dedi Aziraphale. “İnsanları baştan çıkarıyorsun. Hem de epey ustasın.”

Crowley kadehini güm diye masaya indirdi. “O ayrı. Evet demeleri gerekmiyor. Esrarengiz kısım da bu, değil mi? Senin tarafın uydurmuştu, insanları sınamak lazım. Ama ölümüne değil.”

“Tamam. Tamam. Ben de bundan o kadar hoşlanmıyorum, ama sana söyledim. Verilen emirlere idaat... itaast... uymam lazım. Melegem men.”

“Cennet’te tiyatro yok,” dedi Crowley. “Üstelik çok az film var.”

“Beni baştan çıkarmaya çalışma,” dedi Aziraphale sefil bir biçimde. “Sana söyledim, seni ihtiyar yılan.”

“Bir düşün ama,” dedi Crowley amansızca. “Sonsuzluğun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Sonsuzluğun ne olduğunu? Demek istediğim, sen sonsuzluğun ne olduğunu biliyor musun? Evrenin sonunda koskoca bir dağ var, tamam mı, bin beş yüz metre yüksekliğinde, ve her bin senede bir şu küçük kuş...”¹²⁶¹

“Hangi küçük kuş?” dedi Aziraphale kuşkuyla.

“Sana anlatmaya çalıştığım şu küçük kuş. Her bin senede bir...”

“Her bin senede bir aynı küçük kuş mu?”

Crowley bir an duraksadıktan sonra, “Evet,” dedi.

“Kuş epey yaşlıymış desene.”

“Tamam. Her bin senede bir şu kuş uçup...”

“... aksaya aksaya...”

“... *uçup*, ta evrenin sonundaki o dağa gidiyor ve gagasını orada bileyiyor...”

“Dur bir dakika. Bu imkânsız. Burayla evrenin sonu arasında bir ton...” Melek elini savurdu. “Bir ton lanet şey var yahu.”

“Ama yine de oraya gidiyor,” diye direndi Crowley.

“Nasıl?”

“Fark etmez!”

“Uzay gemisi kullanabilir,” dedi melek.

Crowley biraz yatıştı. “Evet,” dedi. “Olabilir. Her neyse, bu kuş...”

“Yalnız, bahsettiğimiz yer evrenin sonu,” dedi Aziraphale. “Bu yüzden, diğer uca senin torunlarının torunlarının varıyor olması lazım. Onlara şey demek lazım, Bakın, dağa vardığınızda, yapmanız gereken şey...” Duraksadı. “Ne yapmaları gerekiyordu?”

“Gagasını dağda bileylemesi,” dedi Crowley. “Sonra geri uçacak...”

“... uzay gemisinde...”

“Ve bin sene sonra gelip yine yapacak,” dedi Crowley hemen.

Bir anlık sarhoş sessizliği oldu.

“Sırf gaga bilelemek için onca çaba,” dedi Aziraphale düşünceler içinde.

“Dinle,” dedi Crowley telaşla, “mesele şu ki, kuş dağı aşındırıp yok ettiğinde, tamam mı, o zaman...”

Aziraphale ağzını açtı. Crowley onun kuş gagaları ile granit dağların farklı sertlik oranları hakkında yorum yapacağını biliyordu, bu yüzden aceleyle devam etti.

“... o zaman bile Neşeli *Günler filmini izlemeyi* bitirmemiş *olacaksın.*”

Aziraphale donakaldı.

“Ve filmden *zevk alacaksın,*” dedi Crowley amansızca. “Gerçekten alacaksın.”

“Sevgili dostum...”

“Başka seçeneğin olmayacak.”

“Dinle...”

“Cennet zevksiz bir yer.”

“Bak şimdi...”

“Tek bir suşi restoranı bile olmayacak.”

Meleğin aniden ciddileşen yüzünden bir acı ifadesi geçti. “Bununla sarhoşken başa çıkamam,” dedi. “Ben ayılacağım.”

“Ben de.”

Alkol kanlarını terk ederken ikisi de ürperdi. Doğrulup, daha derli toplu oturdular. Aziraphale kravatını düzeltip, “ilahi planlara müdahale edemem,” dedi hırıltılı bir sesle.

Crowley düşünceli bir ifadeyle kadehine bakıp içkisini tazeledi.

“Şeytani olanlar?” dedi.

“Efendim?”

“Eh, şeytani bir plan olması lazım, değil mi? Biz yapıyoruz. Benim tarafım.”

“Ah, ama o da genel ilahi planın parçası,” dedi Aziraphale. “Senin tarafın, esrarengiz ilahi planın parçası olmayan hiçbir şey yapamaz,” diye ekledi böbürlenerek.

“Sen öyle san!”

“Hayır, bu bir...” Aziraphale sinirle parmaklarını şıklattı. “Şu şey. Onun için hoş bir tabirin vardı senin. Son gülen... neydi?”

“Son gülen iyi güler.”

“Hah, işte o.”

“Eh... eğer eminsen...” dedi Crowley.

“Hiç kuşkum yok.”

Crowley sinsi sinsi baktı.

“O zaman engellemenin de, yanılıyorsam söyle, planın gerçekleşmesini engellemenin de ilahi planın parçası olmadığını bilemezsin. Demek istediğim, her fırsatta Şerir Varlık’ın oyunlarını engelleme gerekiyor, değil mi?”

Aziraphale duraksadı.

“O da var evet.”

“Bir oyun görürsün ve engellersin. Haksız mıyım?”

“Genel olarak haklısın. Aslında, engelleme işini kendileri yapsın diye insanları teşvik ediyorum. Esrarengizlik prensibi yüzünden, malum.”

“Tamam. Tamam. O zaman senin tek yapman gereken engellemek. Çünkü, eğer bir şey biliyorsam,” dedi Crowley telaşla, “o da bu doğumun yalnızca bir başlangıç olduğu. Önemli olan çocuğun nasıl yetiştirildiği. Çocuğun üzerindeki etkiler. Aksi halde, çocuk güçlerini kullanmayı asla öğrenemez.”

Duraksadı. “En azından, planlandığı şekilde kullanmayı.”

“Bizimkilerin seni engellememe bir şey demeyeceğinden eminim,” dedi Aziraphale düşünceli düşünceli. “Umurlarında bile olmaz.”

“Doğru. Kanatların kabarır artık.” Crowley meleğe teşvik edencesine gülümsedi.

“Ama Şeytani bir biçimde yetiştirilmezse çocuğa ne olur?” dedi Aziraphale.

“Muhtemelen hiçbir şey. Çocuk hiçbir şeyin farkında olmaz.”

“Ama genetik...”

“Bana genetik deme. Genetiğin konuyla ne alakası var?” dedi Crowley. “Şeytan’a bak. Melek olarak yaratılmış, ama büyüyünce Yüce Düşman olmuş. Ha, genetik konusuna gireceksen, çocuğun

büyüyüp melek olacağını da söyleyebilirsin. Ne de olsa, babası eski günlerde Cennet'te gerçekten önemli biriydi. Sırf babası şeytana *dönüştüğü* için onun da şeytan olacağını söylemek, kuyruğu kesilen bir farenin kuyruksuz fareler doğuracağını söylemekten farksız. Hayır. Asıl önemli olan yetiştirilme tarzı. Lafıma güven.”

“Ama hiç Şeytani etki olmadan büyürse...”

“Eh, en kötü ihtimalle Cehennem her şeye en baştan başlamak zorunda kalır. Ve Yeryüzü on bir sene daha kazanmış olur. Bunun da bir değeri olmalı, değil mi?”

Aziraphale yine düşünceli görünüyordu.

“Çocuğun doğası gereği kötü olmadığını söylüyorsun, öyle mi?” dedi yavaşça.

“Kötülük potansiyeli var. Ama iyilik potansiyeli de var galiba. Şu biçimlendirilmeyi bekleyen koskocaman, kudretli *potansiyel* meselesi işte,” dedi Crowley. Omuzlarını silkti. “Her neyse, neden iyilik ve kötülükten bahsediyoruz ki? Onlar yalnızca tarafları tarif eden sözcükler. *Biz* neyin ne olduğunu biliyoruz.”

Melek, “Sanırım denemeye değer,” deyince, Crowley cesaret verircesine başını salladı.

“Anlaştık mı?” dedi elini uzatarak.

Melek uzatılan eli ihtiyatla sıktı.

“Azizlerden daha ilginç olacağı kesin,” dedi.

“Hem, uzun vadede çocuğun kendi iyiliğine olacak,” dedi Crowley. “Onun vaftiz babaları gibi olacağız. Dini eğitimi gözeteceğimizi de söyleyebilirsin.”

Aziraphale gülümsedi.

“*Vaftiz babası* demek,” dedi. “Olur şey değil.”

“Yok, yok, o kadar kötü sayılmaz,” dedi Crowley, “zamanla alışıyorsun.”

ONU KIZIL OLARAK BİLİYÖRLERDİ. O sıralar silah satıyordu, ama bu da eğlencesini kaybetmeye başlamıştı artık. Bir işi çok uzun süre yapmazdı. En fazla üç, bilemediniz dört yüz sene. Tekdüzeliğe alışmak iyi değildi.

Saçları kestane rengiydi -ne kızıl ne de kahverengi; koyu, parlak bakır rengi- ve beline dökülen bukleleri uğruna erkekler cinayet işleyebilirdi, ki erkekler o saçlar uğruna cinayet işlemişti de. Ürkütücü, turuncu gözleri vardı. Yirmi beş yaşında gösteriyordu ve hep de öyle göstermişti.

Muhtelif silahlarla dolu, kir pas tutmuş, tuğla kırmızısı bir kamyonu vardı ve o kamyonu dünyanın bütün sınırlarından geçirebilmek gibi inanılmaz bir yeteneğe sahipti. Önemsiz bir iç savaş yaşamakta olan küçük bir Batı Afrika ülkesine doğru yol alıyordu. Eğer şansı varsa, satacağı silahlar küçük iç savaşı büyük bir iç savaşa dönüştürebilirdi. Ne var ki, kamyon onun onaramayacağı şekilde bozulmuştu.

Neyse ki şimdilerde makineler konusunda ustalaşmıştı.

O sırada bir şehrin ¹²⁷¹ ortasındaydı. Söz konusu şehir son üç bin senedir barış içinde yaşayan Kumbolaya'nın başkentiydi. Son otuz senedirse Sör-Humphrey-Clarksonya olarak biliniyordu, ama ülkede hiçbir maden yatağı olmadığından ve stratejik önemi bir muzunkiyle karşılaştırılabileceğinden, yersiz bir telaşla kendi kendini yöneten bir ülkeye dönüşme yolunda hızla ilerlemekteydi. Kumbolaya fakirdi belki, ve kesinlikle sıkıcıydı, ama barış severdi. Birbirleriyle çok

iyi anlaşan muhtelif kabileleri uzun zaman önce kılışlarını eritip saban demirine dönüştürmüştü; en son kavga 1952'de, sarhoş bir öküz sürücüsüyle aynı ölçüde sarhoş bir öküz hırsızı arasında çıkmıştı, insanlar hâlâ o kavgayı konuşuyorlardı.

Kızıl Afrika sıcağında esnedi. Geniş siperlikli şapkasıyla yüzünü yelledi ve işe yaramaz kamyonu tozlu sokakta bırakıp bir bara girdi.

Bir kutu bira aldı, başına dikti, sonra barmene sırttı. “Kamyonum bozuldu,” dedi. “Burada tamir işlerine kim bakar?” Barmen geniş geniş, beyaz dişlerini göstere göstere sırttı. Kadının birasını içme tarzından etkilenmişti. “O işlerle Nathan ilgilenir hanımefendi. Ama kendisi kayınbabasının çiftliğine bakmaya Kaounda'ya gitti.”

Kızıl bir bira daha aldı. “Demek öyle. Nathan. Ne zaman döner biliyor musun?”

“Belki gelecek hafta. Belki iki hafta sonra, sevgili hanımefendiciğim. Nathan tam bir serseridir.”

Öne eğildi.

“Yalnız mı yolculuk ediyorsun hanımefendi?” dedi.

“Evet.”

“Tehlikeli olabilir. Bugünlerde etrafta tuhaf insanlar dolanıyor. Kötü adamlar. Buralı değiller.”

Kızıl kusursuz kaşını kaldırdı.

Adam sıcağa rağmen ürperdi.

“Uyarı için teşekkür ederim,” diye mırıldandı Kızıl tatlı tatlı. Sesi, tıpkı uzun çimenlerin arasında pusuya yatmış, önünden genç ve taze bir canlının sallana sallana geçmesini bekleyen ve sadece seyiren kulakları görünen bir hayvanın sesine benziyordu.

şapkasını eğerek adama selam verdi ve dışarı çıktı.

Sıcak Afrika güneşi bastırıyordu; silah, cephane ve mayınlarla dolu kamyonu yolda bekliyordu.

Kızıl kamyonu baktı.

Üzerine bir akbaba konmuştu. Son beş yüz kilometredir Kızıla yolculuk ediyordu. Akbaba sessizce geçirdi.

Kızıl yolda çevresine bakındı: Köşede iki kadın sohbet ediyordu; bir satıcı rengarenk kabaklardan oluşan bir yığın önünde bezgin bezgin oturmuş, sinekleri kovalıyordu; birkaç çocuk tozların içinde tembel tembel oyun oynuyorlardı.

“Aman boşversene,” dedi sessizce. “Güzel bir tatil iyi giderdi zaten.”

O gün çarşambaydı.

Cuma geldiğinde şehir tehlikeli bölge haline gelmişti.

Sonraki salı Kumbolaya ekonomisi çökmüş, yirmi bin insan ölmüş (barmen de aralarındaydı, pazar yerindeki barikatlara saldıran asiler tarafından vurulmuştu), yaklaşık yüz bin kişi yaralanmış ve Kızılın muhtelif silahları üretim amaçlarına uygun olarak kullanılmıştı. Akbabaya gelince, o da damar tıkanıklığından ölmüştü.

Kızıl son trenle ülkeden ayrılmaktaydı. Hayatında bir değişiklik yapma vaktinin geldiğini hissediyordu. Çok uzun zamandır silah ticaretiyle uğraşıyordu ve değişikliğe ihtiyacı vardı. Yeni fırsatlar vaat eden bir değişikliğe. Kendini gazete muhabiri olarak hayal etti. Neden olmasın? şapkasıyla yellendi ve bacak bacak üstüne attı.

Trenin ilerisinde kavga çıktı. Kızıl sırttı. İnsanlar hep onun uğruna, onun çevresinde dövüşürdü; aslına bakılırsa, epey hoşuna gidiyordu bu.

KUZGUN'UN SİYAH SAÇLARI, kısa siyah sakalı vardı ve holding kurmaya karar vermişti.

Muhasebecisiyle içki içiyordu.

“Ne durumdayız Frannie?” diye sordu.

“Şimdiye kadar on iki milyon kopya satıldı. İnanabiliyor musun?”

New York’ta, Beşinci Cadde, 666 numaranın en üst katındaki Altıların Tepesi adlı restoranda içiyorlardı. Kuzgun bundan oldukça keyif alıyordu. Restoranın pencerelerinden tüm New York’u görebiliyordunuz; geceleri, New York’un geri kalanı binanın dört cephesini süsleyen dev kırmızı 666 tabelalarını görebiliyordu. Elbette yalnızca sıradan bir kapı numarasıydı. Saymaya başlarsanız, sonunda bu numaraya gelirdiniz. Ama gülümsemek gerekiyordu işte.

Kuzgun ile muhasebecisi, Greenwich Village’daki bir restorandan gelmişlerdi; küçük, pahalı ve seçkin bu restoranda tamamıyla *nouvelle* bir menü sunuluyordu: Kare şeklinde porselen tabağa estetik bir biçimde yerleştirilmiş taze fasulye, bir bezelye ve bir dilim tavuk göğsü.

Kuzgun Paris’e son gidişinde icat etmişti bunu.

Muhasebecisi etle sebzeleri elli saniyeden kısa sürede silip süpürmüş, yemeğin geri kalanını ise tabağına, çatal bıçağına ve zaman zaman da, tatlarının neye benzediğini merak edermiş gibi, masasındaki diğer kişilere bakarak geçirmişti, ki kafasından geçen de tam olarak buydu. Muhasebecinin aklındakiler Kuzgun’u çok eğlendirmişti.

"On iki milyon, ha? Çok iyi."

“Harika.”

“O zaman holding oluyoruz. Volyi vurma zamanı geldi demek? Ben California derim. Fabrikalar, restoranlar ve gerekli olan her şey. Yayıncılık tarafı bizde kalır, ama portföyü çeşitlendirmek lazım. Öyle değil mi?”

Frannie başını salladı. “Bana uyar Kuzgun. Bizim ihtiyacımız olan...” Bir iskelet sözünü kesti. Dior elbisesi giymiş ve bronz teni kafatasının narin kemiklerinin üzerinde yırtılacak gibi gerilmiş iskeletin uzun sarı saçları ve kusursuz bir şekilde boyanmış dudakları vardı -tıpkı dünyanın dört bir köşesinde, annelerin elleriyle işaret ederek, “Sebze yemezsen *böyle* olursun işte,” dedikleri kişiye benziyordu; kıtlık çeken halklara yardım için tasarlanmış, tarz sahibi bir poster gibiydi.

New York’un en ünlü top modeli olan iskelet elinde bir kitap tutuyordu. “Ah, affedersiniz Bay Kuzgun,” dedi. “Böldüğüm için beni bağışlarsınız umarım, ama kitabınız hayatımı değiştirdi, şey, acaba benim için onu imzalayabilir misiniz?” Yalvaran çökük gözlerinde gösterişli bir makyaj vardı.

Kuzgun zarifçe başını sallayıp kitabı aldı.

Kadının onu tanıması şaşırtıcı değildi, çünkü kitabın parlak kapağındaki fotoğraftan Kuzgun’un koyu gri gözleri bakıyordu. Yemeksiz *Diyet: incelerek Güzelleşin*, diyordu kitabın adı; Yüzyılın Diyet Kitabı/

“Adınız nasıl yazılıyor?” diye sordu.

“Sherryl. iki R, bir Y, bir L.”

“Bana çok eski bir dostumu hatırlatıyorsunuz,” dedi Kuzgun, başlık sayfasına hızla ve dikkatle bir şeyler yazarken. “Buyrun. Kitabımı beğendiğinize sevindim. Hayranlarımla tanışmaktan her zaman mutluluk duyarım.”

Kitaba şunları yazmıştı:

Sherryl,

Bir ölçek buğday bir dinara, üç ölçek arpa bir dinara.

Ama zeytinyağına, şaraba zarar verme.

“İncil’den bir alıntı,” dedi kadına.

Kadın kitabı saygıyla kapattı ve Kuzgun’a teşekkür ederek, onun kendisi için ne ifade ettiğini, hayatını gerçekten, ama gerçekten değiştirdiğini anlatarak geri geri uzaklaştı.

Kuzgun doktor olduğunu iddia ettiği halde, tıp diploması almamıştı, çünkü doktor olduğunu iddia etmeye başladığı günlerde üniversite yoktu, ama kadının açlıktan ölmek üzere olduğunu görebiliyordu. Ona en fazla iki ay veriyordu. *Yemeksiz*. Kilo probleminizi çözün. Sonsuza dek.

Frannie aç aç dizüstü bilgisayarını tıkırtıyor, Kuzgun’un Batı Dünyası’nın yemek alışkanlıklarını dönüştürmesinde bir sonraki aşamayı planlıyordu. Bilgisayarı ona Kuzgun hediye etmişti. Çok, çok pahalıydı, çok güçlüydü ve ultra-inceydi. Kuzgun ince şeyleri severdi.

“İlk adım olarak satın alabileceğimiz bir Avrupa şirketi var -Holding (Holdinger) Ltd. Böylece Lichtenstein vergi sistemine dahil olacağız. Şimdi, eğer nakit akışını Cayman adaları aracılığıyla Luxembourg’a yönlendirir, oradan da İsviçre’ye nakledersek, fabrikaların bedelini...”

Kuzgun onu dinlemeyi bırakmıştı. Küçük, seçkin restoranı düşünüyordu. Bunca zengin insanı hiç bu kadar aç görmediği geçti aklından.

Kuzgun’un yüzünde, işlerin tıklarında gittiğini gösteren cinsten sahici ve dürüst bir sırıtış belirdi. Asıl olaya kadar, çok zarif uğraşlarla zaman öldürüyordu yalnızca. Zaman, ve bazen de insan.

ONA BAZEN BEYAZ DİYÖRLARDI, ya da Ak, Blanc, Albus, Tebeşir, Weiss, Kar veya diğer yüz isimden biri. Solgun bir teni, açık sarı saçları ve açık gri gözleri vardı. İlk bakışta yirmilerinde gösteriyordu ve kimse ona ikinci kez bakmıyordu.

Kesinlikle akılda kalmazdı.

İki mesleğinin aksine, asla uzun zaman tek bir meslekle uğraşmazdı.

Bir sürü ilginç yerde bir sürü ilginç iş yapmıştı.

(Çernobil Nükleer Santrali’nde, Windscale’de, Three Mile Adası’nda çok önemli olmayan küçük işlerle uğraşmıştı.)

Bir dizi bilimsel araştırma kurumunda önemsiz, ama değerli bir eleman olarak çalışmıştı.

(Benzin motorunun, plastiğin, kolay açılabilir konserve kutusunun tasarımlarına yardım etmişti.)

Elinden her iş gelirdi.

Kimse onu fark etmezdi. Göze çarpmayan tiplerdendi; etkisi birikerek artardı. Şöyle etraflıca düşündüğünüzde, bir şeylerle uğraşıyor, bir yerlerde çalışıyor olması gerektiğini anlıyorsunuz. Sizinle konuşmuş bile olabilirdi. Ama Bay Beyaz’ı unutmak kolaydı.

Şu anda Tokyo’ya doğru yol alan bir petrol tankerinde miço olarak çalışıyordu.

Kaptan, kamarasında sarhoştü. İkinci kaptan pruvadaydı. Onun yardımcısı mutfaktaydı. Mürettebat bu kadardı; gemi neredeyse tamamen otomatik işliyordu. İnsanların yapabileceği pek iş yoktu.

Gelin görün ki, biri kaptan köprüsündeki ACİL DURUM KARGO TAHLİYESİ düğmesine basacak olsa, otomatik sistem denize muazzam miktarda siyah, yapış yapış bir madde boca ederdi: Bölgedeki kuşlar, balıklar, bitkiler, hayvanlar ve insanlar için yıkıcı etkileri olacak milyonlarca ton ham petrol.

Elbette düzinelerce bozulması imkânsız kilit ve kesinlikle güvenilir yedek güvenlik sistemleri vardı, ama boşversenize, onlar her zaman vardı zaten.

Sonradan bunun kimin hatası olduğu konusunda feci bir tartışma yaşansa da, mesele çözümsüz kaldı. Suç herkese eşit dağıtıldı ve ne kaptan, ne ikinci kaptan, ne de onun yardımcısı bir daha çalıştı.

Tuhaftır, kimsenin aklına Miço Beyaz gelmedi. O, içlerinde yosun öldürücü zehir olan paslı metal fiçilerle tika basa dolu buharlı bir mavnayla Endonezya yolunu yarılarmıştı bile.

ONLARDAN BİR TANE DAHA VARDI. Kumbolaya'daki meydandaydı. Restoranlardaydı. Balıkların içinde, havada, yosun zehri fiçilerindeydi. Yollarda, evlerde, saraylarda, inlerdeydi.

Hiçbir yerde yabancı değildi ve ondan kurtulmak imkânsızdı. En yetkin olduğu işi yapıyordu, hattâ onu tanımlayan şey işiydi.

Beklemiyor, çalışıyordu.

HARRIET DOWLING bebeğiyle birlikte evine döndü. Rahibe Mary'den daha ikna edici olan Rahibe Faith Keçiinadı'nın tavsiyesi üzerine ve kocasından da telefonla onay aldıktan sonra bebeğinin adını Warlock^{28} koymuştu.

Kültür Ataşesi bir hafta sonra eve döndüğünde, bebeğin hık demiş, kendi burnundan düşmüş olduğunu ilan edip sekreterinden *The Lady* dergisine dadı ilan vermesini istedi.

Crowley bir Noel televizyonda *Mary Poppins*'i izlemişti (Crowley'nin televizyon sektörünün sahne arkasında da parmağı vardı; her zaman övünerek bahsettiği icatlardan biri yarışma programlarıydı). Oluşacağı kesin dadı kuyruğundan kurtulmanın etkili ve inanılmaz şık bir yolu olarak fırtına çıkarmayı ya da onları Kültür Ataşesi'nin Regent's Park'taki evinin önüne yığmayı düşündü.

Ancak daha sonra metro greviyle yetindi, böylece görüşme günü geldiğinde kapıda tek bir dadı bekliyordu.

Kadının üzerinde tüvit etek ceket, kulağında mütevazı inci küpeler vardı. Hal ve tavırları *ben dadıyım* diyordu, ama bunu Amerikan filmlerindeki İngiliz uşakları gibi sakın bir tonda söylüyordu. Ardından hafifçe öksürüyor ve bazı dergilerde belirsiz, ama tuhaf biçimde aşık ilanlar veren türden bir dadı olduğunu mırıldanıyordu.

Düz ayakkabılarıyla araba yolundaki çakıl taşlarını gıcırdata gıcırdata kapıya yaklaşırken, çenesinden beyaz salyalar akan gri köpek sessizce yanında yürüyordu. Köpeğin kırmızı parıltılar saçan gözleri aç aç etrafa bakıyordu.

Kadın kalın ahşap kapıya ulaştığında küçük bir tebessüm etti. Ardından zili çaldı ve kasvetli bir *dong* sesi yükseldi. Geleneksel okuldan^{29} dedikleri türden bir uşak açtı kapıyı. "Ben Dadı Ashtoreth," dedi kadın. "Bu da," diye devam etti, yanındaki gri köpek kemikleri nereye gömeceğine karar vermeye çalışmış gibi dikkatle uşağı süzerken, "Rover."

Köpeği bahçede bırakıp içeri girdi. Harika geçen görüşmenin ardından Bayan Dowling dadıyı bebeğe götürdü.

Dadı Ashtoreth sevimsiz sevimsiz güldü. "Ne tatlı çocuk. Gün gelecek sizden, üç tekerlekli bisiklet isteyecek."

Tesadüfe bakın ki, o akşam malikane personeline yeni biri daha katıldı. Adam bahçivandı ve işinde şaşırtıcı ölçüde becerikli olduğu ortaya çıktı. Bunun nasıl olabildiğine kimse akıl erdirememişti, çünkü adam ne eline kürek alıyor, ne de bahçeyi aniden dolduran ve her fırsatta üzerine konan kuş sürülerinden kurtulmak için bir şey yapıyordu. O sadece gölgede oturuyor ve bahçe

çiçeğe duruyordu.

Warlock yürüme çağına geldiğinde, dadısı izinli olduğu öğleden sonraları her ne yapıyorsa onu yapmaya gittiği zamanlar çıkıp bahçıvanı ziyaret etmeye başladı.

“Bu, Sümüklüböcek Kardeş,” diyordu bahçıvan ona, “bu küçük yaratık da Patates Kurdu Kardeş. Hayatın zengin ve bereketli yollarında yürürken, tüm canlı varlıklara sevgi ve saygı göstermeyi unutma Warlock.”

“Dadım di yo ki, yaşayan şeyley yannısca benim topuumun altında eşilmeye layıkmış Bay Fyancis,” dedi küçük Warlock, Sümüklüböcek Kardeş’i okşayıp sonra elini dikkatle Kurbağa Kermit baskılı tulumuna silerek.

“Sen o kadını dinleme,” diyordu Francis. “Sen beni dinle.” Geceleri, Dadı Ashtoreth Warlock’a ninniler söylüyordu.

Dandini dandini dastana

Danalar girmiş bostana

Ez bostancı tüm ulusları

Efendimiz Şeytan’ın hükümranlığı altına sok bütün dünyayı

Yada

Bu küçük kuş Hades'e gitmiş

Bu küçük kuş evde kalmtş

Bu küçük kuş buharları tüten çiy insan eti yemiş

Bu küçük kuş bakirelerin ırzına geçmiş

Bu küçük kuş da ölü cesetlerin üzerinden

en tepeye tırmanmış.

“Bahçıvan Fyancis Biyadey diyo ki, eydemli olmalıymışım ve tüm canlı vaylıklayı sevmeliymişim,” diyordu Warlock.

“Sen o insanı dinleme tatlım,” diye fisıldıyordu dadı, onu küçük yatağına yatırırken. “Sen beni dinle.”

İşte böyle sürüp gitti.

Anlaşma kusursuzca işliyordu. Durum berabereydi. Dadı Ashtoreth çocuğa küçük bir üç tekerlekli bisiklet aldı, ama onu evin içinde sürmeye ikna edemedi. Ayrıca çocuk Rover’den korkuyordu.

Arka plandaysa Crowley ile Aziraphale otobüs tepelerinde, sanat galerilerinde, konserlerde buluşup yaptıklarını birbirlerine anlatıyor ve gülümsüyorlardı.

Warlock altı yaşına geldiğinde dadısı Rover’ı da yanına alarak evden ayrıldı; bahçıvan aynı gün istifasını verdi. İkisi de giderken, geldikleri günkü kadar hevesli görünmüyorlardı.

Bu ayrılıkların ardından Warlock’un hayatına iki eğitmen girdi.

Bay Harrison ona Hun Hükümdarı Attila’yı, Vlad Drakula’yı ve insan Ruhunda içkin Olan Karanlığı^[30] öğretti, insanların yüreklerini ve zihinlerini avucuna almasını sağlayacak, kalabalıkları galeyana getirecek söylevler vermeyi öğretmeye çalıştı.

Bay Cortese ise ona Florence Nightingale’i,^[31] Abraham Lincoln’ü ve sanatı takdir etmeyi öğretti. Özgür iradeyi, özveriye ve ‘Sana Yapılmasını İstemediğin Şeyi Başkalarına Yapmama’yı öğretmeye çalıştı.

İkisi de çocuğa Vahiy Kitabı'ndan pasajlar okudu.

Tüm çabalarına rağmen Warlock ne yazık ki matematiğe eğilim gösterdi. Gelişimi iki eğitmenini de memnun etmiyordu.

Warlock on yaşına geldiğinde beyzboldan hoşlanmaya başladı; bu işten anlayanlar dışında herkes için ilk halinden farksız başka plastik oyuncaklara dönüşebilen plastik oyuncakları seviyordu; pul koleksiyonu yapıyordu; muz aromalı çiklet seviyordu; çizgi romanlarla çizgi filmlerden hoşlanıyordu ve BMX bisikletine tapıyordu.

Crowley endişeliydi.

British Museum'un, Soğuk Savaş'ın tüm bitkin piyadelerine bir başka sığınak olan kafeteryasında oturmuşlardı. Sollarında, baston yutmuş gibi oturan, takım elbiseli iki Amerikalı bir evrak çantası dolusu inkar edilebilir doları ufak tefek, güneş gözlüklü, siyahi bir kadına teslim ediyordu. Sağdaki masada MI7'nin başkan yardımcısıyla KGB'nin yerel örgüt yöneticisi çay ve çörek fişinin kimde kalacağı konusunda tartışıyorlardı.

Sonunda Crowley, son on senedir düşünmeye bile cesaret edemediği şeyi dile getirdi.

“Bana sorarsan,” dedi rakibine, “çocuk fazla *normal*.” Aziraphale ağzına bir parça şeytan yumurtası^{32} atıp bir yudum kahve aldı ve ardından kâğıt peçeteyle dudaklarını sildi.

“Benim iyi etkim sayesinde,” dedi gülümseyerek. “Daha doğrusu, haklarını vermek lazım, küçük ekibim sayesinde.” Crowley başını iki yana salladı. “Onu da hesaba kattım. Bak... şimdiye kadar dünyayı kendi arzularına göre biçimlendirmeye çalışmaya başlamalıydı. Kendi suretinde şekillendirmek olarak da düşünebilirsin. Eh, aslında çalışmak değil. Hiç farkında bile olmadan yapmalıydı. Buna dair *herhangi* bir ipucu gördün mü?”

“Eh, hayır, ama...”

“Şimdiye kadar ham güç odağı olmalıydı. Oldu mu?”

“Eh, fark ettiğim kadarıyla olmadı, ama...”

“Çocuk fazla *normal*.” Crowley parmaklarını masanın üzerinde tıkırdattı. “Bundan hiç hoşlanmadım. Bir sorun var. Bir türlü çözemediğim bir sorun.”

Aziraphale Crowley'nin melek pastasından^{33} bir dilim aldı. “Eh, çocuk büyüyor. Ve, elbette, hayatına semavi nüfuz da oldu.”

Crowley içini çekti. “Umarım cehennem tazılarıyla nasıl başa çıkacağını biliyordur, benim asıl endişem bu.”

Aziraphale tek kaşını kaldırdı. “Cehennem tazıları mı?”

“On birinci doğum gününde. Dün gece Cehennem'den mesaj aldım.” Mesaj, Crowley en sevdiği televizyon dizilerinden birini, Altın Kızlar'ı izlerken gelmişti. Rose, çok kısa birkaç cümleyle aktarılabilecek mesaj için on dakika konuşmuştu ve cehennem mesajı bittiğinde Crowley dizinin en önemli kısmını kaçırmıştı. “Ona destek olacak ve onu tehlikelere karşı koruyacak bir cehennem tazısı gönderiyorlar. Ellerindeki en büyüğünü.”

“İnsanlar aniden ortaya çıkan iri, siyah bir köpek hakkında konuşmaz mı? Her şeyden önce de çocuğun annesiyle babası?” Crowley aniden ayağa kalktı ve bu arada, Majesteleri'nin Antikalarının Koruyucusu'yla hararetli hararetli konuşmakta olan Bulgar Kültür Ataşesi'nin ayağına bastı. “Kimse sıradışı *bir şey* fark etmeyecek. Gerçek bu, melek. Genç Warlock, kendisi bilsin ya da bilmesin, o gerçeklikle istediğini yapabilir.”

“Ne zaman gelecek peki? Şu bahsettiğin köpek? İsmi var mı?”

“Söyledim ya. On birinci doğum gününde. Öğleden sonra üçte. Köpek onu kendiliğinden bulacak.

İsmi ni çocuğun koymasını gerekiyor. İsmi ni onun koymasını çok önemli. Böylelikle köpeğe bir amaç verilmiş olacak. Mesela adı Katil olabilir, ya da Deşset, Gece Gezgini.”

“Sen orada olacak mısın?” diye sordu melek kayıtsızca. “Hayatta kaçırmam,” dedi Crowley. “Umarım ocukta *o kadar da büyük* bir sorun yoktur. Zaten köpeğe nasıl tepki vereceğini göreceğiz. Oradan anlarız neyin ne olduğunu. *Umarım* onu geri gönderir ya da ondan korkar. Ona isim verirse, işimiz biter. Tüm güçlerini kazanır ve işte o zaman Kıyamet köşe başında demektir.”

“Bence,” dedi Aziraphale şarabını yudumlayarak (ki az önce tadı hafiften sirke gibi olan bir Beaujolais’den, oldukça makul, ama epey şaşırmış bir 1875 Chateau Lafitte’e dönüşmüştü şarap), “bence seninle orada görüşeceğiz.”

ÇARŞAMBA

EGZÖZ DUMANINA BOĞULMUŞ Londra'da sıcak bir ağustos günüydü.

Warlock'un on birinci doğum günü epey kalabalıktı.

Partiye yirmi oğlan, on yedi kız çocuğu gelmişti. Sarı saçları birbirinin tıpatıp aynı kısacık modellerde kesilmiş, lacivert takım elbiseler giymiş, omuza asılan silah kılıfları taşıyan bir sürü adam vardı. Yemek firması görevlileri jöleler, kekler, cips dolu çanaklar getirmişti. Minibüs alayının başını antika bir Bentley çekiyordu.

Çocuk Partilerinde Uzman Muhteşem Harvey ile Wanda aniden ortaya çıkan bir mide rahatsızlığından dolayı yataklara düşmüşlerdi, ama şansa bakın ki, onların yerine bir başkası çıkagelmişti. Bir sihirbaz.

Herkesin ufak tefek hobileri vardır. Crowley'nin uyarılarına rağmen, Aziraphale kendi hobisini faydalı bir şekilde kullanmayı planlıyordu.

Aziraphale sihirbazlık yeteneğiyle büyük gurur duyardı. 1870'lerde, John Maskelyne'in verdiği derslere katılmış ve aşağı yukarı bir sene boyunca madeni para saklama ve şapkadandan tavşan çıkarma gibi el çabukluğu isteyen numaraları çalışmıştı. O zamanlar bu işte epey başarılı olduğunu düşünüyordu. Gelgeldim küçük bir mesele vardı, o da Aziraphale'in Sihirbazlar Derneği'nin üyelerine sihirli değneklerini kırdırtacak şeyler yapma becerisine sahip olmasına rağmen, içkin güçlerini el çabukluğu numaralarında hiç kullanmamış olmasıydı. Bu da büyük bir dezavantajdı. Keşke pratik yapmayı sürdürseydim, diye geçirdi içinden.

Yine de, velespite binmek gibi bir şeydi bu. Bir kez öğrendiniz mi, asla unutmazdınız. Birazcık tozlanmış sihirbaz ceketini, giydiğinde kendini iyi hissetti. Hattâ eski repliklerini bile hatırlamaya başladı.

Çocuklar onu boş, küçümser bir anlamazlıkla izlerken, beyaz garson ceketini giymiş Crowley açık büfenin arkasında onun adına utanarak büzülüyordu.

“Küçük hanımlar ve beyler, şu eski, yıpranmış silindir şapkamı görüyor musunuz? Ne kadar da çirkin bir şapka diyorsunuzdur eminim ki. Bakın, içinde hiçbir şey yok. Ama gözlerime inanamıyorum, bu da ne acaba? Aa, bu bizim tüylü dostumuz tavşan Harry!”

“Cebindeydi,” dedi Warlock. Diğer çocuklar da başlarını sallayarak onayladılar. Bu adam onları ne sanıyordu? Dünkü çocuk mu?

Aziraphale, Maskelyne'in ona oyunbozanlarla nasıl başa çıkacağı hakkında söylediklerini hatırladı. “Şakaya vur pelte kafalı -evet, seni kastediyorum Bay Düşmüş.” (Aziraphale'in o günlerde kullandığı isim buydu.) “Onları güldürürsen her şeyi affederler!”

“Ha, demek şapka numaramı çözdünüz,” diye güldü, ama çocuklar donuk donuk bakmakla yetindiler.

“Sen berbatsın,” dedi Warlock. “Zaten ben çizgi film istemiştim.”

“Çok haklı,” diye onayladı atkuyruklu küçük bir kız. “Sen gerçekten berbatsın. Muhtemelen topsundur da.”

Aziraphale çaresizlik içinde Crowley'ye baktı. Onu ilgilendirdiği kadarıyla küçük Warlock'un şerle lekelendiği açıktı ve Kara Köpek ne kadar çabuk gelirse, buradan ne kadar çabuk gidebilirlerse o kadar iyiydi.

“Ee, acaba siz çocukların üzerinde madeni para bulunur mu? Demek yok küçük bey. O zaman,

kulağının arkasında bulduğum bu para da ne?..”

“Benim doğum günümde çizgi film vardı,” dedi küçük kız. “Bir tane de autobot aldım, sonracıma benimküçükmidillim, sonracıma decepticon, sonracıma thundertank, sonracıma...”

Crowley inledi. Bir gram akla sahip meleklerin çocuk partilerine adım atmaması gerekirdi. Aziraphale birbirine geçirilmiş üç metal halkayı düşürdüğünde çocuklardan tiz, alaycı kahkahalar yükseldi.

Crowley bakışlarını kaçırdı ve gözüne üstü tepeleme hediye dolu masa takıldı. Yüksek, plastik bir kafesin içinden boncuk gibi iki göz onu izliyordu.

Crowley gözlerde kırmızı bir pırıltı aradı. Cehennem bürokrasisi ile uğraşıyorsanız, neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Köpek yerine gerbil göndermiş olmaları pekala mümkündü.

Evet, bu son derece sıradan bir gerbildi. Plastik kalıp makineleri olsa İspanyol Engizisyonu’nun tasarlayacağı türden, silindirler, küreler ve koşu çarklarıyla dolu heyecan verici bir kafesin içinde yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Crowley saatine baktı. Üç senedir içinde akmış pil olan saat hâlâ dakikti ve 2:58’i gösteriyordu. Aziraphale’in eli ayağına dolaşıyordu.

“Acaba üzerinde cep mendili olan var mı? *Hayır* mı?” Victoria devrinde insanların mendilsiz gezmesi duyulmamış şeydi ve şu anda Aziraphale’in bileğini sinirli sinirli gagalamakta olan güvercini mendilden çıkarma numarası onsuz yapılmazdı. Melek, Crowley’nin dikkatini çekmeye çalışıp da başarılı olamayınca, çaresizlik içinde güvenlik görevlilerinden birine işaret etti. Adam huzursuz huzursuz kıpırdandı.

“Siz, sevgili bayım. Buraya gelin. Şimdi, eğer göğüs cebinizi kontrol ederseniz, sanırım orada güzel bir ipek mendil bulacaksınız.”

“Hayır efendim. Korkarım ki yok efendim,” dedi güvenlik görevlisi dümdüz karşıya bakarak. Aziraphale çaresizlik içinde göz kırptı. “Hayır, lütfen cebine bak evladım, hadi cebine bak.”

Güvenlik görevlisi elini iç cebine uzattı ve afallamış bir halde camgöbeği rengi, kenarları dantelli bir ipek mendil çıkardı. Aziraphale mendile dantel eklemenin hata olduğunu hemen anladı, çünkü danteller adamın tabancasına takıldı ve tabanca döne döne uçup odanın diğer ucundaki jöle kasesine düştü.

Çocuklar bu manzarayı çılgınca alkışladı. “Hey, bu hiç fena değildi!” dedi atkuyruklu kız. Warlock çoktan o tarafa koşup tabancayı kapmıştı bile.

“Eller yukarı pislikler!” diye bağırdı neşeyle. Güvenlik görevlileri ne yapacaklarını şaşırılmışlardı.

Bazıları silahlarına davrandılar; bazıları yan yan ona yaklaşırken bazıları yan yan ondan uzaklaştılar. Bu sırada diğer çocuklar da silah diye mızıldanıyor ve atılğan olan birkaçı, düşüncesizlik edip silahlarını çekmiş olan görevlilerin silahlarını çekiştiriyordu.

Derken biri Warlock’a jöle fırlattı.

Oğlan ciyaklayıp tetiği çekti. CIA için üretilmiş bir Magnum .32’ydi; gri, haşın ve ağır. Bir insanı otuz adım öteden haklayabilir ve geriye kırmızı bir sis, iğrenç bir et yığını ve epey de evrak işi bırakırdı.

Aziraphale gözlerini kırptı.

Tabancanın namlusundan fişkırان su bahçede devasa siyah bir köpek olup olmadığına bakan Crowley’yi ıslattı.

Aziraphale mahcup görünüyordu.

Sonra kremalı pasta suratına çarptı.

Saat üçü beş geçiyordu.

Aziraphale bir el hareketiyle diğer silahları da su tabancasına çevirdi ve dışarı çıktı.

Crowley onu kaldırımında, hamura dönmüş bir güvercini kol yeninden çıkarmaya çalışırken buldu.

“Çok geç,” dedi Aziraphale.

“Orası kesin,” dedi Crowley. “Kol yenine tıktığın için böyle oldu.” Uzanıp, gevşekçe sarkan kuşu

Aziraphale’in ceketinden çekti ve ona can üfledi. Güvercin minnetle kugurdayıp ürkek ürkek havalandı.

“Kuş değil,” dedi melek. “Köpek. Geç kaldı.”

Crowley başını düşünceli düşünceli iki yana salladı. “Göreceğiz.”

Arabaya binip radyoyu açtı. “*Şanslı-olmalıyım-şanslı-şanslı- şanslı-şanslı, aşkta çok şanslı-SELAM CROWLEY.*”

“Alo. İı, kiminle görüşüyorum?”

“DAGON, EVRAK LORDU, DELİLİĞİN EFENDİSİ, YEDİNCİ İŞKENCENİN DÜK YARDIMCISI. SENİN İÇİN NE YAPABİLİRİM?”

“Cehennem tazısı meselesi. Ben yalnızca, u, oradan sağ salim çıkıp çıkmadığımı kontrol etmek istedim.”

“ON DAKİKA ÖNCE SALIVERDİK. NEDEN? GELMEDİ Mİ? SORUN MU VAR?”

“Ah, hayır. Sorun yok. Her şey yolunda. Tamam, tamam, şimdi gördüm onu. Güzel köpek. Cici köpek. Her şey harika. Aşağıda çok iyi iş çıkarıyorsunuz millet. İı, seninle konuşmak çok güzeldi Dagon. Görüşürüz, tamam mı?”

Radyoyu kapadı.

Melekle iblis bir an bakiştılar. Evden gelen yüksek bir gümlleme eşliğinde bir pencere kırıldı. “Eyvah,” diye mırıldandı Aziraphale, altı bin senesini küfretmeyerek geçirmiş ve küfretmeye başlamaya niyeti olmayan birinin rahatlığıyla küfretmeyerek. “Bir tanesini gözden kaçırmışım.”

“Köpek yok,” dedi Crowley.

“Köpek yok,” dedi Aziraphale.

İblis içini çekti. “Arabaya bin,” dedi. “Konuşmamız lazım. Ah, bu arada Aziraphale...”

“Evet.”

“Arabaya binmeden önce o boktan kremayı üzerinden temizle.”

LONDRA’NIN MERKEZİNDEN uzakta, sıcak, sessiz bir ağustos günüydü. Tadfield yolunun kenarındaki tavşancıl otlarının yaprakları üzerlerinde birikmiş tozun ağırlığıyla aşağı eğilmişti. Çalı çitlerde arılar vızıldıyordu. Yeniden ısıtılmış yemeği andıran bir hava vardı.

Bir an sanki binlerce metalik ses, “Selam!” diye bağırpı sustu.

Yol kenarında siyah bir köpek duruyordu.

Köpek olmalıydı, zira köpek biçimindeydi.

Öyle köpekler vardır ki, onları gördüğünüzde, binlerce senelik insan üretimi evrime rağmen, her köpeğin kurt olmaktan yalnızca iki öğün uzakta olduğunu hatırlarsınız. Bu köpekler ete kemiğe bürünmüş vahşet timsali, sarı dişlerini göstererek, leş gibi kokan nefesleriyle, gözlerinde Buzul Çağı’nın kırmızı kamp ateşleri oynayarak, ağır ağır, kararlı adımlarla ilerlerken, sahipleri, “Aslında yufka yürekli ihtiyarın tekidir, canınızı sıkarsa dürtüverin,” diye cıvılda uzaktan.

Gelgelelim, otür bir köpek bu köpekle karşılaşırsa, çaktırmadan divanın arkasına süzülür, sonra

kauçuk kemiğini kemirmeye dalmış gibi yapardı.

Köpeğin hırlamasında, yay gibi gerilmiş tehdidin alçak, gürleyen sesi vardı; gırtlığın gerisinde başlayıp bir başkasının gırtlığında son bulan türden bir hırlama.

Çenesinden akan salya asfalta düşüp cızırdıyordu.

Öne doğru birkaç adım attı ve durgun havayı kokladı.

Kulakları dikildi.

Çok uzaktan sesler geliyordu. Bir ses. Bir oğlan sesi, köpeğin itaat etmek üzere yaratıldığı, itaat etmek *zorunda* olduğu bir ses. Ses, “İzle!” dediğinde izleyecek, “Öldür!” dediğinde öldürecekti. Efendisi’nin sesi.

Köpek çalı çitin üzerinden atlayıp tarlada koşmaya başladı. O sırada tarlada otlayan bir boğa bir anlığına onu süzdü, şansını tarttı, sonra telaşla zıt yöndeki çite doğru yollandı.

Sesler eğri büğrü ağaçlardan oluşmuş bir koruluktan geliyordu. Çenesinden salyalar akan siyah köpek oraya doğru süzüldü.

Diğer seslerden biri, “Hiç de almıyacak,” dedi. “Hep alçak diyosun, ama hiç almıyo. Baban hayatta hayvan almaz sana. En azından ilginç bi hayvan almaz. Muhtemelen ala ala sopa çekirgesi alır. Senin babanın ilginçten anladığı anca bu işte.”

Tazı omzunu tazılara özgü bir hareketle silkti, ama sonra ilk sesi unuttu, çünkü şimdi Efendisi, Evreninin Merkezi konuşuyordu.

“Köpek alçak,” dedi.

“Hah. Köpek alçağını *nerden* biliyosun *bi kere*? Kimse köpeğin olcağını söylemedi. Kimse *söylemediyse* köpek alçağını nasıl bilebilirsin ki? Baban hep onun yediği yemeklerden yakınır.”

“Kurtbağrı.” Bu üçüncü ses diğer ikisinden daha temkinliydi. Plastik model yapmadan önce, talimatlar uyarınca tüm parçaları ayıran, sayan, hattâ bir araya getirmeden önce boyanması gerekenleri boyayan ve kurumak üzere kenara kaldıran tiplerden birine ait gibiydi. Bu sesin sahibini bir yeminli muhasebeciden ayıran tek şey yaştı.

“Köpekler kurtbağrı çalısı yemez Wensley. Sen hiç kurtbağrı çalısı yiyen köpek gördün mü?”

“Sopa çekirgeleri yer demek istedim. Aslında son derece de ilginç böceklerdir. Çiftleşirken birbirlerini yiyolar.”

Dalgın bir sessizlik oldu. Tazı sinsice yaklaştı ve seslerin bir çukurdan geldiğini fark etti.

Ağaçlar şimdi dikenli çalılar ve sarmaşıklarla kaplanmış eski bir tebeşir ocağını gizliyordu. Eskiydi, ama ıssız olmadığı açıktı. Çukurun içinde patikalar birbirini kesiyordu; pürüzsüz duvarlarından kaykaycılarının ve Ölüm Duvarı bisikletçilerinin, ya da en azından Ciddi Şekilde Sıyrılmış Diz Duvarı bisikletçilerinin burayı düzenli olarak kullandığı anlaşılıyordu. Daha yakındaki yeşilliklerden, tehlike saçan bir biçimde lime lime olmuş eski halat parçaları sarkıyordu. Orada burada, dalların arasına oluklu sac parçaları ve eski tahtalar sıkıştırılmıştı. Isırgan otlarının arasına yarı gömülmüş, yanmış, paslı bir Triumph Herald Emlakçısı tabelası görülüyordu.

Bir köşede duran birbirine dolanmış tekerlek ve paslı tel yığını, süpermarket arabalarının ölmeye geldiği ünlü Kayıp Mezar’ın burası olduğunu anlatıyordu.

Çocuklar için adeta bir cennet olan bu yere yörenin yetişkinleri Çukur diyordu.

Tazı ısırgan kümesinin arasından etrafa bakındı ve çukurun ortasında dört şekil gördü. Şekiller, dünyanın her yerindeki kaliteli saklanma yerlerinin vazgeçilmez mobilyası sıradan süt kasalarının üzerinde oturuyorlardı.

“Hiç de yemezler!”

“Yerler.”

“İddaya girerim yemezler,” dedi ilk konuşan. Ses ancak genç bir dişiye ait olabilecek bir tondaydı ve korkunun cazibesiyle renklendirilmişti.

“*Aslında* yerler. Bende altı tane vardı. Sonra tatile çıktık, ben kurtbağrı çalısını değiştirmeyi unuttum ve geri döndüğümde bi tane şişman sopa çekirgesi kalmıştı.”

“Yok. O dediğin sopa çekirgeleri diil, peygamber böcekleri. Televizyonda görmüştüm. Kocaman dişi, diğeri daha fark edemeden onu yedi.”

Bir kez daha hep birlikte sustular.

“Böceklerin peygamberi de mi varmış?” dedi köpeğin Efendisi’nin sesi.

“Bilmem. Belki evlenmemek için peygamber olmuştur.” Köpek bir gözünü ocağın yıkık çitindeki budak deliğine dayayıp aşağıya baktı.

“Her neyse. Bu iş benim bisiklet olayına dönmüş,” dedi ilk konuşan bilgiç bilgiç. “Bana yedi vitesli, küçük seleli, mor bir bisiklet alçaklarını sanıyodum, ama onlar tutup açık mavi bi bisiklet aldılar. Hem de sepetli. Kız bisikleti.”

“Ee. Sen de kızsın zaten,” dedi diğerlerinden biri.

“Buna cinsel *ayrımcılık* derler. Sırf kız oldukları için insanlara kızsal armağanlar vermek.”

“Ben köpek alcam,” dedi Efendi’nin sesi kararlılıkla. Tazı, sırtı dönük olduğu için Efendi’nin yüzünü göremiyordu.

“Ha, evet, şu kocaman Rottweiler köpeklerden olacak, di mi?” dedi kız alayla.

“Hayır, birlikte eğlenebilceğim türde bir köpek olacak,” dedi Efendi’nin sesi. “Büyük bir köpek diil...”

-ısrırganların ardındaki gözler aniden aşağı indi- “... şu çok zeki olanlardan; hani tavşan deliklerine girebilen, bi kulakları içi dışına çıkmış gibi duran köpeklerden. Tam bi kırma. *Cins* bi kırma.”

Tebeşir çukurundakilerin işitmediği minik bir gürlleme oldu; çok iri bir köpek aniden küçülünce oluşan boşluğa dolan havanın sesi olabilirdi bu pekala.

Ardından gelen minik pop sesi de, bir kulağın tersyüz olmasından kaynaklanmış olabilirdi.

“Adını da...” dedi Efendi’sinin sesi. “Adını da...”

“Evet?” dedi kız. “Adını ne koy çaksın?”

Tazı nefesini tuttu. Beklediği an gelip çatmıştı. Ad verilme. Ona bir amaç, bir işlev, bir kimlik kazandıracaktı. Köpek şimdi yere çok daha yakın olsa da, gözleri donuk kırmızı parladı ve ağzından ısrırganların üzerine salyalar aktı.

“Ona Köpek diyecem,” dedi Efendi kendinden emin bir biçimde. “Böyle bi ad insanı bi sürü zahmetten kurtarır.”

Cehennem tazısı şaşaladı. Şeytani zihninin derinliklerinde, bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı, ama yaradılışı gereği itaatkar olması ve Efendisi’ne duyduğu ani sevgi tüm kuruntularını gidermeye yetmişti. Hem, o kimdi ki ne boyda olacağına karar veriyordu?

Köpek, kaderiyle buluşmak üzere tebeşir çukurunun duvarından aşağı koştu.

Yalnız bir tuhaflık vardı. Her zaman insanların üzerine atlamaya can atmıştı, ama bunu yaparken bir yandan da kuyruğunu sallamak istediğini ilk defa fark ediyordu.

“Θ ΘLDUÇUNU SÖYLEMİŞTİN!” diye sızlandı Aziraphale, yakasındaki son kremalı kek parçasını dalgın dalgın sıyırıp parmaklarını yalarken.

“Oydu,” dedi Crowley. “Yani... ben bilmeyeceğim de kim bilecek, değil mi?”

“O zaman işe bir başkası karışmış olmalı.”

“Başkası yok! Yalnızca biz varız, tamam mı? iyi ve Kötü. Bir taraf ya da diğeri.”

Direksiyona vurdu.

“Aşağıda sana neler yapabileceklerini bilsen şaşarsın,” dedi.

“Yukarıda yapabileceklerine çok benzediğini tahmin ediyorum,” dedi Aziraphale.

“Boşversene. Sizinkiler esrarengiz merhamet görüyor,” dedi Crowley huysuz huysuz.

“Öyle mi? Sen hiç Gomorra’ya gittin mi?”

“Elbette,” dedi iblis. “Harika bir küçük meyhane vardı, içine küçük hindistancevizleri ve ezilmiş limonotu katılmış muhteşem mayalı hurma kokteylleri içebiliyordun...”

“Daha sonra demek istedim.”

“Ah.”

“Hastanede bir şey olmuş olmalı,” dedi Aziraphale.

“Olamaz! Orası bizimkilerle doluydu!”

“Kiminkilerle?” dedi Aziraphale soğuk soğuk.

“Benimkilerle,” diye düzeltti Crowley. “Eh, benim değil tabii. İı, bilirsin işte. Satanistler.”

Bunu söylerken sesine küçümser bir ton vermeye çalıştı. Dünyanın mümkün olduğunca uzun süre keyfini çıkarmak istedikleri muhteşem bir yer olduğu gerçeğinin dışında, ikisinin de hemfikir olduğu pek az konu vardı, ama o ya da bu sebepten Karanlığın Prensi’ne tapınmaya eğilim duyan insanların bazıları konusunda kesinlikle aynı fikirdeydiler. Crowley onları her zaman utanç verici bulmuştu. Onlara açık açık kaba davranamazdınız, ama onlar karşısında, nasıl desek, bir Vietnam gazisinin Mahalle Güvenliği toplantısına komando kıyafetiyle gelenler karşısında hissettiği duyguları hissetmekten de kendinizi alamazdınız.

Üstüne üstlük bu tipler her zaman asap bozucu ölçüde hevesliydi. Ters haçlar, pentagramlar ve horozlar meselesini ele alalım mesela, iblisleri hayretten hayrete düşüren şeylerdi bunlar, hiç gerekli değildiler. Satanist olmak için tek gereken irade gücüydü. Bir pentagramın *ne* olduğunu bilmeden, soslu tavuk yahnisi dışında tek bir parça ölü tavuk görmeden de, hayatınızı Satanist olarak geçirebilirdiniz.

Hem, eski moda Satanistlerin bazıları aslında oldukça hoş insanlardı. Tıpkı rakip taraftakiler gibi, edilmesi gereken duaları ediyorlar, yapılması gereken hareketleri yapıyorlar, sonra eve gidip haftanın geri kalanı boyunca, kafalarından tek bir kötü fikir geçirmeden, sıkıcı, gösterişsiz, sıradan hayatlar yaşıyorlardı.

Geri kalanlarına gelince...

Kendine Satanist diyen öyle insanlar vardı ki, Crowley’nin sinirden kıvrınmasına sebep oluyorlardı. Yalnızca yaptıkları şeyler yüzünden değil, her şeyin suçunu Cehennem’e atmaları yüzünden. Hiçbir iblisin bin sene geçse bile tasarlayamayacağı mide bulandırıcı fikirler, ancak eksiksizce çalışan bir insan beyninin icat edebileceği karanlık, anlamsız kötülükler buluyorlar, sonra da ‘Şeytana Uydu’ diye bağırıyorlardı ve mahkeme bunu hafifletici sebep sayıyordu. Halbuki işin özü, Şeytan’ın kimseye bir şey yaptırmamasıydı. Buna gerek yoktu ki. insanların anlamakta güçlük çektiği şey buydu işte. Crowley’nin fikrine göre, Cehennem büyük bir şer kaynağı değildi, tıpkı Cennet’in iyilik kaynağı olmadığı gibi. Onlar yalnızca bu büyük kozmik satranç oyunundaki taraflardı. Meselenin özü, hakiki iyilik de hakiki kötülük de insan zihninin içindeydi.

“Hah,” dedi Aziraphale. “Satanistler.”

“Nasıl becerememiş olabilirler anlayamıyorum,” dedi Crowley. “Demek istediğim, altı üstü iki

bebek. O kadar da zor olamaz, değil mi?..” Durdu. Anılarının sisleri arasında ufak tefek bir rahibe belirdi. O zaman, bir Satanist için bile oldukça kafası karışık biri gibi gelmişti kadın ona. Sonra biri daha vardı. Crowley bir pipo, 1938’de modası geçmiş zikzak desenli bir hırka hatırladı belli belirsiz. Alnında ‘baba adayı’ yazan bir adam.

Üçüncü bir bebek olmalıydı.

Bunu Aziraphale’e söyledi.

“Pek fazla ipucu yok,” dedi melek.

“Çocuğun yaşıyor olması gerektiğini biliyoruz,” dedi Crowley, “bu yüzden...”

“Nereden biliyoruz?”

“Ölüp de Aşağı dönmüş olsaydı, sence hâlâ burada oturuyor olur muydum?”

“İyi bir noktaya parmak bastın.”

“Bu durumda tek yapmamız gereken onu bulmak,” dedi Crowley. “Hastane kayıtlarına bakalım.”

Bentley’in motoru öksürerek canlandı ve araba ileri atılarak Aziraphale’i koltuğa yapıştırdı.

“Sonra?” dedi.

“Sonra çocuğu bulacağız.”

“Ondan sonra ne olacak?” Araba hızla bir köşeyi dönerken melek gözlerini yumdu.

“Bilmiyorum.”

“Eyvah eyvah.”

“Seninkiler -çekilsene yoldan seni palyaço- bana -hay senin bindiğin motosiklete!- iltica hakkı vermeyi düşünmez herhalde, hı?”

“Ben de sana aynı şeyi soracaktım -yayaya dikkat et!”

“Sokağa çıktığına göre aldığı riskleri biliyordur!” dedi Crowley, hızla ilerleyen arabayı, kredi kartlarının bile sığmayacağı kadar az bir ara bırakarak park etmiş bir arabayla taksi arasından geçirirken.

“Yola dikkat et! Yola dikkat et! Bu hastane nerede ki?”

“Oxford’un güneyinde bir yerde!”

Aziraphale konsola tutundu. “Londra’nın merkezinde yüz elliyle gidemezsin!”

Crowley kadrana bakıp, “Neden?” dedi.

“Bizi öldüreceksin!” Aziraphale duraksadı. “Gereksiz yere bedenlerimizden ayıracaksın,” diye düzeltti beceriksizce ve biraz gevşedi. “Hem, başkalarını da öldürebilirsin.”

Crowley omuzlarını silkti. Melek yirminci yüzyıla hâlâ alışmamıştı ve Oxford Caddesi’nde yüz elliyle pekala gidilebileceğinin farkında değildi. Yalnızca, yolunuza kimsenin çıkmamasını sağlayacak ayarlamalar yapıyordunuz o kadar. Ayrıca Oxford Caddesi’nde yüz elli yapmanın imkânsız olduğunu herkes bildiğinden, kimse fark etmiyordu.

En azından arabalar atlardan daha iyiydi. İçten yanmalı motor Crowley için Tanrı... bir nime... işe yarayan bir şeydi. Eski günlerde, iş için bindiği yegane atlar, alev gözlü, nallarından kıvılcımlar çıkan kocaman, kara şeylerdi. Bir iblis için olmazsa olmaz şeyler. Crowley genellikle attan düşerdi. Hayvanlarla arası pek iyi sayılmazdı.

Chiswick çevresinde bir yerde, Aziraphale torpido gözündeki kasetleri karıştırdı.

“Velvet Underground ne?” dedi.

“Sen sevmezsin,” dedi Crowley.

“Ah,” dedi melek kayıtsızca. “Be-bop demek.”

“Biliyor musun Aziraphale, bir milyon insandan modern müziği tarif etmesini İstesem, teki bile ‘be-

bop' sözcüğünü kullanmazdı muhtemelen," dedi Crowley.

"Ah, bu daha iyi. Çaykovski," dedi Aziraphale kutusundan çıkardığı bir kaseti teybe koyarak.

"Hoşuna gitmez," diye içini çekti Crowley. "On beş günden daha uzun süre arabada kaldı."

Yoğun bir bas sesi Bentley'i titretmeye başladığı sırada Heathrow'dan geçiyorlardı.

Aziraphale'in alını kırıştı.

"Şarkıyı tanıyamadım," dedi. "Adı ne?"

"Çaykovski'nin 'Another One Bites the Dust' parçası," dedi Crowley, Slough'dan geçerken gözlerini yumarak.

Vakit öldürmek için uykudaki Chilterns köyünden geçerken William Byrd'ün 'We Are The Champions', Beethoven'in 'I Want to Break Free' şarkılarını dinlediler. Ama hiçbirini Vaughan Williams'in 'Fat Bottomed Girls' parçası kadar iyi değildi. ^[34]

EN İYİ ŞARKILARIN ŞEYTAN'DA OLDUĞU SÖYLENİR.

Genel olarak bu doğrudur. Diğer yandan, en iyi koreograflar da Cennet'tedir.

OXFORDSHIRE OVASI batıya doğru alabildiğince uzanıyordu. Ovaya yayılmış dağınık ışık kümeleri, editöryel öğütler, finansal danışmanlık ya da yazılım mühendisliğiyle geçen uzun bir günün ardından yataklarına giden dürüst çiftçilerin yaşadığı uykulu köylerin yerlerini gösteriyordu.

Tepedeysen birkaç ateşböceği parlıyordu.

Yirminci yüzyılın en uğursuz simgelerinden biri arazi ölçüm mühendislerinin kullandığı teodolittir. Açık kırlarda nereye kurulurlarsa kurulsunlar, verdikleri mesaj şudur: Evet, evet, Yol Genişletme çalışmaları başlayacak Köy Ruh'uyla uyumlu iki bin ev inşa edilecek. Şehir ve Çevre Planlama Çalışmaları görülecek.

İş aşkıyla yanıp tutuşan bir mühendisin dahi gecenin bir yarısı kalkıp ölçüm yapmayacağını varsayarsak, üç ayaklı teodolitin -hem de tepesindeki fındık dalında kristal sarkaçlar olan ve bacaklarına Kelt rünleri oyulmuş bir aletin- bu saatte tepede dikili olması tuhaftı.

Aletin düğmelerini ayarlamakla uğraşan ince şeklin üzerindeki su geçirmez ve kalın astarlı pelerin hafif esintiyle dalgalandı.

Cadılık konusundaki pek çok kitapta cadıların çıplak çalıştığı yazılıdır, ancak bunun sebebi, o kitapların çoğunun erkekler tarafından yazılmış olmasıdır.

Genç kadının adı Anathema Araç'tı. Hayranlık uyandıracak kadar güzel değildi. Ayrı ayrı ele alındıklarında yüz hatları epey düzgündü, ama genel olarak bakıldığında herhangi bir plana bağlı kalınmadan gelişigüzel bir araya getirilmiş gibi görünüyorlardı. Muhtemelen onu tanımlayacak en iyi sözcük 'alımlı' olurdu, ama sözcüğün anlamını bilen insanlar 'civelek' diye de ekleyebilirlerdi, ama 'civelek'te ellili yılları hatırlatan bir şey vardı, bu yüzden belki de eklemeslerdi.

Genç kadınlar geceleri yalnız başlarına dışarı çıkmamalıdır, Oxfordshire'da bile. Hoş, dışarıda av arayan bir manyak, Anathema Araç'la karşılaşırsa, işler hiç de beklediği gibi gitmezdi. Zira Anathema Araç cadıydı ve cadı olmak beraberinde akliselimliği de getirdiğinden koruyucu muskalara ya da tılsımlara bel bağlamıyordu. Bunun yerine, beline taktığı otuz santimlik ekmek bıçağına güveniyordu.

Vizörden bakarak bir ayar daha yaptı.

Alçak sesle mırıldandı.

Arazi ölçüm mühendisleri genelde kendi kendilerine mırıldanırlar: "Göz açıp kapayana kadar buradan çevre yolu geçireceğiz", "Üç aşağı beş yukarı, üç nokta beş metre eder"...

Gelgelelim Anathema'nın farklı bir mırıldanmaydı.

"Karanlık gece/Parlak Ay/Güneyden Doğuya/Güneybatıdan Batıya... batı-güneybatı... işte buldum seni..."

Katlanmış bir harita çıkarıp feneri üstüne tuttu. Sonra saydam bir cetvel kullanarak haritaya başka bir çizgiyle kesişen bir çizgi çizdi.

Anathema gülümsedi. Eğlenceli bir şey bulduğundan değil, zor bir işi başarıyla tamamladığından.

Ardından tuhaf teodoliti katlayıp çalı çite yaslanmış bir kız bisikletinin arkasına bağladı, Kitap'ı sepete koyup koymadığını kontrol etti ve bisikleti yürüterek sisli yola çıkardı.

Yağmur oluklarından yapılmış gibi görünen bisiklet öyle eskiydi ki, üç vitesli bisikletler icat edilmeden uzun zaman önce, tekerlek icat edildikten de hemen sonra üretilmiş olabilirdi.

Köye kadar neredeyse tüm yol yokuş aşağıydı. Rüzgarla birlikte saçları uçuşan ve pelerini yelken gibi kabaran Anathema iki tekerlekli canavarın sıcak havada zahmetle hızlanmasına izin verdi. Neyse ki gecenin bu saatinde trafik yoktu.

BENTLEY'İN MOTORU hırıltılar çıkararak soğurken Crowley'nin öfkesi kaynayıp kabarıyordu.

"Yol levhasında gördüğünü söyledin," dedi.

"Eh, çok hızlı geçtik. Hem, buraya daha önce geldiğini sanıyordum."

"On bir sene önce!"

Crowley haritayı arka koltuğa fırlatıp motoru yine çalıştırdı.

"Belki de birine sormalıyız," dedi Aziraphale.

"Ah, evet," dedi Crowley. "Durup karşımıza çıkan ilk insana soralım... hem de gecenin bir yarısı, bir... bir *patikanın* kenarında?"

Arabayı sertçe vitese geçirdi ve kayın dallarının sarktığı yola çıktı.

"Bu bölgede tuhaf bir şey var," dedi Aziraphale. "Hissetmiyor musun?"

"Ne?"

"Biraz yavaşla."

Bentley yavaşladı.

"Tuhaf," diye mırıldandı melek, "sanki dalga .dalga..."

Elini şakaklarına götürdü.

"Ne? Ne?" dedi Crowley.

Aziraphale ona baktı.

"Dalga dalga sevgi hissediyorum," dedi. "Biri burayı *gerçekten* seviyor."

"Efendim?"

"Büyük bir sevgi hissi var. Bundan daha iyi ifade etmem imkânsız. Özellikle de sana."

"Demek istediğin, böyle..." diye başladı Crowley.

O anda bir uğultu, bir çığlık ve bir tangırtı geldi. Araba durdu.

Aziraphale gözlerini kırıştıırıp ellerini indirdi ve tereddütle kapıyı açtı.

"Birine çarptın."

"Hayır çarpmadım," dedi Crowley. "Biri bana çarptı."

Arabadan indiler. Bentley'in arkasında, yolda bir bisiklet yatıyordu. Ön tekerleği Mobius şeridi gibi bükülmüştü. Dönmekte olan arka tekerleği uğursuzca tıkrdayarak durdu.

Aziraphale, "Işık olsun," der demez yol açık mavi bir parıltıyla aydınlandı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye bir ses geldi yandaki hendekten.

Işık söndü.

“Neyi yaptım?” dedi Aziraphale sanki kabahat işlemiş gibi.

“Ah.” Ses uyuşuktu. “Sanırım kafamı çarptım.”

Crowley Bentley’in parlak boyasındaki uzun metalik çizige ve tampondaki eziğe öfkeyle baktı.

Ezik bir anda yok olurken boya da kapandı.

“Kalk bakalım genç hanım,” dedi melek, Anathema’yı dikenli otların arasından çekerek. “Kırık

çıkık yok.” Bu umut vermek için değil, kızın sağlık durumunu açıklamak için söylenmiş bir sözdü;

tamam kızın bir kemiğinde küçük bir çatlak vardı, ama Aziraphale iyilik yapma fırsatına

direnememişti.

“Farları yakmamıştınız,” diye başladı Anathema.

“Sen de,” dedi Crowley. “Doğruya doğru.”

“Astronomiyle ilgileniyoruz demek?” dedi Aziraphale bisikleti doğrultarak. Bisikletin önündeki

sepetten tangırtılar geldi. Aziraphale ezilmiş teodoliti gösterdi.

“Hayır,” dedi Anathema. “Demek istediğim, evet. Zavallı yaşlı Fayton’a ne yaptınız?”

“Efendim?” dedi Aziraphale.

“Bisikletim. Tamamen çarpıl...”

“Şaşırtıcı derecede sağlam oluyor bu eski makineler,” dedi melek neşeyle. Bisikletin Cehennem

Halkaları gibi yusuvarlak olan ön tekerleği ay ışığında parıl parıl parlıyordu.

Anathema ona bakakaldı.

“Eh, madem her şey halloldu,” dedi Crowley, “belki de hepimiz kendi... ee. Şey. Bir ihtimal, Aşağı

Tadfield’a giden yolu biliyor olabilir misin acaba?”

Anathema hâlâ bisikletine bakıyordu. Yola koyulduğu sırada bisikletine içinde lastik tamir seti

bulunan küçük bir sele çantası takılı olmadığından neredeyse emindi.

“Tepenin hemen aşağısında,” dedi. “Bu benim bisikletim, değil mi?”

“Ah, kesinlikle,” dedi Aziraphale, onarım işini abartıp abartmadığından kuşkulananarak.

“Ama ben Fayton’un tekerlek pompası olmadığından eminim.”

Melek gene sanki bir kabahat işlemiş gibi görünüyordu.

“Ama pompa takma yeri var,” dedi çaresizce. “Şuradaki iki küçük çengel işte.”

“Tepenin hemen aşağısında mı dedin?” dedi Crowley, meleği dürterek.

“Sanırım kafamı çarptım,” dedi kız.

“Seni gideceğin yere götürmek isterdik istemesine de,” dedi Crowley çabucak, “bisikleti koyacak

yer yok maalesef.”

“Bagaj rafı dışında,” dedi Aziraphale.

“Bentley’in bagaj rafı yo... Ah. Hah.”

Melek bisikletin sepetinden yola saçılan eşyaları arka koltuğa yığdı ve afallamış kızın binmesine

yardım etti.

“Yardıma ihtiyacı olanları görmezden gelemezsin,” dedi Crowley’ye.

“Sen görmezden gelemeyebilirsin, ama ben pekala gelirim. Yapacak *başka* işlerimiz var bizim,

unuttun mu?” Crowley ekose kayışlı yeni bagaj rafına baktı.

Bisiklet kendiliğinden kalktı ve rafa sıkıca bağlandı. Sonra Crowley arabaya bindi.

“Nerede yaşıyorsun canım?” dedi Aziraphale tatlı tatlı.

“Bisikletimin farları da yoktu. Eh, vardı aslında, pille çalışıyorlardı, piller akınca çıkarmıştım,”

dedi Anathema ve Crowley’ye dik dik baktı. “Ekmek bıçağım var, anlarsınız ya... Buralarda bir yerde

olmalı.”

Aziraphale bu laf karşısında şoka uğramıştı.

“Hanımefendi, seni temin ederim..”

Crowley farları yaktı. Yolu görmek için onlara ihtiyaç duymuyordu, ama insanları huzursuz etmenin de bir manası yoktu.

Vites değiştirip sakın sakın tepeden aşağı sürdü. Yol ağaçların altından kurtulup açıldı ve birkaç yüz metre sonra orta büyüklükte bir köyün dışına ulaştı.

Köy tanıdık geliyordu. On bir sene geçmişti, ama mekân kesinlikle aşınaydı.

“Buralarda hastane var mı?” dedi. “Rahibeler tarafından işletilen bir hastane?”

Anathema omuzlarını silkti. “Sanmam,” dedi. “Tek büyük yer Tadfield Malikanesi. Orada neler olup bittiğini bilmiyorum.”

“İlahi planlar,” diye mırıldandı Crowley kendi kendine.

“Vitesler de,” dedi Anathema. “Benim bisikletimin vitesleri de yoktu. Bisikletimin vitesleri olmadığından eminim.”

Crowley meleğe doğru eğildi.

“Ah Tanrım, bu bisikleti iyileştir,” diye fısıldadı alayla.

“Üzgünüm, kendimi kaptırıverdim,” diye fısıldadı Aziraphale.

“Ya ekose kayışlar?”

“Ekose şıktır.”

Crowley homurdandı. Melek yirminci yüzyıla yetişebildiği zamanlarda bile 1950'lerde takılı kalıyordu.

“Beni burada bırakabilirsiniz,” dedi Anathema.

“Zevkle,” diye gülümsedi melek. Araba durur durmaz arka kapıyı açmış, eski plantasyona gelen genç sahibini karşılayan yaşlı köle gibi iki büklüm eğilmişti.

Anathema eşyalarını topladı ve olabildiğince mağrur görünerek arabadan indi.

İki adamın da arabanın arkasına geçmediğinden emindi, ama kayışlar çözülmüş ve bisiklet çit kapısına yaslanmıştı.

Adamlarda kesinlikle tuhaf bir şeyler vardı, bundan emindi.

Aziraphale yine eğildi. “Size yardım edebildiğimize çok sevindim,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedi Anathema buz gibi bir sesle.

“Yolumuza devam edebilir miyiz?” dedi Crowley, “iyi geceler küçük hanım. *Arabaya* bin, melek.”

Ah, demek öyleydi. Şimdi her şey açıklığa kavuşmuştu.

Arabanın köyün merkezine doğru gözden kaybolmasını izledikten sonra bisikleti kulübeye giden yolda yürüttü. Kulübe kapısını kilitlemeye zahmet etmemişti. Hırsız girecek olsa Agnes'in haberi olurdu, zira kendisi bu gibi kişisel şeylerde her zaman çok başarılıydı.

Kulübeyi mobilyalı olarak kiralamıştı, bu da içerisinin Muhtaçlar Derneği tarafından çöpçülerin götürmesi için sokağa bırakılmış mobilyalarla dolu olduğu anlamına geliyordu. Ama sorun değildi, ne de olsa Anathema burada uzun süre kalacağını sanmıyordu.

Zaten Agnes haklıysa, *hiçbir yerde* uzun süre kalmayacaktı. Diğer insanlar da öyle.

Haritalarıyla eşyalarını mutfaktaki çıplak ampulün altındaki eski mi eski masaya serdi.

Neler öğrenmişti? Pek bir şey yoktu. O muhtemelen köyün kuzey uçundaydı, ama Anathema bunu önceden tahmin etmişti zaten. Fazla yaklaşırsanız sinyale boğuluyor, çok uzaklaşırsanız da yerini kesin olarak belirleyemiyordunuz.

Can sıkıcı bir durumdu bu. Yanıt Kitap'ın bir yerlerinde olmalıydı. Yalnız şöyle bir sorun vardı ki, Kehanetler'i anlamak için, zihni çapraz bulmaca sözlüğü gibi çalışan son derece zeki, yarı deli bir on yedinci yüzyıl cadısı gibi düşünebilmeniz gerekiyordu. Aile üyeleri Agnes'in bilgiyi yabancılardan saklamak için muğlaklaştırdığını söylüyordu. Arada bir kafasının Agnes gibi çalıştığına inanan Anathema ise, bu muğlaklığın Agnes'in acımasız bir mizah anlayışına sahip lanet bir yaşlı cadı olmasından kaynaklandığını düşünüyordu.

Üstelik o...

Kitap yoktu.

Anathema dehşet içinde masanın üzerindeki eşyalara baktı. Haritalar. El yapımı kehanet teodoliti. İçinde sıcak et suyu bulunan termos. Fener.

Kehanetler'in olması gereken dikdörtgen biçiminde boş yer.

Onu kaybetmişti.

Bu çok saçmaydı! Agnes'in titizlikle açıkladığı şeylerden biri de Kitap'a ne olacağıydı.

Feneri kapıldığı gibi dışarı fırladı.

"BU HİS TİPKİ ŞEYE BENZİYOR, ah, 'burası tekinsiz' dediğin zaman kastettiğinin hissin tam tersi," dedi Aziraphale. "Anlatmaya çalıştığım bu."

"Ben asla 'burası tekinsiz' demem," dedi Crowley. "Tekinsiz şeylere bayılırım."

"El üstünde tutulma hissi," dedi Aziraphale çaresizce.

"Yok. Ben hiçbir şey hissetmiyorum," dedi Crowley zorlama bir neşeyle. "Asıl sen aşırı hassassın."

"Benim işim bu," dedi Aziraphale. "Melekler aşırı hassas olamaz."

"Buradaki insanlar burada yaşamayı seviyorlardır ve sen de onu hissediyorsundur bana sorarsan."

"Londra'da hiç böyle hissetmedim," dedi Aziraphale.

"İşte bu. Haklılığımı kanıtlıyor," dedi Crowley. "Mekân burası. Çit kapısının direklerindeki taş aslanları hatırlıyorum."

Bentley'in farları araba yolunun iki yanındaki ormangülü çalılıklarını aydınlatıyordu. Tekerlekler çakıl taşlarını gıcırdatarak ezdi.

"Rahibeleri ziyaret etmek için biraz fazla geç," dedi Aziraphale kuşkuyla.

"Saçma. Rahibeler yedi gün yirmi dört saat çalışırlar," dedi Crowley. "Muhtemelen ilahi okuyorlardır, sırf ses açmak için yapmıyorlarsa ne olayım."

"Ah, ucuz, hem de çok ucuz espriler bunlar," dedi melek. "Gerçekten gereksiz."

"Savunmaya geçme hemen. Sana söyledim, bunlar bizimkiler. Kara rahibeler. Hava üssüne yakın bir hastaneye ihtiyacımız vardı malum."

"O da ne demek?"

"Amerikan diplomatlarının karılarının kuş uçmaz kervan geçmez yerlerdeki tarikat hastanelerinde doğum yaptığını sanmıyorsun herhalde? Her şeyin doğal görünmesi gerekiyordu. Aşağı Tadfield'da bir hava üssü var, kadın oranının açılışına gitmişti, doğum başladı, o sırada üssün hastanesi henüz hazır değildi, bunun üzerine oradaki adamımız, 'Yolun hemen ilerisinde bir hastane var,' dedi ve iş bitti. Gayet iyi bir organizasyondur."

"Bir iki ufak detay dışında," dedi Aziraphale kibirle.

"Ama *az kalsın* işe yarıyordu," diye terslendi Crowley, kendi tarafını savunması gerektiğini hissederek.

“Malum, Şer her zaman kendi yıkımının tohumlarını taŐır,” dedi melek. “Şer özünde olumsuzdur ve dolayısıyla, görünüŐteki zafer anlarında bile kendi yıkımını içerir. Şerir bir plan ne kadar görkemli, ne kadar iyi kurgulanmıŐ, ne kadar kusursuz görünürse görünsün, onun içkin gnahkarlığı tarifi gereği faillerinin ayağına dolanacaktır, işlediği sırada ne kadar başarılı görünürse görünsün, sonunda kendi kendini yok eder. Adaletsizlik kayaları üzerinde sallanır, tepe üstü hiçlik denizine düşer ve iz bırakmadan yok olur.”

Crowley bir an düşündükten sonra, “Yok,” dedi. “O bildiğin beceriksizlikti. Hey...”

Alçak sesle ıslık çaldı.

Malikanenin önündeki çakıl dŐeli bahçe arabalarla doluydu, ama hiçbiri rahibe arabası değildi. Onların arasında Bentley ucuz kalıyordu. Hemen hepsi bir yaŐın altında olan arabaların isimleri GT Turbo diye bitiyordu ve tepelerinden telefon antenleri çıkıyordu.

Crowley’nin elleri kaÇınıyordu. Aziraphale bisikletlere ve kırık kemiklere Şifa veriyor, *o ise* radyo almak, birkaç tekerlek patlatmak filan istiyordu, ama kendini tutmayı başardı.

“Vay be,” dedi. “Benim zamanımda rahibeler Morris’e dört kişi binerdi.”

“Bu doğru olamaz.”

“Belki de hastaneyi zelleŐtirmiŐlerdir?”

“Ya da yanlış yere gelmiŐizdir.”

“Doğru yer, inan bana. Hadi gel.”

Arabadan indiler ve otuz saniye sonra ikisi de vuruldu, hem de inanılmaz bir niŐancılıkla.

ESKİDEN ÇALÇENE soyadıyla bilinen Mary Hodges’in iyi olduğu bir Şey varsa o da emirlere itaat etmeye çalıŐmaktı. Emirleri severdi, nk dünyayı daha basit kılarlardı.

İyi olmadığı Şey ise deđiŐimdi. enebaz Tarikatı’nı gerçekten sevmişti. İlk defa orada arkadaş edinmişti. İlk defa kendine ait bir odası olmuştu. Elbette, o odanın içinde bazı bakış açılarına göre kötü sayılabilecek birtakım Şeyler yaptığını biliyordu, ama Mary Hodges otuz sene içinde pek çok insanın yaŐantısına Şahit olmuştu ve insan ırkının hayatta kalmak adına neler yapabileceğini bilecek kadar hayaller leminin uzağındaydı. Dahası yemekler güzeldi, hem, ilginç insanlarla tanıŐıyordunuz.

Tarikat, ya da ondan geriye kalanlar, yangından sonra taŐınmıŐtı. Sonuçta varlık amaçlarını yerine getirmiş olduklarından herkes kendi yoluna gitmişti.

Bir tek Mary kalmıştı. Malikane’yi seviyordu ve ona göre birinin kalıp binanın doğru düzgün onarıldığından emin olması lazımdı, nk iŐçilere güvenilmezdi, devamlı tepelerinde olmanız gerekirdi, tabii lafin gelişi. Orada kalmak ettiği yeminlerden dönmek anlamına gelse de, BaŐrahibe bunun sorun olmayacağını söylemişti, endişelenecek bir Şey yoktu, kara rahibeler arasında yeminden dönmek hiç sorun değildi, zaten yüz sene sonra, daha doğrusu on bir sene sonra hatırlayan kimse kalmayacaktı, o yüzden, burada kalmak ona keyif verecekse, işte, tapu senedi buradaydı, gelen mektupları, eğer pencereyi uzun kahverengi zarflarsa, Şu adrese iletebilirdi.

Sonra Mary’ye çok tuhaf bir Şey oldu. Harap binada bir başına, zarar görmemiş birkaç odadan birinde çalışıyor, kulaklarının arkasına sigara sıkıŐtırmıŐ, pantolonları sıva tozuyla kaplı, söz konusu meblağlar kullanılmıŐ banknotlar halinde gelecekte farklı sonuçlar hesaplayan hesap makineleri kullanan adamlarla kavga ediyordu ki, var olduğunu hiç bilmediği bir yönünü keşfetti.

Budalalık ve memnun etme arzusunun altında, Mary Hodges’ı keşfetti.

İnŐaatıların tekliflerini yorumlamak ve KDV hesaplamak ona çok kolay gelmişti. Kütüphaneden aldığı kitaplardan finansın hem ilginç hem de basit olduğunu keşfetti. Romantik aşklar ve örgü gibi

konulardan bahseden kadın dergilerini bırakıp, orgazmdan bahseden kadın dergileri okumaya başladı; ama fırsatını yakaladığında orgazm olmayı aklının bir köşesine yazmak dışında, o dergilerde okuduklarının da romantik aşklar ve yeni örgü modelleriyle aynı kapıya çıktığına karar verdi. Bunun üzerine şirket birleşmelerinden bahseden dergiler okumaya başladı.

Uzun uzun düşündükten sonra, Norton'daki alaycı, kibirli genç satıcıdan küçük bir ev bilgisayarı aldı. Yoğun bir hafta sonunun ardından bilgisayarı geri götürdü, ama satıcının düşündüğü gibi, fişini taktirmek için değil, 387 eş-işlemcisi olmadığı için. Satıcı bu kısmını anladı -ne de olsa bilgisayar satıcısıydı ve oldukça uzun sözcükleri anlayabiliyordu- ama bunun ardından konu hızla çamura saplandı. Mary Hodges başka dergiler çıkardı ortaya; adlarında PC harfleri olan dergilerdeki pek çok makale ve incelemeler kırmızı mürekkeple dikkatle işaretlenmişti.

Yeni Kadınlar hakkında makaleler okudu. Kendisinin Eski bir Kadın olduğunu hiç fark etmemişti, ama biraz düşündükten sonra, bu unvanların da romantik aşklar, örgü ve orgazm ile bir olduğuna karar verdi. Asıl önemli olan kendisi olmasıydı, hem de ne kadar olunabiliyorsa o kadar. Her zaman siyah ve beyaz elbiseler giymişti. Tek yapması gereken etek boylarını kısaltmak, topuk boylarını yükseltmek, rahibe başlığını bir kenara atmaktı.

Bir gün yine bir dergiyi karıştırırken, iş dünyasının ihtiyaçlarını anlayan insanların işlettiği, geniş arazileri olan büyük binalara büyük talep olduğunu öğrendi. Ertesi gün dışarı çıkıp Tadfield Malikanesi Konferans ve Yönetim Eğitim Merkezi şirketi adına antetli kâğıtlar sipariş etti. Kâğıtlar basılana kadar, bu tür yerleri yönetmek için gereken her şeyi öğrenebileceğini düşünüyordu.

Ertesi hafta reklam verdi.

Fikir büyük başarı kazandı, çünkü Mary Hodges Kendisi olarak kariyerinin daha ilk günlerinde, yönetici eğitiminin insanların çalışmayan slayt projektörlerin önünde oturması demek olmadığını fark etmişti. Bugünlerde şirketler çok daha fazlasını istiyordu.

O da istediklerini veriyordu.

CROWLEY ARKASINI bir heykele vererek çöktü. Aziraphale gerileyerek bir ormangülü çalısının içine devrilmişti ve ceketine koyu renk bir leke yayılıyordu.

Crowley de gömleğindeki ıslaklığı hissediyordu.

Bu saçmalıktı. Şu anda ihtiyaç duyduğu son şey öldürülmektir. Bir sürü açıklama yapması gerekecekti. Yeni bedenleri bol keseden dağıtmıyorlardı; her zaman, eskisine ne yaptığınızı sorarlardı. Oldukça can sıkıcı bir malzeme biriminden yeni kalem almaya çalışmak gibiydi.

Kuşkuyla ellerine baktı.

İblisler karanlıkta görebilirdi. Eli sarıydı, sarı kan akıyordu.

Çekine çekine parmağının tadına baktı.

Sonra Aziraphale'in yanına süründü ve meleğin gömleğine baktı. Üzerindeki leke kansa, biyolojide bir şey yolundan fena sapmış demektir.

“Oof, canım acıdı,” diye sızlandı melek. “Tam kaburgalarımın altına geldi.”

“Aynen öyle. Yalnız bir şey var. Kanın normalde mavi midir?” dedi Crowley.

Aziraphale gözlerini açtı ve sağ eliyle göğsünü sıvazladı. Şöyle bir doğrulduktan sonra, aynı Crowley gibi kendini kabaca muayene etti.

“Boya mı?” dedi.

Crowley başını salladı.

“Bu da neyin nesi? Oyun filan mı?” dedi Aziraphale.

“Bilmiyorum,” dedi Crowley, “ama eğer oynansa, sınıırım adına aptal soytarılar diyorlar.” Ses tonu kendisinin de oyun oynayabileceğini ima ediyordu, hem de onlardan kat kat daha iyi.

Evet, bu bir oyundu. Acayip eğlenceliydi. Satın Alma Müdür Yardımcısı Nigel Tompkins çalıların arasında süzülürken, nispeten kaliteli Clint Eastwood filmlerinin unutulmaz sahneleri geçiyordu aklından. Tuhaf, yönetici eğitiminin sıkıcı olacağını sanmıştı bir de.

Sınıfta ciddi ciddi ders yapmışlardı, ama dersin konusu oldukça farklıydı: Boya tabancaları ve onlarla yapılmaması gerekenler. Tompkins rakip şirkette çalışanların genç, taze yüzlerine bakmış ve her birinin paçayı sıyırmak adına yapılmaması gereken her şeyi yapmaya kararlı olduklarını görmüştü. Size iş dünyasının vahşi bir orman olduğu söylenmiş ve sonra elinize bir silah tutuşturulmuşsa, Tompkins’e göre, yalnızca gömleğe nişan almanız bekleniyor olamazdı; iş şirketin genel müdürünün kellesini şöminenin üzerine asmakta bitiyordu.

Hem, Birleşik Holding çalışanlarından birinin, bir boya mermisini müdürünün kulağında patlatmak suretiyle terfi şansını artırdığı ve bunun ardından önemli toplantılarda küçük çınlamalardan yakınmaya başlayan müdürün rahatsızlığı öne sürülerek görevden alındığı söylentisi dolaşıyordu.

Bir de aynı eğitimi alan kendi şirket arkadaşları vardı -bir başka deyişle, Sanayi Holding (Holdingle) şirketinin tek bir Genel Müdürü olacağı ve muhtemelen işi en büyük pisliğin kapacağı bilgisiyile, kalabalığı ite kaka ilerlemeye çalışan diğer spermler.

Elinde not defteriyle gezinen Personel bölümünden bir kız onlara alacakları derslerin yalnızca liderlik potansiyeli, grup işbirliği, inisiyatif, vesaire yeteneklerini geliştirmek için olduğunu söylediğinde, eğitime katılanlar birbirleriyle göz göze gelmekten kaçınmıştı.

Şimdiye kadar her şey iyi gidiyordu. Çalkantılı nehir kanoculuğu Johnstone’un işini görmüştü (kulak zarı delinmişti), Galler’deki dağ tırmanışı da Whittaker’in (kasık çekmesine kurban gitmişti).

Tompkins silaha bir boya mermisi daha yerleştirdi ve iş düsturlarını kendi kendine mırıldandı. Onların Sana Yapacağını Önce Sen Onlara Yap. Öldür ya da Öl. Hamama Giren Terler. Güçlü Olan Hayatta Kalır. Gününü Gün Et.

Heykelin yakınındaki şekillere biraz daha yaklaştı; onu fark etmiş benzemiyorlardı.

Arkasına saklanabileceği bir köşe kalmadığında, derin bir nefes alıp ayağa fırladı.

“Hadi dangalaklar, alın bakalım bu... ooooooy...”

Biraz önce şekillerden birinin olduğu yerde şimdi *dehşetengiz* bir şey vardı. Tompkins bayıldı.

Crowley eti sevdiği şekle geri döndü.

“Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum,” diye mırıldandı. “Her seferinde eski halime geri dönmeyi unutmuş olmaktan korkuyorum. Ve güzel birtakım elbiseyi de mahvediyorum.”

“Et kurtçukları biraz abartılı oldu sanki,” dedi Aziraphale, ama sesinde hınç yoktu. Meleklerin bazı ahlaki standartları koruması gerekiyordu ve kendisi, Crowley’nin aksine, giysilerini ham esirden var etmek yerine satın almayı tercih ediyordu. Ve gömleği oldukça pahalıydı.

“Şuna baksana,” dedi. “Bu lekeler çıkmaz.”

“Mucizeyle yok et,” dedi Crowley, bir yandan çalılarda daha fazla yönetici adayı ararken.

“Evet, ama ben lekenin orada olduğunu her zaman bileceğim. içten içe yani,” dedi melek. Silahı aldı ve evirip çevirdi. “Daha önce hiç böylesini görmemiştim.”

Bir tınlama oldu ve yanlarındaki heykelin kulağı uçtu.

“Burada oyalanmayalım,” dedi Crowley. “Adam yalnız değildi.”

“Çok tuhaf bir silah. Çok garip.”

“Seninkilerin silahları onaylamadığımı sanıyordum,” dedi Crowley. Silahı meleğin tumbul elinden

alıp göz hizasına kaldırarak kısa namlu boyunca baktı.

“Şu sıralar onaylıyorlar,” dedi Aziraphale. “Manevi tartışmalara ağırlık kazandırıyorlarmış. Doğru ellerdeyken elbette.”

“Öyle mi?” Crowley elini metalin üzerinde gezdirdi. “Tamam o zaman. Hadi gel.”

Silahlı baygın Tompkins’in üzerine bıraktı ve ıslak çimenlerde uzaklaştılar.

Malikanenin ön kapısı kilitli değildi. İkisi içeri girerken kimse onlara aldırış etmedi. Boya kaplı kamuflaj kıyafeti içinde tombul genç adamlar, eskiden rahibelerin yemekhanesi olan yerde kakaolarını yudumluyorlardı. Bir iki tanesi neşeye onlara el salladı.

Holün bir ucunda resepsiyon masası gibi bir şey vardı. Aziraphale masanın yanındaki alüminyum ayaklı ilan tahtasına baktı.

Tahtanın üzerine gerilmiş siyah kumaşın üzerinde küçük plastik harflerle ‘20-21 Ağustos: Birleşik Holding (Holdings) Ltd. Girişimci Savaş Kursu’ yazıyordu.

Crowley resepsiyondan aldığı broşürü inceliyordu. Broşürün ön yüzünde Malikane’nin görkemli resimleri vardı ve jakuzilerle ısıtılmış kapalı yüzme havuzlarından bahsediliyordu. Arkasında ise, her konferans merkezi broşüründe görüleceği üzere, merkezin ülkedeki bütün otoyol çıkışlarına ne kadar da yakın olduğunu gösteren, ama kilometreler boyunca dört bir yandan onu çevreleyen kırsal yol labirentini özenle göz ardı eden yanlış boyutlandırılmış bir harita bulunuyordu.

“Yanlış yer mi?” dedi Aziraphale.

“Hayır.”

“Yanlış zaman öyleyse.”

“Evet.” Crowley ipucu bulma umuduyla broşürü karıştırdı. Belki de Çenebaz Tarikatı’nın hâlâ burada olacağını umarak çok fazla şey istiyordu. Ne de olsa, onlar üstlerine düşeni yapmışlardı. Usulca tısladı. Muhtemelen Hıristiyanları döndürmek için Amerika kıtasının en karanlık yerine falan gitmişlerdi, ama yine de okumaya devam etti. Bazen bu tür broşürler bir parça tarih de içerirdi, çünkü Etkileşimli Personel Analizi ya da Stratejik Pazarlama Dinamikleri Konferansı için hafta sonu boyunca buna benzer yerleri kiralayan şirketler, Elizabeth döneminde yaşamış bir finansçının -iki komple yeniden inşa, bir iç savaş ve iki büyük yangın sonrası- veba hastanesi olarak bağışladığı binada stratejik olarak etkileştiklerini hissetmekten hoşlanırlardı.

‘On bir sene öncesine kadar Malikane, işinde pek de uzman sayılmayan Satanist rahibeler tarafından manastır olarak kullanılıyordu’ gibi bir cümle bulmayı beklemiyordu aslında, ama belli de olmazdı.

Çöl kamuflajı giymiş tombul bir adam elinde kahve dolu köpük bir bardakla onlara yaklaştı.

“Kim kazanıyor?” dedi dost canlısı bir tavırla, “İleri Planlama’dan genç Evanson beni tam dirseğimden hakladı, biliyor musunuz?”

“Hepimiz kaybedeceğiz,” dedi Crowley dalgın dalgın.

Savaş meydanından atış sesleri yükseldi. Yalnız bu sesler boya mermilerinin patırtılarını değil, son derece hızlı giden aerodinamik parçaların boğuk çatırtılarını andırıyordu.

Karşılık olarak bir yaylım ateşi geldi.

Aylak savaşçılar bakiştılar. Yeni bir yaylım ateşi kapının oradaki Victoria tarzı çirkin vitraylı pencereye isabet etti ve Crowley’nin kafasının yanında, duvarda bir dizi delik açtı.

Aziraphale onun kolunu yakalayıp, “Neler oluyor?” dedi.

Crowley yılan gibi gülümsedi.

NİCEL TOMPKINS kendine geldiğinde başında hafif bir ağrı ve hafızasında belli belirsiz bir boşluk vardı. İnsan beyninin, kavranamayacak kadar dehşetli bir manzarayla karşı karşıya kaldığında, onu bir unutkanlık kabuğuyla kaplamakta ne kadar başarılı olduğunu bilemeyeceğinden, bu halini kafasına boya mermisi gelmiş olmasına bağladı.

Silahının daha ağır olduğunun belli belirsiz farkındaydı, ama o sersemlikle bunun nedenini bir türlü anlayamamıştı, ta ki silahı İç Denetim'den Norman Wethered'a doğrultup tetiği çekene kadar.

“NEDEN BU KADAR ŞOK OLDUĞUNU anlamıyorum,” dedi Crowley. “O *gerçek* bir silah istiyordu. Kafasının içindeki bütün arzular gerçek bir silah içindi.”

“Ama onu onca korunmasız insanın üzerine salıverdin!” dedi Aziraphale.

“Ah, hayır,” dedi Crowley. “Tam olarak değil. Adil olmak lazım.”

FİNANSA PLANLAMA cephesi, eskiden çit duvar olan yerde yüzüstü uzanmıştı.

“Satın Alma'dakilere asla güvenilmeyeceğini hep söylerim,” dedi Finans Müdür yardımcısı. “Piç herifler.”

Başının üzerindeki duvardan bir mermi sekti.

Yerde yatan Wethered'in çevresine toplanmış küçük gruba doğru süründü telaşla.

“Durumlar nasıl?”

Maaş Bölümü Müdür Yardımcısı perişan yüzünü ona çevirdi. “Oldukça kötü,” dedi. “Mermi hepsini delip geçmiş. Access, Barclayscard, Diners... hepsini.”

“American Express Gold mermiyi durdurmuş,” dedi Wethered.

Kredi kartı cüzdanındaki mermi deliğine sessiz bir dehşet içinde baktılar.

“Bunu neden yaptılar?” dedi Maaş'tan bir memur.

İç Denetim Müdürü mantıklı bir şey söylemek için ağzını açtı, ama vazgeçti. Herkesin bir kırılma noktası vardı ve biraz önce onunkine bir kaşıkla vurmuşlardı. Yirmi senedir bu işteydi. O grafik tasarımcı olmak isterken, okuldaki kariyer danışmanı ona kulak asmamıştı. BF18 formunu kontrol ederek geçen yirmi sene. Kahrolası hesap makinesinin kolunu indirerek geçen yirmi sene. Hem de, İleri Planlama'dakilerin bile bilgisayarını varken. Ayrıca bilinmeyen, ama muhtemelen yeniden yapılanma ve erken emeklilik masrafından kaçınmayla alakalı sebeplerden dolayı, şimdi de ona gerçek mermilerle ateş ediyorlardı.

Paranoya orduları gözlerinin ardında geçit töreni yaptı.

Kendi silahına baktı. Öfke ve hayret sislerinin arasında, onun ilk eline aldığı zamankinden daha büyük, daha siyah olduğunu gördü. Aynı zamanda daha ağır.

Yakındaki çalıya nişan aldı ve mermi selinin çalıyı paramparça etmesini seyretti.

Ah, demek oyun buydu. O zaman birinin kazanması lazımdı.

Adamlarına bakıp, “Tamam, çocuklar,” dedi, “hadi avlayalım şu piçleri!”

“BANA SÖRARSAŒ,” dedi Crowley, “kimse tetiği çekmek *zorunda* değil.”

Aziraphale'e gevrek gevrek sırıttı.

“Hadi gel,” dedi. “Herkes meşgulken biz etrafi kolaçan edelim.”

GEÇENİN İÇİNDE MERMİLER UÇUŞUYORDU.

Satın Alma'dan Jonathan Parker çalılarının arasında emeklerken, biri onu kafakola aldı.

Nigel Tompkins ağzındaki ormangülü demetini tükürdü. “Orada şirket kanunları geçerli,” diye tısladı yüzü gözü çamur içinde, “ama burada kanun benim..”

“ÖLDÜKÇA AŞAÇILIK BİR NUMARAYDI,” dedi Aziraphale boş koridorlarda yürürlerken.

“Ben ne yaptım ki, ha? Ne yaptım?” dedi Crowley, kapıları gelişigüzel seçip açarken.

“Dışarıda insanlar birbirlerini vuruyor!”

“Eh, mesele de bu zaten. Kendileri yapıyorlar. Gerçekte yapmak istedikleri şey bu. Ben yalnızca onlara yardımcı oldum. Evrenin küçük bir modeli olarak düşün burayı. Herkes için özgür irade. Esrarengiz, hı?”

Aziraphale dik dik ona baktı.

“Ah, tamam,” dedi Crowley perişan halde. “Kimse gerçekten ölmeyecek. Hepsi mucizevi şekilde kurtulacak. Yoksa eğlencesi olmaz.”

Aziraphale rahatladı. “Biliyor musun Crowley,” dedi gülümseyerek, “her zaman söylemişimdir, aslında içten içe sen, gerçekten de oldukça...”

“Tamam, *tamam*,” diye terslendi Crowley. “Git bir de bütün dünyaya ilan et istersen.”

BİR SÜRE SONRA yavaş yavaş ittifaklar oluşmaya başladı. Finans birimlerinin çoğu ortak çıkarları olduğunu fark edip anlaşmazlıkları gidererek İleri Planlama karşısında birleştiler.

Daha malikanenin önüne park edemeden ilk polis arabasının radyatörü farklı yönlerden gelen on altı mermiyle delik deşik olmuştu. Sonradan gelen iki mermi de telsiz antenini halletti, ama çok geç kalmışlardı, çok geç.

MARY HODGES telefonu kapatırken Crowley ofisinin kapısını açtı.

“Teröristler olmalı,” diye terslendi kadın. “Ya da kaçak avcılar.” ikisine baktı. “Siz polissiniz, değil mi?”

Crowley kadının gözlerinin irileşmeye başladığını gördü.

Tüm iblisler gibi, gördüğü yüzü asla unutmazdı ve geçen on bir seneye, rahibe başlığının olmamasına ve kalın makyaj tabakasına rağmen, kadını tanıdı. Parmaklarını şıklatınca Mary Hodges sandalyesinde geriye yaslandı ve yüzünde boş, ılımlı bir ifade belirdi.

“Buna gerek yoktu,” dedi Aziraphale.

“İyi” -Crowley saatine baktı- “sabahlar hanımefendi,” dedi ezgili bir sesle. “Biz iki doğaüstü varlığız ve merak ettiğimiz bir şey var. Acaba ünlü Şeytan’ın Oğlu’nun nerede olduğuna dair bir bilgin var mı?” Meleğe bakarak soğuk soğuk gülümsedi. “Onu uyandırayım mı? Soruyu sen sorabilirsin.”

“Eh. Bu şekilde ifade ettiğinde...” dedi melek yavaşça.

Crowley, “Bazen eski yöntemler en iyisidir,” dedikten sonra tepkisiz kadına döndü.

“On bir sene önce rahibe miydin?”

“Evet,” dedi Mary.

“İşte!” dedi Crowley Aziraphale’e. “Gördün mü? Yanılmadığımı biliyordum.”

“Seni ballı iblis,” diye mırıldandı melek.

“O zamanlar adın Rahibe Çenesidüşük’tü. Ya da öyle bir şey.”

“Çalçene,” dedi Mary Hodges boş bir sesle.

“Yeni doğmuş bebeklerin değiş tokuş edilmesiyle ilgili bir şeyler hatırlıyor musun?” dedi

Crowley.

Mary Hodges bir an duraksadıktan sonra kabuk bağlamış anılar senelerdir ilk defa açığa çıkıyorlarmış gibi konuştu.

“Evet,” dedi.

“Değiş tokuş sırasında sorun çıkmış olabilir mi?”

“Bilmiyorum.”

Crowley biraz düşündü. “Kayıtlarınızın olması lazım,” dedi. “Her zaman kayıt tutulur. Bugünlerde herkes kayıt tutuyor.” Gururla Aziraphale’e baktı. “Bu da benim başarılı fikirlerimden biriydi.”

“Ah, evet,” dedi Mary Hodges.

“Neredeler peki?” dedi Aziraphale nazikçe.

“Doğumdan hemen sonra yangın çıktı.”

Crowley inleyip ellerini havaya kaldırdı. “Kesin Hastur yapmıştır,” dedi. “Tam da onun tarzı. Şu heriflere bak ya. Eminim çok akıllıca olduğunu düşünmüştür.”

“Diğer çocuk hakkında bir şeyler hatırlıyor musun?” dedi Aziraphale.

“Evet.”

“Lütfen söyle.”

“Şeker mi şeker, minik mi minik parmakları vardı.”

“Demek öyle.”

“Ve çok tatlıydı,” dedi Mary Hodges özlemlerle.

O sırada dışarıdan gelen polis sireni isabet eden bir mermi yüzünden kesildi. Aziraphale Crowley’yi dürttü.

“Çabuk ol,” dedi. “Polisler birazdan tepemize çökerler ve haliyle ben de ahlaki kurallar gereği onlara yardımcı olmak zorunda kalırım.” Bir an düşündü. “Belki o gece doğum yapan başka biri olup olmadığını hatırlayabilir ve...”

Aşağı katta koşurma sesleri duyuldu.

“Onları durdur,” dedi Crowley. “Daha fazla zamana ihtiyacımız var!”

“Birkaç mucize daha yaratırsam, Yukarı’dakiler beni gerçekten fark etmeye başlayacak,” dedi Aziraphale. “Cebrail’in ya da onun gibi birinin kırk polis memurunun neden bir anda, hep birlikte uykuya daldığını merak etmeye başlamasını *gerçekten* istiyorsan...”

“Tamam,” dedi Crowley. “Bitti. Bitti. Denemeye değerdi. Hadi gidelim.”

“Otuz saniye sonra uyanacaksın,” dedi Aziraphale trans halindeki eski rahibeye, “ve en sevdiğin şey hakkında harika bir düş gördüğünü hatırlayacaksın ve...”

“Evet, evet, tamam,” dedi Crowley. “Artık gidebilir miyiz?”

ÇIKTIKLARINI KİMSE FARK ETMEDİ. Polis memurları adrenalini sarhoşu, gözlerini kan bürümüş kırk şirket çalışanını toparlamakla meşguldü. Üç polis minibüsü ve ambulanslar çimenleri yararak olay yerine yaklaşıyordu. Aziraphale’in zorlamasıyla, gelen ambulansların ilkine yol vermeye mecbur kalan Crowley Bentley’i gecenin içine sürdü. Arkalarında bıraktıkları yaz evi ve çardak alev alev yanıyordu.

“O zavallı kadını korkunç bir durumda bıraktık,” dedi melek.

“Öyle mi düşünüyorsun?” dedi Crowley, bir kirpiye çarpmaya çalışıp da ıskalarken. “Talep ikiye katlanacak, buraya yazıyorum. Eğer kadın oyunu doğru oynar, açılacak davaları halleder ve işin yasal tarafını toparlayabilirse tabii. Gerçek silahlarla girişimcilik eğitimi? İnsanlar merkezin önünde sıra

olacaklar.”

“Neden bu kadar alaycısın?”

“Söylemiştim. Benim işim bu.”

Bir süre sessizlik içinde yol aldılar. Sonra Aziraphale, “Ortaya çıkacağını düşünüyorsun, değil mi? Bir şekilde izini bulacağımızı.”

“Ortaya çıkmayacak. En azından bizim fark edebileceğimiz şekilde çıkmayacak. Koruyucu kamuflaj yüzünden. O farkında bile olmasa da, güçleri onu dikizci mistik kuvvetlerden saklıyor.”

“Mistik kuvvetler derken?”

“Sen ve ben,” diye açıkladı Crowley.

“Ben mistik değilim,” dedi Aziraphale. “Melekler mistik değildir. Biz ruhaniyiz.”

“Her neyse,” diye terslendi Crowley, tartışamayacak kadar endişeliydi.

“Onu bulmanın başka yolu var mı?”

Crowley omuzlarını silkti. “Nereden bileyim?” dedi. “Sence bu konularda ne kadar deneyimim vardır? Kıyamet yalnızca bir kere kopar malum. Sen yanlış yapmayı bırakana kadar tekrar tekrar denemek gibi bir lüksün yoktur.”

Melek hızla geçip giden çalı çitlere baktı.

“Her şey ne kadar huzurlu görünüyor,” dedi. “Sence *kıyamet* nasıl kopacak?”

“Eh, termonükleer kıyamet her zaman çok popüler olagelmiştir. Ama söylemem lazım ki, kodamanlar bugünlerde birbirlerine çok nazik davranıyor.”

“Peki ya asteroit çarpması?” dedi Aziraphale. “Bu sıralar çok moda anladığım kadarıyla. Asteroit Hint Okyanusu’na düşer, kocaman bir toz ve buhar bulutu yükselir ve güle güle gelişmiş yaşam formları.”

“Yay,” dedi Crowley hız sınırını aşmaya özen göstererek, ne de olsa her küçük katkının faydası vardı.

“Düşüncesi bile berbat,” dedi Aziraphale kasvetle.

“Bütün gelişmiş yaşam formları sanki tırpanla biçilmiş gibi, öylesine yok oluyor.”

“Korkunç.”

“Geriye yalnızca toz ve köktendinciler kalıyor.”

“Belden aşağı vuruyorsun.”

“Affedersin. Kendimi tutamadım.”

Yola baktılar.

“Belki birtakım teröristler?..” diye başladı Aziraphale.

“Bizimkilerden olmaz,” dedi Crowley.

“Bizimkilerden de olmaz,” dedi Aziraphale. “Gerçi bizimkiler özgürlük savaşçısı zaten.”

“Bak sana ne diyeceğim,” dedi Crowley, Tadfield çevre yolunda lastik izleri bırakarak. “Kartları masaya serelim. Sen bana sizinkileri söylersen ben de sana bizimkileri söylerim.”

“Tamam. Önce sen.”

“Ah, hayır. Önce sen.”

“Ama sen iblissin.”

“Evet, ama sözünün eri bir iblisim.”

Aziraphale beş siyasi lider saydı, Crowley ise altı. İsimlerden üçü her iki listede de vardı.

“Gördün mü?” dedi Crowley. “Hep söylerim: İnsanlar sinsidir. Onlara asla güvenilmez.”

“Ama bizimkilerin büyük planları olduğunu sanmıyorum,” dedi Aziraphale. “Yalnızca küçük terö...”

siyasi eylemler.”

“Ah,” dedi Crowley acı acı. “Şu ucuz kitle katliamlarıyla hiç alakası yok diyorsun, öyle mi? Yalnızca her merminin yetenekli zanaatkarlar tarafından ateşlendiği kişiye özel hizmet anlayışı?”

Aziraphale yanıt vermedi. “Şimdi ne yapacağız?”

“Gidip biraz uyumaya çalışacağız.”

“Senin uykuya ihtiyacın yok. Keza benim de. Şer asla uyumaz, Erdem de her daim tetiktedir.”

“Genel olarak Şer uyumayabilir, ama onun buradaki parçası, arada bir gözlerini yumma alışkanlığını edindi.” Far ışıklarına baktı. Çok yakında uykunun olmadığı zamanlar gelecekti. Aşağı’dakiler onun Deccal’ı kaybettiğini öğrendiklerinde, muhtemelen İspanyol Engizisyonu’yla ilgili raporlarını çıkarıp onları önce teker teker, sonra da hep birden üzerinde deneyebilirlerdi.

Torpedo gözünden gelişigüzel bir kaset çıkarıp teybe koydu. Birazcık müzik...

... *Beeelzubub bana özel* bir iblis tayin etti, etti...

“Etti, ettiiii,” diye mırıldandı Crowley. Bir anlığına yüzü ifadesizleşti. Sonra boğuk bir çığlık attı ve teybin düğmesini kurcaladı.

“Elbette ya, onu bir insanın bulmasını sağlayabiliriz,” dedi Aziraphale düşünceli bir şekilde.

“Ne?” dedi Crowley dalgın dalgın.

“İnsanlar diğer insanları bulma konusunda iyidir. Bunu binlerce senedir yapıyorlar. Sonuçta çocuk da bir insan. Şey olmaya ek olarak... bilirsin. Biz onu bulamıyoruz, ama diğer insanlar onu... 11, sezebilir belki. Ya da bizim aklımıza gelmeyen şeyleri görebilirler.”

“İşe yaramaz. O Deccal! Onda kendisinin bile farkında olmadığı şu... otomatik koruma sistemi olduktan sonra insanlar bile ondan şüphelenmez. En azından şimdilik. Yani o hazır olana dek. Kuşku kolayca kayıp gidecek onun üstünden, tıpkı buzun üstünde giden şey gibi, şey...” diye bitirdi Crowley zayıfça.

“Başka iyi fikirlerin var mı? *Tek bir* iyi fikrin var mı?” dedi Aziraphale.

“Hayır.”

“E, tamam öyleyse. Dediğim şey işe yarayabilir. Kullanabileceğin paravan örgütlerin olmadığını sakın söyleme bana. Zira bende bile var. Onların bir iz bulup bulamayacaklarını görelim.”

“Bizim yapamadığımız ne yapabilirler ki?”

“Eh, başlangıç olarak, insanları birbirlerine vurdurtmazlar, saygın kadınları hipnotize etmezler, ayrıca...”

“Tamam. Tamam. Ama bu yöntemin Cehennem’deki kartopu kadar bile şansı yok. İnan bana, biliyorum. Kabul etmemin tek nedeni aklıma daha iyi bir fikrin gelmemesi.” Crowley otoyola döndü ve Londra’ya yöneldi.

“Benim bir... bir casus ağım var,” dedi Aziraphale bir süre sonra. “Ülkenin dört bir yanına yayılmış, disiplinli bir güç. Onlara aratabilirim.”

“Şey, bende de benzer bir şey var,” diye itiraf etti Crowley. “Nasıl olduğunu bilirsin, ne zaman lazım olacaklarını asla tahmin edemezsin...”

“Onları harekete geçirsek iyi olacak. Sence birlikte mi çalışmalılar?”

Crowley başını iki yana salladı.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi. “İyi geçinme konusunda pek tecrübeli değildirlersin.”

“O zaman ikimiz de kendi ağımızla iletişime geçeceğiz ve ne yapabileceklerine bakacağız.”

“Denemeye değer sanırım,” dedi Crowley. “Tanrı biliyor ya, yapacak bir ton işim var.”

Bir anlığına alını kırıştı ve sonra zaferle direksiyona şaplak attı.

“Ördek!” diye bağırdı.

“Ne?”

“Suyun üstünde giden şey!”

Aziraphale derin bir nefes aldı.

“Lütfen arabayı sür,” dedi bıkkın bıkkın.

Şafak vakti şehre doğru yol alırlarken arabada F. Mercury'nin vokali eşliğinde J. S. Bach'ın Si Minör Ayin müziği çalıyordu.

Crowley şehrin sabahın erken saatlerindeki halini seviyordu. Nüfusu, saat sekizden sonra sokağa çıkan gereksiz milyonlardan değil, yalnızca yapacak düzgün işleri ve orada bulunmak için gerçek sebepleri olan insanlardan oluşuyordu ve sokaklar sessizdi. Aziraphale'in sahafının önündeki dar yolda park yapılmaz anlamına gelen sarı çift çizgiler vardı, ama Bentley kaldırımı yanaşırken çizgiler uysallıkla geri çekildiler.

“Öyleyse,” dedi Crowley, Aziraphale arka koltuktan paltosunu alırken, “haberleşiriz. Tamam mı?”

“Bu ne?” dedi Aziraphale kahverengi bir kitabı kaldırarak.

Crowley gözlerini kısarak baktı, “Kitap mı?” dedi. “Benim değil.”

Aziraphale sararmış sayfaları çevirdi. Aklının bir köşesinde kitapsever çanlar çınladı.

“O genç hanıma ait olmalı,” dedi yavaşça. “Adresini almalıydık.”

“Bak, zaten başım yeterince belada, bir de insanların eşyalarını iade ettiğim söylentisinin yayılmasına izin veremem,” dedi Crowley.

Aziraphale başlık sayfasına geldiğinde, Crowley'nin onun yüz ifadesini görememesi iyi olmuştu.

“Eğer gerçekten iade etmen gerektiğini hissediyorsan, sanırım oranın postanesine gönderebilirsin,” dedi Crowley. “Bisikletli deli kadına diye yaz. Bineklerine tuhaf isimler veren kadınlara asla güvenmeme...”

“Evet, evet, kesinlikle,” dedi melek. Anahtarlarını arandı, onları kaldırımı düşürdü, yerden aldı, tekrar düşürdü ve telaşla dükkan kapısına gitti.

“Haberleşecek miyiz?” diye seslendi Crowley arkasından.

Aziraphale anahtarı çevirirken durdu.

“Ne?” dedi. “Ah. Ah. Evet. iyi. Harika.” Sonra kapıyı çarparak kapadı.

“Tamam,” diye mırıldandı Crowley aniden kendisini çok yalnız hissederek.

EL FENERİNİN IŞIĞI TOPRAK YOLLARDA TİTREŞİYORDU.

Şafağın kahverengi-gri aydınlığında, kahverengi bir hendeğin dibindeki kahverengi suyun içinde ve kahverengi yaprakların arasında kahverengi bir kitap bulmaya çalıştığınızda onu bulamamak gibi küçük bir sorunla karşılaşılıyordunuz.

Orada değildi.

Anathema aklına gelen bütün arama yöntemlerini denemişti. Zemini belli bir düzen çerçevesinde adım adım arama. Yol kenarındaki eğreltiotlarını üstünkörü karıştırma. Çaktırmadan yanaşıp göz ucuyla bakma. Hattâ vücudundaki bütün duygusal sınırların işe yaraması gerektiği konusunda ısrar ettiği yöntemi, yani dramatik bir biçimde pes ettikten sonra oturup, gözlerinin kendiliğinden -eğer doğru dürüst bir hikâyenin içinde olsaydı, kitabın orada duracağı- belli bir noktaya takılmasına izin vermeyi bile denedi.

Ama yoktu.

Anathema'nın korktuğu başına gelmişti; kitap muhtemelen o iki yardımsever bisiklet tamircisinin arabasının arka koltuğundaydı.

Agnes Çatlak'ın soyundan gelen herkesin ona güldüğünü hissedebiliyordu.

O ikisi kitabı iade etmek isteyecek kadar dürüst olsa bile, karanlıkta doğru düzgün göremedikleri bir kulübeyi bulma zahmetine asla girmezlerdi.

Tek umudu, ellerindeki şeyin ne olduğunu anlamamalarıydı.

SEÇİCİ EKSPERLERİN ilgi alanına giren nadir kitaplar konusunda uzmanlaşmış sahafların çoğu gibi Aziraphale'in de bir arka odası vardı, ama odanın içindekiler, Ne Aradığını Bilen Müşteri'ye ayrılmış özel paketli şeylerden çok daha nadirdi.

Aziraphale özellikle kehanet kitaplarıyla gurur duyardı.

Çoğu ilk baskıydı.

Ve her biri imzalıydı.

Robert Nixon'in¹³⁵¹ kitabı vardı, Çingene Martha'nın, Ignatius Sybilla'nın ve İhtiyar Ottwell Binns'in kitapları. Nostradamus kitabını "Eski dostum Azerafel'e, en iyi dileklerimle" diye imzalamıştı; Shipton Ana kitaba içki dökmüştü; bir köşedeki havalandırılmalı dolabın içinde, Vahiy adlı kitabı tüm zamanların en çok satanı olan Patmoslu Kahin Aziz Yuhanna'nın titrek el yazısıyla yazdığı orijinal parşömen vardı. Aziraphale onun iyi birisi olduğunu düşünüyordu, adamın tek kusuru tuhaf mantarlara fazla düşkün olmasıydı.

Koleksiyonunda yer *almayan* kitap, Agnes Çatlak'ın *Dakik ve Kat'î Kehanetleriydi*. Bir pul koleksiyoncusu akrabasından gelen kartpostalda bulduğu nadir Mauritius Blue pulunu nasıl tutarsa, Aziraphale de kitabı öyle tutarak odaya girdi.

Daha önce kitabın hiçbir kopyasını görmemiş, ama bahsini duymuştu. Bu işteki herkes, ki böylesi sınırlı bir sektörde bir düzine adam anlamına geliyordu, onu duymuştu. Kitabın varlığı, yörüngesinde yüzyıllardır bir sürü tuhaf hikâye dönen bir tür boşluktu. Aziraphale bir boşluğun çevresinde yörüngede dönülüp dönülmeyeceğini bilmiyordu, hoş umurunda da değildi zaten; sonuçta *Dakik ve Kat'î Kehanetler*, Hitler'in *Günlükleri*'ni sahteymiş gibi gösteriyordu.

Kitabı masanın üzerine bırakıp bir çift lastik ameliyat eldiveni taktıktan sonra saygıyla kitabı açarken elleri hiç titremedi. Aziraphale bir melekti, ama kitaplara da tapınıyordu.

Başlık sayfası şöyle diyordu:

AGNES ÇATLAK'IN DAKİK VE KATİ KEHANETLERİ

Biraz daha küçük harflerle:

Bugünden Cihanın Nihayetine Değin Tarihin Kati Tafsilâtı.

Biraz daha büyük harflerle:

Mutelif Kerametler ve Arifler için Duşturlar Dâhil

Farklı bir yazı karakteriyle:

EVVELDEN NEŞREDİLMİŞ BİLİMUM KEHANETLERDEN DAHA TEEKMİL.

Daha küçük boyutta, ama büyük harflerle:

BİZİ BEKLEYEN ACCAİP ZAMANLARA

Biraz çaresiz eğik harflerle:

Ve Fevkalade Hadiselere Dair

Yine biraz daha büyük harflerle:

‘Nostradamus’un en muaffak eserini hatırlatıyor’

- Ursula Shipton

Kehanetler numaralandırılmıştı ve sayıları dört binden fazlaydı.

“Sakin ol, sakin ol,” diye mırıldandı Aziraphale. Küçük mutfağına gidip kendine bir fincan kakao yaptı ve derin derin nefes aldı.

Sonra geri dönüp gelişigüzel bir kehanet okudu.

Aradan geçen kırk dakikanın sonunda kakaosuna hâlâ dokunmamıştı.

OTEL BARININ KÖŞESİNDEKİ KIZIL SAÇLI KADIN dünyadaki en başarılı savaş muhabiriydi. Şimdilerde Carmine Zuigiber adına düzenlenmiş bir pasaport taşıyor ve sadece savaş olan yerlere gidiyordu.

Eh. Öyle de denebilirdi.

Aslında kendisi savaş olmayan yerlere gidiyordu; savaş olan yerlerde zaten bulunmuştu.

Pek tanındığı söylenemezdi, tabii belli çevreler hariç. Yarım düzine savaş muhabirini bir havaalanı barında bir araya getirdiğinizde, sohbet, tıpkı pusula ibresinin kuzeye dönmesi gibi, *The New York Times*’tan Murchinson, Newsweefe’den Van Horne, ITN News’tan Anforth’a dönerdi. Savaş muhabirlerinin Savaş Muhabirleri.

Ama Murchinson, Van Home ve Anforth Beyrut, Afganistan ya da Sudan’da yanmış bir teneke barakada bir araya geldiklerinde, birbirlerinin yara izlerini takdir ettikten ve birkaç kadeh içtikten sonra, National World Weekly’den ‘Kızıl’ Zuigiber hakkında hayranlık dolu hikâyeler paylaşmaya başlardı.

“O kuşbeyinliler,” derdi Murchinson, “ellerindeki farkında değiller.”

Aslında National *World Weekly*’de kiler ellerinde ne olduğunu çok iyi biliyorlardı: Bir Savaş Muhabiri. Sadece neden bir savaş muhabirleri olduğunu ya da, madem savaş muhabirleri var, onunla ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

Tipik bir National *World Weekly*’den, bir illüstratörün çizdiği hamburgerdeki İsa resmi eşliğinde Des Moineslu birinin Big Mac’inde İsa’nın yüzünü gördüğünü; Elvis Presley’nin Des Moines’daki Burger Lord’da çalışırken görüldüğünü; Elvis plakları dinleyen Des Moineslu ev hanımının kanserden nasıl kurtulduğunu; Ortabatı’ya musallat olan kurt adamların Kocaayak tarafından tecavüze uğramış asil bir kadının soyundan olduğunu; Elvis’in bu dünyaya fazla geldiği için 1976’da uzaylılar tarafından kaçırıldığını öğrenirdiniz. ^{36}

National World Weekly böyleydi işte. Haftalık tirajı dört milyonu ve Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri’yle özel röportaj yapmaya ne kadar ihtiyaçları varsa, bir Savaş Muhabiri’ne de o kadar ihtiyaçları vardı. ^{37}

Bu yüzden, gidip savaş bulması için Kızıl Zuigiber’e bol bol para ödüyorlardı ve onun -genelde mazeret kabul etmez- masraflarını mazur göstermek için dünyanın dört bir köşesinden gönderdiği, üstünde imla hatalarıyla dolu yazılar olan şişman zarfları görmezden geliyorlardı.

Yaklaşımlarının doğru olduğunu hissediyorlardı, çünkü kadın kuşkusuz en çekici savaş muhabiri olsa da -ki National World Weekly için oldukça önemliydi bu- çok iyi bir savaş muhabiri sayılmazdı. Yazdığı savaş haberleri her zaman birbirlerine ateş eden adamlar hakkındaydı, savaşın daha geniş siyasi anlamına, daha da önemlisi, insani Boyut’a değinmiyordu.

Yine de, zaman zaman onun gönderdiği hikâyelerden birini yazarlarından birine verip yeniden yazdırıyorlardı. (“İsa Rio Concorsa’daki korkunç savaşta dokuz yaşındaki Manuel Gonzales’e

görüldü ve evine gitmesini, çünkü annesinin onun için endişelendiğini söyledi. ‘İsa olduğunu biliyordum,’ dedi küçük cesur çocuk, ‘çünkü tıpkı mucizevi bir biçimde sefer tasımda beliren sureti gibi görünüyordu.’”)

Genellikle National World Weekly Zuigiber’i rahat bırakıyordu ve yazdığı haberleri büyük özenle çöp kutusunda dosyalıyordu.

Murchison, Van Home ve Anforth’un bunu umursadığı yoktu. Onların tek bildiği, ne zaman bir savaş çıkarsa, oraya ilk Bayan Zuigiber’in gittiği idi, hattâ neredeyse savaş başlamadan önce.

“Bunu nasıl yapıyor?” diye soruyorlardı birbirlerine şaşkınlıkla. “Lanet olsun, bunu nasıl başarıyor?” Ardından göz göze geliyor ve sessizce, “Ferrari gibi hatun, hattâ yıkılmak üzere olan bir Üçüncü Dünya ülkesinin yoz diktatörünün güzel karısı gibi bir kadın ve bizim gibi tiplerle takılıyor. Ne şanslı herifleriz.”

Bayan Zuigiber gülümsemekle yetiniyor, herkese National *World Weekly*’nin ikramı olarak içki ısmarlıyordu. Sonra çevresinde çıkan kavgaları seyrediyordu. Ve yine gülümsüyordu.

Haklı çıkmıştı. Gazetecilik tam da ona göreydi.

Bütün bunlara rağmen herkesin tatil yapmaya ihtiyacı vardı ve Kızıl Zuigiber on bir senedir ilk defa tatile çıkıyordu.

Şu anda turizmle geçinen küçük bir Akdeniz adasında olması epey tuhaftı. Zira Kızıl, Avustralya’dan daha küçük bir adada tatile çıkacaksa, bunu sırf adanın sahibiyle arkadaş olduğu için yapacak türden bir kadına benziyordu. Bir ay önce adalılardan birine savaş çıkacağını söyleseydiniz, size güler ve rafya kâğıdından şarap tutucu ya da deniz kabuklarından yapılmış liman manzarası satmaya çalışırdı; ama dün dündü.

Bugün ise bugün.

Şimdilerde adadakiler arasında yaşanan, ana karadaki dört küçük ülkeden hangisine bağlı olmadıkları hakkında ki derin bir dinsel-siyasi tartışma yüzünden ülke üç hizbe bölünmüş, kasaba meydanındaki Santa Maria heykeline zarar verilmiş ve turizm sektörü ölmüştü.

Kızıl Zuigiber, Hotel Palomar del Sol’un barında oturmuş, kokteyl diye sattıkları şeyi içiyordu. Bir köşede, yorgun bir piyanist piyano çalıyor, peruklu bir garson da mikrofonu kugurduyordu:

“AAAAAAAAAÇok eski günlerde
KÜÇÜK BEYAZ Bİ BOĞA A A VAAAARDIIIII
AAAAAAAAAÇok hüznüydü bu boğaa çünkü
KÜÇÜK BEYAZ Bİ BOĞAAYDI!”

O sırada pencereden içeri bir adam girdi. Dışlerinin arasında bıçak, bir elinde Kalaşnikof, diğerinde de el bombası vardı.

“Durk Odgurluk Orgudu adına bu odele...” diye başlayıp durdu. Bıçağı ağzından çekip baştan başladı. “Türk Özgürlük Örgütü adına bu otele el koyuyorum!”

Adada kalan son iki tatilci⁴³⁸ masanın altına girdiler. Kızıl içkisinin içindeki kirazı kayıtsızca çıkarıp kırmızı dudaklarına götürüp odadaki pek çok adama soğuk terler döktürecek bir biçimde yavaşça emdi.

Piyanist ayağa kalkıp piyanonun içine uzandı ve antika bir yarı-otomatik silah çıkardı. “Bu otele Yunan Bölgesel Tugayı el koymuştu zaten!” diye bağırdı. “Tek bir yanlış hareket yaparsan gebertirim seni!”

Kapıda bir hareketlilik oldu. Önde altın gülümsemeli, iriyarı, kara sakallı ve elinde gerçek bir antika Gatling silah tutan bir adam, arkasında da aynı ölçüde iriyarı, ama daha az etkileyici silahlar

tutan adamlar kapının orada toplanmışlardı.

“Bu stratejik açıdan önemli otel senelerdir emperyalist Türk-Yunan faşistlerinin ucuz turizm sektörünü yönetmesinin simgesi idi, ama artık İtalyan-Maltalı Özgürlük Savaşçıları'nın malı!” diye gürledi nazikçe. “Şimdi herkesi öldüreceğiz!”

“Saçmalık!” dedi piyanist. “Buranın stratejik bir önemi yok. Yalnızca mahzendeki şarap stoku çok iyi!”

“O haklı, Pedro,” dedi Kalaşnikoflu adam. “Benimkiler burayı şarap için ele geçirmek istiyordu. İl General Ernesto de Montoya bana, ‘Fernando, savaş cumartesiye biter. Eh, haliyle bizimkiler biraz eğlenmek isteyecektir. Hotel Palomar del Sol’a bir uğra da ganimet olarak şarap mahzenine el koy, tamam mı?’ dedi.”

Sakallı adam kızardı. “Stratejik açıdan bok gibi önemli, Fernando Chianti! Adanın büyük bir haritasını çizdim ve otel onun tam ortasında, bu da onu stratejik açıdan önemli yapıyor, o kadar.”

“Hah!” dedi Fernando. “Oldu olacak*, Güdük Diego'nun evi, yoz kapitalist çıplaklar kampını gördüğü için stratejik açıdan önemli deseydin bir de!”

Piyanist pancar gibi kızardı. “Bizimkiler orayı bu sabah ele geçirdi,” diye itiraf etti.

Bunun üzerine ortama çöken sessizliğin içinde hafif, ipeksi bir hışırtı duyuldu. Kızıl bacak bacak üstüne atmıştı.

Piyanist yutkundu. Bar taburesindeki kadını görmezden gelmeye çalışarak, “Eh, orası stratejik açıdan oldukça önemli,” demeyi başardı. “Demek istediğim, biri adaya denizaltı yanaşırsa, her şeyi görebildiğin bir yerde bulunman iyi olur.”

Yine sessizlik.

“Eh, en azından stratejik açıdan bu otelden çok daha önemli,” diye bitirdi piyanist en nihayet.

Pedro uğursuz uğursuz öksürdü. “Bir kelime... *tek bir kelime* daha eden olursa... ölür.” Sırıtip silahını tarttı. “Tamam. Şimdi... herkes oradaki duvara.”

Yerinden kıpırdayan olmadı. Artık kimse onu dinlemiyordu. Herkes arkasındaki koridordan gelen alçak, tekdüze, belirsiz mırıltıyı dinliyordu.

Kapıdaki adamlar kıpırdandı. Yerlerinde kalmak için ellerinden geleni yapıyormuş gibi görünüyordular, ama mırıltı onları karşı konulmaz bir biçimde kenara itiyormuş gibiydi. Mırıltı, anlaşılabilir sözcüklere dönüşmeye başlamıştı. “Bana aldırmayın beyler. Ne gece ama, ha? Adayı üç kez dolaştım, bir türlü mekânı bulamadım, bu yol tabelalarına da güvenilmiyor hiç. Yine de sonunda buldum, ama dört kez durup yol sormak zorunda kaldım, sonunda postaneye sordum, postanedekiler her yeri bilir, hoş, bana harita çizmeleri gerekti ama neyse, işte, burada bir yerde...”

Silahlı adamların arasından alabalık havuzundaki turnabalığı gibi sakın sakın süzülerek geldi. Ufak tefek, gözlüklü bir adamdı. Üzerinde mavi üniforma, elinde de ipele bağlanmış, kahverengi paket kâğıdına sarılmış, uzun, ince bir paket vardı. Adanın iklimine uygun giydiği tek şey kahverengi sandaletleriydi, ama ayağındaki yeşil yünlü çoraplar yabancı iklimlere duyduğu derin ve doğal güvensizliğin açık bir göstergesiydi.

Siperlikli şapkasının önüne büyük harflerle Uluslararası Ekspres yazılmıştı.

Silahsız olmasına rağmen kimse ona dokunmadı, hattâ kimse silah bile doğrultmadı. Tek yaptıkları onu izlemektir.

Ufak tefek adam çevresine bakınarak yüzleri inceledi ve not defterine baktı. Sonra hâlâ bar taburesinin üzerinde oturmakta olan Kızıl'a yönelip, “Size paket var hanımefendi,” dedi.

Kızıl paketi alıp ipini çözmeye başladı.

Kurye hafifçe öksürdü ve yıpranmış bir teslim defteriyle sarı, plastik bir tükenmez kalem uzattı. “Önce imza atmanız gerek hanımefendi. Buraya. Tam adınızı buraya yazın, şuraya da imzanızı atın.”

“Elbette.” Kızıl okunaksız bir imza attıktan sonra adını yazdı; Carmine Zuigiber değil, daha kısa bir addi bu.

Adam nazikçe teşekkür etti ve adanın ne kadar da harika olduğunu, her zaman tatilde buraya gelmek istediğini söyleyip verdiği rahatsızlıktan dolayı özür diledikten sonra oradan ayrıldı; geldiği gibi sakin bir biçimde hayatlarından çıkmıştı.

Kızıl paketi açtı, insanlar daha iyi görmek için yavaş yavaş ona yaklaşmaya başladılar. Paketin içinde büyük bir kılıç vardı.

Kızıl kılıcı inceledi. Son derece basit bir kılıçtı; uzun ve keskindi, hem eski hem de kullanılmamış görünüyordu, öyle süslü ya da etkileyici bir tarafı yoktu. Büyülü ya da gizemli bir güç ve kudret silahı değildi. Çok sayıda insanı kesmek, biçmek, doğramak, tercihen öldürmek ya da sakatlamak için yapıldığı aşikardı. Kılıçta tarifi imkânsız bir nefret ve kötücüllük halesi vardı.

Kızıl zarif, manikürlü sağ eliyle kabzayı kavrayıp göz hizasına kaldırdı. Kılıcın çeliği ışıldadı. “Pekala!” dedi tabureden inerek. “Nihayet.”

İçkisini bitirdi, kılıcı omzuna dayadı ve etrafını kuşatmış şaşkın hiziplere baktı. “Üzgünüm, ama kaçmam lazım çocuklar,” dedi. “Kalıp sizi daha iyi tanımayı çok isterdim.”

Odadaki adamlarsa onu daha iyi tanımayı istemediklerini fark ettiler. Şüphesiz çok güzel bir kadındı, ama güzelliği orman yangınlarına benziyordu: Yakından değil, epey uzaktan hayran olunacak bir şey.

Kızıl kılıcı kaldırıp bıçak gibi gülümsedi. Adamlar elleri titreye titreye silahlarını kadının göğsüne, sırtına ve kafasına doğrultmuşlardı. Onu tamamen kuşatmışlardı.

“Kıpırdama!” dedi boğuk bir sesle Pedro, diğerleri de başlarını sallayarak onayladılar. Kızıl’ sa omuzlarını silkip yürümeye başladı.

Tetiklerin üstündeki parmaklar kendiliklerinden gerildiler. Derken bir anda hava kurşun ve barut tozu kokusuyla doldu. Kızıl’ın kokteyl kadehi elinde parçalandı. Odadaki aynalar ölümcül parçalar saçarak patladı ve tavanın bir kısmı çöktü.

Her şey bitmişti. Carmine Zuigiber dönüp, onların oraya nasıl geldiğine dair en ufak fikri yokmuş gibi, etrafını kuşatan cesetlere baktı.

Elinin üstündeki, bir başkasına ait kan lekesini kırmızı, kedimsi diliyle yalayıp gülümsedi. Ardından topuklarını tıkırdata tıkırdata bardan çıkıp gitti.

İki tatilci masanın altından çıkıp cesetlere baktı. “Her zamanki gibi Torremolinos’a gitsek bunların hiçbiri olmazdı,” diye sızlandı biri.

“Yabancılar,” diye iç çekti diğeri. “Onlar bizim gibi değil Patricia.”

“Anlaşıldı o zaman. Gelecek sene Brighton’a gidiyoruz,” dedi Bayan Threlfall, biraz önce yaşanan olayın öneminden tamamıyla bihaber bir şekilde.

Biraz önceki olay, gelecek senenin olmayacağı anlamına geliyordu. Hattâ ve hattâ gelecek hafta ihtimalini bile epey azaltıyordu.

PERŞEMBE

KÖYE YENİ BİRİSİ GELMİŞTİ.

Yeni insanlar, Onlar ^{40} arasında her zaman ilgi ve spekülasyon konusu olurdu, ama bu sefer Pepper'ın çarpıcı haberleri vardı.

“Yaseminli Kulübe'ye taşınan kadın var ya, o bi cadı,” dedi. “Oraya temizliğe giden Bayan Henderson'la annem konuşurken duydum, kadın bi cadı gastesine aboneymiş. Bi sürü sıradan gaste de alıyomuş, ama kulübeye cadı gastesi de geliyormuş.”

“Babam cadı diye bi şey olmadığını söylüyo,” dedi sarı, dalgalı saçları olan Wensleydale. Hayata kalın, siyah çerçeveli gözlüklerinin ardından ciddi bir ifadeyle bakan oğlana doğduğunda Jeremy adının verildiğine inanılıyordu. Gelgelelim, kimsenin bu ismi kullandığı yoktu; annesiyle babası bile ona Ufaklık diyordu. Farkında dahi olmasalar da, oğullarının bu ismin barındırdığı imayı anlayacağını umut ediyorlardı; ne de olsa Wensleydale kırk yedi yaşında birinin zekâsına sahipti adeta.

“Neden olmasın, anlayamadım,” dedi geniş ve neşeli yüzü her daim kirli olan Brian. “Neden cadıların kendi gasteleri olmasın? Sihirlerdeki son gelişmeleri filan anlatan haberlerin olduğu bi gaste. Babam *Olta* Balıkçısı Postası'nı alıyo ve eminim olta balıkçılarından daha fazla cadı vardır.”

“Gastenin adı Psişik *Haberler*'miş,” dedi Pepper kimse sormadığı halde.

“Cadı gastesi değil ki o,” dedi Wensleydale. “Halam da okuyo onu. Yalnızca kaşık bükme, fal bakmak ve önceki hayatında Kraliçe I. Elizabeth olduğunu sanan insanlar hakkında şeyler yazıyo. Hem, cadı kalmadı ki artık. İnsanlar ilaçları falan icat edince, cadılara ihtiyaç olmadığını söylediler ve onları yakmaya başladılar.”

“İçinde kurbağa resimleri falan vardır belki,” dedi iyi bir fikrin boşa gitmesine gönlü razı olmayan Brian. “Bi de... bi de test edilen çalı süpürgeleri hakkında yorumlar... bi de kedi köşesi.”

“Belki halan cadıdır,” dedi Pepper. “Gizli gizli. Gündüz halan oluyodur, geceleriye gidip cadılık yapıyodur.”

“Benim halam yapmaz,” dedi Wensleydale suratını asarak. “Bi de tarifler,” dedi Brian. “Kurbağa artıklarıyla neler yapabilirsiniz?”

“Ah, kes sesini,” dedi Pepper.

Brian hıhladı. Bunu söyleyen Wensleydale olsa, aralarında kardeşçe bir itişmece yaşanırdı. Ama Pepper'ın kardeşçe itişip kakışma âdetlerini dikkate almadığını uzun zaman önce öğrenmişlerdi. Pepper on bir yaşındaki bir kızdan beklenmeyecek bir güçle, hedefi hiç ıskalamadan tekme atıp ısırabiliyordu. Dahası, on bir yaşına girmiş Onlar, sevgili arkadaşları Pepper'la fiziksel temas yaşadıklarında -Karate Kid'i bile yere serebilecek yılan kadar hızlı bir yumruğun yanında- henüz tam anlamıyla kavrayamadıkları, kalp atışlarını hızlandıran birtakım durumların da ortaya çıktığını yavaş yavaş fark etmeye başlamışlardı.

Ne olursa olsun, Pepper'ın çetede olması güzeldi. Yağlı Johnson ile çetesinin, bir kızla oyun oynadıkları için onlara sataştığı zamanı gururla hatırlıyorlardı. Pepper öyle bir gazapla patlamıştı ki, Yağlı'nın annesi kızı ailesine şikayet etmişti. ^{39}

Pepper onu dev bir erkek, doğal bir düşman olarak görüyordu.

Kısa, kızıl saçları ve çilli bir yüzü vardı, daha doğrusu aralarda ufak tefek ten noktalarının seçilebildiği koca bir çilden ibaretti yüzü.

Pepper'ın asıl ismi Pippin Galadriel Aykız'dı. Üç hasta koyun ve Kızılderili çadırlarının bulunduğu çamurlu bir vadide yapılan törenle verilmişti bu isim ona. Annesi Doğaya Dönüş'ün ideal mekânı olarak Galler'deki Pant-y-Gyrdl vadisini seçmişti. (Pepper'ın annesi altı ay sonra, yağmurdan, sivrisineklerden, erkeklerden ve önce komünün tüm marihuana hasadını, ardından da antika minibüsünü yiyen koyunlardan bıkip usanmış bir halde, neden tüm insanlığın tarih boyunca Doğa'dan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalıştığını yavaştan anlamaya başlayarak, Pepper'ın Tadfield'da yaşayan büyükannesiyle büyükbabasının yanına dönüp sutyen edinmiş ve bir sosyoloji kursuna yazılarak rahat bir nefes almıştı.)

Bir çocuğun Pippin Galadriel Aykız gibi bir isimle yaşayabilmesinin yalnızca iki yolu vardı ve Pepper diğerini seçmişti: Onlar çetesinin üç erkek üyesi bunu henüz dört yaşındayken, okulun ilk gününde oyun parkında öğrenmişti.

Kıza adını sormuşlar, o da tüm masumluğuyla söylemişti.

Ardından, Pippin Galadriel Aykız'ın dişlerini Âdem'in ayakkabısından ayırmak için bir kova su gerekmişti. Wensleydale'in ilk gözlüğü kırılmış, Brian'ın da kazağına beş dikiş atılmıştı.

O andan itibaren Onlar ayrılmaz bir grup olmuştu. Pepper hep Pepper olarak kalmıştı. Ona farklı bir isimle hitap eden yegane insan annesiydi. Bir de, eğer o gün cesur hissediyorlarsa ve Onlar da etrafta değilse, köyün diğer çetesi Yağlı Johnson ile Ekibi.

Âdem miskin miskin bir saman çöpünü çiğneyerek ve sandalye görevi gören süt kasasının kenarını topuklarıyla döverek, saraylıların boş konuşmalarını dinleyen bir kral gibi ilgisizce onların didişmesini dinliyordu.

Perşembe sabahıydı. Önlerinde bitmek tükenmek bilmez bir tatil vardı ve bu boş günleri doldurmak gerekiyordu.

Sohbetin çekirgelerin vızıltısı gibi etrafında uçuşmasına izin verdi, ya da daha doğrusu, bir altın arayıcısının çalkalanan çakılların arasında işe yarar altın parçası araması gibi, bir ışığı bekledi.

“Bizim pazar gastesinde, ülkede binlerce cadı olduğu yazıyordu,” dedi Brian. “Doğa'ya tapınıyolarmış, sağlıklı yemekler yiyolarmış falan. Neden bizim burda da bi tane olmasın? Ülkeyi Manasız bi Şer Dalgası'na boğuyolar, diyodu gastede.”

“Ne yani, Doğa'ya tapınıp sağlıklı yemek yiyerek mi?” dedi Wensleydale.

“Öyleymiş.”

Bunun üzerine Onlar çetesi düşüncelere daldı. Bir seferinde Âdem'in kışkırtmasıyla, koca bir öğleden sonra boyunca sağlıklı yemek yemeyi denemişlerdi. Öncesinde mideye bol bol pişmiş yemek indirmek koşuluyla, sağlıklı yiyeceklerle pekala yaşanabileceği kararma varmışlardı.

Brian sır paylaşacakmış gibi öne eğildi.

“Bi de giysileri olmadan dans ediyolarmış,” diye ekledi. “Tepelere, Stonehenge'e falan gidiyolarmış ve giysileri olmadan dans ediyolarmış.”

Bu sefer çete epey derin düşüncelere daldı. Onlar, Hayat denen hız treninde ergenliğin o ilk dik tepesine varmış ve oradan kendilerini bekleyen gizem, dehşet ve heyecan verici kıvrımlarla dolu yolculuğa bakmaktaydılar.

“Hah,” dedi Pepper.

“Halam yapmaz,” dedi Wensleydale ânın büyüsunü bozarak. “Halam kesinlikle yapmaz. O yalnızca eniştemle konuşmaya çalışıyo.”

“Ama enişten öldü,” dedi Pepper.

“Onun hâlâ bardakları hareket ettirebildiğini söylüyo,” dedi Wensleydale kendini savunurcasına.

“Babamsa onun sürekli bardak oynattığı için öldüğünü söylüyo. Halamın neden onunla konuşmak istediğini anlamıyorum, çünkü eniştem yaşarken pek konuşmuyolardı.”

“Karabüyü bu,” dedi Brian. “İncil’de yazıyo. Halanın bu işi bırakması gerek. Tanrı karabüyüye kesinlikle karşı. Cadılara da. Bu yüzden Cehennem’e gidebilirsin.”

Süt sandığından tahtın üzerinde tembel bir kıpırdanma oldu. Âdem konuşacaktı.

Onlar çetesi sustu. Âdem’in sözlerine kulak vermeye her zaman değerdi. Hepsi yüreklerinin derinliklerinde dört kişilik bir çete olmadıklarını biliyorlardı. Onlar üç kişilik bir çeteydiler ve Âdem’e aittiler. Eğer amaç heyecan, ilginçlik ve dolu dolu geçen günlerse, Onlar çetesinin her üyesi, bir başka çetenin şefi olmaktansa, Âdem’in çetesinin düşük mevkili bir üyesi olmayı tercih ederdi.

“Neden insanlar cadılara bu kadar karşı anlamıyorum,” dedi Âdem.

Çete üyeleri birbirlerine baktılar; kesin ilginç bir konuşmaya şahit olacaklardı.

“Eh, ekinleri kurutuyolar,” dedi Pepper. “Gemileri batırıyorlar. Sana kral falan olcağını söylüyorlar. Bi de otları birbirine katıp kaynatıyorlar.”

“Annem de otlarla bi şeyler yapıyo,” dedi Âdem. “Seninki de öyle.”

“Ah, onlar sorun diil,” dedi gizem uzmanı olarak konumunu kaybetmemeye kararlı olan Brian: “Heralde Tanrı nane, adaçayı falan kullanmak sorun diil demiştir. Nane ve adaçayında sorun olmaması mantıklı.”

“Bi de, tek bakışlarıyla seni hasta edebiliyorlar,” dedi Pepper. “Kem göz deniyomuş buna. Sana bi bakış fırlatıyorlar, sonra sen hastalanıyorsun ve sebebini kimse anlamıyo. Bi de, senin bebeğini yapıp üstüne bi sürü iğne saplıyorlar ve iğne saplanan yerlerin hasta oluyo,” diye ekledi neşeyle.

“Artık böyle şeyler olmuyo,” diye yineledi mantık timsali Wensleydale. “Çünkü Bilim’i icat, etik ve tüm papazlar kendi iyilikleri için cadıları yaktı. Buna İspanyol Engizisyonu deniyodu.”

“O zaman, sanırım Yaseminli Kulübe’deki kadının cadı olup olmadığını öğrenmeli ve eğer cadıysa, Bay Pickersgill’e haber vermeliyiz,” dedi Brian. Bay Pickersgill köyün papazıydı ve şu sıralar, kilise avlusundaki porsukağacına tırmanmaktan tutun da çanı çalıp çalıp kaçmaya kadar birçok konuda Onlarla anlaşmazlık yaşıyordu.

“İnsan yakmaya izin verildiğini sanmıyorum,” dedi Âdem. “Yoksa etraf yanmış insanlarla dolu olurdu.”

“Eğer dindarsan yakabilirsin,” dedi Brian güven verircesine. “Hem, yakılmak cadıların Cehennem’e gitmesini engelliyo, o yüzden, sanırım bunu iyice anlasalar, çok minnettar olurlardı.”

“Bizim Picky’yi birilerini ateşe verirken hayal edemiyorum,” dedi Pepper.

“Ah, orasını bilmem,” dedi Brian anlamlı anlamlı.

“Onları ciddi ciddi yakmaz,” diye burnunu çekti Pepper. “Anne babalarına haber verir ve yakılıp yakılmayacaklarını onlara bırakır.”

Din adamlarının sorumsuzlukları karşısında tiksintiyle başlarını iki yana salladılar. Ardından diğer üçü beklentiyle Âdem’e baktı.

Üçü her zaman beklentiyle Âdem’e bakardı, çünkü güzel fikirler hep ondan çıkardı.

“Belki de bizim bi şeyler yapmamız gerekiyodur,” dedi Âdem. “Eğer etrafta bu kadar çok cadı varsa, birilerinin bi şeyler yapması gerek. Mesela... mesela Mahalle Gözcüsü projesi gibi bi şey.”

“Mahalle Cadısı,” dedi Pepper.

“Hayır,” dedi Âdem soğuk bir sesle.

“Ama bizden İspanyol Engizisyonu olmaz ki,” dedi Wensleydale. “Sonuçta İspanyol diiliz.”

“Bahse girerim İspanyol Engizisyonu olmak için İspanyol olmak gerekmiyodur,” dedi Âdem.

“Eminim İskoç yumurtası ya da Amerikan hamburgeri gibi bi şeydir o da. İspanyollara benzemek yeterli olacaktır. İspanyollara benzememiz lazım. O zaman herkes İspanyol Engizisyonu olduğunu anlar.”

Bir sessizlik oldu.

Sessizlik, Brian’ın oturduğu her yerde biriken boş cips paketlerinin hışırtısı ile bozuldu. Ona baktılar.

“Üzerinde adımın yazılı olduğu bi boğa güreşi posterim var,” dedi Brian yavaşça.

ÖĞLEYEMEĞİ VAKTİ gelip geçmiş ve Yeni İspanyol Engizisyonu tekrar bir araya gelmişti.

Baş Engizisyoncu büyük bir ciddiyetle onu süzdü.

“Onlar ne?” diye sordu.

“Dans ederken birbirine çarpıp şıkırdatıyosun,” dedi Wensleydale kendini savuturcasına. “Yıllar önce halam İspanya’dan getirmişti. Adı Marakas’tı galiba. Üstlerinde İspanyol bi dansçının resmi var, bak.”

“Neden boğayla dans ediyo?” dedi Âdem.

Wensleydale, “İspanyol olduğunu göstermek için,” deyince Âdem daha fazla ısrar etmedi.

Boğa güreşi posterini Brian’ın bahsettiği kadar vardı.

Pepper rafyadan yapılmış kaseye benzer bir şey getirmişti. “İçine şarap koyuyosun,” dedi meydan okurcasına. “Annem İspanya’dan almıştı.”

“Üstünde boğa yok,” dedi Âdem sertçe.

“Olması gerekmiyo,” diye karşı çıktı Pepper, hafifçe kıpırdanıp dövüş pozisyonu alarak.

Âdem duraksadı. Ablası Sarah ve erkek arkadaşı da İspanya’ya gitmişti. Sarah kocaman, mor bir oyuncak eşek getirmişti. Kesinlikle İspanyol işi olsa da, Âdem eşeğin İspanyol Engizisyonu’na pek uygun olmayacağına karar vermişti. Diğer yandan, ablasının erkek arkadaşı çok süslü bir kılıç getirmişti. Eline alıp kaldırdığında kendi ağırlığıyla bükülse ve kâğıt kesemeyecek kadar kör olsa da, Toledo çeliğinden yapıldığı belliydi. Âdem ansiklopedi başında geçirdiği eğitici bir yarım saatin ardından, kılıcın tam da Engizisyon’un ihtiyaç duyduğu şey olduğuna karar vermişti. Ancak incelikli imaları erkek arkadaşın üzerinde işe yaramamıştı.

Âdem en sonunda gidip mutfaktan bir demet kuru soğan almıştı. Soğanlar da pekala İspanyol olabilir. Yine de, Engizisyon karargahı dekoru olarak fazla gösterişsiz kaldıklarını Âdem bile kabul ediyordu. Hal böyleyken, rafyadan şarap şişesi tutacaklarına şiddetle karşı çıkması pek mümkün değildi.

“Çok iyi,” dedi.

“Onların İspanyol soğanı olduğundan emin misin?” dedi Pepper rahatlayarak.

“Elbette,” dedi Âdem. “İspanyol soğanları. Herkes bilir bunu.”

“Fransız da olabilirler,” dedi Pepper inatla. “Fransa soğanlarıyla ünlüdür.”

“Fark etmez,” dedi Âdem. Soğanlardan fenalık gelmeye başlamıştı. “Zaten Fransa da *nerdeyse* İspanyol sayılır. Hem, cadıların aradaki farkı bildiğini sanmıyorum, tüm zamanlarını geceleri uçmakla falan geçiriyorlar sonuçta. Cadılar için her yer Eski Dünya gibi görünüyö olmalı. Ayrıca da, beğenmiyosan gidip kendi Engizisyon’unu kurabilirsin.”

Pepper bu sefer ısrar etmedi, çünkü kendisi Baş işkenceci pozisyonuna getirilmişti. Baş Engizisyoncu’nun kim olacağından kimsenin kuşkusu yoktu. Öte yandan, Wensleydale ile Brian’ın Engizisyon Muhafızları olarak görevlerinden pek memnun oldukları söylenemezdi.

“Eh, sen hiç İspanyolca bilmiyorsun ki,” dedi Âdem. Öğle yemeğinde, Sarah’ın Alicante’deki romantizmden etkilenip aldığı İspanyolca kolay cümleler kitabını on dakika karıştırmıştı.

“Fark etmez, çünkü aslında Latince konuşman gerekiyo,” dedi Wensleydale. O da öğle yemeğinde birkaç şey okumuştur ve onun okudukları biraz daha doğrudur.

“Ve İspanyolca,” dedi Âdem kararlılıkla. “Bu yüzden İspanyol Engizisyonu diyorlar.”

“Neden İngiliz Engizisyonu olmasın ki?” dedi Brian. “Neden sırf onların iğrenç Engizisyonlarını alabilmek için Armada’yla falan savaşmamız gerekti, hiç anlamıyorum.”

Bu konu da Âdem’in vatansever vicdanını birazcık huzursuz etmiyor değildi hani.

“Eminim,” dedi, “İspanyol olarak başlayıp, nasıl yapıldığını öğrendiğimizde İngiliz olabiliriz. Ve şimdi,” diye ekledi, “Engizisyon Muhafızları gidip ilk cadıyı getirsin, *por favor*.”

Yaseminli Kulübe’nin yeni sakininin icabına bakmak için daha vakit olduğuna karar vermişlerdi. Küçük küçük başlamaları ve işi zamanla büyütmeleri gerekiyordu.

“SEN CADI MISIN, olley?” dedi Baş Engizisyoncu.

“Evet,” dedi Pepper’ın küçük, altın saçlı bir futbol topuna benzeyen altı yaşındaki küçük kardeşi.

“Evet dememen lazım, hayır demen gerekiyo,” diye tısladı Baş işkenceci şüpheliyi dürterek.

“Sonra ne olacak?” diye sordu şüpheli.

“Sonra sana işkence yapıp, evet dedirtçez,” dedi Baş İşkenceci. “Sana söylemişim. Çok eğlenceli bi şeydir işkence. Hiç canın acımaz. *Hastar lar visa*,” diye ekledi çabucak.

Küçük şüpheli küçümseyen gözlerle Engizisyon karargahının dekoruna baktı. Havada keskin bir soğan kokusu vardı.

“Hah,” dedi. “Ben cadı olmak istiyorum. Burnumda siyah bi ben, bi de yeşil ten, bi de Kara diye güzel bi kedi, sonra bissürü iksir ve...”

Baş İşkenceci Baş Engizisyoncu’ya bakarak başını salladı.

Pepper çaresizlik içinde, “Bak, kimse cadı *olamıycağını* söylemedi, yalnızca cadı olmadığını söyleyeceksin,” dedikten sonra, “sen ilk sorduğumuzda evet diyersen, bunca zahmete girmeye gerek yoktu,” diye ekledi sertçe.

Bunun üzerine şüpheli bir an düşündü.

“Ama ben cadı olmak istiyorum,” diye feryat etti. Onlar’ın erkek üyeleri ‘bu iş bizi aşar’ der gibi, sıklıkla ifadelerle birbirlerine baktılar.

“Eğer hayır dersen, Sindy at ahırını setimi alabilirsin. Onu hiç kullanmadım,” dedi Pepper, diğerlerine dik dik bakıp, cesaret edebiliyorlarsa yorum yapmaları için meydan okuyarak.

“Kullandın işte,” diye terslendi kardeşi, “gördüm. Hem, hepsi eskimiş ve saman koyduğun yer de kırılmış...”

Âdem öksürerek araya girdi ve, “Sen cadı mısın, viva *espana*?” diye tekrarladı.

Küçük kız Pepper’ın yüzüne baktı ve riske girmemeye karar verdi.

“Hayır,” dedi.

İŞKENCENİN GAYET İYİ CEÇTİÇİ konusunda hepsi hemfikirdi. Sorun sözde cadıyı azat etmekteydi.

Sıcak bir öğleden sonraydı ve Engizisyon Muhafızları sömürdüklerini hissediyorlardı.

“Neden bütün işi benle Brian Birader yapmak zorunda anlamıyorum,” dedi Wensleydale Birader alınıdaki teri silerek. “Bana sorarsan artık onun inmesi lazım. Sıra bizde. *Bints Urahius Likörem*.”

“Neden durduk?” diye sordu ayakbağılarından sular akan şüpheli.

Baş Engizisyoncu araştırmaları sırasında, İngiliz Engizisyonu'nun eskilerin çivili tabutunu ve boğma armudunu kullanmaya hazır olmadığına karar vermişti. Ama ortaçağda kullanılan suya batırma sandalyesinin resmini görür görmez, bunun kendi amaçları için biçilmiş kaftan olduğu sonucuna varmıştı. Tek gereken, bir gölet, birkaç kereste ve bir halattı. Onlar çetesinin hoşuna gidecek türden ve gerekli malzemeleri bulmakta hiç güçlük çekmeyecekleri bir birleşimdi bu.

Şüpheli artık beline kadar yeşildi.

“Aynı tahterevalli gibi,” dedi. “Yiihuu!”

“Sıra bende değilse eve gidiyorum,” diye mırıldandı Brian Birader. “Neden bütün eğlenceyi kötü cadılar yaşıyo anlamıyorum.”

“Engizisyonculara işkence yapılmasına izin yok,” dedi Baş Engizisyoncu sert ama gönülsüz bir tavırla. Sıcak bir öğleden sonraydı ve gölet, eski çuval bezinden yapılmış, bayat arpa kokan Engizisyon cüppelerinin içinde kaşınıp duran Onlar çetesine inanılmaz çekici görünüyordu.

Baş Engizisyoncu, “Taam, taam,” deyip şüpheliye döndü. “Sen cadısın, taam, bi daha yapma. Hadi in de başkaları binsin.. *Olley.*”

“Ee, şimdi n'olcak?” diye sordu Pepper'ın kardeşi.

Âdem duraksadı. Onu yakmak binbir türlü sorunu da beraberinde getirirdi. Hem, küçük kız yanmayacak kadar ıslaktı.

Üstüne üstlük gelecekte, çamurlu ayakkabılar ve su mercimeği kaplı pembe elbiseler hakkında sorular sorulacağını bal gibi biliyordu. Ama adı üstünde, o, gelecekti; kerestelerin, halatların, göletlerin başrolde olduğu uzun, sıcak bir akşamın diğer ucunda bekliyordu. Ve gelecek bekleyebilirdi.

GELECEK GELDİ VE her zamanki gibi azıcık can sıkıcı geçti, zira Bay Young'ın zihni çamurlu elbiselerden başka şeylerle meşgul olduğundan oğlunun televizyon izlemesini yasaklamakla yetindi, bu da Âdem'in odasındaki eski siyah-beyaz televizyonu izlemek zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Âdem babasının, “Neden hortum kullanmak yasaklandı anlamıyorum,” dediğini duydu annesine. “Ben de herkes gibi faturamı ödüyorum. Bahçe Sahra Çölü'ne döndü. Gölette su kalmış *olmasına* şaşıtm. Şahsen, yeterince nükleer deneme yapmamaları yüzünden böyle oldu diye düşünüyorum. Çocukluğumda yazları yaz gibi yaşırdık. Devamlı yağmur yağırdı.”

Âdem kamburunu çıkarmış, tozlu yolda tek başına yürüyordu. Kafası doğru çalışan herkesi sinirlendirecek kadar iyi kambur çıkarabilirdi. Olayın yalnızca vücudu gevşetmekle alakası yoktu. O, duygulu bir biçimde kambur çıkarabiliyordu ve şu anda omuzlarının duruşu, insanoğluna yardım etmeye çalışırken haksız yere incitilmiş birinin şaşkınlığını ifade ediyordu.

Çalılar kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı.

“Cadılar tüm ülkeyi ele geçirirse ve herkesi sağlıklı yemekler yemeye, kiliseye gitmemeye ve giysileri olmadan dans etmeye zorlarsa görürler günlerini,” dedi bir taşı tekmeleyerek. Hoş, sağlıklı yemek dışında, diğer fikirlerin o kadar da korkutucu görünmediğini kabul ediyordu ya neyse.

“İddaya girerim, doğru düzgün çalışmamıza izin verseler *yüzlerce* cadı bulabilirdik,” dedi kendi kendine, bir taş daha tekmeleyerek, “İddaya girerim sırf aptal bi cadının elbisesi kirlendi diye İşkenceci Torturemada'nın^[41] daha işe başlamadan bırakması gerekmemiştir.”

Sahibinin yanından giden Köpek de kamburunu çıkarmıştı. Kıyamet'e sayılı günler kala hayatın böyle olacağını hiç mi hiç beklememişti (bir cehennem tazısının ne kadar beklentisi olabilirse tabii), ama elinde değildi, hayattan keyif almaya başlamıştı bile.

Efendisi'nin, "İddaya girerim, *Victoria* devrinde yaşayanlar bile siyah-beyaz televizyon izlemeye zorlanmamıştır," dediğini duydu.

Biçim, mizacı belirler. Küçük, hırpani köpeklere uygun, genlere işlemiş bazı davranış tarzları vardır. Küçük köpek biçimine dönüşüp, eski karakterinizi korumayı bekleyemezsiniz. Bazı içgüdüsel küçük köpek davranışları Benliğinize sızmaya başlar.

Köpek çoktan fare bile kovalamıştı, öyle ki hayatının en zevkli deneyimi olmuştu bu.

"Şer Güçler hepsini ele geçirsin de görsünler," diye homurdandı Efendisi.

Sonra bir de kediler var, diye düşündü Köpek o sırada. Yan evdeki iri sarmanı ürkütmüş ve geçmişte lanetliler üzerinde hep işe yarayan numarasını deneyerek onu titrek pelteye dönüştürmeye çalışmıştı. Ama parıltılı bakışları ve gırtlığının derinliklerinden çıkardığı hırıltılar bu sefer işe yaramamış, üstüne üstlük burnuna yediği sağlam pençe yüzünden gözleri yaşarmıştı. Köpek, kedilerin kesinlikle kayıp ruhlardan çok daha zorlu olduğunu geçirdi aklından. Başka bir kedi deneyi yapmayı dört gözle bekliyordu. Küçük hayvanın çevresinde çılgınlar gibi havlayarak hoplayıp zıplamayı deneyecekti. Her ne kadar riskli bir girişim olsa da, bir ihtimal işe yarayabilirdi.

"İhtiyar Picky kurbağaya dönüştüğünde koşa koşa bana gelmeyi akıllarından bile geçirmesinler," diye mırıldandı Âdem.

Tam bu anda iki gerçeğin farkına vardı. Birincisi, kederli adımları onu Yaseminli Kulübe'nin önüne getirmişti. İkincisi, biri ağlıyordu.

Âdem gözyaşlarına dayanamazdı. Biraz duraksadıktan sonra ihtiyatla çalı çitin üzerinden baktı.

Elinde yarım paket kâğıt mendille verandada oturmakta olan Anathema bir an çitin orada küçük, dağınık saçlı bir güneş doğduğunu sandı.

Âdem onun cadı olduğundan kuşkuluydu, çünkü cadıların neye benzemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. Young ailesi en kaliteli pazar gazetesini alırdı ve bu yüzden Âdem aydınlanmacı okültizmin son yüz senesinden habersizdi. Karşısındaki kızın gaga burnu ya da benleri yoktu ve gençti... hem de, oldukça genç. Âdem için yeterliydi bu.

"Meraba," dedi dikilerek.

Anathema burnunu silip ona baktı.

Çitin oradaki şeyi tarif etmeye gelince... Anathema, sonraları kullandığı tabirle, henüz ergenliğe adım atmamış bir Yunan tanrısı görmüştü. Ya da İncil'deki bir öyküyü, erdemli bir cezalandırma işi üstündeki kaslı melekleri betimleyen bir resmi. Yirminci yüzyıla ait olmayan bir yüzdü gördüğü. Parlak, altın buklelerle çevriliydi. Michelangelo'nun elinden çıkmışa benzeyen bir heykel gibiydi.

Hoş, aşınmış spor ayakkabıları, lime lime kot pantolonu ve kirli tişörtü olmazdı bu heykelin, ama neyse.

"Sen kimsin?" dedi.

"Adım Âdem Young. Yolun az aşağısında oturuyorum."

Anathema gözlerini silerek, "Ah. Evet. Seni duymuştum," deyince Âdem'in koltukları kabardı.

"Bayan Henderson sana karşı gözümü açık tutmam gerektiğini söyledi," diye devam etti kız.

"Buralarda iyi tanırım," dedi Âdem.

"Asılmak için doğduğunu söyledi," dedi Anathema.

Âdem sırıttı. Hiç tanınmamaktansa, kötü şöhrete sahip olmayı yeğlerdi.

"Onlar'ın en kötüsü olduğunu söyledi," dedi Anathema hafiften neşelenerek. Bunun üzerine Âdem başını salladı.

"Dedi ki, Onlar'a karşı dikkatli ol küçükhanım, bir çete dolusu serseriden başka bir şey değiller. O

Âdem de bildiğin vahşi.”

“Neden ağlıyodun?” diye sordu Âdem lafi dolandırmadan.

“Hı? Ah, yalnızca bir şeyi kaybettim,” dedi Anathema. “Bir kitabı.”

“İstersen aramana yardım edebilirim,” dedi Âdem kibarca. “Aslında kitaplar hakkında çok şey bilirim. Ben *de* kitap yazdım. Süpper bi kitaptı. Yaklaşık sekiz sayfa. Ünlü bi dedektif olan bi korsan hakkındaydı. Resimlerini *de* çizdim.” Ardından yüce gönüllülük göstererek ekledi, “İstersen okumana izin veririm. Kesin senin kaybettiğin kitaptan daha heyecanlıdır. Özellikle de uzay gemisinde, dinazorun ortaya çıkıp kovboylarla savaştığı kısım, iddaya girerim kitabım seni neşelendirir. Brian’ı çok neşelendirmişti. Hiç bu kadar neşelenmediğini söylemişti.”

Anathema, “Teşekkür ederim, eminim çok güzel bir kitap yazmışsındır,” dedi ve o anda Âdem’in gönlünde sonsuza dek taht kurdu. “Ama kitabımı aramama yardım etmene gerek yok -sanırım artık çok geç.” Ardından düşünceli düşünceli Âdem’e bakıp, “Bu bölgeyi iyi tanıyorsundur herhalde?” diye ekledi.

“*Kilometrelerce* uzağa kadar her yeri.”

“Büyük, siyah arabalı iki adam görmedin, değil mi?”

“Onlar mı çaldı?” dedi Âdem aniden meraklanarak. Uluslararası bir kitap hırsız çetesini yakalamak güne güzel bir nokta koymak için muhteşem bir fırsattı.

“Tam olarak değil. Sayılır. Yani bilerek almadılar. Onlar Malikane’yi arıyorlardı. Bugün oraya gittim ama kimsenin onlar hakkında bilgisi yok. Bir tür kaza falan olmuş sanırım.”

Âdem’e uzun uzun baktı. Çocukta tuhaf bir şey vardı, ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Yalnızca, çocuğun mühim olduğu ve çekip gitmesine izin verilmemesi gerektiğini hissediyordu önlenemez bir şekilde. Onda bir şey...

“Kitabın adı neydi?” dedi Âdem.

“*Cadı Agnes Çatlak’ın Dakik ve Kat’i Kehanetleri.*”

“Cadı mı?”

“Evet. Mocbeth’tekiler gibi.”

“Onu görmüştüm,” dedi Âdem. “O cadıların krallarla ilişkisi hakaten ilginçti. Vay. Nesi dakikmiş peki?”

“Dakîk, şey, önceden hassas demekmiş. Ya da incelik.” Kesinlikle tuhaf bir şey vardı. Geri plana itilmiş bir baskınlık. Öyle ki, çocuk etraftayken, diğer şeylerin, hattâ manzaranın bile yalnızca fon olduğu hissi çöküyordu insana.

Anathema bir aydır buradaydı. Teoride kulübeye bakan ve muhtemelen her fırsatta eşyalarını karıştıran Bayan Henderson dışında, kimseyle iki çift laf ettiği yoktu. Bırakın, insanlar onun sanatçı olduğunu sansındı. Sonuçta sanatçılar böyle yerlere bayılırdı.

Lafi geçmişken, köy sahiden çok güzeldi, civarı ise muhteşemdi. Turner ile Landseer bir meyhanede Samuel Palmer’la oturup anlaşsalar, atları da Stubbs’a çizdireseler, bundan daha âlâsı olmazdı.

Yalnız can sıkıcı bir nokta vardı, o da *her* şeyin burada gerçekleşecek olmasıydı. En azından Agnes’e, Anathema’nın kaybetmeyi becerdiği kitapta (elinde indeks kartları vardı, ama tabii ki kitabın yerini tutmuyorlardı) yazdıklarına göre öyleydi.

Anathema o anda kendi zihnini kontrol edebiliyor olsaydı -ki Âdem’in çevresindeki kimse kendi zihnini kontrol edemezdi- ne zaman onun hakkında derinlemesine düşünmeye çalışsa, düşüncelerinin buzun üzerindeki bir ördek gibi hızla kayıp gittiğini fark ederdi.

“Vay be!” dedi Âdem, dakik ve kati kehanetlerin yazılı olduğu bir kitabın neler içerebileceğini zihninde evirip çevirirken. “Sana Büyük Piyango’yu kimin kazanacağını söylüyo, di mi?”

“Hayır,” dedi Anathema.

“İçinde uzay gemisi var mı peki?”

“Pek yok.”

“Ya robotlar?” dedi Âdem umutla.

“Üzgünüm.”

“O kadar da ilginç diilmiş,” dedi Âdem. “Robotlar ve uzay gemileri yoksa, gelecekte başka ne olabilir ki?”

Yaklaşık üç gün, diye düşündü Anathema sıkıntıyla. Gelecekte olup olacağı bu işte.

“Limonata ister misin?”

Âdem bir an düşündükten sonra cesaretini toplayıp sormaya karar verdi.

“Bak, sorduğum için kusura bakma, ama sen cadı mısın?”

Anathema gözlerini kıstı. Buraya kadardı, artık Bayan Henderson eşyalarını karıştıramayacaktı.

“Öyle de denebilir tabii,” dedi. “Aslında benim işim okültizm.”

“Haa. Şey. Taam o zaman,” dedi Âdem neşelenerek.

Anathema onu tepeden tırnağa süzüp, “Okültizmin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Ah, evet,” dedi Âdem özgüvenle.

“Eh, madem artık daha neşelisin,” dedi Anathema, “içeri gir de bir şeyler içelim. Bu arada Âdem Young...”

“Evet?”

“Sanırım, ‘Kör diiliz herhalde,’ diye düşünüyordun, değil mi?”

“Kim, ben mi?” dedi Âdem suçlu suçlu.

SORUN KÖPEKTİ; bir türlü kulübeye girmiyor, eşikte çökmüş durmadan hırlıyordu.

“İçeri girsene aptal köpek,” dedi Âdem. “Yabancı bi yer diil, Yaseminli Kulübe burası.” Utançla Anathema’ya baktı. “Normalde söylediğim her şeyi hemen yapar.”

“Onu bahçede bırakabilirsin,” dedi Anathema.

“Hayır,” dedi Âdem. “Söylediğimi yapması gerek. Bi kitapta okumuştum. Eğitim çok önemli. Her köpek eğitilebilir diyodu kitapta. Babam da yalnızca doğru düzgün eğitirsem onu besleyebileceğimi söyledi. *Köpek*, hemen içeri gir.”

Köpek sızlanıp, yalvarır gibi ona baktı ve güdük kuyruğunu bir iki kez yere vurdu.

Efendisi’nin sesi.

İnanılmaz isteksiz bir şekilde, fırtınanın içine dalıyormuş gibi sinerek geçti eşikten.

“İşte böyle,” dedi Âdem gururla. “Afferin sana.”

Ve Cehennem’in bir küçük parçası daha kavrulup gitti...

Anathema kapıyı kapadı.

Yaseminli Kulübe’nin kapısının üzerinde hep bir at nalı dururdu. Yüzyıllar önce kulübenin ilk sakinleri, Kara Veba ülkeyi kasıp kavururken, bulabildikleri her tür korumaya ihtiyaçları olduğunu düşünerek asmışlardı onu.

Paslı at nalı yüzyılların boyasıyla yarı yarıya perdelendiğinden, ne Âdem ne de Anathema ona dikkat edip akkora dönüştüğünü gördü.

AZIRAPHALE'İN KAKAOSU BUZ GİBİ OLMUŞTU.

Odadaki tek ses, arada bir çevrilen sayfaların hışırtısıydı.

Bazen yan dükkandaki Mahrem Kitaplar'ın müstakbel müşterileri yanlış girişi denediklerinde kapı sarsılıyordu, ama Aziraphale duymazdan geliyordu.

Zaman zaman da dilinin ucuna kadar gelen küfürleri tutuyordu.

KULÜBEYE TAMAMEN yerleşmemiş olan Anathema araçlarının çoğunu masanın üzerine yığıyordu ve sonuçta ortaya oldukça ilginç bir görüntü çıkmıştı. Aslında yığın, bilimsel alet dükkanı yağmalanmış bir vudu rahibinin ganimeti gibi görünüyordu.

“Süpper!” dedi Âdem yığını dürterek. “Şu üç bacaklı şey ne?”

“Teodolit,” dedi Anathema mutfaktan. “Ley hatlarının izini sürmek içindir.”

“Onlar da ne?”

Anathema açıkladı.

“Vay be,” dedi Âdem. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Her yerde mi?”

“Evet.”

“Ben hiç görmedim. Çevrede onca güç çizgisi var ve ben onları hiç görmedim. Amma tuhaf.”

Âdem başkalarını pek dinlemezdi, ama hayatının, ya da en azından o günkü hayatının en büyüleyici yirmi dakikasını yaşıyordu. Young ailesinde kimse tahtaya vurmaz, omzunun üzerinden tuz atmazdı. Doğaüstüne, gönülsüzce de olsa, verdikleri tek taviz, Âdem daha küçükken, Noel Baba'nın bacadan indiğine inanıyormuş gibi yapmaktı. ^{42}

Âdem Hasat Bayramı'ndan daha gizemli şeylere açtı. Anathema'nın sözleri zihnine, kâğıt havluya dökülen su gibi dökülüyordu.

Masanın altına uzanmış olan köpek hırladı. Kendinden feci şüphe etmeye başlamıştı.

Anathema yalnızca ley hatlarına değil, fok balıklarına, balinalara, bisikletlere, yağmur ormanlarına, tam tahıllı ekmeklere, geri dönüşmüş kâğıtlara, Güney Afrikalı beyazların Güney Afrika'yı ve Amerikalıların, Long Island dahil, hemen her yeri terk etmesine de inanıyordu. Birbirinden ayrı tutmadığı inançları devasa, çatlaksız bir kütleyle dönüşmüştü, öyle ki Jean d'Arc'ın inancı onunkinin yanında işe yaramaz kalırdı. Dağları yerinden oynatma skalasına göre, en az sıfır nokta beş alp alırdı. ^{43}

Âdem etrafındaki hiç kimsenin daha önce çevreden bahsettiğine şahit olmamıştı. Güney Amerika yağmur ormanları Âdem için kapalı bir kitaptı, hem de geri dönüşmüş kâğıttan yapılmamış bir kitap.

Anathema'nın sözünü, yalnızca nükleer güç konusunda hemfikir olduğunu söylemek için kesti: “Ben de nükleer tesise gitmişim. Çok sıkıcıydı. Hiç yeşil duman ya da deney tüplerinde kaynayan şeyler yoktu. Buna izin vermemeleri lazım. Görmek için ta uzaklardan insanlar geliyorsa, doğru düzgün kaynayan şeyler olması lazım, üzerinde uzay kıyafeti bile olmayan, ortalıklarda dikilip duran adamlar diil.”

“Kaynatma işini ziyaretçiler evlerine gittikten sonra yapıyorlar,” dedi Anathema sertçe.

“Hah.”

“Hemen, şu anda kapatılmaları gerek.”

“Kaynatmadıkları için hak ediyorlar da.”

Anathema başını salladı. Âdem'deki tuhaflığın ne olduğunu çıkarmaya çalışıyordu hâlâ. Sonra

birden fark etti.

Âdem'in aurası yoktu.

Auralar Anathema'nın uzmanlık alanına girerdi; çok dikkatli bakarsa onları görebiliyordu, insanların başlarının etrafındaki küçük parıltılar olan auraların rengi, okuduğu bir kitaba göre, onların sağlıkları ve genel refahları hakkında ipucu veriyordu. Herkesin bir aurası vardı. Sert, içine kapanık insanlarda, hafif, titrek bir silüetten ibaretken, dışa dönük, yaratıcı insanların bedenlerinden santimetrelerce uzağa yanılabilirdi bu parıltı.

Aurası olmayan birini ne görmüş ne de duymuştu, ama Âdem'in çevresinde aura göremiyordu işte. Hoş, pek de neşeli, hevesli ve bir jiroskop kadar dengeli bir çocuğa benziyordu, ama neyse.

Belki de yalnızca yorulmuşumdur, diye düşündü.

Yine de bu kadar umut vaat eden bir öğrenciyle karşılaştığı için memnundu. Hattâ ona, bir arkadaşının hazırladığı *Yeni Kova Burcu Çağı Dergisi*'nin birkaç sayısını ödünç verdi.

Dergi Âdem'in hayatını değiştirdi. En azından o günkü hayatını.

Erkenden yatmaya giderek annesiyle babasını şaşırttı. Sonra bir torba limonlu şeker alıp, elinde bir fenerle, gece yarısına kadar örtülerin altında dergileri okudu. Arada bir, çılgınlar gibi şeker çiğneyen ağzından, "Süpper!" nidaları çıkıyordu.

Piller bittiğinde örtülerin altından çıktı, karanlık odada sırtüstü uzanıp ellerini başının arkasında kenetledi ve gözlerini tavandan sarkan X-wing savaşçı filosuna dikti. Filo gece esintisiyle hafif hafif sallanıyordu.

Âdem onları izlemiyordu aslında; kendi kafasının içindeki panayır alanı gibi hareketli, parlak manzaraya bakıyordu.

Wensleydale'in halasının bardaklarla yaptığına hiç mi hiç benzemiyordu öğrendikleri. Çok daha ilginç bir okültizm türüydü bu.

Dahası, Anathema'yı sevmişti. Elbette kendisine göre çok yaşlıydı, ama Âdem birisini sevdiğinde onu mutlu etmek için elinden geleni yapardı.

Anathema'yı nasıl mutlu edebileceğini düşündü.

Eskiden dünyayı, kocaman bombalar, manyak politikacılar, dev depremler ya da büyük nüfus göçleri gibi olayların değiştirdiği düşünülürdü, ancak modası geçmiş bu fikirlerin çağdaş düşünceyle alakası olmayan insanlar tarafından savunulduğu daha yeni fark edildi. Kaos teorisine göre, dünyayı gerçekten değişime uğratan, ufak şeylerdir. Amazon ormanlarında bir kelebek kanat çırpır ve akabinde bir fırtına Avrupa'nın yarısını kasıp kavurur.

O anda, uyumakta olan Âdem'in kafasının içinde bir kelebek belirmişti.

Âdem'in aurasını neden fark edemediğinin bariz sebebini bir anlayabilse, Anathema olayları daha net bir şekilde görebilirdi... ya da göremezdi belki.

Ne de olsa, Trafalgar Meydanı'ndaki insanların koca İngiltere'yi görememesinin nedeni de aynıydı.

ALARMLAR ÇALMAYA BAŞLADI.

Bir nükleer tesisin kontrol odasında alarmların çalması anormal bir durum değildir elbette. Onlar hep çalar, çünkü o kadar çok kadran, ölçme aleti falan vardır ki, önemli bir şeyin fark edilmesi için en azından biplemesi gerekir.

Öte yandan, Vardiya Mühendisliği işi için sağlam, becerikli, sarsılmaz biri gerekir; acil durumlarda doğrudan araba parkına gitmeyeceğine güvenebileceğiniz biri. Aslında, pipo içmezken

bile pipo içtiği izlenimi veren türden biri.

Turning Point nükleer tesisinin kontrol odasında saat sabahın 3'üydü; normalde, vardiya defterini doldurmak ve türbinlerin uzaktan gelen kükremesini dinlemek dışında yapacak fazla işin olmadığı, hoş, sakin bir zamandı bu.

Şimdiye dek.

Horace Gander yanıp sönen kırmızı ışıklara baktı. Sonra kadranlara baktı. Sonra iş arkadaşlarının yüzlerine baktı. En sonunda da bakışlarını odanın öte ucundaki büyük kadrana çevirdi. Neredeyse güvenilir ve, eh işte, ucuz denebilecek dört yüz yirmi megavat, tesisi terk ediyordu. Diğer kadranlara bakılırsa, o megavatları üreten hiçbir şey yoktu.

“Tuhaf,” demedi. Önünden keman çalan bisikletli koyunlar geçse bile, “Tuhaf,” demezdi. Sorumluluk sahibi mühendisler böyle şeyler söylemezdi.

Onun yerine, “Alf, tesis müdürünü arasan iyi olacak,” dedi.

Bunun ardından geçen yoğun mu yoğun üç saat boyunca sayısız telefon edildi, teleks ve faks çekildi. Yirmi yedi insan çabucak yataklarından kaldırıldı ve onlar da aynı şekilde elli üç kişiyi yataklarından kaldırdı, ne de olsa sabahın dördünde panik içinde uyandırılan biri yalnız olmadığını bilmek isterdi.

Bir nükleer reaktörün kapağını açıp içine bakabilmek bir sürü izne tabiydi.

Tüm izinler alındı. Kapak açıldı. İçeri bakıldı.

“Bunun mantıklı bir sebebi olmalı,” dedi Horace Gander. “Beş yüz ton uranyum öylesine kalkıp gidemez ya.”

Elindeki radyasyon ölçüm cihazının haykırıyor olması gerekirken, tek duyulan ses arada bir gelen gönülsüz tıkırtılardı.

Reaktörün olması gereken yerde, duvar tenisi oynayabileceğiniz boş bir alan vardı.

En dipte, parlak soğuk zeminin tam ortasında bir limonlu şeker tek başına duruyordu.

Büyük türbin odasının dışındaki makineler kükremeye devam ediyordu.

Yüz elli kilometre uzaktaysa Âdem Young yatağında döndü.

CUMA

İPİNCE, SAKALLI, tamamen siyahlara bürünmüş Kuzgun Kara zarif siyah limuzininin arka koltuğunda oturmuş, zarif siyah telefonunda West Coast'ta ki üssüyle konuşuyordu.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İyi gidiyor şef,” dedi pazarlama müdürü. “Yarın önde gelen süpermarket zincirlerinin satın alma müdürleriyle kahvaltı edeceğim. Sorun yok. Gelecek ay YEMEK™ tüm süpermarketlerde satılmaya başlamış olacak.”

“İyi iş çıkardın Nick.”

“Ne demek. Ne demek. Arkamızda olduğunu bildiğimiz için başarabildik Kara. Bize çok iyi önderlik ediyorsun ahbab. Her seferinde işime yarıyor.”

“Teşekkür ederim,” dedi Kara ve telefonu kapadı.

YEMEK™ ile özellikle gurur duyuyordu.

Yenicek şirketi on bir sene önce küçük bir girişim olarak, küçük bir gıda mühendisi ekibi, dev bir pazarlama-halkla ilişkiler ekibi ve havalı bir logoyla piyasaya girmişti.

İki senelik Yenicek yatırım ve araştırma-geliştirme faaliyetleri sonucunda NEVALE™ ortaya çıkmıştı. NEVALE™ eğrilmiş, örülmüş, dokunmuş, ardından kilitlenip şifrelenmiş protein moleküllerinden oluşuyordu. En aç sindirim enzimleri tarafından bile göz ardı edilecek şekilde dikkatle tasarlanmış, kalori içermeyen tatlandırıcılar, bitki yağları yerine mineral yağlar, lifli maddeler ve renklendiriciler kullanılarak hazırlanmıştı. Sonuçta diğerlerinden ayırt edilmesi neredeyse imkânsız bir yiyecek çıkmıştı ortaya. Aradaki yegane fark, biraz daha yüksek fiyatı ve besin değeri, ki bir adet NEVALE™ ürününün besin değeri Sony Walkman'inkine hemen hemen denkti. Ne kadar yerseniz yiyin, kilo veriyordunuz. ^[44]

Şişman insanlar ürünü satın almıştı. Şişmanlamak istemeyen zayıf insanlar da satın almıştı. NEVALE™ en başarılı diyet yiyeceğiydi -dikkatle eğrilmiş, örülmüş, tatlandırılmış ve patatesten geyik etine kadar her yiyecek maddesine benzeyecek şekilde biçimlendirilmiş bir ürün. Yine de en çok satan tavuk lezzeti içerendi.

Kuzgun arkasına yaslanıp, paraların kasasına akışını; NEVALE™'nin eskiden geleneksel, markasız ürünlerin doldurduğu ekolojik nişe hakim oluşunu izlemişti.

NEVALE™'nin ardından ÇEREZ™ geldi -gerçek hurdadan yapılmış abur cubur.

YEMEK™ Kuzgun'un son yaratıcı ürünüydü.

YEMEK™, NEVALE™'nin şeker ve hayvansal yağ katılmış versiyonuydu. Teoriye göre, yeterince YEMEK™ yerseniz, a) çok şişmanlarsınız, b) besin yetersizliğinden ölürdünüz.

Kuzgun bu çelişkiye bayılıyordu.

YEMEK™ şu anda Amerika'nın her yerinde test ediliyordu. Pizza YEMEK, Balık YEMEK, Çin usulü YEMEK, makrobiyotik pirinçli YEMEK. Hattâ Hamburger YEMEK bile vardı.

Kuzgun'un limuzini Iowa, Des Moines'daki, tüm hisseleri kendi şirketine ait olan hızlı yemek zinciri Burger Lord dükkanının önüne park edilmişti. Son altı aydır burada Hamburger YEMEK ürününü deniyorlardı. Sonuçları kendi gözleriyle görmek istemişti.

Öne eğilip şoför bölmesinin camını tıklattı. Şoför bir düğmeye bastı ve cam kayarak açıldı.

"Efendim?"

“İşletmeye bir göz atacağım Marlon. On dakika sonra dönerim. Sonra Los Angeles'a gideceğiz.”

“Baş üstüne.”

Kuzgun kasıla kasıla Burger Lord’a girdi. Amerika’daki ^[45] diğer Burger Lord şubelerinin tıpatıp aynısıydı. Çocuk köşesinde palyaço McLordy dans ediyordu. Servis personeli, gözlerine hiç dokunmayan pırıl pırıl gülümsemelerle dolaşıyordu. Tezgahın arkasında, Burger Lord üniforması giymiş tombul, orta yaşlı bir adam işinden duyduğu mutlulukla, hafif hafif ıslık çalarak ızgaraya hamburger köfteleri atıyordu.

Kuzgun tezgaha yaklaştı.

“Merhaba-benim-adım-Marie,” dedi kasadaki kız. “Size-nasıl-yardımcı-olabilirim?”

“Çifte-Bangır Gümbür Büyük-Mal, ekstra kızarmış patates, hardalsız,” dedi.

“İçecek bir şey?”

“Aşırı yoğun çoko-muzlu çalkalanmış süt.”

Kız kasadaki küçük resimlere bastı. (Artık böyle restoranlarda çalışmak için okuma yazma değil, gülümsemek şarttı.) Sonra tezgah arkasındaki tombul adama döndü.

“ÇBGB, EP, hardalsız,” dedi. “Çoko-süt.”

“I-hı-hı,” diye şarkı mırıldandı aşçı. Bir an durup gözlerine düşen kakülleri üfledikten sonra, yiyecekleri küçük kâğıt kutulara koydu.

“Buyur,” dedi.

Kız ona bakmadan elindekileri aldı ve adam neşeyle ızgaraya dönüp, sessizce şarkısını söylemeye devam etti, “Şefkaatle seeev beniii, uzuuun uzuuun seeev, bırakma beni aslaaa...”

Kuzgun, adamın şarkısının Burger Lord fon müziğiyle - Burger Lord reklamındaki melodinin metalik sesli tekrarı- uyuşmadığını fark edince onu işten attırmayı aklının bir köşesine yazdı.

Merhaba-benim-adım-Marie, Kuzgun’a YEMEK™ tepsisini uzatıp iyi günler diledi.

Kuzgun küçük, plastik bir masa buldu ve plastik sandalyeye oturup yemeğini inceledi.

Yapay ekmek. Yapay hamburger köftesi. Hiç patates görmemiş patates kızartmaları. Besinsiz soslar. Hattâ (Kuzgun bu fikri özellikle sevmişti) yapay salatalık turşusu dilimi. Çalkalanmış sütünü incelemeye zahmet bile etmedi, ne de olsa içinde hiç besin maddesi yoktu -kaldı ki, rakiplerinin sattığı çalkalanmış sütte de yoktu.

Çevresindeki insanlar yemek olmayan yemeklerini, aşık bir zevkle olmasa bile, gezegenin dört bir yanındaki hamburger zincirlerinde görebileceğiniz kadar tiksintiyle yiyorlardı.

Kuzgun ayağa kalkıp tepsisini LÜTFEN ARTIKLARINIZI DİKKATLE ATIN yazan çöp kutusuna attı. Bu yaptığı karşısında ona Afrika’da açlıktan ölen çocuklar olduğunu söyleseniz, koltukları kabarırdı.

Biri kolunu çekiştirdi. “Kuzgun adlı şahıs siz misiniz?” diye sordu Uluslararası Ekspres şapkası takmış, gözlüklü, ufak tefek bir adam. Elinde kahverengi kâğıda sarılı bir paket vardı.

Kuzgun başıyla onayladı.

“Anlamıştım zaten. Çevreme şöyle bir bakıp düşündüm, güzel takım elbise giymiş, uzun boylu, sakallı bir bey... onlardan burada çok fazla olamaz. Paketiniz var bayım.”

Kuzgun teslim kâğıdını altı harften oluşan gerçek adıyla -‘zıtlık’ gibi bir şey- imzalayıp paketi aldı.

“Çok teşekkür ederim efendim,” dedi kurye. Duraksadı. “Hey,” dedi. “Tezgahın arkasındaki şu adam. Size Elvis’i hatırlatmıyor mu?”

“Hayır,” dedi Kuzgun ve adama beş dolar bahşiş verip paketi açtı.

İçinde küçük, pirinç bir terazi vardı.

Kuzgun’un yüzünden hafif bir gülümseme gelip geçti. “Nihayet,” dedi. Siyah takım elbisesinin zarif

hatlarının bozulmasına aldırmandan teraziyi cebine tıktı ve limuzine döndü.

“Ofise mi?” dedi şoför.

“Havaalanına,” dedi Kuzgun. “Önden telefon et. İngiltere’ye bilet istiyorum.”

“Baş üstüne efendim. İngiltere’ye bilet, gidiş-dönüş.”

Kuzgun cebindeki teraziyi yokladı. “Sadece gidiş,” dedi. “Ah, bir de ofisi ara ve tüm randevularımı iptal et.”

“Ne kadar süreyle efendim?”

“Yakın gelecekteki tüm randevuları.”

Ve Burger Lord’da, tezgahın arkasında, kakülü alnına yapışan tıknaz adam ızgarada yarım düzine hamburger köftesi daha pişirdi. Koca dünyadaki en mutlu adamdı o ve usul usul şarkı söylüyordu.

“Bi tavşan bile yakalamadın,” diye mırıldandı kendi kendine, “dostum filan diilsin benim.”^[46]

ONLAR ÇETESİ ilgiyle dinliyorlardı. Dışarıda hafif hafif yağmur yağıyordu ve tebeşir çukurundaki çete elemanları yağmurdan barakalarının çatısını oluşturan eski sac plakalar ve lime lime olmuş linolyum parçaları sayesinde korunuyorlardı. Her yağmur yağdığına, nasıl korunacakları meselesini hep Âdem’e bırakırlardı, ki bu sefer de hayal kırıklığına uğramamışlardı. Âdem’in gözleri, bir şeyler biliyor olmanın getirdiği coşkuyla parlıyordu.

Bir yığın *Yeni Kova Burcu Çağı* dergisinin altında uykuya daldığında saat sabahın üçüydü.

“Sonra Charles Fort denen bi adam var,” dedi. “Gökten balık, kurbağa falan yağdırabiliyomuş.”

“Hah,” dedi Pepper. “Kesin öyledir. Canlı kurbağa mı?”

“Ah, evet,” dedi Âdem konuya ısınarak. “Hoplayıp zıplayan, vıraklayan kurbağalar, insanlar ona kasabalarından gitmesi için para ödüyormuş ve... ve...” Seyircilerini tatmin edecek bir şeyler aradı, tek seferde sindirebileceğinden çok daha fazla yazı okumuştur. “... Ve Mary Celeste gemisine binip yelken açmış ve Bermuda Şeytan Üçgeni’ni kurmuş. Bermuda’da.”

“Hayır, bunu yapmış olamaz,” dedi Wensleydale sertçe, “çünkü ben Mary Celeste hakkında yazılar okudum, o gemide kimse yokmuş. *Mary Celeste*, üzerinde hiç kimsenin olmamasıyla ünlü. Onu kendi başına denizde sürüklenirken bulmuşlar ve gemide kimse yokmuş.”

“Onu *bulduklarında* gemide olduğunu söyleyen kim?” dedi Âdem iğneleyici bir dille. “Çünkü gemide diildi. Çünkü UFO inmiş ve onu alıp götürmüş. Bunu *herkes* bilir sanıyodum.”

Onlar bir parça rahatladı, ne de olsa UFO’lar konusunda daha bilgiliydiler -hoş, Yeni Çağ UFO’ları için aynı şeyi söyleyemezlerdi ya neyse. Buna ragmen Âdem’in anlattıklarını nazikçe dinlediler, ama nedense modern UFO’larda bir şey eksikti.

“*Ben* uzaylı olsaydım,” dedi Pepper herkes adına konuşarak, “insanlara bu mistik kozmik uyumu anlatmazdım. Derdim ki,” -sesi, kötücül, siyah bir maske takmış birinin boğuk sesine dönüştü- “Buu bii lazer tabancasııı, size ne diyosak onu yapçaksınız, sizi asi domuzlaaar.”

Hepsi başlarını salladılar. Tebeşir çukurunda sık sık oynadıkları bir oyun vardı ve lazerler, robotlar, saçları stereo kulaklık™ gibi duran bir prenses hakkındaki son derece başarılı bir film serisine dayanıyordu, (illa birisi aptal prenses rolünü oynayacaksa, onun Pepper olmayacağı konusunda sözsüz bir anlaşmaya varmışlardı.) Ama her oyunun sonunda, kimin kömür kovanını kafasına takıp, gezegenleri patlatacağı konusunda kavga çıkıyordu. Bu işte en başarılıları Âdem’di-oyunun kötü adamı olduğunda, *gerçekten* dünyayı patlatabilirmiş gibi konuşabiliyordu. Onlar çetesi her zaman gezegen yok edicilerin tarafındaydılar, tabii prensesleri de kurtarmalarına izin verilmesi koşuluyla.

“Bence o *eskide* kaldı,” dedi Âdem. “Şimdi farklılar. Hepsinin etrafında mavi bi ışık var ve dünyayı gezip iyilik yapıyorlar. Bi tür galaktik polis gücü gibi, insanlara evrensel uyum içinde yaşamalarını falan söylüyorlar.”

Bir süre susup o güzelim UFO’ların nasıl bu şekilde harcandığı üstüne kafa yordular.

“Hep merak etmişimdir,” dedi Brian, “neden onlara tanımlanamayan uçan nesne diyorlar? Onların uçan daire olduğunu herkes bilir. Demek istediğim, o zaman tanımlanmış uçan nesne olmaz mı onlar?”

“Bunun sebebi hükümetin konuyla ilgili her şeyi örtbas etmesi,” dedi Âdem. “Dünyaya sürekli uzay gemisi konuyo ve hükümet bütün bilgileri örtbas ediyö.”

“Neden?” dedi Wensleydale.

Âdem duraksadı; okuduğu yazılar arasında bunu açıklayan hiçbir şey yoktu. *Yeni Kova Burcu Çağı* dergisi, hükümetin her şeyi örtbas etmesini tüm inanç sisteminin temeli kabul etmişti.

“Çünkü onlar *hükümet*,” dedi Âdem sadece. “Hükümetlerin işi bu. Londra’da, örtbas ettikleri onca şeyle dolu kitapları koydukları kocaman bi binaları var. Sabah işe gittiğinde başbakanın ilk yaptığı, geceleyin olan bütün olaylarla ilgili uzun bi listeyi gözden geçirmek, sonra da büyük, kırmızı bi mühürle onu işaretlemek.”

“Bence ilk iş çay içiyodur. Sonra da gaste okuyodur,” dedi Wensleydale. Bir seferinde, tatilde hiç hesapta yokken babasının ofisine gitmiş ve birtakım izlenimler edinmişti. “Bi de dün gece televizyonda gördükleri hakkında konuşuyodur.”

“Eh, taam, ama *ondan* sonra kitabı ve büyük mührü çıkarıyo.”

“Mühürde ‘Örtbas’ yazıyodur,” dedi Pepper.

“Hayır, ‘Çok Gizli’ yazıyo,” dedi Âdem iki tarafı da tutan bu tavra kızarak. “Tıpkı nükleer güç tesisleri gibi. Onlar da patlayıp duruyo, ama bunu kimse duymuyo, çünkü hükümet örtbas ediyö.”

“Onlar sürekli patlamıyo,” dedi Wensleydale sertçe. “Babam onların çok güvenli olduğunu ve onlar sayesinde serada yaşamadığımızı söylüyo. Hem, resimli romanımda büyük bi resim var^[47] ve patladığından bahsetmiyo.”

“Evet,” dedi Brian, “o resimli romanı bana ödünç vermiştin; nasıl bi resim olduğunu biliyorum.”

Wensleydale bir anlık duraksamanın ardından, sabrı taşmak üzere olan birinin sesiyle, “Brian, ona parça şeması demeleri ve tesisin parçalarını ayrı ayrı göstermeleri, patladığı anlamına gelmez...” dedi.

Her zamanki gibi, kısa bir itişme yaşandı.

“Bakın,” dedi Âdem sertçe. “Size Kova Burcu Çağı’ını anlatmamı istiyö musunuz, istemiyo musunuz?”

Kavga hemen kesildi; zaten Onlar kardeşliği içinde kavgalar asla ciddileşmezdi.

“Taam,” dedi Âdem ve kafasını kaşdı. “Nerde kaldığımı unutturdunuz.”

“Uçan daireler,” dedi Brian.

“Taam. Taam. Eh, gerçekten UFO görürseniz, hükümetin adamları gelip sizi firçalıyo,” dedi Âdem konuya dönerek. “Büyük, siyah bi arabayla geliyolar. Amerika’da hep öyle oluyo.” Onlar başlarını bilgece salladılar. Bundan hiç kuşkuları yoktu. Onlara göre Amerika, öldükleri zaman iyi insanların gittiği yerdı. Amerika’da her şeyin olabileceğine inanırlardı.

“Muhtemelen trafik altüst oluyodur,” dedi Âdem, “UFO gören insanları firçalamaya giden onca siyah arabalı adam yüzünden. Onları görmeye devam ederseniz, Talihsiz Bi Kaza’ya kurban gidebilceğinizi söylüyorlar.”

“Muhtemelen büyük siyah bi araba çarpıyodur,” dedi Brian kirli dizindeki yara kabuğuyla

oyarken. “Biliyo musunuz,” dedi, “kuzenim demişti ki, Amerika’da otuz dokuz çeşit dondurma satan dükkanlar varmış.”

Bunun üzerine Âdem bile bir an sustu.

“Otuz dokuz dondurma çeşidi olamaz,” dedi Pepper. “Dünyada otuz dokuz çeşit dondurma yok.”

“Onları birbirleriyle karıştırırsan olur,” dedi Wensleydale gözlerini baykuş gibi kırpıştırarak. “Çilek ile çikolata. Çikolata ile vanilya.” Başka İngiliz çeşitleri düşünmeye çalıştı. “Çilek ile vanilya ve çikolata,” diye ekledi zayıfça.

“Sonra bi de Atlantis var,” dedi Âdem yüksek sesle.

Bunun üzerine diğerleri hemen kulak kabarttılar. Atlantis’i severlerdi. Denize batan şehirler tam da Onlar’a göreydi. Piramitler, tuhaf rahip organizasyonları ve kadim sırlar hakkındaki karman çorman şeyleri dikkatle dinlediler.

“Aniden mi olmuş, yavaş yavaş mı?” dedi Brian.

“Hem aniden hem de yavaş yavaş,” dedi Âdem. “Çünkü çoğu insan gemilerle diğer ülkelere kaçmış ve onlara matematik, İngilizce, Tarih falan öğretmiş.”

“Bunun nesi harika anlamadım,” dedi Pepper.

“Batarken eğlenceli olabilirdi,” dedi Brian özlemle, Aşağı Tadfield’daki seli hatırlayarak. “İnsanlar kayıklarla süt ve gaste dağıtıyo, okullar tatil oluyo.”

Wensleydale, “Ben Atlantisli olsaydım, orda kalırdım,” deyince küçümser kahkahalar yükseldi, ama o yine de devam etti. “Dalgıç başlığı taktın mı olur biterdi. Tüm pencereleri çivileyip kapatır ve evlerin içini havayla doldururdun. Harika olurdu.” Âdem -ilk kendisinin bulmuş olmayı dilediği- bir fikir bulmuş tüm Onlar grubu üyelerine fırlattığı aynı soğuk bakışla karşıladı.

“Yapabilirlerdi,” diye kabul etti istemeye istemeye. “Bütün öğretmenleri gemilerle gönderdikten sonra. Belki ada batarken diğerleri kalmıştır.”

“Yıkanmak gerekmezdi,” dedi Brian. Anne babası onu hep yıkanmaya zorluyordu ve Brian bu kadar yıkanmanın sağlıklı olamayacağını düşünüyordu. Pek işe yaradığı söylenemezdi gerçi. Brian ne kadar yıkanırsa yıkansın derisinde hep bir kir tabakası kalıyordu. “Çünkü her şey temiz kalırdı. Bi de, bi de, bahçede yosun falan yetiştirirdik ve köpekbalığı avlardık. Bi de evcil ahtapotlarımız falan olurdu. Okul olmazdı, çünkü bütün öğretmenlerden kurtulmuş olurduk.”

“Hâlâ denizin altında bi yerde olabilirler,” dedi Pepper. Dökümlü mistik cüppeler ve Japon balığı fanuslarıyla donanmış, okyanusun dalgaları altında keyiflerine bakan Atlantisliileri düşündüler.

“Hah,” dedi Pepper herkesin duygularına tercüman olarak. “Şimdi n’apalım?” dedi Brian. “Hava biraz açıldı.”

Bir Şeyler Keşfeden Charles Fort oynamaya karar verdiler. Bu oyunda, Onlar’dan biri eski bir şemsiye kalıntısıyla ortalıkta dolaşır, diğerleri de onu kurbağa yağmuruna tutardı, daha doğrusu tek kurbagalık bir yağmura. Zira gölette yalnızca bir tane bulabilmişlerdi. Onlar’ı eskiden beri tanıyan ve ormantavuğu ve turnabalığı bulunmayan bir göletin kullanım bedeli olarak oyunlarına tahammül eden yaşlı bir kurbağaydı bu. Bir süre sabrettikten sonra hoplayıp eski bir borunun içindeki şimdiye dek keşfedilmemiş gizli sığınağına saklandı.

Sonra Onlar çetesi öğle yemeği için evlere dağıldılar.

Âdem o sabah başardığı işlerden çok memnundu, dünyanın ilginç bir yer olduğunun *her zaman* farkındaydı. Hayal gücü o dünyayı korsanlar, haydutlar, casuslar, astronotlar ve benzerleriyle doldurmuştu. Ama ciddi ciddi düşündüğünde, bunların gerçek hayatta değil de yalnızca kitaplarda var olduğuna dair bir kuşkuya kapılıyor ve içi içini yiyordu.

Buna karşın Kova Burcu Çağı *gerçekten* gerçektir. Yetişkin insanlar onun hakkında kitaplar yazmıştı (Yeni Kova Burcu Çağı Dergisi onlarla ilgili reklamlarla doluydu) ve Kocaayaklar, Güveadamlar, Yetiler, deniz canavarları ve Surrey pumaları *gerçekten* vardı. Cortez, Darien'de kurbağa yakalamaya çalışırken ayaklarını biraz ıslatmış olsa, tam o anda Âdem'in hissettiği gibi hissedirdi.

Dünya parlak ve tuhaftı, ve Âdem her şeyin merkezindeydi.

Öğle yemeğini çabucak yiyip odasına çekildi. Daha okuyacağı birkaç Yeni Kova Burcu Çağı Dergisi vardı.

KAKAÖ, FİNCANIN YARISINI dolduran pıhtılaşmış, kahverengi bir pelteye dönüşmüştü.

İnsanlar yüzlerce senedir Agnes Çatlak'ın kehanetlerini anlamaya çalışıyordu. Genelde zeki insanlardı da. Genetik olarak Agnes'e en yakın kişi olan Anathema Araç ise bu insanların en iyisiydi. Ama onların hiçbiri melek değildi.

Aziraphale ile tanışan çoğu kişi üç izlenime kapılırdı: O bir İngiliz'di, zekiydi ve kakhaha gazı solumuş bir ağaç dolusu maymundan daha şen, daha nonoştı. Bunların ikisi yanlıştı; bazı şairler ne düşünmüş olursa olsun Cennet İngiltere'de değildir ve özel bir çaba göstermedikleri sürece meleklerin cinsiyeti yoktur. Ama şurası kesindi ki, *çok* zekiydi, insan zekâsından çok yüksek olmasa da, meleksi bir zekâyâ sahipti ve haliyle hem engindi hem de binlerce senelik deneyim gibi bir avantajı vardı.

Aziraphale bilgisayar edinen ilk melekti. Küçük esnaf için ideal diye tanıtılan o ucuz, yavaş, plastik bilgisayarlardan almıştı. Aziraphale onu hesap kitap işleri için kullanıyordu ve bu konuda o kadar titizdi ki, vergi müfettişleri bir cinayeti falan sakladığı inancıyla dükkana beş kez denetime gelmişlerdi.

Diğer hesaplara gelince, bunlar hiçbir bilgisayarın yapamayacağı türdendi. Bazen yanındaki kâğıt parçasına bir şeyler çiziktiriyordu. Kâğıdın üstü dünyada yalnızca sekiz kişinin anlayabileceği simgelerle doluydu; bahsi geçen sekiz kişiden ikisi Nobel ödülü kazanmıştı, kalan altı kişiden biri de epey salya akıtıyordu ve kimseye zarar vermesin diye yanına keskin eşya yaklaştırılmıyordu.

ANATHEMA ÖĞLE YEMEĞİNDE miso çorbası içerek haritaları inceledi. Tadfield çevresindeki bölgenin ley hatlarından yana zengin olduğu kesindi; ünlü Rahip Watson bile bazılarını belirlemişti. Ama Anathema yanılmıyorsa, yer değiştirmeye başlıyorlardı.

O haftayı teodolit ve sarkaçla ölçüm yaparak geçirmişti ve Tadfield haritası şimdi küçük noktalar ve oklarla kaplanmıştı.

Bir süre onlara baktıktan sonra bir keçeli kalem aldı ve arada bir defterine bakarak noktaları birleştirmeye başladı.

Radyo açıktı, ama dinlemiyordu. Bu yüzden pek çok önemli haber bir kulağından girip ötekinden çıktı. Ancak birkaç anahtar kelime bilincine işlemeyi başardığında kulak kabarttı.

Sözcü dedikleri biri isteriye kapılmış gibi konuşuyordu.

"... çalışanlar ve halk için tehlike," diyordu.

"Peki tam olarak ne kadar nükleer madde sızdı?" dedi muhabir.

Bir duraksama oldu. "Buna sızmak diyemeyiz," dedi sözcü. "Sızmadı. Geçici olarak yeri bulunamıyor."

"Hâlâ tesiste olduğunu mu söylüyorsunuz?"

“Oradan nasıl çıkarılmış olabileceğini kesinlikle anlayamadık,” dedi sözcü.

“Terörist eylem olasılığı aklınıza gelmiştir herhalde?”

Bir duraksama daha oldu. Ardından sözcü, artık canına tak etmiş ve bu görüşme biter bitmez istifayı basıp uzak bir yerlerde tavuk yetiştirmeye karar vermiş gibi sakin sakin konuştu: “Evet, sanırım öyle olmalı. Tek yapmamız gereken, kimseye belli etmeden koskoca bir nükleer reaktörü çalışır halde binadan çıkarmayı başarabilecek yetenekte birkaç terörist bulmak. Reaktör binlerce ton çekiyor ve 12 metre yüksekliğinde. Bu yüzden, oldukça güçlü teröristler olmalı. Belki siz onlara telefon edip, bu tepeden bakan, suçlayan tavrınızla onlara soru sormak istersiniz bayım.”

“Ama güç istasyonunun hâlâ enerji ürettiğini söylediniz,” dedi şaşkın muhabir.

“Üretiyor.”

“İçinde reaktör yoksa bunu nasıl yapabilir?”

Sözcünün çılgın gülümsemesini radyoda bile görebiliyordunuz. *Tavukçuluk Dünyası*’ndaki ‘Satılık Çiftlikler’ sütununun üzerinde hazır bekleyen kalemimi görebiliyordunuz. “Bilmiyoruz,” dedi. “BBC’deki siz akıllı heriflerin bir fikri vardır diye umuyorduk.”

Anathema haritasına baktı.

Çizdiği şey bir galaksiye benziyordu, ya da Kelt dikilitaşlarındaki oymalara.

Ley hatları kayıyor ve bir sarmal oluşturluyorlardı.

Sarmalın merkezi bir parça hata payıyla Aşağı Tadfield’ dı.

ANATHEMA’NİN SARMALLARA baktığı sırada, binlerce kilometre uzaktaki gezi gemisi *Morbilli* beş yüz metre derinlikte karaya oturmuştu.

Kaptan Vincent için sıradan bir sorundu bu. Esas önemlisi, gemi sahiplerini araması gerektiğini bildiği halde, bu bilgisayarlı dünyada, geminin sahiplerinin her gün, hattâ saatten saat başı değişmesi yüzünden kimi arayacağını bilmemesiydi.

Bilgisayarlar... Asıl baş belası onlardı işte. Geminin belgeleri bilgisayara aktarılmıştı ve o anda en avantajlı bandıra hangisiyse birkaç mikrosaniye içinde gemi ona geçebiliyordu. Bilgisayarlar aracılığıyla seyrediyordu ve uydular aracılığıyla konumu durmaksızın güncelleniyordu. Kaptan Vincent gemi sahiplerine -artık onlar her kimse- yüzlerce metre kare çelik kaplama ve bir fiçı dolusu perçinin daha iyi bir yatırım olacağını açıklamıştı sabırla, ama önerisinin mevcut maliyet/fayda analiziyle uyuşmadığı yanıtını almıştı.

Kaptan bu koca elektronik geminin yüzerken değil de batırken daha değerli olduğundan kuşkulanıyordu ve muhtemelen denizcilik tarihindeki, yeri en iyi bilinen batık olacaktı.

Aynı zamanda, kendisinin de ölüyken daha değerli olacağı anlamına geliyordu.

Masasında oturarak, sessizce *Uluslararası Denizcilik Kodları*’nu karıştırdı. Altı yüz sayfalık kitap, dünyanın dört bir köşesinde bir geminin başına gelebilecek her olayı minimum kargaşa ve daha da önemlisi minimum maliyetle aktaran kısa, ama anlamlı mesajları içeriyordu.

Kaptan’ın söylemek istediği şeydu: Güney-güneybatı yönünde 33°K 47°72’B yönünde seyrediyorduk. Yeni Gine açıklarında, muhtemelen bir kariyer planlamacısı olan Kaptan Yardımcısı - ki kendisini tüm karşı çıkışlarıma rağmen atadığınızı hatırlatmak isterim- bir şeylerin yanlış olduğuna dair bazı işaretlere dikkatimi çekti. Öyle görünüyor ki, geceleyin deniz yatağının oldukça geniş bir parçası yükselmiş. Üzerinde bir sürü bina var ve çoğu piramit şeklinde. Şu anda onlardan birinin avlusunda karaya oturmuş durumdayız. Etrafta oldukça kaba heykeller var. Dalgıç başlığı takmış uzun cüppeli, sevimli yaşlı adamlar gemiye çıktılar ve bu işi bizim organize ettiğimizi düşünen yolcularla

mutluluk içinde kaynaşmaktalar. Lütfen ne yapmam gerektiğini söyleyin.

Parmağıyla sayfayı yavaşça taradı ve durdu. Ah, her daim güvenilir şu uluslararası *Kodlar*. Seksen sene önce düzenlenmişti, belli ki o günlerde insanlar derin sularda karşılaşılabilecek tehlikelere epey kafa yormuşlardı.

Kalemini alıp yazdı: “XXXV QVWX.”

Çevirisi şuydu: “Kayıp Atlantis Kıtası’nı bulduk. Yüksek Rahip az önce halka fırlatmaca oyununu kazandı.”

“HIÇ DE ÖYLE DIİL Bİ KERE!”

“Öyle işte!”

“Diil, sen de biliyorsun!”

“Öyle işte!”

“Diil... Peki, tamam, o zaman volkanlara ne diyecaksin?” Wensleydale zafer kazanmışçasına arkasına yaslandı.

“Volkanlara ne olmuş?”

“Dünya’nın merkezinden bi sürü köpük çıkıyo. Orası sıcak,” dedi Wensleydale. “Bi programda görmüştüm. David Attenborough sunuyodu, o yüzden doğru olması gerek.”

Onlar’ın diğer üyeleri Âdem’e baktılar; tıpkı tenis maçı izlemeye benziyordu bu.

Boş Dünya Teorisi tebeşir çukurunda pek de hoş karşılanmamıştı. Cyrus Read Teed, Bulwer-Lytton ve Adolf Hitler gibi olağanüstü düşünürlerin sorgulamaları karşısında sağlam kalan bu baştan çıkarıcı fikir, Wensleydale’in keskin, gözlüklü mantığının rüzgarında tehlikeli bir biçimde bükülmekteydi.

“Ortasına kadar boş demedim,” dedi Âdem. “Kimse ortasına kadar boş demedi. Muhtemelen onca köpük, petrol, kömür ve Tibet tünellerini falan barındırmak için kilometrelerce derine iniyodur. Ama ondan sonrası boş. İnsanlar öyle düşünüyo. Hava alması için Kuzey Kutbu’nda bi delik var.”

“Atlasta hiç görmedim,” diye burnunu çekti Wensleydale.

“İnsanlar ikide bi gidip içine bakmasın diye Hükümet haritalara koymalarına izin vermiyo,” dedi Âdem. “Çünkü içerde yaşayanlar var ve insanların gidip gidip onlara bakmasını istemiyolar.”

“Tibet tünelleri ne demek?” dedi Pepper. “Tibet tünelleri dedin.”

“Ah, size onlardan bahsetmemiş miydin?”

Üçü başlarını iki yana salladılar.

“Şaşıp kalcaksınız. Tibet’i biliyo musunuz?”

Kuşkuyla başlarını salladılar. Zihinlerinde bir dizi imge belirmişti: Yak öküzleri, Everest, Çekirge denen insanlar, dağların tepesinde oturan ufak tefek yaşlı adamlar, eski tapınaklarda kung fu öğrenenler ve kar.

“Eh, Atlantis battığı zaman ordan ayrılan bi sürü öğretmen vardı ya?”

Yine başlarını salladılar.

“Onların bazıları Tibet’e gitti, şimdi dünyayı onlar yönetiyo. Onlara Gizli Üstatlar diyolar. Öğretmen oldukları için galiba. Ayrıca Shambala denen gizli bir yeraltı şehirleri var ve tünelleri kullanarak dünyanın her yerine gidebiliyolar, bu yüzden olup biten her şeyi biliyolar ve her şeyi kontrol ediyolar. Bazı insanlar onların aslında Gobi Çölü’nün altında yaşadığını söylüyo,” diye ekledi havalı havalı, “ama en yetkin otoriteler Tibet’te yaşadıklarını söylüyo. Orası tünel kazmak için daha iyi zaten.”

Onlar çetesi ayaklarının altındaki pis, toprak kaplı tebeşire baktılar.

“Nasıl oluyo da her şeyi biliyorlar?” dedi Pepper.

“Dinlemeleri yeterlidir heralde,” diye tahmin yürüttü Âdem. “Tünellerinde oturup dinliyolardır. Öğretmenlerin ne kadar keskin kulaklı olduğunu bilirsin. Sınıfın diğer ucundan en küçük fısıltıyı bile duyabiliyorlar.”

“Ninem duvara bardak dayardı,” dedi Brian. “Komşudaki her şeyi duyabilmesinin iğrenç olduğunu söylerdi.”

“Bu tüneller her yere gidiyo, öyle mi?” dedi hâlâ yere bakmakta olan Pepper.

“Dünyanın her yerine,” dedi Âdem kararlılıkla.

“Çok uzun zaman almış olmalı,” dedi Pepper kuşkuyla. “Tarlada tünel kazmaya çalıştığımız zamanı hatırlıyo musunuz? Bütün akşam çalışmıştık ve sen içine zar zor girebilmiştin.”

“Evet, ama onlar milyonlarca senedir kazıyo. Milyonlarca senen varsa gerçekten iyi tüneller kazabilirsin.”

“Ben Çinlilerin Tibet’i işgal ettiğini ve Dalay Lama’nın Hindistan’a gitmek zorunda kaldığını sanıyodum,” dedi Wensleydale, ama kendinden o kadar da emin değildi. Wensleydale her akşam babasının gazetesini okurdu, ama Âdem’in açıklamalarının gücü karşısında dünyanın gündelik yavanlığı eriyip gidiyordu.

“İddaya girerim şimdi aşağıdadırlar,” dedi Âdem bunu duymazdan gelerek. “Şimdiye kadar her yere ulaşmış olmalılar. Yeraltında oturup dinliyolardır.”

Bakıştılar.

Brian, “Çabucak kazarsak...” diye başlayınca, olayları kavramada çok daha hızlı olan Pepper inledi.

“Nerden çıktı şimdi bu?” dedi Âdem. “Öyle bağıra çağıra söyledikten sora onları hazırlıksız yakalamayı nasıl bekliyorsun? Ben de tam kazabilceğimizi düşünüyodum, ama sen kalktın onları uyardın şimdi!”

“Ben onların onca tüneli kazcağını sanmıyorum,” dedi Wensleydale inatla. “Hiç mantıklı gelmiyo. Tibet yüzlerce kilometre uzakta.”

“Ya, öyle mi? Heralde sen Bayan Blatvatatatsky’den daha iyi biliyosundur, hı?” dedi Âdem.

“Mesela *ben* Tibetli olsaydım,” dedi Wensleydale sakince, “en ortadaki boş kısma kadar kazar, sonra içerde azcık koşup, doğrudan çıkmak istediğim yere doğru kazardım.”

Çete buna biraz kafa yordu.

“Bunun tünellerden daha mantıklı olduğunu kabul etmen lazım,” dedi Pepper.

“Evet, eh, yaptıkları da budur heralde,” dedi Âdem. “Bu kadar basit bi şeyi düşünebilmiş olmaları lazım.”

Brian parmağıyla kulağını karıştırırken dalgın dalgın gökyüzüne baktı.

“Tuhaf şey,” dedi. “Tüm hayatını okula gidip bi şeyler öğrenerek geçiriyosun, ama ne Bermuda Şeytan Üçgeni, ne UFO’lar, ne de Dünya’nın içinde dolaşan Kadim Üstatlar hakkında bi şey anlatıyorlar. Öğrenecek bunca harika şey varken neden hep sıkıcı şeyleri öğreniyoruz, ben onu merak ediyorum.”

Onlar çetesinin diğer elemanları da bu konuda hemfikir oldular.

Sonra çukurdan çıkıp, Charles Fort ve Atlantisliler, Tibet’in Kadim Üstatları ile savaşıyor oynadılar, ama Tibetliler kadim mistik lazerler kullanmanın hilekarlık olduğunu iddia ettiler.

BİR ZAMANLAR cadı avcıları saygı görürdü, ama artık o günler geride kalmıştı.

Örneğin Cadı Avcısı General Matthew Hopkins on yedinci yüzyılın ortasında, İngiltere'nin doğusunda yakaladığı her cadı için köy ya da kasaba başına dokuz peni ücret alırdı.

Sorun da buydu işte. Cadı avcıları saat başına ücret almazdı. Bir haftasını yörenin kocakarılarını inceleyerek geçiren ve sonra belediye başkanına, "Tebrikler, halkınız arasında tek bir sivri şapka yok," diyen bir cadı avcısı içten bir teşekkür, bir çanak çorba ve anlamlı bir uğurlamayla ödüllendirilirdi.

Hopkins kâr yapabilmek adına bol bol cadı bulması gerektiğine karar vermişti. Bu durum köy heyetlerinin pek hoşuna gitmemişti ve nihayet Dogu Anglia'daki bir köyün sakinleri aracılığıyla ortadan kaldırırlarsa maliyetlerin düşebileceğini fark ettiklerinde, Hopkins de cadı diye asılmıştı.

Çoğu kişi Hopkins'in son Cadı Avcısı General olduğunu düşünür.

Doğrusunu söylemek gerekirse, geçerliliği olan bir varsayımdır bu. Ama onların hayal ettiği şekilde değil, işin aslı, Cadı Avcısı Ordusu uygun adım yürümeye devam etmektedir, derinden ve sessizce.

Artık gerçek Cadı Avcısı General bulunmamaktadır.

Ne de Cadı Avcısı Albay, Cadı Avcısı Binbaşı, Cadı Avcısı Yüzbaşı, Cadı Avcısı Teğmen vardır (sonuncusu 1933'te, Caterham'da, ağaçtan düşerek ölmüştür; teğmen son derece yoz bir satanist orjisini daha iyi görebilmek için oraya çıkmışsa da, aslında tanık olmaya çalıştığı olay Caterham ve Whyteleafe Borsa Simsarları Birliği'nin yıllık danslı yemeğiydi).

Öte yandan, Cadı Avcısı Çavuş mevcuttur.

Üstüne üstlük bir de Newton Pulsifer adında bir Cadı Avcısı Er vardır.

Pulsifer bu işi *Gazette* gazetesinde, satılık buzdolabı ve Dalmaçyalı melezi ilanları arasında görmüştü:

PROFESYONELLERE KATILIN. YARI ZAMANLI
YARDIMCI ARANIYOR. KARANLIĞIN GÜÇLERİYLE
MÜCADELE ETMEK İÇİN. ÜNİFORMA VE TEMEL
EĞİTİM İŞVEREN TARAFINDAN SAĞLANACAKTIR. SAHA TECRÜBESİ
SONUCU TERFİ KESİNDİR.
ERKEK OLUN!

Öğle yemeği saatinde ilanın altındaki numarayı aradı, Telefonu bir kadın açtı.

"Alo?" diye başladı Newton çekinerek, "ilanınızı gördüm de."

"Hangisini tatlım?"

"Şey, gazetedekini."

"Anladım tatlım. Eh, Madam Tracy perşembeler dışında her akşam Perdeyi Aralıyor. Grup rezervasyonu yapılır. Gizemleri ne zaman keşfetmek istersin tatlım?"

Newton duraksadı. "Bu ilan 'Profesyonellere Katılın' diyor," dedi. "Madam Tracy'den bahsetmiyor."

"Sen Bay Shadwell'i arıyorsun o zaman. Bir saniye. Bakayım, içeride mi."

Daha sonraları, Madam Tracy'yi selamlaşacak kadar tanıdığı zaman, diğer reklamlardan bahsetmiş

olsaydı, Madam Tracy'den perşembeleri hariç her gün katı disiplin ve mahrem masaj için randevu alabileceğini öğrendi Newt. Telefon kulübesinde ona ait bir ilan daha vardı. Çok daha sonraları o ilanın ne için olduğunu sorduğunda, "Perşembeler için," demişti kadın. Bir süre sonra halisiz koridorda ayak sesleri, gür bir öksürük ve eski yağmurluk renginde bir ses duyuldu.

"Evet?"

"Profesyonellere Katılın' ilanınızı okudum. Biraz daha bilgi almak istiyordum."

"Evet. Bıçok kişi gani gani bilgi almak isterdi, başka bıçok kişi de..." -sesi bir an etkileyici bir biçimde solup gittikten sonra tam gaz geri geldi- "... İSTEMEZDİ."

"Ah," diye ciyakladı Newton.

"Adın ne senin delikanlı?"

"Newton. Newton Pulsifer."

"*LUCIFER MI?* Öyle mi dedin? Sen Karanlığın Dölü, çukur kaçkını, baştan çıkarıcı yaratık, Hades'in et kazanlarından çıkmış buharları tüten şehvetli bi beden, Styg ve cehennemin efendilerine köle olmuş işkence çeken bi zampara mısın?"

"Adım Pulsifer," diye düzeltti Newton. "P'yle. Diğer şeyleri bilmiyorum, ama ben Surreyliyim."

Telefondaki ses hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Ah. Evet. Tamam öyleyse. Pulsifer. *Pulsifer*. Bu ismi daha evvelden görmüş olabilir miyim?"

"Bilmiyorum," dedi Newton. "Ama amcam Hounslow'daki oyuncakçı dükkanını işletiyor."

"Demek öyleee?" dedi Shadwell.

Bay Shadwell'in aksanını çıkarmak imkânsızdı. Bir bombardıman uçağı gibi Britanya'nın dört bir köşesinde geziniyordu. Şurada İrlandalı çılgın talim çavuşu, burada birinin pazar günü bir şeyler yaptığını görmüş High Kirklü ihtiyar, arada bir yerde aksi Dalelandli çoban ya da kızgın Somersetli cimri. Aksanın nereye gittiğinin bir önemi yoktu, zira hiçbiri hoş değildi. "Dişlerinin hepsi sana mı ait?"

"Ah, evet. Dolgular dışında."

"Zinde misin acep?"

"Sanırım," diye kekeledi Newt. "Demek istediğim, bu yüzden bölge seçmelerine katılmak istedim. Muhasebeden Brian Potter katıldıktan sonra yüz sınav çekebilir oldu. Ve Ana Kraliçe'nin önünde geçit alayına katıldı."

"Kaç meme?"

"Efendim?"

"Meme, evlat, meme," dedi ses aksi aksi. "Kaç memen var?"

"Şey. İki?"

"Güzel. Makasın var mı?"

"Ne?"

"Makas! Makas! Sağır mısın nesin?"

"Hayır. Evet. Demek istediğim, makasım var. Sağır değilim."

KAKAΘ NEREDEYSE KATILAŞMIŞTI. Kupanın içinde yeşil bir küf tabakası oluşmuştu.

Aziraphale'in üzerinde de ince bir toz tabakası vardı. Yanındaki not yığını büyüyordu. *Dakîk ve Kat'î Kehanetler*, *Daily Telegraph* gazetesinden yırtılmış eğreti ayraçlarla dolmuştu.

Aziraphale kıpırdandı ve burnunu sıktı.

Az kalmıştı.

Neler olduğunu kavramıştı.

Agnes'le hiç karşılaşmamıştı, ama zehir gibi bir kadın olduğu belliydi. Genellikle Cennet ve Cehennem kahin tipleri fark eder, kehanetleri fazla doğru olmasın diye de kullandığı zihinsel kanalda bol bol parazit yapardı. Aslında nadiren gerekli olurdu bu; kahinler zihinlerinde yankılanan imgelerden korunmak için kendi parazitlerini kendileri yaparlardı normalde. Örneğin zavallı Yuhanna'nın mantarları vardı. Shipton Ana'nın ise birası. Nostradamus ilginç doğulu karışımlar hazırlıyordu. St. Malachi'nin imbiği vardı.

Ah, ihtiyar Malachi. İyi bir çocuktuktu, oracıkta oturur, gelecek papalar hakkında hayaller kurardı. Tam bir ayyaştı elbette. Ürettiği kaçak içki olmasa gerçekten iyi bir düşünür olabilirdi.

Hazin bir son. Bazen gerçekten de esrarengiz planın daha düzgün yapılmış olmasını diliyordunuz.

Plan. Yapması gereken bir şey vardı. Ah, evet. Ajanlarını arayıp işleri yoluna koymasına gerekiyordu.

Ayağa kalkarak gerindi ve telefon etti.

Sonra, Neden olmasın? Denemeye değer, diye düşündü.

Geri dönüp notlarını karıştırdı. Agnes gerçekten de iyiydi. Ve akıllı. Kimse doğru kehanetlerle ilgilenmezdi.

Elinde kâğıt, Bilinmeyen Numaralar'ı aradı.

“Alo? iyi akşamlar. Çok nazıksınız. Evet. Tadfield'dan bir numara bu sanırım. Ya da Aşağı Tadfield... ah. Ya da muhtemelen Norton, telefon kodunun ne olduğundan emin değilim. Evet. Young. Adı Young. Üzgünüm, ilk adını bilmiyorum. Öyle mi? Eh, hepsini verebilir misiniz? Teşekkür ederim.”

Masaya döndüğünde bir kurşunkalem kendiliğinden dikildi ve telaşlı telaşlı yazmaya başladı.

Üçüncü isimde ucu kırıldı.

“İ,” dedi Aziraphale, zihni patlarken ağzı otomatik pilota geçerek. “Sanırım aradığım kişi bu. Teşekkür ederim. Çok nazıksınız. İyi günler.”

Telefonu neredeyse saygıyla kapadı, birkaç derin nefes aldı ve numarayı çevirdi. Son üç rakamı bir türlü tutturamadı, çünkü eli titriyordu.

Telefonun çalışmasını dinledi. Sonra bir ses yanıt verdi. Orta yaşlı, düşmanca olmayan bir sestiydi, ama muhtemelen öyle uykusundan uyandırılmıştı ve çok da iyi hissetmiyordu.

“Tadfield altı altı altı,” dedi.

Aziraphale'in eli titremeye başladı.

“Alo?” dedi karşıdaki. “Alo?”

Aziraphale kendini topladı.

“Affedersiniz,” dedi, “doğru numara.”

Ahizeyi yerine koydu.

NEWT SAÇIR DEÇİLDİ. Üstelik makası da vardı.

Bir de koca bir gazete yığını.

Asker hayatının bunlardan birini diğerinin üzerinde kullanmaktan ibaret olduğunu bilseydim, orduya hiç katılmazdım, diye düşündü.

Cadı Avcısı Çavuş Shadwell ona bir liste yapmış ve Rajit'in Gazeteci ve Videocu Dükkanı'nın üzerindeki küçük, sıkışık dairesinin duvarına bantlamıştı. Liste şöyleydi:

1. Cadılar.
2. Açıklanamaz Olaylar. Olağanüstü olaylar. Doğaüstü olaylar. Olaylar işte, ne olduğunu gayet iyi biliyorsun.

Newt ikisinden birini arıyordu, içini çekti, bir gazete daha aldı, ön sayfayı taradı, açtı, ikinci sayfayı atladi (orada asla bir şey olmazdı), sonra üçüncü sayfadaki gerekli meme sayımını yaparken kızardı. Shadwell bu konuda ısrar etmişti. “O pis sinsilere hayatta güven olmaz,” demişti. “Kendilerini öyle apaçık sergileyerek bize meydan okumaları tam da onların yapacağı şey.”

Dokuzuncu sayfada üstlerinde siyah boğazlı kazak olan bir çift dik dik fotoğraf makinesine bakıyordu. Saffron Walden’da- ki en büyük cadı meclisini yönettiklerini ve küçük, fallik oyuncaklar kullanarak insanların cinsel gücünü tekrar yerine getirdiklerini iddia ediyorlardı. Gazete, ‘En Utanç Verici İktidarsızlık Anım’ hikâyeleri yazan okuyuculara o oyuncaklardan on tane vereceğini söylüyordu. Newt haberi kesip bir deftere yapıştırdı.

Kapı boğuk bir gümlemeyle çalındı.

Newt kapıyı açtığı anda bir gazete yığınıyla karşılaştı. Gazete yığını, “Kaldır kıçımı Er Pulsifer,” diye bağırıp ayak sürüyerek odaya girdi. Gazeteler yere düştü ve arkasından Cadı Avcısı Çavuş Shadwell çıktı. Adam acıyla öksürüp sönmüş sigarasını yeniden yaktı.

“O adamı izlesen iyi edersin. O da onlardan,” dedi.

“Kim efendim?”

“Rahat, Asker. Onu. Şu küçük kaverengi adamı. Bay Sözde - Rajit’i. O korkunç biçimsel büyü şeyi. Küçük sarı tanrının yakuttan kısık gözü. Bissürü kolu olan kadınlar. Topu cadı.”

“Ama bize gazeteleri bedavaya veriyor Çavuş,” dedi Newt. “Öyle çok eski de değiller.”

“Vudu da var. Eminim vudu da yapıyordur. Şu Baron Cumartesi için tavuk kurban etmeler. Bilirsin işte, uzun boylu, silindir şapkalı siyah herif. İnsanları ölümden geri getirip, evet, evet, Şabat günü de çalışmaya zorluyor. Vudu bu.” Shadwell düşünceli düşünceli burnunu çekti.

Newt Shadwell’in ev sahibini vudu büyücüsü olarak hayal etmeye çalıştı. Bay Rajit gerçekten de Şabat günü çalışıyordu. Aslında sessiz tombul karısı ve neşeli tombul çocuklarıyla, ne gün olduğuna aldırmadan yirmi dört saat çalışıyor, meşrubat, beyaz ekme, tütün, şekerleme, gazete, dergi ve düşündüğünde bile Newt’in gözlerinin yaşartan, üst raflara konulan cinsten porno satarak bölgenin ihtiyaçlarını karşılıyordu. Bay Rajit’in bir tavukla yapabileceği en kötü şey, onu son kullanma tarihi geçtikten sonra satmak olabilirdi.

“Ama Bay Rajit Bangladeşli ya da Hintli, ya da öyle bir yerden,” dedi. “Ben vudunun Batı Hint Adaları’ndan geldiğini sanıyordum.”

“Aah,” dedi Cadı Avcısı Çavuş Shadwell ve sigarasından bir nefes daha aldı. Ya da almış göründü. Newt onun sigaralarını hiç görmemişti aslında -çünkü sigarasını hep avucunda tutarak içiyordu. Hattâ, bitirdiği zaman izmaritler de ortadan yok oluyordu. “Aah.”

“Eh, öyle değil mi?”

“Gizli bilgeliğin delikanlı. Cadı Avcısı Ordusu’nun özel sırları. Gerçek bi asker olduğunu kanıtladığında gizli gerçeği bilceksin. Bazı vudular *hakkaten de* Batı Hint Adaları’ndan geliyor olabilir. O kadarını kabul ederim. Ah evet, kabul ederim. Ama *en kötüsü*. En karanlık türü, işte onun geldiği yerde, mımm...”

“Bangladeş mi?”

“İuy! Evet, delikanlı, aynen. Ağzımdan aldın. Bangladeş. Kesinlikle.”

Shadwell izmaritini yok etti ve sigara kâğıdıyla tütünü göstermeden yeni bir sigara sarmayı başardı.

“Ee, sen bi şey bulabildin mi Er Newton?”

“Şey, bu var.” Newton gazete haberini kaldırdı.

Shadwell gözlerini kısarak baktı. “Ah onlar,” dedi. “Bi dolu saçmalık. Kendilerine cadı mı diyorlarmış? Geçen sene araştırdım onları. Fazilet silahlarım ve bir paket çırayla gittim, kapıyı zorlayıp açtım, içersi tertemizdi. Yalnızca katalogdan arısütü satma işini canlandırmaya çalışıyorlar. Bi dolu saçmalık. Ruhlar kışlarını ısırsa bile farkına varmazlar. Saçmalık. Ama eskiden böyle değildi evlat.”

Oturdu ve pis bir termostan kendine bir fincan çay doldurdu.

“Sana orduya nasıl alındığımı anlattım mı hiç?” diye sordu.

Newt bunun otur da dinle demek olduğunu anlayıp oturdu ve başını iki yana salladı. Shadwell sarma sigarasını ezik bir Ronson çakmakla yakıp öksürdü.

“Hücre arkadaşım. Cadı Avcısı Yüzbaşı Ffolkes. Kundaklamadan on sene yemişti. Wimbledon’da bi cadı meclisini yakmış. Hepisinin işini görebilirdi, ama haftanın yanlış günüyümüş. İyi adamdı. Bana savaştan bahsetti -Cennetle Cehennem arasındaki büyük savaştan... Bana Cadı Avcısı Ordusu’nun Gizli Sırları’nı açıklayan oydu. Ruhları. Memeleri. Hepsini...”

“Ölüm döşeğinde olduğunun farkındaydı, anlayacağını. Birinin geleneği sürdürmesi gerekiyordu. Tıpkı şimdi senin yaptığın gibi...” Başını iki yana salladı.

“İşte artık bu kadarız evlat,” dedi. “Bikaç yüz sene önce güçlü olan bizdik. Dünyayla karanlık arasında biz duruyorduk. O ince kırmızı çizgi bizdik. O ateşten ince kırmızı çizgi, anlarsın ya.”

“Ben sanıyordum ki kiliseler...” diye başladı Newt.

“Peh!” dedi Shadwell. Newt sözcüğü yazılı olarak görmüştü, ama ilk defa birinin söylediğini duyuyordu. “Kiliseler mi? Onlar ne zaman işe yaradı ki? Bi farkları yok onlardan. Nerdeyse aynı işi yapıyorlar. Kiliselerin Şer Varlık’ı yok etmelerini bekleme, çünkü öyle yaparlarsa dükkânı kapatmaları gerekir. Bi kaplana karşı dikilceksek, avlanmak dediğinde kaplana et atmaya anlayan yol arkadaşlarından hayır gelmez. Yo, evlat. Her şey bize bağlı. Karanlığa karşı.”

Bir anlığına her şey sessizleşti.

Newt her zaman insanların içindeki iyiliği görmeye çalışırdı, ama Cadı Avcısı Ordusu’na katıldıktan kısa süre sonra, kumandanı ve ordunun diğer askeri Shadwell’in ancak ters dönmüş bir piramit kadar dengeli bir adam olduğunu anlamıştı. Bu örnekteki 'kısa süre', beş saniyeden aza tekabül ediyordu. CAO’nun karargahı, büyük olasılıkla nikotinle kaplı olduklarından nikotin rengi duvarları ve büyük olasılıkla sigara külünden oluştuğu için sigara külü renginde zemini olan pis bir odaydı. Yerde kare biçiminde küçük bir halı vardı. Newt onun üzerinde yürümekten kaçınıyordu, çünkü ayakkabıları halıya yapışıyordu.

Duvarlardan birine Britanya Adaları haritası raptiyelenmişti ve orasına burasına ev yapımı küçük bayraklar iğnelenmiş çoğu, ucuz günü birlik gidiş dönüş bileti uzaklıktaydı Londra’dan.

Ama Newt istifa etmemişti ve birkaç haftadır çalışıyordu, çünkü, eh, hissettiği dehşet dolu büyülenmişlik, dehşet dolu bir acıma duygusuna, sonra o acıma duygusu da bir tür dehşet dolu sevgiye dönüşmüştü. Shadwell’in bir elli boyunda olduğu ortaya çıkmıştı ve, aslında ne olursa olsunlar, kısa süreli hafızanızda her zaman eski bir yağmurluk olarak kalan şeyler giyiyordu. Yaşlı adamın dişleri kendisinin bile olabilirdi, ama sırf onları başka kimse istemeyeceğinden; o dişlerden teki bile yastığın altına konsa, Diş Perisi değneğini iade ederdi.

Shadwell şekerli çay, konsantre süt, elle sarılmış sigaralar ve bir tür asık suratlı içsel enerjiyle hayatta kalıyor gibiydi. Onun, ruhunun tüm kaynaklarını ve Emekli İndirim Kartı'nın tüm olanaklarını kullanarak takip ettiği bir Ülkü'sü vardı. Ona derinden inanıyordu. Ülkü'sü bir türbin gibi güç veriyordu ona.

Newton Pulsifer'in daha önce hiç ülküsü olmamıştı. Bildiği kadarıyla, herhangi bir şeye inanmamıştı da. Utanç vericiydi bu, çünkü bir şeylere inanmayı *istemişti*. İnancın bazı insanlar için, onları Hayat'ın çalkantılı sularında hayatta tutan bir tür cankurtaran simidi olduğunu fark etmişti. Kendisi de bir yüce Tanrı'ya inanmak isterdi, ama kendini O'na adamadan önce, bir iki noktayı açıklığa kavuşturmak adına O'nunla yarım saat kadar konuşmayı tercih ederdi. Her çeşit kiliseye gidip o mavi ışık çakmasını beklemiş, ama ışık bir türlü gelmemişti. Sonra, resmi bir Ateist olmayı denemiş, ama bu konuda bile o kaya kadar sağlam, kendinden emin iman gücünü edinmemişti. Öte yandan, bütün siyasi partiler eşit ölçüde yalancı geliyordu ona. Abone olduğu ekoloji dergisi okuyuculara kendi kendine yeten bahçe şeması verdiğinde ve o şemada ekolojik bir keçiye ekolojik bir arı kovanının birkaç metre ötesine bağlı halde gösterdiğinde, ekolojiden vazgeçmişti. Newton'un köy evinde çok zaman geçirdiğinden, keçilerle arıların alışkanlıkları hakkında birkaç şey bildiğine inanıyordu ve derginin bir avuç bahçıvan tulumlu manyak tarafından yönetildiği sonucuna varmıştı.

Sonra Evren'e inanmaya çalışmıştı. Yeterince sağlam bir inanç gibi gelmişti bu, ta ki masum masum, başlıklarında Kaos, Zaman ve Kuantum gibi sözcükler olan yeni kitaplar okumaya başlayana dek. İş alanı, deyim yerindeyse, Evren olan insanların bile ona inanmadığını ve aslında onun gerçekte ne olduğunu, hattâ teorik anlamda var olup olmadığını bilmemekle övündüklerini öğrenmişti.

Newt'in dolaysız çalışan zihnine göre tahammül edilemez bir şeydi bu.

Newt Yavrukurtlar'a inanmamıştı, yeterince büyüdüğünde de İzciler'e inanmadı.

Ama Birleşik Holding (Holdinger) Ltd.'de muhasebeci olarak çalışmanın dünyanın en sıkıcı işi olduğuna inanmaya dünden razıydı.

Bir insan olarak Newton Pulsifer şöyle görünüyordu: Bir telefon kulübesine girse ve üstünü değiştirse, Clark Kent'e benzeyen bir adam olarak dışarı çıkabilirdi.

Ama Shadwell'i sevmişti, insanlar genellikle Shadwell'i severdi, ama o bundan rahatsız olurdu.

Rajitler onu severdi, çünkü eninde sonunda kirasını hep öderdi ve öyle öfkeli, dobra bir ırkçıydı ki, alınıp gücenmek imkânsızdı; Shadwell, sınıf, renk ya da inanç ayrımı yapmadan dünyadaki herkesten nefret ederdi ve kimse için istisna yapacak da değildi.

Madam Tracy de severdi onu. Newt diğer dairededeki kiracının orta yaşlı, anaç bir kadın olduğunu ve beyefendi misafirlerinin, hâlâ becerebildiği ne katı disiplin varsa o ve bir fincan çay eşliğinde hoş bir sohbet için uğradıklarını öğrendiğinde şaşırılmıştı. Bazen Shadwell cumartesi geceleri bir şişe Guinness birayla zaman öldürürken, odalarının arasındaki koridorda durur, "Babil Orrospusu!" gibi şeyler bağırdı, ama yalnız kaldıkları bir gün kadın Newt'a, her ne kadar gittiği yerlerin içinde Babil'e en yakını Torremolinos olsa bile, bu sözü için adama minnet duyduğunu söylemişti. Bedava reklam gibi bir şey, demişti.

Kadın öğleden sonra seanslarında Shadwell'in duvara vurmasına ve küfretmesine de aldırılmıyordu. Dizleri canını sıktığı için masaya vurma mekanizmasını her zaman çalıştıramıyordu, bu yüzden birkaç boğuk gümlerine işine yarıyordu.

Madam Tracy pazar günleri Shadwell'in kapısına bir parça yemek bırakıyor, soğumasın diye de üstünü tabakla kapıyordu.

Shadwell'i sevmemek imkânsız, diyordu. Sevgisinin Shadwell üzerindeki etkisine gelince, bunun yerine bir kara deliğe ekmek parçası atmaya da deneyebilirdi.

Newt diğer kupürleri hatırladı ve hepsini lekeli masanın üzerinde itti.

“Bunlar ne?” dedi Shadwell kuşkuyla.

“Doğaüstü olaylar,” dedi Newt. “Doğaüstü olay aramamı söylemiştin. Bugünlerde cadılardan ziyade doğaüstü olaylar var maalesef.”

“Gümüş mermiyle davşan vuranlar ve ertesi gün köyün kocakarısının total total yürüdüğünü fark edenler var mı?” dedi Shadwell umutla.

“Korkarım ki hayır.”

“Bi kadın onlara baktıktan sonra mortu çeken inekler?”

“Hayır.”

“Ne var o zaman?” dedi Shadwell. Yapış yapış kahverengi dolaba gidip bir kutu konsantre süt çıkardı.

“Tuhaf şeyler,” dedi Newt.

Bu işe haftalarını vermişti. Shadwell gazeteleri iyice biriktirmişti, öyle ki bazıları birkaç senelikti. Newt'in oldukça iyi bir hafızası vardı, çünkü yirmi üç senelik ömründe, onu dolduracak pek az şey olmuştu ve bazı ezoterik konularda epey uzmanlaşmıştı.

“Her gün yeni bir şey oluyor gibi,” dedi Newt dikdörtgen kupürleri karıştırarak. “Nükleer güç tesislerinde tuhaflıklar var ama kimse ne olduğunu bilmiyor. Ve bazı insanlar Kayıp Atlantis Kıtası'nın denizden çıktığını iddia ediyor.” Bunları söylerken, başarılarından gurur duyuyormuş gibi bir hali vardı.

Shadwell çakısıyla konsantre süt kutusunu deldi. O sırada uzaktan gelen telefon sesine ikisi de aldırmadı. Bütün telefonlar Madam Tracy'yeydi, ki bazıları kesinlikle erkeklere hitap etmiyordu; Newt ilk gün telefona bakmış, soruyu dikkatle dinleyip, “Aslında Mark and Spencer'dan Pamuklu Slip Don,” demişti, bunun üzerine karşıdaki kişi telefonu yüzüne kapamıştı.

Shadwell konsantre sütü kutusundan emdi. “Ah, bunlar adam gibin doğaüstü olaylar değil ki,” dedi. “Cadılar öyle şeyler yapmaz. Malum, onlar daha çok bir şeyleri batırmaya bayılırlar.”

Newt ağzını birkaç kez açıp kapadı.

“Cadılığa karşı mücadelemizde güçlü olcaksak, böyle şeylerle dikkatimizin dağılmasına izin vermek olmaz,” diye devam etti Shadwell. “Daha cadı işi şeyler bulamadın mı?”

“Ama Atlantis'i korumak için Amerikan askerleri adaya indi,” diye inledi Newt. “Var olmayan bir kıta...”

“Üzerinde cadı var mıymış?” dedi Shadwell ilk defa bir parça ilgi göstererek.

“Yazmıyor,” dedi Newt.

“Aah, o zaman yalnızca politika ve coğrafya meselesi,” dedi Shadwell aldırmazca.

Madam Tracy kapıdan başını uzatıp, “Huu-huu, Bay Shadwell,” dedi ve Newt'a da cana yakın bir biçimde el salladı. “Telefon sana. Merhaba Bay Newton.”

“Defol git seni orrospu,” dedi Shadwell pat diye.

“Pek de kibardır,” dedi Madam Tracy onu umursamadan. “Pazar günü için de hepimize bir parça karaciğer alacağım.”

“Şeytan ilen yemek yerim daha iyi, pis karı.”

“Geçen hafta verdiğim tabakları getirirsen çok sevinirim tatlım,” dedi Madam Tracy ve on santimlik topukları üzerinde sallana sallana dairesine, telefon hangi işini kesintiye uğratmışsa o işin

başına döndü.

Shadwell homurdana homurdana telefona giderken Newton ümitsizlik içinde gazete kupürlerine baktı. Stonehenge'deki taşların, manyetik alandaki demir tozları gibi yer değiştirdiğine dair bir haber vardı.

Telefondaki konuşmaları belli belirsiz duyabiliyordu.

“Kim? Aa. He. He. Deme? Ne tür bi şey? He. Aynen öyle beyim. Nerdeymiş bu mekân?..”

Ama gizemli bir biçimde hareket eden taşlar da Shadwell'in ilgi alanına girmiyordu.

“Tamam, tamam,” diye temin etti Shadwell telefondaki kişiyi. “Heman ilgileniyoruz. En iyi ekibimi yollayacağım. Her an hayırlı haberler gönderebilirim, hiç kuşkun olmasın. İyi günler beyim. Senide Tanrı korusun.” Çengeline asılan ahizenin çınlaması duyuldu, ardından da Shadwell'in, artık mecazi olarak kendini savunmak üzere çömelmemiş olan sesi, “Sevgili oğlummuş! Seni Güneyli nonoş!”^[48] dedi.

Ayak sürüyerek odaya döndüğünde, Newt'a sanki onun neden orada olduğunu unutmuş gibi baktı.

“Sen ne geveliyodun?” dedi.

“Bunca doğaüstü olay...” diye başladı Newt.

“Evet.” Shadwell boş süt kutusunu dalgın dalgın dişlerine vurarak uzaklara bakmaya devam etti.

“Şey, küçük bir köy var. Son birkaç senedir havalarda tuhaflık varmış,” diye devam etti Newt çaresizlik içinde.

“Ne? Kurbağa falan mı yağyomuş?” dedi Shadwell biraz neşelenerek.

“Hayır. Yalnızca senenin bu zamanına göre havalar son derece normalmiş.”

“Sen buna doğaüstü mü diyosun?” dedi Shadwell. “Ben öyle doğaüstü olaylar gördüm ki, saçlarını kıpkıvırcık ederdi delikanlı.” Yine kutuyu dişlerine vurmaya başladı.

“En son ne zaman senenin belli bir zamanına göre havaların normal olduğunu gördün?” dedi Newt hafiften sinirli bir sesle. “Senenin belli bir zamanına göre havaların normal olması hiç de normal değildir Çavuş. Noel'de kar yağmış. En son ne zaman Noel'de kar yağdığını gördün? Ve uzun, sıcak ağustosları? Her sene mi? Ya serin güzleri? Çocukken düşlediğin türden havaları? Beş Kasım'da asla yağmur yağmamasını ve Noel Arifesi'nde her zaman-kar yağmasını?”

Shadwell'in gözleri daldı. Konsantre süt kutusunu dudaklarına götürürken duraksadı.

“Ben çocukken asla düş kurmazdım,” dedi sessizce.

Newt çok derin ve sevimsiz bir çukura doğru kaydığını fark edince zihninde geri geri gitti.

“Ama bu çok tuhaf,” dedi. “Bir meteoroloji uzmanı ortalamalardan, normlardan, mikro-iklimlerden falan bahsediyor haberde.”

“O ne demek?” dedi Shadwell.

“Nedenini bilmiyor demek,” dedi Newt, ne de olsa iş dünyasında geçirdiği seneler içinde birkaç şey kapmıştı. Yan yan Çavuş'a baktı.

“Cadılar havaları etkileme yetenekleriyle ünlüdürler,” dedi. “Keşiş dergisinde görmüştüm.”

Ah Tanrım, diye düşündü Newt, ya da bir başka uygun varlık, ne olur bu kül tablasından farksız odada gazete keserek bir akşam daha geçirmeyeyim. Ne olur temiz havaya çıkayım. Almanya'da su kayağı yapmanın CAO dengi her neyse, ne olur onu yapayım.

“Yalnızca altmış kilometre uzakta,” dedi çekinerek. “Yarın bir uğrayayım diyordum. Kolaçan etmek için, anlarsın ya. Benzini ben öderim.”

Shadwell düşünceli düşünceli üst dudağını sildi.

“Şu köy,” dedi, “adı Tadfield olamaz, değil mi?”

“Evet, öyle Bay Shadwell,” dedi Newt. “Nereden bildin?”

“Güneyliler şimdi ne oyunlar çeviriyor acep?” dedi Shadwell kendi kendine. Ardından da, “Eeeee,” dedi sesli olarak, “neden olmasın?”

“Kim oyun çeviriyor Çavuş?” dedi Newt.

Shadwell onu duymazdan geldi. “Evet. Bir zararı dokunmaz herhal. Benzin paramı ödeyeceğini mi söyledin?”

Newt başını salladı.

“O zaman yola çıkmazdan evvel, sabah dokuzda buraya gel.”

“Ne için?”

“Fazilet zırhın için.”

NEWT ÇIKTIKTAN SONRA telefon yine çaldı. Bu sefer arayan Crowley’ydi ve Aziraphale ile hemen hemen aynı talimatları verdi. Madam Tracy sevinçle arkasında dikilirken, Shadwell sırf âdet yerini bulsun diye talimatları yeniden not aldı.

“Bir günde iki telefon Bay Shadwell,” dedi kadın. “Küçük ordunuz uygun adım yürüyor olmalı!”

“Eeeh, yürü git, vebalı kevaşe,” diye mırıldandı Shadwell ve kapıyı çarptı. Tadfield, diye düşündü. Of, n’apalım. Parayı zamanında ödedikleri sürece...

Cadı Avcısı Ordusu ne Aziraphale ne de Crowley tarafından yönetiliyordu, ama ikisi de onu takdir ediyorlardı, ya da en azından üstlerinin takdir edeceğini biliyorlardı. Ordunun Aziraphale’in araçlar listesinde bulunmasının sebebi onun, eh, *Cadı Avcısı Ordusu* olmasıydı ve tıpkı ABD’nin kendine anti- komünist diyen herkesi desteklediği gibi, onların da kendine *Cadı Avcısı* diyen herkesi desteklemesi gerekirdi. Ordunun Crowley’nin listesinde bulunma sebebiyse biraz daha incelikliydi: Shadwell gibi insanların Cehennem’e bir zararları yoktu. Hattâ tam tersi olduğu düşünülüyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, *Cadı Avcısı Ordusu*’nu Shadwell de yönetmiyordu. Shadwell’in maaş defterlerine göre, ordunun başında olan isim *Cadı Avcısı General Smith*’ti. Onun altında *Cadı Avcısı Albaylar Green ve Jones*, *Cadı Avcısı Binbaşılar Jackson, Robinson ve Smith* (bir başka Smith) vardı. Sonra, *Cadı Avcısı Binbaşılar Tencere, Konserve, Süt ve Dolap* geliyordu, çünkü Shadwell’in kısıtlı hayal gücü bu noktada teklemeye başlamıştı. Ve *Cadı Avcısı Yüzbaşılar Smith, Smith, Smith, Smythe ve Denden*. Ayrıca beş yüz *Cadı Avcısı Er, Onbaşı ve Çavuş*. Çoğunun adı Smith’ti, ama bunun önemi yoktu, çünkü ne Crowley ne de Aziraphale listeyi oraya kadar okumaya zahmet etmiş, sadece parayı ödemekle yetinmişlerdi.

Ne de olsa, iki tarafın ödediği paranın toplamı senede yalnızca 60 pound ediyordu.

Shadwell bunu asla bir suç olarak görmüyordu. Askerlik kutsal bir görevdi ve insan elinden geleni yapmalıydı. Hem çeyreklikler eskisi kadar bol gelmiyordu.

CUMARTESI

DÜNYANIN SON GÜNÜNDE, cumartesi sabahının erken saatlerinde gökyüzü kandan da kırmızıydı.

Uluslararası Ekspres kuryesi saatte elli beşle dikkatli bir şekilde köşeyi döndü, vitesi ikiye düşürdü ve çimenliğin kenarına park etti.

Köşeyi saatte yüz otuzla döndükten sonra üstüne üstüne gelen bir kamyonun yolundan çekilmek için minibüsten inip hemen hendeğe attı kendini.

Ayağa kalktı, gözlüklerini yerden alıp taktı, paketle not defterini aldı, üniformasındaki çimen ve çamuru silkeledi ve sanki sonradan aklına gelmiş gibi, uzaklaşmakta olan kamyonu yumruk salladı.

“Şu kahrolası kamyonlara izin vermemeleri gerek, diğer araçlara hiç saygıları yok, hep derim, hep derim, araban olmasa sen de yalnızca bir yayasın, unutma evlat...”

Çimenlikten aşağı indi, alçak bir çiti aştıktan sonra kendini Uck ırmağının kenarında buldu.

Uluslararası Ekspres kuryesi elinde paketle ırmak kıyısı boyunca yürüdü.

Biraz daha aşağıda, beyazlara bürünmüş bir genç adam oturuyordu. Görünürde başkası yoktu. Saçları beyaz, derisiyse tebeşir kadar soluk olan genç sanki manzarayı hayranlıkla seyreder gibi oturmuş, ırmağın iki yanına bakıyordu. Victoria dönemi romantik şairlerinin ince hastalıktan ölmeden ya da uyuşturucu alışkanlığı ciddi ciddi etkisini göstermeye başlamadan önceki hallerini andırıyordu.

Uluslararası Ekspres buna bir türlü anlam veremiyordu. Eskiden, ki aslında o kadar da eski sayılmazdı, burada kıyı boyunca on adımda bir balıkçılarla, oynayan çocuklarla karşılaşır; ırmağın sesini dinleyen, el ele tutuşan ve Sussex günbatımında kumrular gibi sevişen çiftleri görürdünüz. Kendisi de evlenmeden önce burada karısı Maud’la aynısını yapmıştı.

Zaman değişiyor, diye düşündü kurye.

Şimdilerde, genişlikleri yer yer metreleri bulan kahverengi-beyaz köpükten heykeller ve tortulaşmış atıklar sakın sakın ırmak aşağı süzülüyordu. Suyun yüzeyinin görüldüğü yerlerde birkaç molekül kalınlığında petrokimyasal parıltılarla kaplıydı.

Kuzey Atlantik üzerinde yaptıkları uzun ve yorucu uçuşun ardından bir kez daha İngiltere’ye dönebildiklerine minnettar olan iki kaz kanat çırparak rengarenk suya indi ve geride iz bırakmamacasına battılar.

Ne tuhaf bir dünya, diye düşündü kurye. Bir zamanlar buraların en güzel ırmağı olan Uck şimdi muhteşem bir sanayi lağımına dönüşmüştü; öyle ki, kuğular dibe batıyor, balıklar yüzeye çıkıyordu.

Eh, ilerleme dediğin böyle bir şeydi işte, ilerleme durdurulamazdı.

Beyazlı adamın yanına gelmişti.

“Affedersiniz bayım. Adınız Beyaz mı?”

Beyazlı adam hiçbir şey söylemeden başını sallayıp ırmağa bakmaya devam etti. Etkileyici bir çamur ve köpük adası önünden geçerken gözlerini ondan ayırmadı.

“Ne güzel,” diye fısıldadı. “Ne kadar harika.”

Kurye bir an nutkunun tutulduğunu hissetti, ama sonra otomatik sistemleri devreye girdi. “Ne tuhaf bir dünya, değil mi, kesinlikle tuhaf, demek istediğim, paket teslim ederek dünyayı dolaştım ve şimdi buradayım, tabiri caizse kendi memleketim- deyim, demek istediğim, ben burada doğup büyüdüm bayım ve Akdeniz’e gittim, Des O’Moines’a gittim, orası Amerika’da bayım, ve şimdi buradayım, buyrun paketiniz efendim.”

Beyaz paketi alıp not defterine paketi teslim aldığını gösteren imzayı attı. O bunu yaparken kalem

akmaya başladı ve imza daha atılırken bulaştı. Uzun bir sözcüktü ve K ile başlıyordu, sonra bir leke vardı, sonra da —*lilik* olabilecek bir şeyle bitiyordu.

“Teşekkür ederim bayım,” dedi kurye.

Suya bakmamaya çalışarak ırmak boyunca, minibüsünü park ettiği kalabalık yola doğru yürüdü.

Arkasında bıraktığı beyazlı adam paketi açtı. İçinde bir taç vardı -beyaz metalden yapılmış, elmaslarla bezenmiş bir taç. Birkaç saniye boyunca taca memnuniyetle baktıktan sonra taktı. Taç yükselen güneşin ışığıyla parladı. Derken, parmaklarının dokunduğu yerde başlayan karartı tacın gümüş yüzeyine yayılarak tamamını kapladı.

Beyaz ayağa kalktı. Hava kirliliği hakkında söylenebilecek bir şey varsa o da muhteşem gündoğumu manzaralarıyla karşılaşabileceğinizdir, ki işte o anda gökyüzü ateşe verilmiş gibi görünüyordu.

Hem yanlışlıkla atılan bir kibrit ırmağı da tutuşturabilirdi, ama heyhat, şimdilik buna zaman yoktu. Dörtlü'nün ne vakit, nerede buluşacağı içine doğmuştu ve bu akşam orada olmak istiyorsa elini çabuk tutması gerekiyordu.

Belki *gerçekten* gökyüzünü ateşe veririz, diye düşündü ve adeta fark edilmez bir biçimde oradan ayrıldı.

Vakit yaklaşıyordu.

Kurye minibüsünü çift yönlü yolun kenarındaki çimenlikte bırakmıştı. Sürücü tarafına yürüdü (dikkatle, çünkü arabalar ve kamyonlar köşeyi aşın hızlı dönmekte ısrar ediyordu), açık pencereden içeri uzanıp konsolun üzerindeki teslimat listesini aldı.

Tek bir teslimat kalmıştı.

Teslim fişindeki talimatları dikkatle okudu.

Adrese ve mesaja bir kez daha baktı. Adres iki sözcükten ibaretti: Her yer.

Ardından, akıtan kalemiyle karısı Maud'a kısa bir not yazdı: Seni seviyorum.

Sonra fişi konsolun üzerine bırakıp bir sola bir sağa ve tekrar sola baktıktan sonra kararlı bir şekilde yoluna devam etti. Tam yolu yarılacağı sırada, kafein, küçük beyaz haplar ve nakliyat talimatnameleriyle kafayı yemiş sürücüsüyle kocaman bir Alman kamyonu köşeyi döndü.

Kurye kamyonun uzaklaşmasını izledi.

Hassiktir, az kalsın ezilecektim, diye düşündü.

Sonra hendeğe baktı.

Ah, dedi içinden.

EVET, diye onayladı bir ses sol omzunun arkasından, ya da en azından sol omzunun anısının arkasından.

Kurye dönüp bakınca gördü. Başta ne diyeceğini bilemedi, söyleyecek hiçbir şey bulamadı, derken iş hayatı boyunca edindiği alışkanlıklar kontrolü ele aldı ve, “Size bir mesaj var bayım,” dedi.

BANA MI?

“Evet, bayım.” Keşke boğazım olsaydı, diye geçirdi içinden. Olsa, yutkunabilirdi çünkü. “Korkarım paket yok, Bay... 11, bayım. Sadece bir mesaj.”

TESLİM ET ÖYLEYSE.

“Şöyle diyor bayım. Öhöm. Gel ve gör. ¹⁴⁹¹,”

SONUNDA. Müşteri sıırıyordu, ama diğer yandan, yüzünün şekli düşünülünce, aksi de imkânsızdı zaten.

TEŞEKKÜR EDERİM, dedi. GÖREVİNE SADAKATİN TAKDİRE DEĞER.

“Efendim?” Merhum kurye gri bir sisin içinde aşağı yuvarlanırken, göz ya da uzak yıldızlar olabilecek iki mavi benekten başka bir şey gör emiyordu.

BUNU ÖLMEK OLARAK DÜŞÜNME, dedi Ölüm, YALNIZCA TRAFİĞE YAKALANMAMAK İÇİN ERKENDEN YOLA ÇIKMAK OLARAK DÜŞÜN.

Kurye son birkaç saniyesinde yeni yol arkadaşının espri yapıp yapmadığını merak etti ve yapmadığına karar verdi; ardından hiçlik geldi.

SABAH SABAH KIRMIZI GÖKYÜZÜ. YAĞMUR YAĞACAKTI.

Evet.

CADI AVCISI ÇAVUŞ Shadwell başını yana eğerek geri durdu. “Tamam o zaman,” dedi. “Hazırsın. Her bi şeyi aldın mı?”

“Evet efendim.”

“Keşif sarkacı?”

“Keşif sarkacı, evet.”

“Parmak kıskacı?”

Newt yutkunup bir cebini okşadı.

“Parmak kıskacı,” dedi.

“Ateş-başlatan?”

“Gerçekten de Çavuş, ben bunun hiç...”

“Ateş-başlatan?”

“Ateş-başlatan,”¹⁵⁰ dedi Newt hüzünle. “Ve kibrit.”

“Çan, kitap, mum?”

Newt bir başka cebi okşadı. Cepte muhabbet kuşlarını çıldırtan türden küçük bir çan, pembe bir doğum günü pastası mumu ve *Küçük E İler için Dualar* adında minik bir kitabın olduğu kesekâğıdı vardı. Shadwell, asıl hedef cadılar olsa da, iyi bir Cadı Avcısı'nın kaşla göz arasında şeytan çıkarma ayini yapma şansını asla pas geçmemesi ve dolayısıyla sahada lazım olabilecek araçların her zaman yanında bulunması gerektiği konusunda ısrar etmişti.

“Çan, kitap ve mum,” dedi Newt.

“İğne?”

“İğne.”

“Afferin evlat, iğneni aman ha unutma. Işık cephaneliğinin süngüsü o.”

Shadwell geriledi. Newt yaşlı adamın gözlerinin buğulandığını fark ederek şaşırıldı.

“Keşke ben de seninle gelebileydim,” dedi. “Elbette, büyük bi şey olmayacak, ama yine de dışarı çıkıp dolaşmak güzel olurdu be. Zor bir hayat bu malum, ıslak dikenli çalıkların arasında yatıp onların şeytani danslarını gözetlemek falan. İnsanın kemiklerine çok fena işliyo.”

Sırtını dikleştirip bir selam çaktı.

“Git bakalım Er Pulsifer. ihtişam orduları senle yürüsün.”

Newt arabasına binip gittikten sonra Shadwell'in aklına bir şey geldi, daha önce hiç yapma şansı

bulamadığı bir şey. Şimdi ona lazım olan şey bir iğneydi. Cadılar üzerinde kullanılacak askeri model bir iğne değil. Haritalara sapladığınız türden, sıradan bir iğne.

Harita duvardaydı. Eskiydi. Milton Keynes'i göstermiyordu. Harlow da yoktu. Manchester ve Birmingham'ı zar zor gösteriyordu. Üç yüz sene boyunca ordunun karargah haritası olarak görev yapmıştı. Üzerinde daha çok Yorkshire ve Lancashire'da yoğunlaşmış birkaç iğne duruyordu, Essex'te de çoğu paslanmış birkaç tane iğne vardı. Diğer yerlerdeyse, uzun zaman önce yaşamış Cadı Avcıların uzak görevlerini işaret eden kahverengi çalılardan ibarettiler.

Shadwell kül tablasındaki döküntülerin arasında bir iğne buldu. Üzerine hohladı, ovalayarak parlattı, gözlerini kısarak haritada Tadfield'ı aradı ve iğneyi zafer kazanmışçasına sapladı.

İğne parlıyordu.

Shadwell bir adım geri çekilip selam çaktı. Gözlerinde yaşlar vardı.

Sonra sertçe döndü ve camlı dolaba selam verdi. Eskiydi, yıpranmıştı, camı kırılmıştı, ama bir açıdan Cadı Avcısı Ordusu oydu. Alay gümüşleri (taburlar arası Golf Kupası; heyhat, yetmiş senedir düzenlenmemişti); Cadı Avcısı Albay Kanlı-Canlı- Hiçbir- Şey-Yemeyecek-Kehanette - Bulunmayacak-Falcılık- Yapmayacaksınız Dalrymple'in namludan dolma, patentli eski tüfeği; yabancı diyarlarda bol bol gezen Cadı Avcısı Kumandan Başçavuş Horace 'Onlar Seni Yakalamadan Sen Onları Yakala' Narker'in bağışladığı cevize benzeyen büzülmüş kafatası koleksiyonu oradaydı; o dolap anılarla doluydu.

Shadwell gürültüyle kol yenine sümkürdü.

Ardından kahvaltı niyetine bir kutu konsantre süt açtı.

İHTİŞAM ÖRDULARI Newt'la birlikte yürümüş olsaydı, bazı parçaları dağılıp giderdi, zira Newt ve Shadwell dışında hepsi uzun zaman önce ölmüştü.

Shadwell'i (Newt adamın ilk adını hiç öğrenememişti) yalnız bir deli olarak düşünmek hataydı.

Sadece diğerlerinin hepsi ölmüştü, hem de yüzlerce sene önce. Eskiden Ordu, şimdilerde Shadwell'in yaratıcı bir biçimde tuttuğu defterde görüldüğü kadar büyüktü. Newt Cadı Avcısı Ordusu'nun neredeyse dünyevi emsali kadar eski ve kanlı bir tarihi olduğunu öğrendiğinde şaşırılmıştı.

Cadı bulma ücretlerini en son Oliver Cromwell belirlemiş, ama sonrasında herhangi bir güncelleme yapılmamıştı. Subaylar bir kron alıyordu, General ise bir poundluk altın. Yalnızca huzur hakkıydı bu elbette, çünkü cadı başına dokuz peni alır ve sahip olduğu mallar arasından ilk seçimi yapma hakkını elde ederdimiz.

İnanın ya da inanmayın, dokuz penilerle geçinmeniz gerekiyordu. Bu yüzden, Cennet ve Cehennem'in maaş çizelgelerine girmeden önce Shadwell epey geçim sıkıntısı çekmişti.

Newt'in maaşı senede bir eski şilindi. [4511](#)

Bunun karşılığında, üzerinde her daim 'çakmak taşı, çakmaklı tüfek, ateş kutusu, kibrit kutusu ya da çakar kibritler' taşınması gerekiyordu, ama Shadwell Ronson marka çakmağın yeterli olduğunu söylemişti. Shadwell sigara çakmağının icadını, piyadelerin tekrarlı atış yapabilen tüfeklerin icadını karşıladığı gibi karşılamıştı.

Newt'in bakış açısına göre, Britanya Tarih Birliği üyesi olmak ve her sene Amerikan İç Savaşı'nı tekrar yaşamak gibi bir şeydi bu. Hafta sonu iyi zaman geçirmenizi sağlıyordu ve Batı uygarlığının bugünkü haline gelmesini sağlayan eski güzel gelenekleri diri tuttuğunuz anlamına geliyordu.

KARARGAHTAN ÇIKTIKTAN bir saat sonra, Newt arabayı bir mola yerine çekti ve yolcu koltuğundaki

kutuyu karıştırdı.

Ardından, pencere kolu uzun zaman önce düştüğünden, bir kerpetenle arabanın penceresini açtı.

Bir an sonra ateş-başlatan kutusu uçarak çalıların üzerinden geçti. Peşinden de parmak kıskacı.

Malzemelerin geri kalanını atıp atmamayı düşündü, ama sonra onları kutuya geri koydu, iğne, özel Cadı Avcısı Ordusu iğnesiydi. Ucunda, kadınların şapka iğnelerindekine benzer, güzel bir abanoz topuz vardı.

Newt onun ne işe yaradığını biliyordu. Bol bol okuma yapmıştı. Shadwell ilk tanıştıklarında ona bir sürü broşür vermişti, ama Ordu aynı zamanda muhtelif kitaplar ve belgeler de toplamıştı. Newt, pazara çıkarılacak olsalar, onların bir servet edeceğini tahmin ediyordu.

İğne, şüphelilere saplamak içindi: Bedenlerinde hiç his olmayan bir yer varsa, cadılıkları ispatlanmış oluyordu. Bu kadar. Bazı sahtekar Cadı Avcıları ucu içine girebilen özel iğneler kullanmıştı, ama bu iğne saf, sağlam çeliktendi, iğneyi atarsa bir daha Shadwell'in yüzüne bakamazdı. Dahası, kötü şans da üstüne çekerdi muhtemelen.

Motoru çalıştırdı ve yolculuğuna devam etti.

Newt'in arabası Wasabi'ydi. Bir gün birilerinin neden bu adı seçtiğini sorması umuduyla, arabasına Dick Turpin diyordu.

Japonların Batı'nın her şeyini kopya eden şeytani robotlardan, Batı'ya toz attıran becerikli ve sinsi mühendislere dönüştüğü günü belirlemek için çok titiz bir tarihçi olmak gerekirdi, işte Wasabi o karmaşık günde tasarlanmıştı ve çoğu Batılı arabanın geleneksel kusurlarını, bir dolu yaratıcı felaketle birleştiriyordu -Honda ve Toyota gibi şirketler bugünkü durumlarına ancak o felaketleri nasıl gidereceklerini keşfettikten sonra gelmişlerdi.

Newt yollarda başka Wasabi'yle karşılaşmamıştı. Seneler boyunca, kendisi de inanmadığı halde, onların da aynısını alacağı umuduyla -çünkü acılar paylaşılarak büyür- arkadaşlarına arabasının ne kadar ekonomik, ne kadar verimli olduğunu anlatmıştı.

Onun 823cc motorunu, üç vitesli olmasını, tehlikeli durumlarda -mesela düz, kuru yolda, saatte yetmişle giderken, kocaman bir balon önünüzü kapadığı için az kalsın kaza yapmak- şişen hava yastığı gibi güvenlik araçlarını boşuna anlatmıştı. Kore malı radyoyu da epey şişirmişti, Radyo Pyongyang'ı çok iyi çekiyordu ve siz emniyet kemerinizi takmışken bile, takmadığınız için sizi uyaran bir elektronik sesi vardı; ses, İngilizce bilmeyen, ama Japonca da anlamayan biri tarafından programlanmıştı. Son model teknoloji, diyordu Newt.

Bu örnekteki son model teknoloji, çömlekçilik teknolojisi olmalıydı.

Arkadaşları başlarını sallayarak onaylıyorlar ve Wasabi satın almakla yürümek arasında seçim yapmaları gerekse, bir çift ayakkabıya yatırım yapmaya karar veriyorlardı; zaten aynı hesaba geliyordu, çünkü Wasabi'nin bu kadar az yakıt tüketmesinin sebebi, krank milleri ve benzeri parçalar Japonya, Nigirizushi'deki hayatta kalan tek Wasabi acentesinden postayla gelirken, zamanının büyük kısmını garajlarda bekleyerek geçirmesiydi.

Çoğu insanın araba sürerken daldığı o zenvari transtayken, Newt iğneyi tam olarak nasıl kullandıklarını merak etti. "İğnem var ve kullanmaktan korkmuyorum" mu diyorlardı? *İğnemle Yolculuk... İğnefırlatan... Alim İğneli Adam... Navaro'nun İğneleri...*

Cadı avıyla geçen yüzyıllar içinde sınanan otuz dokuz bin kadının yirmi dokuz bininin 'of dediğini, içine kaçabilen iğneler yüzünden dokuz bin dokuz yüz doksan dokuzunun hiçbir şey hissetmediğini, bir cadının ise iğnenin mucizevi bir biçimde bacağındaki arteriti iyileştirdiğini iddia ettiğini bilmek Newt'in ilgisini çekebilirdi.

O cadının adı Agnes Çatlak'tı.

Ve Cadı Avcısı Ordusu'nun en büyük yenilgisiydi.

DAKİK VE KATI KEHANETLERİN ilk maddelerinden biri, Agnes Çatlak'ın ölümü hakkındaydı.

İngilizler genellikle kaba ve üşengeç bir millet olduklarından, kadın yakmaya Avrupa'nın diğer ulusları kadar meraklı değillerdi. Almanya'da titiz Toton disipliniyle, düzenli olarak koca koca ateşler yakılıyordu. Tarih boyunca en büyük düşmanları İskoçlarla bitmek tükenmek bilmez savaşlar yapmış dindar İskoçlar bile, uzun kış gecelerinde zaman öldürmek için birkaç tane yakmıştı. Ama İngilizler asla fazla hevesli olmamıştı.

Bunun bir sebebi Agnes Çatlak'ın ölüm şekli olabilirdi, çünkü İngiltere'de cadı avcılığı çılgınlığını bitiren bu olaydı. Kadının insanları tedavi ederek ve zekiliği elden bırakmadan ortalıklarda dolaşması karşısında galeyana gelen gürültücü güruh bir nisan akşamı kapısına dayanmış ve onu sırtında ceketiyle kendilerini beklerken bulmuştu.

“Nerde kaldınız,” demişti Agnes onlara. “On dakika evvel duduşmuş olmam lazım gelirdi.”

Sonra kalkmış, aniden sessizleşen kalabalığın içinden yavaşça aksayarak geçmiş, köy çayırındaki telaşla yığılmış odunlara gitmişti. Efsaneye göre yalpalaya yalpalaya odun yığınına tırmanmış, sırtını kazığa verip kollarını arkada birleştirmişti.

Hayretler içindeki cadı avcısına, “Aman ha, iyi bağlayasın,” demiş ve köylüler kıyın kıyın ateşe yaklaşırken, meşalelerin ışığında güzel yüzünü kaldırıp, “Yamacıma toplanasınıza köylüler,” diye eklemişti. “Öyle yamacıma gelesiniz ki od hepiciğinizi yakı yakıversin, zira İngiltere'nin son hakiki cadısının nassı can verdiğine şahid olasınız istiyorum. Cadıyım ben, öyle ithaam edildim, amma velakin hakiki cürümüm nedir bihaberim. O vakit, vefâdım cümle âleme ibret olsun. Toplanın dedim size, *ve kafasının basmadığı işlere burnunu burnunu sokuverenlerin kaderini pür dikkat seyreyleyin.*

Sonra gülümseyip köyün üzerindeki gökyüzüne bakmış ve şöyle demişti: “Sen de seyreyle, zıvanadan çıkmış koca ahmak.”

Bu tuhaf küfürden sonra hiçbir şey söylememiş, ağzını tıkamalarına izin vermiş ve kuru odunlar tutuşturulurken azametle dikilmişti.

Kalabalık onun dediğini yapıp yaklaşmıştı. Bir iki kişi, şimdi düşününce, doğru şeyi mi yaptıklarından o kadar emin olamıyordu.

Otuz saniye geçmeden, ta Halifax'tan bile görülmüş bir patlama çayırı havaya uçurup vadideki tüm canlıları biçmişti.

Sonraları, patlamayı Tanrı'nın mı, yoksa Şeytan'ın mı gönderdiği uzun uzun tartışılmıştı. Gelgelelim Agnes Çatlak'ın kulübesinde bulunan bir not, hangi ilahi ya da şeytani müdahalenin sonucunda olmuşsa, Agnes'in öngöründe bulunup iç eteklerine doldurduğu kırk kilo barut tozu ve yirmi kilo inşaat çivisinin de epey yardımı dokunduğunu göstermişti.

Agnes mutfak masasına, süt aboneliğini iptal eden nota ek olarak, bir kutu ve bir kitap bırakmıştı. Kutuyla ne yapılması gerektiği konusunda ayrıntılı talimatlar vardı. Kitaba ne yapılması gerektiği konusundaki talimatlar da ayrıntılıydı; kitap, Agnes'in oğlu John Araç'a gönderilecekti.

Onu bulan insanlar -patlamanın uyandırdığı komşu köydeki insanlar- talimatları göz ardı etmeyi ve kulübeyi içindekilerle birlikte yakmayı düşünmüşlerdi, ama sonra çevrelerinde parıldayan ateşleri ve iğnelerle delik deşik olmuş enkazı görünce bundan vazgeçmişlerdi. Dahası, Agnes'in notu emirlerini yerine getirmeyenlere ne olacağı hakkında can yakan ayrıntılı öngörüler içeriyordu.

Agnes Çatlak'ı yakan Cadı Avcısı Binbaşı'nın şapkasını üç kilometre uzaktaki bir ağaçta bulmuşlardı.

Şapkanın içindeki geniş banda iplikle adamın adı işlenmişti: Zina-Etmeyeceksin Pulsifer. İngiltere'nin en çalışkan Cadı Avcısı'ydı ve soyunun hayattaki son temsilcisinin, kendisi farkında olmasa da, Agnes Çatlak'ın soyunun hayattaki son temsilcisine doğru gittiğini bilse memnun olurdu.

Kendi soyundan gelen adamın Agnes'in soyundan gelen kadınla karşılaştığında neler yaşanacağını bilse mezarında ters dönerdi, tabii eğer bir mezarı olsaydı.

AMA NEWT'İN İLK ÖNCE UFO hakkında bir şey yapması gerekiyordu.

Haritayı direksiyonun üzerine sermiş, Aşağı Tadfield dönüşünü bulmaya çalıştığı sırada, bir uçan daire yola düşünce sıkı bir fren yapmak zorunda kalmıştı.

Tıpkı çizgi filmlerdeki UFO'lara benziyordu gördüğü şey.

Newt haritasının üzerinden bakarken, UFO'nun kapısı tıslayarak iki yana açıldı ve yola parlak bir rampa indi. O anda gemiden dışarı akın eden parlak mavi ışığın içinde üç uzaylının silueti belirdi. Uzaylılar rampadan aşağı yürüdü. Daha doğrusu ikisi yürüdü; biberliğe benzeyen üçüncüsü ise rampa boyunca kayıp popo üstü yere düştü.

Diğer ikisi onun çılgınca biplemeşini duymazdan gelerek, tüm kültürlerde ortak olan, kafalarının içinde suçlama listesini hazırlayarak yaklaşan polis memuru tavrıyla, yavaşça arabaya yaklaştılar. Alüminyum folyoya bürünmüş sarı kurbağaya benzeyen en uzun boylu uzaylı, Newt'm penceresini tıkladı. Newt pencereyi indirdi. Uzaylı, Newt'in Havalı Luke gözlüğü dediği türden aynalı gözlük takmıştı.

“Günaydın, hanımefendi, beyefendi, ya da cinsiyetsiz kişi,” dedi uzaylı. “Bu sizin gezegeniniz mi?”

Güdük ve yeşil olan diğer uzaylı yol kenarındaki ağaçlıklara girdi. Newt göz ucuyla onun bir ağaca tekme attığını, sonra bir yaprağı kemerindeki karmaşık bir aletten geçirdiğini gördü. Yaratık pek memnun kalmışa benzemiyordu.

“Şey, evet. Sanırım öyle,” dedi.

Kurbağa düşünceli düşünceli ufka baktı.

“Ne kadar zamandır sizin, bayım?” dedi.

“Şey. Şahsen benim değil. Demek istediğim, bir tür olarak, yarım milyon sene. Galiba.”

Uzaylı, meslektaşısıyla bakıştı. “Asit yağmurlarının birikmesini engellememişsiniz, değil mi bayım?” dedi. “Hidrokarbonları da biraz abartmışsınız sanki?”

“Efendim?”

“Gezegeninizin yansıtma gücünü söyleyebilir misiniz efendim?” dedi kurbağa, ilginç bir şey yapıyormuş gibi ufka bakmaya devam ederek.

“Şey. Hayır.”

“Eh, bu durumda, üzgünüm ama kutupsal buz şapkalarınızın bu sınıftaki bir gezegen için gerekli görülenden daha küçük olduğunu söylemek zorundayım bayım.”

“Eyvah eyvah,” dedi Newt. Bu olayı kime anlatabileceğini merak ediyordu, ama bir yandan da kimsenin kendisine inanmayacağını farkındaydı.

Kurbağa eğilerek yaklaştı. Newt'in daha önce hiç karşılaşmadığı uzaylı ırkların yüz ifadelerinden anladığı kadarıyla, karşısındaki şey endişeli gibiydi.

“Bu seferlik göz ardı edeceğiz bayım.”

Newt birden saçmalamaya başladı. “Ah. Şey. Ben ilgilenirim -şey, ben derken, demek istediğim,

sanırım Antarktika falan her ülkeye ait, ya da öyle bir şey ve...”

“Gerçek şu ki bayım, size bir mesaj iletmemiz istendi.”

“Öylemi?”

“Mesaj şöyle: ‘Size evrensel barış ve kozmik, ahenk falan mesajı getiriyoruz.’ Mesaj sonu,” dedi kurbağa.

“Ah.” Newt bunu kafasında evirip çevirdi. “Ah. Ne büyük bir incelik.”

“Neden size bu mesajı getirdiğimiz konusunda herhangi bir fikriniz var mı bayım?” dedi kurbağa.

Newt neşelendi. “Şey, ıı, sanırım,” diye geveledi, “insan ırkının, u, atomu dizginlemesi düşünülürse ve...”

“Biz de bilmiyoruz bayım.” Kurbağa doğruldu. “Şu doğaüstü olaylardan biriyle alakalı galiba. Eh, biz artık gidelim.” Başını salladı ve tek kelime etmeden sallana sallana uzay gemisine geri döndü.

Newt başını pencereden uzattı.

“Teşekkür ederim!”

Küçük uzaylı arabanın yanından geçerken anlamlı anlamlı Newt’a bakıp, “CO₂ düzeyi yüzde 0.5 artmış,” diye hırıldadı. “Dürtüsel tüketicilik eğiliminin etkisi altında baskın tür haline gelmekle suçlanabileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?”

İki uzaylı düşen arkadaşlarını kaldırıp rampadan yukarı sürüklediler ve kapıyı kapadılar.

Newt, göz alıcı ışık gösterileri olması ihtimaline karşı bir süre bekledi, ama gemi oracıkta durmakla yetindi. Sonunda arabasını yol kenarına sürdü ve geminin çevresinden dolandı. Dikiz aynasından baktığındaysa gemi yoktu.

Bir şeylerin dozunu kaçırıyor olmalıyım, diye geçirdi aklından. Ama neyin?

Ayrıca olanları Shadwell’e bile anlatamam, çünkü muhtemelen uzaylıların memelerini saymadığım için beni azarlar.

“HER NEYSE,” DEDİ ADEM, “cadı olayını çok yanlış anlamışsınız.”

Onlar çetesi tarla çitlerinden birinin kapısının üzerinde oturmuş, Köpek’in inek pisliklerinde yuvarlanmasını izliyorlardı. Küçük melez köpek epey eğleniyor gibiydi.

“Ben cadılar hakkında yazılar okudum,” dedi sesini biraz daha yükselterek. “Aslında baştan beri haklıydılar, bu yüzden Britanya Engizisyonu’yla falan onlara zulüm etmek yanlış.”

“Annem onların erkek egemen sosyal hiyerarşinin ezici adaletsizliklerine karşı mümkün olan tek yolla isyan eden zeki kadınlar olduklarını söyledi,” dedi Pepper.

Pepper’in annesi Norton Teknik Okulu’nda ders veriyordu.¹⁵²¹ “Evet, ama senin annen hep öyle şeyler söylüyo,” dedi Âdem bir süre sonra.

Pepper sevimli sevimli başını salladı. “Bi de, en kötü durumda, yalnızca bereket ilkesinin özgür düşünceli tapınanları olduklarını söyledi.”

“Bekaret ne?” dedi Wensleydale.

“Bilmem. Mayıs direkleriyle ilgili bi şey galiba,” dedi Pepper kararsızca.

“Eh, *ben* onların Şeytan’a tapındıklarını sanıyodum,” dedi Brian sesinde kınama tınısı olmadan. Sonuçta Onlar çetesi, Her *konuda* olduğu gibi, şeytan tapıncı konusunda da açık fikirliydi. “Hem, aptal mayıs direği yerine şeytan olsun, daha iyi.”

“İşte orda yanılıyorsun,” dedi Âdem. “Şeytan diil. Bu başka bi tanrı. Boynuzları var.”

“Şeytan,” dedi Brian.

“Hayır,” dedi Âdem sabırla, “insanlar onları karıştırıyo. Yalnızca boynuzları benziyo. Ona Pan

diyolar. Yarı keçi.”

“Hangi yarısı?” dedi Wensleydale:

Âdem düşündü.

“Alt yarısı,” dedi sonunda. “Bunu bilmemen ne tuhaf. Herkes bilir sanıyodum.”

“Keçilerin alt yarısı yoktur bi kere,” dedi Wensleydale. “Onların ön yarısı ve arka yarısı var. Tıpkı inekler gibi.”

Topuklarıyla kapıyı döverek bir süre daha köpeği izlediler. Hava, düşünmeye mani olacak kadar sıcaktı.

“Keçi bacakları varsa boynuzlarının olmaması lazım. Boynuzlar ön yarıya aittir,” dedi Pepper bir süre sonra.

“Onu ben uydurmadım, taam mı?” dedi Âdem incinmiş gibi. “Ben yalnızca anlatıyorum. Demek ben uydurdum, öyle mi? Bana terslenmeniz gerekmez.”

“Her neyse,” dedi Pepper. “Bu aptal Pat, insanlar onun Şeytan olduğunu sanıyo diye kimsenin başının etini yiyemez. Eğer boynuzları olmasaydı yiyebilirdi. *Elbette* insanlar, aa, bak Şeytan geliyo, diycek.”

Köpek bir tavşan deliğini kazmaya başladı.

İçine dert olan bir şey varmış gibi görünen Âdem derin bir nefes aldı.

“Her şeyi kelimesi kelimesine gerçekmiş gibi almanıza gerek yok,” dedi. “Bugünlerde insanların derdi de bu. Toptan materyalizm. Sizin gibi insanlar yağmur ormanlarını kesiyo ve ozon tabakasında delik açıyo. Sizin gibi insanların toptan materyalizmi yüzünden ozon tabakasında kocaman bi delik var.”

“Ben bi şey yapmadım,” dedi Brian hemen. “Ben hâlâ aptal bi salatalık kasnağının parasını ödüyorum.”

“Dergide vardı,” dedi Âdem. “Bi hamburger yapmak için milyonlarca dönüm yağmur ormanı gerekiyo. Ve bir ton ozon da sızıp gidiyo çünkü...” duraksadı, “insanlar havaya aerosol sıkıyo.”

“Bi de balinalar var,” dedi Wensleydale. “Onları kurtarmamız lazım.”

Âdem boş boş baktı. Teni Kova Burcu Çağı Dergisi’nin eski sayılarında balinalarla ilgili bir şey yoktu. Dergi editörleri, okuyucularının tıpkı nefes aldıklarını ve dik yürüdüklerini varsaydıkları gibi, balinaları kurtarma taraftarı da olduklarını varsaymıştı.

“Balinalar hakkında bi program vardı,” diye açıkladı Wensleydale.

“Onları neden kurtarmamışız ki?” dedi Âdem. Yeterince balina kurtarırsa rozet alacağı gibisinden bir hayale kapılmıştı.

Wensleydale duraksadı ve hafızasını taradı. “Çünkü şarkı söyleyebiliyolar. Bi de büyük beyinleri var. Onlardan geriye pek fazla kalmadı. Zaten onları öldürmemiz gerekmiyo, çünkü yalnızca köpek maması falan olmaya yarıyorlar.”

“Eğer o kadar akıllıysalar,” dedi Brian yavaşça, “denizde ne işleri var?”

“Ah, bilmiyorum,” dedi Âdem düşünceli düşünceli. “Bütün gün yüzüyolar, ağızlarını açıp bi şeyler yiyolar... bana epey akıllıca geldi...”

Acı bir fren sesi ve uzun süren bir çatırtıyla lafi kesildi. Kapıdan inip patikadan yol kavşağına doğru koşular. Uzun fren izinin sonunda küçük bir araba tepetaklak olmuştu.

Yolun biraz daha ilerisinde bir delik vardı. Görünüşe göre, araba deliğe düşmekten kaçınmaya çalışmış gibiydi. Onlar çetesi deliğe bakarken ufak tefek, Asyalılannkine benzeyen bir kafa gözden kayboldu.

Onlar kapıyı açtılar ve baygın Newt'ı dışarı sürüklediler. Âdem'in zihninde, kahramanca kurtarışlardan dolayı alacağı madalyaların görüntüleri uçuşuyordu. Wensleydale'in zihniyse pratik ilk yardım düşünceleriyle doluydu.

“Onu yerinden oynatmamamız lazım,” dedi. “Kırık olabilir. Birini bulmamız gerek.”

Âdem çevresine bakındı. Yolun ilerisindeki ağaçların arasında bir çatı görünüyordu. Yaseminli Kulübe.

Ve Yaseminli Kulübe'de Anathema Araç, bir saat önce hazırladığı sargı bezleri, aspirinler ve muhtelif ilk yardım malzemeleri önünde, masada oturuyordu.

ANATHEMA SAATE BAKIYORDU. Birazdan gelir, diye düşündü.

Ama geldiğinde, hiç de Anathema'nın beklediği gibi biri çıkmadı. Daha doğrusu, umduğu gibi biri çıkmadı.

O uzun boylu, esmer ve yakışıklı birinin geleceğini umuyordu, bundan neredeyse emindi.

Newt uzundu uzun olmasına, ama aynı zamanda yassı ve zayıf görünüyordu. Saçları kesinlikle koyu renkti, gelgelelim modanın epey gerisinde kalmıştı, çünkü ince telli bir siyah tutam halinde tepesinde toplanmıştı. Newt'in suçu değildi bu; daha gençken, etkileyici saç kesimiyle kameraya sırttan birinin fotoğrafı elinde, iki ayda bir köşedeki berber dükkanına gidiyor, fotoğrafı berbere gösterip saçlarının öyle görünmesini istediğini söylüyordu. İşinde usta berber fotoğrafa şöyle bir göz atıp, Newt'm saçlarına her amaca uygun, arkası ve yanları kısa bir model veriyordu. Newt saçını bir sene boyunca o modelde kestirdikten sonra, yüzünün özel saç kesimlerine uygun olmadığına karar vermişti. Newton Pulsifer'in saç kesiminden bekleyebileceği en iyi şey daha kısa saçlardı.

Takım elbise meselesinde de aynısı geçerliydi. Onu hoş, sofistike ve rahat gösterecek giysiler henüz icat edilmemişti. Bugünlerde kendisini yağmura karşı koruyacak ve bozukluklarını taşıyabileceği cepleri olan şeylerle yetinmeyi öğrenmişti.

Üstelik yakışıklı da değildi. Gözlükleri yokken bile.¹⁵³ Anathema'nın onu yatağa yatırmak için ayakkabılarını çıkardığında keşfettiği üzere, tuhaf çoraplar giyiyordu: Çoraplarının teki maviydi ve topuğunda delik vardı; diğeryse griydi ve ayak parmaklarında delik vardı.

Sanırım bu manzara karşısında sıcak, müşfik kadınsı duygular falan hissetmem gerekiyor, diye düşündü Anathema. Ama keşke çoraplarını yıkasaydı.

Eh... uzun boylu, esmer, ama yakışıklı değil. Omuzlarını silkti. Tamam. Üçte iki o kadar kötü değil.

Yataktaki şekil kıpırdanmaya başladı. Alışık olduğu üzere her zaman ileriye bakmakta olan Anathema hayal kırıklığını bastırıp konuştu:

“Şimdi nasıl hissediyorsun?”

Newt gözlerini açtı.

Bir yatak odasında yatıyordu ve yatak odası ona ait değildi. Bunu tavandan anlamıştı. Onun yatak odasının tavanından, bir türlü indirmeye fırsat bulamadığı model uçaklar sarkıyordu.

Bu tavanda ise çatlak sıva vardı. Newt daha önce hiçbir kadının yatak odasına girmemişti, ama hoş kokulara bakınca buranın bir kadına ait olduğunu sezdi. Bir parça talk pudrası, müge çiçeği ve çamaşır makinesinin içinin neye benzediğini unutmamış eski tişörtler gibi kokuyordu.

Başını kaldırmaya çalıştı, fakat acıyla inleyerek yastığa geri yattı. Bu arada yastığın pembe rengi dikkatinden kaçmadı.

“Başını direksiyona çarpmışsın,” dedi onu uyandıran ses. “Ama kırık çıkık yok. Ne oldu?”

Newt yine gözlerini açtı.

“Araba iyi mi?” dedi.

“Öyle görünüyor, içindeki ses, ‘Lütfen emmiyet kemerini bağlayın,’ diye tekrarlayıp duruyor.”

“Gördünüz mü?” dedi Newt görünmez seyircilere. “O günlerde nasıl araba yapılacağını biliyorlardı. O plastik kaporta ezilmiyor bile.”

Anathema’ya bakarak gözlerini kırıştırdı.

“Yolda bir Tibetliye çarpmamak için direksiyonu kırdım,” dedi. “En azından, ben öyle sanıyorum. Deliriyorum galiba.”

Siyah saçlı, kırmızı dudaklı, yeşil gözlü şekil görüş alanından çıktı. Newt onun bir kadın olduğundan hemen hemen emindi. Gözlerini dikip bakmamaya çalıştı. “Delirmişsen bile kimse fark etmeyecektir,” dedi şekil ve gülümsedi. “Biliyor musun, daha önce hiçbir cadı avcısıyla karşılaşmamıştım.”

“Şey...” diye başladı Newt. Kız onun açık cüzdanını kaldırdı.

“İçine bakmak zorunda kaldım,” dedi.

Newt çok utandı, ama pek de sıradışı bir durum sayılmazdı bu. Shadwell ona resmî cadı avcısı kimlik kartı vermişti. Başka şeylere ek olarak, bu kartı gören tüm mübaşirler, hakimler, piskoposlar ve icra memurları onun serbestçe geçmesine izin vermek ve ona talep ettiği kadar çok kuru odun sağlamak zorundaydı, inanılmaz etkileyici bir kaligrafi şaheseri idi ve muhtemelen oldukça eskiydi. Onu tamamen unutmuştu.

“Aslında yalnızca bir hobi,” dedi perişan halde. “Ben aslında... aslında...” -muhasabe memuru demeyecekti, burada olmazdı, şimdi olmazdı, böyle bir kıza bunu söyleyemezdi- “bilgisayar mühendisiyim,” diye yalan attı. Öyle olmak istiyorum, *istiyorum*; kalbimin *derinliklerinde* ben bir bilgisayar mühendisiyim, bilgisayar mühendisliğiyle aramdaki tek engel beynim. “Pardon, acaba senin...”

“Anathema Araç,” dedi Anathema. “Ben okültistim, ama yalnızca bir hobi bu. Esasında cadıyım. Seni kutlarım. Yarım saat geciktin,” diye ekledi Newt’a küçük bir karton, parçası uzatarak, “bu yüzden bunu okusan iyi olur. Bize epey zaman kazandırır.”

ÇOCUKLUK DENEYİMLERİNE RAĞMEN, Newt’in evde küçük bir bilgisayarı vardı. Aslında, pek çok bilgisayarı olmuştu. Onun *ne tür* bilgisayarları olduğunu tahmin edebilirdiniz. Wasabi’nin bilgisayar dünyasındaki dengiydi onlar. Mesela, o satın aldıktan sonra yüzde elli indirim yapılan bilgisayarlardı. Ya da şatafatlı tanıtım kampanyalarıyla piyasaya sürülen ve bir sene içinde tamamen unutulmuş bilgisayarlar. Ya da yalnızca buzdolabına soktuğunuzda çalışan bilgisayarlar. Ya da tesadüf eseri iyi makineler olsalar da, Newt gidip her zaman hatalı işletme sistemlerine sahip ilk versiyonları alırdı. Buna rağmen yine de almaya devam ediyordu, çünkü *inanıyordu*.

Âdem de küçük bir bilgisayar almıştı. Onu oyun oynamak için kullanıyordu, ama bu asla uzun sürmüyordu. Bir oyun yükleyip birkaç dakika onu dikkatle izledikten sonra En Yüksek Puan sayacında sayacak hane kalmayana kadar oynuyordu.

Onlar’ın diğer üyeleri onun bu tuhaf yeteneğine şaşıtığında, Âdem de insanların bu şekilde oyun oynamamasına şaşıyordu.

“Tek yapman gereken nasıl oynayacağını öğrenmek, ondan sonrası çok kolay,” diyordu.

NEWT YASEMİNİN KULÜBENİN oturma odasının büyük kısmının gazete yığınlarının istilası altında olduğunu fark edince huzursuzlandı. Duvarlar gazete kupürleriyle kaplıydı ve Newt Shadwell için kestiği

kupürlerden bazılarını görünce memnun oldu.

Anathema'nın az mobilyası vardı. Yanında getirmeye zahmet ettiği tek şey, aile yadigarlarından biri olan saatti. Dolap içindeki sarkaçlı saatlerden değil, E. A. Poe'nun altına neşeyle birini bağlayacağı türden, serbestçe sallanan bir sarkaca sahip duvar saatlerindendi.

Newt'in gözleri ona takılıp duruyordu.

"Atalarımın biri yapmış," dedi Anathema kahve fincanlarını masaya koyarak. "Sör Joshua Araç. Onu duymuş muydun? Dakik çalışan saatleri ucuza yapmaya yarayan küçük sallanan şeyi icat etmişti? Hattâ icat ettiği şey de adını ondan alır."

"Joshua mı?" dedi Newt ihtiyatla.

"Araç."

Son yarım saattir Newt bir sürü inanılmaz şey duymuştu ve hepsine inanmak üzereydi, ama bir noktada çizgi çizmeye mecburdu.

"Araç sözcüğü gerçek birinden mi geliyor?" dedi.

"Ah evet. Eski, güzel bir Lancashire ismidir. Fransızca dan sanırım. Şimdi Sör Humphrey Aygıt'ı da duymadığını söylersin..."

"Ah, *hadi* ama..."

"... su basmış madenleri boşaltmayı mümkün kılan bir aygıt icat etmişti. Ya da Pietr Zımbırtı? Cyrus T. Zamazingo, Amerika'nın en önde gelen siyah mucidi? Thomas Edison hayranlık duyduğu çağdaş pratik bilim insanlarının Cyrus T. Zamazingo ve Ella Reader lıvırlıvır olduğunu söylemiş. Ve..."

Newt'in ona boş boş baktığını gördü.

"Bu konuda doktora yaptım," dedi. "O insanlar öyle basit ve işe yarar şeyler icat ettiler ki, onların icat edilmesi gerektiğini herkes unuttu. Şeker?"

"Şey..."

"Normalde iki tane alırsın," dedi Anathema sevimli sevimli. Newt kızın ona verdiği karta baktı.

Kız kartın her şeyi açıkladığını düşünüyor gibiydi.

Ne var ki açıklamıyordu.

Düz bir çizgiyle ortadan ikiye ayrılmış kartın sol tarafına siyah mürekkeple şiire benzer bir şeyler yazılmıştı. Sağ tarafa ise kırmızı mürekkeple yorumlar ve notlar.

3819: Doğu'nun arabası	Japon arabası?
dikmiş nalları, semaya bakar	Tepetaklak olmuş.
dört tekeri,	Araba kazası...
bereli bi yiğit	ciddi yaralanma yok?
gelcek Yatağna, ağrıyan başı	... içeri alınacak...
medet umar söğütözünden,	... söğütözü = Aspirin
iğneyle yoklayan ama	(3757) iğne = cadı avcısı
pak yürekli,	(102) İyi cadı avcısı??
lâkin atası ölümümün	Pulsifer'den bahsediyor (002)
müsebbibi, yanlış	Kibrit vs. ara. 1990'larda!
doğru kılmak için ateş aracını	... hımm...
al ondan, beraber olcaksınız	...bir günden az(s.712,3803,4004)
cihanın yaklaşan sonuna değin.	

Newt'ın eli kendiliğinden cebine gitti. Çakmağı yerinde yoktu.

“Bunun anlamı nedir?” dedi boğuk bir sesle.

“Agnes Çatlak'ı duydun mu hiç?” dedi Anathema.

“Hayır,” dedi Newt çaresizlikle alaya sığınarak. “Sanırım deli insanları onun icat ettiğini söyleyeceksin.”

“Bir başka güzel Lancashire ismi,” dedi Anathema soğuk soğuk. “İnanmıyorsan, on yedinci yüzyıl başlarındaki cadı mahkemeleriyle ilgili belgeleri oku. O benim atamdır. Aslında senin atalarından biri onu diri diri yaktı. Ya da yakmaya çalıştı.” Newt kendinden geçmiş bir halde Agnes Çatlak'ın ölümünün hikâyesini dinledi.

“Zina-Yapmayacaksın Pulsifer mi?” dedi, Anathema hikâyesini bitirdiği zaman.

“O zamanlar böyle isimler yaygınmış,” dedi Anathema. “Görünüşe göre on çocukları olmuş ve çok dindar bir aileymişler. Ayrıca Kıskaç Pulsifer, Sahte-Tanık Pulsifer...”

“Anladım galiba,” dedi Newt. “Vay be. Shadwell bu ismi daha önce gördüğünü söylemişti. Ordu kayıtlarında olmalı. İnsanlar bana Zina Pulsifer deseydi, ben de mümkün olduğunca çok insanı incitmek isterdim sanırım.”

“Bence yalnızca kadınlardan pek hoşlanmıyordu.”

“Bu kadar iyi karşıladığın için teşekkür ederim,” dedi Newt. “Bahsettiğin kişi atalarımın biri olmalı. Çok fazla Pulsifer yoktur herhalde. Belki... belki bu yüzden Cadı Avcısı Ordusu ile karşılaşmışımdır? Kader olabilir,” diye ekledi umutla.

Anathema başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Kader diye bir şey yok.”

“Her neyse, cadı avcılığı o zamanlar olduğu gibi değil artık. İhtiyar Shadwell'in bile Doris Stokes'un ¹⁵⁴ çöp kutularını tekmeleyip devirmekten daha kötüsünü yaptığını sanmıyorum.”

“Aramızda kalsın ama Agnes biraz çetinmiş,” dedi Anathema gizemli bir biçimde. “Ara vitesi yokmuş.”

Newt kâğıt parçasını salladı.

“Ama bununla ne ilgisi var?” dedi.

“O yazmış. Yani orijinalini. Agnes Çatlak'ın *Dakik ve Kat'i Kehanetleri'nin* 3819. maddesi. 1655 senesinde yayımlanmıştı.”

Newt kehanete yeniden baktı. Ağız açılıp kapandı. “*Arabamı çarpacağı mı biliyor muydu?*” dedi.

“Evet. Hayır. Muhtemelen bilmiyordu. Ayırt etmek zor. Anlayacağın, Agnes gelmiş geçmiş en kötü kahindi. Çünkü her zaman haklı çıkıyordu. Bu yüzden kitap hiç satmadı.”

ÇOĞU PSİŞİK YETENEK, basit bir zamansal odak eksikliğinden ileri gelir ve Agnes Çatlak'ın zihni Zaman'da o kadar uzağa dalıyordu ki, deli kahinlerin büyüyen bir sektör olduğu on yedinci yüzyıl Lancashire'inin standartlarına göre bile oldukça deli sayılıyordu.

Ama onu dinlemek eğlenceliydi, herkes bunda hemfikirdi.

Bir tür küf kullanarak hastalıkları tedavi etmek, hastalıklara sebep olan minik hayvancıklar suya karışıp gitsin diye ellerinizi yıkamanın önemi hakkında söylenip duruyordu; halbuki hastalık iblislerine karşı tek savunmanın leş gibi kokmak olduğunu herkes bilirdi. Agnes daha uzun yaşamak için hafif hafif sıçrayarak yürümek gerektiğini savunuyordu, ancak bu son derece şüphe uyandırıcıydı, ki zaten cadı avcılarının dikkatini ilk çeken de bu olmuştu. Aynı zamanda, lifli gıdalar içeren bir diyetin ehemmiyeti konusunda ısrar ediyordu, ama burada zamanın epey ilerisinde olduğu açıktı,

çünkü çoğu insan gıdaların içindeki liflerden ziyade taşlar hakkında endişeleniyordu. Ayrıca Agnes sigilleri tedavi etmiyordu.

“Herbişey zihninizin içinde,” diyordu, “onları unuttuğunuz vakit yiterler.”

Agnes’in Geleceği gördüğü açıktı, ama sıra dışı ve özel bir görüydü bu. Başka bir deyişle, tamamen hava cıvaydı.

"NE DEMEK İSTİYORSUN?" DEDİ NEWT.

“Kehanetlerini ancak kehanette bulunduğu olay gerçekleştikten sonra anlayabiliyorsun,” dedi Anathema. “Örneğin, ‘Sakin Ha Bettamaks Almayasınız.’ 1972 senesine dair bir kehanet.”

“Videokasetleri öngördü mü demek istiyorsun?”

“Hayır! Sadece küçük bir bilgi parçacığı yakalamış,” dedi Anathema. “Mesele de bu. Çoğu zaman öyle muğlak şeyler söylemiş ki, ancak sonradan anlaşılıyor ve o zaman her şey yerli yerine oturuyor. Nelerin önemli, nelerin önemsiz olacağını da bilmiyormuş, bu yüzden yer yer ıskalıyor. 22 Kasım 1963 için kehaneti şu: King’s Lynn’de bir ev yıkılacak.”

“Öyle mi?” dedi Newt kibarlıktan.

“Başkan Kennedy’ye suikast düzenlenen gün,” dedi Anathema. “Ama o zaman Dallas yoktu malum. Buna karşın King’s Lynn oldukça önemliydi.”

“Ah.”

“Kendi soyundan gelenler söz konusu olduğunda genellikle epey başarılı.”

“Ya?”

“Bu arada içten yanmalı motor hakkında da hiçbir şey bilmiyormuş. Onun için otomobiller, tuhaf görünümlü arabalardan başka bir şey değilmiş. Annem bile bu kehanetin, bir İmparator’un arabasının ters dönmesi hakkında olduğunu düşünüyordu. Anlayacağın, geleceğin ne olduğunu bilmek yeterli değil. Ne *demek* olduğunu da bilmen gerek. Agnes minik bir silindirden devasa bir resme bakan biri gibiymiş. Gördüğü minik şeylerden anlamlar çıkararak, iyi tavsiye olacağına inandığı şeyleri yazmış.

“Bazense şansın yaver gider,” diye devam etti Anathema. “Büyükdedem 1929’daki borsa çöküşünü iki gün önceden çözmüş mesela. Koca bir servet kazanmış. Yani, anlayacağın profesyonel varisleriz.”

Newt’a sertçe baktı. “Yaklaşık iki yüz sene öncesine kadar kimse Agnes’in *Dakîk ve Kat’i Kehanetler*’i aile yadigarı olarak gördüğünü anlamadı. Kehanetlerin çoğu soyundan gelenler ve onların refahıyla ilgili. Kendisi buralardan göçtükten sonra bile bize göz kulak olmaya çalışıyordu. Bizce King’s Lynn kehanetinin sebebi bu. O sırada babam orayı ziyaret ediyormuş, bu yüzden Agnes’in bakış açısına göre, her ne kadar Dallas’ta serseri kurşunlara kurban gitmesi ihtimali olmasa da, bir tuğlanın hedefi olması kuvvetle muhtemeldi.”

“Ne iyi bir insan,” dedi Newt. “Koca bir köyü patlatmasını göz ardı edebilirsin neredeyse.”

Anathema bunu duymazdan geldi. “Her neyse, hepsi bu,” dedi. “O zamandan bu yana, kehanetleri yorumlamayı iş edindik. Ne de olsa her aya bir kehanet düşüyor -gerçi şimdi arttı, dünyanın sonu yaklaştıkça sıklaşıyorlar.”

“Ee, ne zaman kopacak?” dedi Newt.

Anathema anlamlı anlamlı saate baktı.

Newt küçük, korkunç bir kahkaha attı, kulağa rahat bir kahkaha gibi geldiğini umarak. Bugün yaşadığı olaylardan sonra pek de akli başında hissetmiyordu. Üstüne üstlük Anathema’nın parfümünün kokusundan tedirgin oluyordu.

“Kronometreye ihtiyaç duymadığım için kendini şanslı say,” dedi Anathema. “Yaklaşık, 11, beş altı

saatimiz var.”

Newt bunun üzerine biraz düşündü. Hayatı boyunca alkole şiddetli bir arzu duymamıştı, ama bir şey ona her şeyin bir ilki olduğunu söylüyordu.

“Cadılar evin içinde içer mi?” dedi.

“Ah, evet.” Muhtemelen, vaktiyle Agnes Çatlak iç çamaşır çekmecesini boşaltırken hep nasıl gülümsemişse, Anathema da öyle gülümsedi. “Pıhtılaşmış yüzeyinde tuhaf şeyler kıvranan yeşil kabarcıklı bir şey. Sen biliyorsundur.”

“İyi. Buz var mı?”

İçki cin çıktı. Buz da vardı. Çekirdekten yetişme cadı Anathema genelde içkiyi pek onaylamazdı, ama kendisi söz konusuyken tam tersi geçerliydi.

“Sana yoldaki delikten çıkan Tibetliyi anlattım mı?” dedi Newt biraz rahatlayarak.

“Aa, onları biliyorum,” dedi Anathema masadaki kâğıtları karıştırarak. “Dün iki tanesi ön taraftaki çimenlikten çıkageldiler. Zavallı şeyler oldukça şaşkın görünüyorlardı, ben de onlara çay yaptım, sonra bir kürek ödünç aldılar ve yine çukura indiler. Ne yapmaları gerektiğini bilmiyorlar sanırım.”

Newt biraz bozuldu. “Tibetli olduklarını nasıl anladın?” dedi.

“Eğer iş ona gelecekse, sen nasıl anladın? Ona çarptığında adam ‘Ommm’ mu dedi?”

“Eh, o... Tibetlilere benziyordu,” dedi Newt. “Safran rengi cüppe, kel kafa... anlarsın ya... *Tibetliler.*”

“Benimkilerden birinin İngilizcesi oldukça iyiydi. Anlaşılan bir an Lhasa’da radyo onarıyormuş, bir an sonra da tüneldeymiş. Eve nasıl döneceğini bilmiyor.”

“Onu yola gönderseydin muhtemelen UFO’ya binebilirdi,” dedi Newt sıkıntıyla.

“Üç uzaylı mı? İçlerinden biri minik, teneke bir robot muydu?”

“Senin bahçene de mi kondular?”

“Radyoya bakılırsa, konmadıkları tek yer orası. Dünyanın her yerine iniyorlar, kozmik barış hakkında kısa, basmakalıp bir mesaj veriyorlar, insanlar, ‘Ee, evet?’ dediğinde onlara boş boş bakıyorlar ve uçup gidiyorlar. Tıpkı Agnes’in dediği gibi, işaretler ve alametler.”

“Herhalde onun bunları da öngördüğünü söyleyeceksin şimdi?”

Anathema önündeki yıpranmış indeks kartlarını karıştırdı.

“Bilgisayara geçirmek istiyordum,” dedi. “Sözcük arama falan. Anlarsın ya. Her şeyi çok daha kolaylaştırırdı. Kehanetler gelişigüzel düzenlenmiş, ipuçları, el yazısı falan var.”

“Hepsini indeks kartlarına mı yazmış?” dedi Newt.

“Hayır. Kitaba. Ama onu, şey, nereye koyduğumu unuttum. Ama kopyalarım var elbette.”

“Kaybettin yani?” dedi Newt resmi konuşmaya bir tutam mizah eklemeye çalışarak. “Herhalde bunu öngörememiştir!” Anathema dik dik baktı. Bakışlar öldürebilseydi, Newt çoktan musalla taşını boylamış olurdu.

Anathema sözlerine devam etti. “Ama seneler içinde onun diline epey uyum sağladık ve dedem de işe yarar bir karşılıklı referans sistemi buldu... ah. işte burada.”

Kartlardan birini Newt’in önüne itti.

3988: Çiğdemli adamlar ... Çiğdem = Safran

Yer’den çıktığında, (2003)

yeşilli adamlar Sema’dan ... uzaylılar...??

indiğinde, Pluto’nuun ... paraşütlü askerler?

çibıkları şimşek şattolarını ... nükleer güç tesisleri
terk eylediğinde, (bkz. 798-806 kupürler)
batmış diyarlar Atlantis, kupür 812-819 ...
yükseldiğinde, Leviathan = balina
Leviathan serbestçe (1981)?
dolaştığında, Güney Amerika yeşil?
Brezilya yeşerdiğinde ve ?3-4?
Üçü toplaşıp, Dördü kalkıp Demiryolları? ('demir yol' 2675)
demir atlar sürdüklerinde;
Bilin ki, son yakındır.

“Bunların hepsini tek seferde çözmedim,” diye itiraf etti Anathema. “Haberleri dinledikten sonra boşlukları doldurdum.”

“Ailendekiler çapraz bulmaca çözme konusunda inanılmaz iyi olmalı,” dedi Newt.

“Sanırım Agnes burada kendini biraz aşırıyordu, Leviathan ve Güney Amerika, üçler ve dörtler her anlama gelebilir.” İcini çekti. “Sorun gazeteler. Agnes’in gözden kaçırabileceğin minik bir olaydan mı bahsettiğini asla anlayamıyorsun. Her sabah bütün günlük gazeteleri satır satır incelemenin ne kadar sürdüğünü biliyor musun?”

“Üç saat, on dakika,” dedi Newt hemen.

“KESİN MADALYA FALAN VERİRLER,” dedi Âdem iyimserlikle. “Alev alev yanan bi enkazdan bi adamı kurtardığımız için.”

“Yanmıyordu,” dedi Pepper. “Onu düz çevirdiğimizde enkaz bile sayılmazdı.”

“Ama olabilirdi,” diye açıkladı Âdem. “Eski bi araba ne zaman alev alacağını bilmiyo diye neden madalya aimiyçakmışız anlamadım.”

Durmuş, deliğe bakıyorlardı. Anathema polisi aramış, polis olayı yağmur sularına bağlamıştı ve çukurun çevresine trafik konileri koymuşlardı; çukur karanlık ve çok derindi.

“Tibet’e gitmek eğlenceli olabilirdi,” dedi Brian. “Savaş sanatlarını falan öğrenebilirdik. Eski bi film izlemiştik, Tibet’te bi vadi vardı ve oradaki herkes yüzlerce sene yaşıyordu. Adı Shangri-La.”

“Halaman bungalovunun adı da Shangri-La,” dedi Wensleydale.

Âdem hıhladı.

“Bi vadiye eski bi bungalovun adını vermek hiç de akıllıca diil,” dedi. “Gezmek Yeter ya da, ya da Defneli Kulübe denebilirdi pekala.”

“Shambale demekten iyidir,” dedi Wensleydale ılımlı bir tavırla.

“Shambala,” diye düzeltti Âdem.

“Bence aynı yer. Muhtemelen iki ismi var,” dedi Pepper usta bir diplomat gibi. “Bizim ev gibi. Taşındığımız zaman adını Baraka’dan Norton Tepesi’ne değiştirdik, ama hâlâ Theo C. Cupier, Baraka adresli mektuplar alıyoruz. Belki de bungalovun adını Shambala diye değiştirmişlerdir, ama insanlar oraya hâlâ Defneli Kulübe diyor.”

Âdem deliğe bir çakıl taşı fırlattı. Tibetlilerden sıkılmaya başlamıştı.

“Şimdi n’apalım?” dedi Pepper. “Norton Dibi Çiftliği’nde koyunları yıkıyorlar. Gidip yardım edebiliriz.”

Âdem deliğe daha büyük bir taş atıp takırtıyı bekledi, ama hiç ses gelmedi.

“Bilmem,” dedi dalgın dalgın. “Belki balinalar, ormanlar falan hakkında bi şey yapabiliriz.”

“Ne gibi?” dedi Brian. Koyun yıkarken yaşanan eğlenceye bayılırdı. Cebindeki boş cips paketlerini teker teker deliğe atmaya başladı.

“Bu akşam Tadfield’a gidip hamburger yemeyebiliriz,” dedi Pepper. “Dördümüz de yemezsek, milyonlarca dönüm ormanı kesmiyecekler demektir.”

“Her durumda kesçekler,” dedi Wensleydale.

“Yine toptan materyalizm,” dedi Âdem. “Balinalarda da aynısı. Olup bitenler hayret verici.” Köpek’e baktı.

Çok tuhaf hissediyordu.

Kendisine bakıldığını fark eden küçük köpek beklentiyle arka ayakları üzerinde doğruldu.

“Balinaları yiyen senin gibiler yok mu?” dedi Âdem sertçe. “Eminim şimdiye kadar koca bi balınayı yemiştir.”

Köpek, içinde kalmış minicik şeytani parçayla kendinden nefret ederek başını yana yatırdı ve inledi.

“Amma güzel bi dünyada büyüyoruz,” dedi Âdem. “Balina yok, hava yok, denizler yükseldiği için herkes her yere yüzerek gidiyo.”

“Atlantisliler yaşadı,” dedi Pepper neşeyle.

“Hah,” dedi Âdem ona kulak asmadan.

Kafasının içinde bir şey oluyordu. Başu ağrıyordu. Onun düşünmesine gerek kalmadan düşünceler geliyordu. Bir şey onunla konuşuyordu: *Bir şeyler yapabilirsin Âdem Young. Her şeyi yoluna koyabilirsin. Her dilediğini yapabilirsin.* Bunu söyleyen... kendisiydi. İçinde, derinlerde bir parça. Bunca senedir ona bağlı olan ve tıpkı bir gölge gibi, hiç farkında olmadığı bir parçası. Evet, diyordu, berbat bir dünya. Harika olabilirdi. Ama berbat, ve artık bu konuda bir şeyler yapma zamanı geldi. Sen bu yüzden buradasın. Her şeyi yoluna koymak için.

“Çünkü onlar her yere gidebilecek,” diye devam etti Pepper ona endişeli bir bakış fırlatarak. “Atlantisliler, demek istiyorum. Çünkü...”

“Atlantisliler’den de, Tibetliler’den de bıktım,” diye terslendi Âdem.

Hepsi birden ona baktılar, onu daha önce hiç böyle görmemişlerdi.

“*Onlar* için hava hoş tabii,” dedi Âdem. “Herkes balinaları, kömürü, petrolü, ozonu, yağmur ormanlarını bitirip duruyo ve bize hiç kalmıyo. Hava biterken karanlıkta ve ıslakta oturmak yerine Mars’a falan gitmemiz lazım.”

Onlar’ın bildiği Âdem değildi bu. Çete üyeleri göz göze gelmekten kaçındılar. Âdem bu ruh halindeyken dünya daha soğuk bir yere dönüşmüştü sanki.

“Bana öyle geliyo ki,” dedi Brian işgüzar bir şekilde, “*bana* öyle geliyo ki, bu konuda yapabileceğin en iyi şey, bununla ilgili makaleleri okumayı bırakmak.”

“Geçen gün söylediğin gibi,” dedi Âdem. “Korsanlar, kovboylar, uzaylılar falan hakkında okuyarak büyüyösün ve tam dünyanın harika şeylerle dolu olduğunu düşünmeye başladığında sana yalnızca ölü balinalar, kesilmiş ormanlar ve milyonlarca sene boyunca gitmiyecek nükleer atıklar olduğunu söylüyorlar. Bana sorarsanız büyümeye bile değmez.”

Onlar bakiştılar.

Dünyanın üzerinde bir gölge vardı. Kuzeyde fırtına bulutları toplanıyordu ve sanki gökyüzünü hevesli bir amatör ressam boyamış gibi, güneşin sarı ışığı yansıyor bulutlardan.

“Bence dünyanın toptan dürülüp, sonra tekrar başlaması lazım,” dedi Âdem.

Hiç de Âdem'in sesine benzemiyordu bu.

Yaz ormanında acı bir rüzgar esiyordu.

Âdem, başının üzerinde durmaya çalışan Köpek'e baktı. Uzaktan bir gök gürültüsünün mırıltısı geldi. Âdem uzanıp dalgın dalgın köpeği okşadı.

"Bütün nükleer bombalar patlarsa ve her şey yeniden, ama daha adamakıllı düzenlenmiş bi biçimde başlarsa herkes gününü görür," dedi Âdem. "Bazen, böyle olmasını istediğimi düşünüyorum. O zaman her şeyi düzeltebilirdik."

Gök yine gürlledi. Pepper ürperdi. Onlar'ın, sıkıcı bir saatin geçmesini sağlayan, her zamanki bitmek tükenmek bilmez didişmesi gibi değildi bu. Âdem'in gözlerinde arkadaşlarının tam olarak çözemediği bir şey vardı -haylazlık değildi, çünkü zaten o her zaman oradaydı, ondan çok daha kötü bir tür gri boşluktu gözlerindeki.

"Eh, *bizi* bilmem," dedi Pepper. "Bizi bilmem, çünkü bütün bombalar patlarsa hepimiz havaya uçarız. Doğmamış nesillerin annesi olarak, ben buna karşıyım."

Merakla ona baktılar. Pepper omuzlarını silkti.

"Sonra dev karıncalar dünyayı ele geçirir," dedi Wensleydale endişeyle. "Bi filmde vardı. Ya da namlusu kesilmiş tüfeklerle dolaşıyosun ve üzerine bıçaklarla silahlar yapıştırılmış arabalardan kullanıyo herkes..."

"Ben dev karıncalara ya da o tür şeylere izin vermezdim," dedi Âdem dehşet uyandırıcı bir neşeye. "Size de bi şeycikler olmazdı. Buna izin vermezdim. *Süpper* olurdu, değil mi, bütün dünya bize kalsa? Hı? Onu paylaşabilirdik. Harika oyunlar oynardık. Gerçek ordularla falan savaş yapabiliirdik."

"Ama insanlar olmazdı," dedi Pepper.

"Ah, ben insan yapabiliirdim," dedi Âdem havalı havalı. "En azından ordulara yetcek kadar. Her birimiz dünyanın dörtte birini alırdık. Örneğin sen" -Pepper'ı işaret etti ve kız, onun parmağı kor beyaz bir demir süngüymüş gibi geriledi- "Rusya'yı alabilirsin, çünkü Rusya kıızıdır ve senin saçların da kızıl, taam mı? Wensley Amerika'yı alabilir, Brian Afrika'yla Avrupa'yı ve, ve..."

Gittikçe artan dehşetlerine rağmen Onlar bu fikre iyice kafa yordular.

"Ha-hah," diye kekeledi Pepper hızlanan rüzgar tişörtünü savururken, "neden Amerika'yı Wensley alıyo da, bana sırf Rusya kalıyo anlamadım. Rusya sıkıcı."

"Çin, Japonya ve Hindistan da senin olabilir," dedi Âdem.

"Ben de sırf Afrika'yı ve bi sürü küçük sıkıcı ülkeyi mi alıyorum o halde?" dedi Brian felaket yokuşunda yuvarlanırken dahi pazarlık ederek. "Onların yerine Avustralya'yı alsam?"

Pepper onu dürtükledi ve başını panikle iki yana salladı.

"Avustralya Köpek'in olacak," dedi Âdem gözlerinde yaratıcı alevler parlarken, "çünkü koşturup oynıyacak geniş bi yere ihtiyacı var. Ve kovalaması için onca tavşan ve kanguru ve..." Bulutlar, rüzgardan da hızlı hareket ederek, bir çanak dolusu berrak suya dökülmüş mürekkep gibi yayıldı.

"Ama ortada tavşan filan *olmaya...*" diye haykırdı Wensleydale.

Âdem dinlemiyordu, ya da en azından kendi kafasında konuşanların haricindeki sesleri dinlemiyordu. "Her şey berbat," dedi. "Baştan başlamamız lazım. İstediklerimizi kurtaralım ve yeniden başlayalım. En iyisi bu. Aslında düşünürseniz, dünyaya iyilik yapmış oluruz. O ihtiyar kaçıkların işleri nasıl berbat ettiklerini görmek beni *kızdırıyo...*"

"BELLEK MESELESİ ANLAYACAĞIN," dedi Anathema. "İleriye olduğu gibi, geriye doğru da çalışır. Irksal

bellek demek istiyorum.”

Newt ona nazikçe, ama boş boş baktı.

“Söylemeye çalıştığım,” dedi Anathema sabırla, “Agnes geleceği görmüyordu. Bu yalnızca bir metafor. O geleceği hatırlıyordu. Çok iyi sayılmazdı elbette, ve hatırladıkları kendi kavrayışının süzgecinden geçene kadar biraz karmaşıklaşıyordu. Kendi soyundan gelenlere olanları daha iyi hatırladığını düşünüyoruz.”

“Ama onun yazdığı şeyler yüzünden bazı yerlere gidiyorsanız ve bazı şeyleri yapıyorsanız, ve onun yazdıkları da sizin gittiğiniz yerler ve yaptığınız şeyler hakkında hatırladıklarıysa,” dedi Newt, “o zaman...”

“Biliyorum. Ama şey, bu şekilde olduğuna dair bazı kanıtlarımız var,” dedi Anathema.

Aralarına yaydıkları haritaya baktılar. Yanlarında radyo mırıldanıyordu. Newt yamacında bir kadın oturduğunun fazlasıyla farkındaydı. Profesyonel ol, dedi kendi kendine. Sen bir askersin, değil mi? Sayılır. O zaman asker gibi davran. Bir an buna kafa yordu. Eh, terbiyesini takınmış saygın bir asker gibi düşün o zaman. Bunun üzerine konuya odaklanmaya çalıştı.

“Neden Aşağı Tadfield?” dedi Newt. “Hava yüzünden dikkatimi çekti orası. İdeal mikro-iklim deniyormuş. Kendine has güzel havası olan küçük bir yer demekmiş.”

Anathema'nın defterlerine baktı. Bugünlerde tüm dünyaya musallat olmuşa benzeyen Tibetlilerle UFOları göz ardı etseniz bile mekânda kesinlikle tuhaf bir şey vardı. Tadfield hem takviminizi ayarlamak için kullanabileceğiniz türden bir havaya sahipti, hem de değişime olağanüstü dirençliydi. Orada kimse yeni evler yapmıyordu. Nüfus fazla değişmiyordu. Bugünlerde bekleyeceğinizden daha fazla koruluk ve çalı çit vardı. Bölgede açılan tek pil fabrikası bir iki sene sonra iflas etmiş ve yerine eski moda bir domuz çiftliği kurulmuştu. Çiftçi domuzlarını elma bahçelerine salıveriyordu ve çok ucuza domuz eti satıyordu. İki yerel okul, değişen eğitim akımlarına aldırmadan, mutluluk içinde eski moda eğitimlerine devam ediyordu. Aşağı Tadfield'ı 18 Numaralı Kavşak Mutlu Domuz Dinlenme Tesisi'ne dönüştürmüş olması gereken otoyol sekiz kilometre ileride yön değiştirerek koca bir yarım daire çiziyor ve küçük kırsal değişimsizlik adasına aldırmadan yoluna devam ediyordu. Neden böyleydi, kimse bilmiyordu; arazi ölçüm memurlarından biri sinir krizi geçirmiş, ikincisi keşiş olmuş, üçüncüsü de nü kadın resimleri yapmak için Bali'ye gitmişti.

Sanki yirminci yüzyılın büyük kısmı, birkaç kilometrekarelik alanı Yasak Bölge ilan etmişti.

Anathema indeksten bir kart daha çekip masaya fırlattı.

2315: Kimileri onun	...4 sene erken [1664'e
Londra'ya ya da New Yorke'a	kadar New Amsterdam]...
geldiğini söylüyo, ama	...Taddville,Norfolk...
yanılıyolar, çünkü geldiği	...Tardesfield, Devon...
yörenin adı Taddes Fild.	...Tadfield, Oxon...
Kudreti muazzam, zeametli	...!.. Bkz. Vahiy, B6, A10
bi şövalye gibin geldi,	
Cihan'ı böldü dörde, getirdi	
fırtına.	

“Gidip ilçe kayıtlarına bakmam gerekti,” dedi Anathema. “Neden bunun numarası 2315? Diğerlerinden daha Önce.”

“Agnes zamanlama konusunda biraz savrukmuş. Neyin ne vakit olduğunu her zaman bildiğini sanmıyorum. Söyledim ya, onları birbirine bağlayan bir tür sistem bulmam çok uzun zaman aldı.”

Newt birkaç karta baktı.

1111: Ve Muazzam Tazı ? Bunun Bismarck’la bir
gelcek ve iki Güç ilgisi var mı? [A F Araç,
beyhude izliyecek, çünkü o 8 Haziran 1888]
yanılıyolar, çünkü geldiği ...?
gider, onların
olmadığı yere, ve Efendisi ... Scheslwig-Holstein?
ona ad vercek, tabiyatına
göre bir ad ve
Cehennem ondan kaççak.

“Agnes’ten beklenmeyecek kadar geniş anlamlı,” dedi Anathema.

3017: Dörtlinin geldiğini Mahşerin Dört Atlısı
seçiyorum, Adam = Pan, Şeytan
Son’u getiriyolar, (Lancashire Cadı
ve Cehennem Melekleri *Mahkemeleri*,
onlarla gitçek, Brewster, 1782).
ve Üçü yükselcek. Ve Dörtlü ??
Dördiyle beraber Dört olacak, Bence bizim Agnes o gece
ve Karanlık Melek malubiyeti iyi içmiş. [Quincy Araç, 15
sahiplencek, Ekim 1789]
amma velakin Er kişi
kendinin olanı elinde tutçak. Katılıyorum. Hepimiz
insanız ne de olsa. (Bayan O
J Araç, 5 Ocak 1854]

“Neden Dakîk ve Kat’î?” dedi Newt.

“Hassas anlamında dakîk,” dedi Anathema aynı açıklamayı yapmaktan bıkmış gibi. “Eskiden anlamı buydu.”

“Ama *bak*,” dedi Newt...

... UFO’nun gerçek olmadığına kendini neredeyse inandırmıştı, kesin hayal gücünün bir oyunuydu bu; Tibetliye gelince... eh, bunun üzerine hâlâ kafa yoruyordu, ama o her neyse, Tibetli Mibetli değildi; asıl mesele, gittikçe daha çok ikna olduğu şey, çok çekici bir kadınla aynı odada olduğu ve onun da kendisinden hoşlanıyormuş gibi görüldüğüydü, ya da en azından ondan tiksiniyormuş gibi görünmediği, ki Newt için bir ilkti bu. Etrafta bir sürü tuhaflık olduğu su götürmezdi, gelgelelim eğer gerçekten uğraşır da mantık sandalını çalkantılı veri nehrinde akıntı yukarı çekebilirse, hepsinin, eh, meteoroloji balonları, ya da Venüs, ya da kitlesel halüsinasyondan ibaret olduğuna kendini ikna edebilirdi.

Kısacası, Newt şu anda her neresiyle düşünüyorsa, orası beyni değildi.

“Ama bak,” dedi, “dünya gerçekten sona ermeyecek, değil mi? Demek istediğim, çevrene bak. Uluslararası gerginlikler yok... yani, normalde olduğundan daha fazla yok. Neden bir süreliğine bütün bunları bırakıp, ee, ne bileyim, yürüyüşe falan çıkmıyoruz, demek istediğim...”

“Anlamıyor musun? Burada bir şey var! Bölgeyi etkileyen bir şey!” dedi Anathema. “Bütün ley hatlarını çarpıtıyor. Bölgeyi onu değiştirebilecek her şeye karşı koruyor! Bu... bu...” İşte yine o: zihnindeki kavrayamadığı, kavramasına izin verilmeyen o düşünce, tıpkı uyandığınızda hatırladığınız bir düş gibi.

Pencereler sarsılıyordu. Dışarıda, rüzgara kapılmış bir yasemin dalı ısrarla cama çarpmaya başladı.

“Ama bir türlü saptayamıyorum,” dedi Anathema parmaklarını kenetleyerek. “Her şeyi denedim.”

“Saptamak?” dedi Newt.

“Sarkacı denedim. Teodoliti denedim. Ben medyumum ya. Ama o dolaşıp duruyor.”

Newt gereken çeviriyi yapacak kadar beynine hakimdi hâlâ. Çoğu insan “Ben medyumum” dediğinde, aslında kastettikleri, “Aşırı hareketli ama orijinal olmayan bir hayal gücüm var/siyah oje sürerim/muhabbet kuşumla konuşurum” olurdu; Anathema’ysa, miras almamış olmayı tercih ettiği kalıtsal bir hastalığı olduğunu itiraf etmiş gibi konuşmuştu.

“Kıyamet mi dolaşıp duruyor?” dedi Newt.

“Muhtelif kehanetler ilk önce Deccal’ın yükselmesi gerektiğini söylüyor,” dedi Anathema. “Agnes onun bir erkek olduğunu belirtiyor. Onu bulamıyorum...”

“Ya da kadın,” dedi Newt.

“Ne?”

“Kadın olabilir,” dedi Newt. “Yirminci yüzyıldayız ne de olsa. Eşit olanaklar filan.”

“Bu işi yeterince ciddiye aldığımı sanmıyorum,” dedi Anathema sertçe. “Her neyse, burada şer yok. Benim de anlamadığım bu. Yalnızca sevgi var.”

“Efendim?” dedi Newt.

Anathema ona çaresizce baktı. “Tarif etmesi zor,” dedi. “Biri ya da bir şey bu mekânı seviyor. Her santimini öyle çok seviyor ki, o sevgi burayı koruyup savunuyor. Derin, muazzam, haşin bir sevgi. Kötü bir şey nasıl başlayabilir ki burada? Dünyanın sonu nasıl böyle bir yerde başlayabilir? Burası tam çocuk yetiştirilecek yer. Çocuk cenneti.” Hafifçe gülümsedi. “Buralı çocukları görmem lazım. Gerçek olamazlar! Çocuk kitaplarından fırlamış gibiler! Yaralı dizler, ‘süpper’ nidaları, iri iri açılmış gözler...”

Yakalamak üzereydi. Düşüncenin şeklini hissedebiliyordu, yaklaşıyordu.

“Bu mekân ne?” dedi Newt.

“Ne?” diye haykırdı Anathema düşünce treni raydan çıkarken.

Newt haritada bir yeri işaret ediyordu.

“Kullanılmayan havaalanı,” diyor. Tam şurada, bak, Tadfield'in batısında...”

Anathema hıhladı. “Kullanılmayan mı? İnanma sen ona. Savaş zamanında üs olarak kullanılıyordu. Yaklaşık on senedir Yukarı Tadfield Hava Üssü olarak görev yapıyor. Ve sen söylemeden ben söyleyeyim, yanıt hayır. O lanet mekândan nefret ediyorum, ama albayın aklı seninkinden çok daha başında. Karısı yoga yapıyor Tanrı aşkına.”

Dur şimdi. Önceden söylediği şey neydi? Buralardaki çocuklar...

Zihinsel ayaklarının altındankayıp gittiğini hissetti ve onu yakalamak üzere bekleyen daha şahsi düşüncelerin üzerine düştü. Newt hiç fena sayılmazdı. Hayatının geri kalanını onunla geçirmenin iyi

tarafı, sınırlarına dokunmaya başlamadan önce ölecek olmasıydı.

Radyo Güney Amerika yağmur ormanlarından bahsediyordu. Yeni ormanlar.

Dolu yağmaya başladı.

BUZDAN MERMİLER çetenin çevresindeki yaprakları parçalarken Âdem onları tebeşir ocağının içine götürdü.

Köpek kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp sızlanarak onların peşinden gitti.

Olamaz, diye düşünüyordu. Tam da sıçan meselesini çözmüşken. Tam da yolun karşısındaki kahrolası Alman çoban köpeğinin işini göreceken. Şimdi O her şeyin sonunu getirecek, ben de parlayan gözlerle kayıp ruh kovalamaya geri döneceğim. Bunun ne anlamı var ki? Kayıp ruhlar karşı koymuyorlar, hem tatları da yok...

Wensleydale, Brian ve Pepper bu kadar tutarlı düşünemiyorlardı. Onların farkında oldukları tek şey, Âdem'i takip etmemenin uçmak kadar imkânsız oluşuydu; kendileri yürüten güce karşı koymaları onlara kırık bacaklar olarak geri dönerdi, hem zaten ondan sonra bile yürümeye devam etmeleri gerekirdi.

Âdem düşünmüyordu. Zihninde bir şey açılmıştı ve şimdi alev alev yanıyordu.

Onları sandığa oturttu.

“Burada bize bi şey olmaz,” dedi.

“Şey,” dedi Wensleydale, “sence annelerimizle babalarımız da...”

“Sen onlar için endişelenme,” dedi Âdem havalı havalı. “Size yeni anne baba yaparım. Dokuz buçukta yatakta olma meselesini de hallederim, istemezseniz bir daha yatağa gitmeniz gerekmez. Odanızı toplamanız falan da. Siz bana bırakın, her şey harika olacak.” Onlara deli gibi gülümsedi bir gülümseme bahşetti. “Yeni arkadaşlarım geliyo,” diye ekledi sır verircesine. “Onları sevceksiniz.”

“Ama...” diye başladı Wensleydale.

“Daha sonra olacak onca harika şeyi düşünün,” dedi Âdem hevesle. “Amerika'yı yepyeni kovboylarla, Kızılderililerle, polislerle, gangsterlerle, çizgi filmlerle, uzaylılarla falan doldurabiliriz. Ne muhteşem olur du, di mi?”

Wensleydale perişan halde diğer ikisine baktı. Normal zamanlarda bile doğru düzgün ifade edemeyecekleri bir düşünceyi paylaşıyordu hepsi. Kabaca, eskiden gerçek kovboylarla gangsterlerin yaşadığı ve bunun harika olduğu gibi bir düşünceydi akıllarındaki. Hayali kovboylarla gangsterler her zaman olacaktı, ki bu da harikaydı. Gelgeldim bıktığımız zaman kutusuna kaldıramayacağınız, canlı ya da cansız *gerçek* hayali kovboylarla gangsterlere gelince... bu hiç de harika değildi işte. Gangsterlerin, kovboyların, uzaylıların ve korsanların iyi tarafı, onlar olmayı bırakıp evinize gidebilmenizdi.

“Ama tüm bunlardan önce,” dedi Âdem tehditkar bir şekilde, “onlara gerçekten *göstercez...*”

PLAZADA BİR AĞAÇ VARDI. Çok büyük değildi, yaprakları sararmıştı ve heyecan uyandırıcı ölçüde dramatik puslu camdan sağlıklı bir ışık alıyordu. Ayrıca bir Olimpiyat atletinden daha fazla ilacın etkisi altındaydı ve dallarına hoparlörler yuva kurmuştu. Yine de o bir ağaçtı ve gözlerinizi kısıp ona yapay çağlayanın arkasından bakarsanız, adeta bir gözyaşı pusu içinden hasta bir ağaca baktığınızı

sanabilirdiniz.

Jaime Hernez öğle yemeğini o ağacın dibinde yemekten hoşlanırdı. İdare müdürünün kulağına gitse kesin zılgıtı yerdı, ama Jaime bir çiftlikte, hem de gayet güzel bir çiftlikte büyümüştü ve oradaki ağaçları severdi. Şehirde yaşamak gibi bir isteği de olmamıştı hiç, ama elden ne gelirdi? İşi fena sayılmazdı, babasının hayal bile edemeyeceği kadar para alıyordu. Dedesi ise hiç para hayal etmemişti; hattâ paranın ne olduğunu ancak on beşindeyken öğrenmişti. Diğer yandan ağaçlara ihtiyaç duyduğunuz zamanlar olurdu ve çocuklarının ağaçların sobalık odun, torunlarının ise tarih olduğunu düşünerek büyüyecek olması utanç vericiydi.

Ama elden ne gelirdi? Eskiden ağaçların olduğu yerde şimdi büyük çiftlikler, eskiden küçük çiftliklerin olduğu yerde şimdi plazalar, eskiden meydanların olduğu yerde şimdi daha fazla plaza vardı. Hep böyle olmaz mıydı zaten?

El arabasını gazeteci kulübesinin arkasına sakladı,, dikkat çekmeden oturdu ve sefertasını açtı. Ancak o zaman bir hışırtının ve yerde kayan gölgelerin farkına vardı. Dönüp baktı. Ağaç hareket ediyordu. Jaime ilgiyle izledi. Daha önce bir ağacın büyüyüşüne şahit olmamıştı. Yapay yongalardan ibaret toprak, kökler hareket ettikçe kıpırdanıyordu. Jaime ince, beyaz bir filizin yükseltilmiş bahçe bölgesinin yanından yere indiğini ve beton zeminde körlemesine arandığını gördü.

Bunu neden yaptığını bilmeden, nedenini düşünmeden, onu ayağıyla nazikçe dürterek parke taşlarının arasındaki çatlağa yaklaştırdı. Kök çatlağı buldu ve deldi.

Dallar kıvrılarak farklı biçimler alıyordu.

Jaime dışarıdaki arabaların acı frenlerine kulak asmadı. Biri bağıırıyordu, ama Jaime'in yakınında her zaman birileri bağıırırdı ve genellikle bağıırdıkları kişi kendisi olurdu.

Kök aşağıdaki toprağı bulmuş olmalıydı, çünkü renk değıştirdi ve su pompalandığında şişen yangın hortumu gibi kalınlaştı. Yapay çağlayan akmayı bıraktı; Jaime köklerin su borularını parçalayıp su içtiklerini canlandırdı hayalinde.

Şimdi dışarıda neler olduğunu görebiliyordu. Sokağın yüzeyi deniz gibi dalgalanıyor, çatlakların arasından filizler çıkıyordu.

Elbette, diye mantık yürüttü; güneş ışığı görmüşlerdi. Onun ağacı görmüyordu. Onun tek gördüğü dört kat yukarıdaki kubbeden sızan soluk gri ışık. Ölü ışık.

Ama elden ne gelirdi?

Şu gelirdi:

Elektrik kesildiği için asansörler çalışmıyordu, ama yalnızca dört kat merdiven vardı. Jaime sefertasını dikkatle kapayıp el arabasının yanına döndü ve oradan en uzun süpürgeyi seçti.

Bağııra çağıra aşağı akın eden insanların arasından akıntıya karşı yüzen somon gibi geçti.

Puslu camdan kubbeyi, muhtemelen mimarın o ya da bu şeyin dinamik bir ifadesi olduğunu düşündüğü beyaz kirişlerden bir çerçeve tutuyordu. Aslında cam bir tür plastikti ve iş görür bir kirişe tünemiş olan Jaime'in onu kırmak için süpürge sapını tüm gücüyle savurması gerekti, iki kez daha savurunca plastik tabaka etrafa tehlikeli parçalar saçarak aşağı indi.

İçeri dolan ışık plazadaki toz zerrecelerini öyle bir aydınlattı ki havayı ateşböcekleri basmış gibi oldu bir an.

Çok aşağıda, fırçalanmış betondan hapishanesinin duvarlarını parçalayan ağaç ekspres tren gibi yükseldi. Jaime ağaçların büyürken ses çıkardığını fark etmemişti şimdiye dek; hiç kimse de fark etmiş olamazdı, çünkü o ses, frekansı yirmi dört saat olan dalgalar halinde yüzyıllar içinde çıkardı.

Bu süreci hızlandırırırsanız, bir ağacın çıkardığı ses vruuum gibi bir şeydir.

Jaime köklerinin çevresinden buhar yayılan ağacın yeşil bir mantar bulutu gibi ona yaklaşmasını izledi.

Kirişlerin hiç şansı yoktu. Kubbeden kalanlar bir su fişkirtisinin üzerindeki pinpon topu gibi yukarı fırladı.

Şehrin her yerinde aynı şey oluyordu, yalnız artık şehri göremiyordunuz. Tek görebildiğiniz, ufuktan ufka uzanan yeşil bir ağaç tabakasıydı.

Jaime dalın üzerinde oturup bir sarmaşığa tutundu ve uzun uzun güldü.

Sonra yağmur yağmaya başladı.

BALİNA ARAŞTIRMA GEMİSİ *Kappamaki* şimdilerde ‘Bir haftada kaç balina avlanabilir?’ sorusunun yanıtını araştırıyordu.

Gelgelelim bugün hiç balina yoktu. Mürettebat dâhiyane teknolojik icatlar sayesinde sardalyeden daha büyük her şeyi bulabilen ve onların uluslararası yağ pazarındaki net değerini hesaplayabilen ekranlara bakıyordu, ama ekranlar boştu. Arada bir ekranda görünen balıklar da başka yerde olmaya can atıyormuş gibi hızla geçip gidiyorlardı.

Kaptan parmaklarını konsolda tıkırdattı. Yakında, bir fabrika gemi dolusu araştırma malzemesi olmadan geri dönen istatistiksel açıdan küçük balina gemisi kaptanı örneğine ne olduğu hakkında kendi araştırma projesini yönetmek zorunda kalacağından korkuyordu. Acaba size ne yapıyorlardı? Belki sizi bir zıpkınla birlikte bir odaya kapıyorlar ve şerefli olan seçimi yapmanızı bekliyorlardı.

Bu doğru olamazdı. Ekranda bir şeyler görmeleri gerekirdi.

Seyir subayı bir harita açtı ve bakakaldı.

“Efendim?” dedi.

“Ne var?” dedi kaptan aksi aksi.

“Kötü bir cihaz arızası yaşıyoruz gibi. Bu bölgedeki deniz yatağı iki yüz metre derinde olmalıydı.”

“Ne olmuş?”

“15.000 metre okuyorum efendim. Ve düşmeye devam ediyor.”

“Saçma. Öyle bir derinlik olamaz.”

Kaptan milyonlarca yene mal olmuş son model teknolojik aletlere dik dik bakıp bir yumruk indirdi.

Seyir subayı endişeyle gülümsedi.

“Aa, efendim,” dedi, “sığlaştı bile.”

Aziraphale ve Tennyson’ın bildiği gibi, *Yukarı derinliklerin gürlemelerinin altında/Derin denizin çok altında/ Kraken uyur.*

Ve şimdi uyanıyordu.

O yükselirken böğründen milyonlarca ton deniz çamuru çağlıyordu.

“Gördünüz mü?” dedi seyir subayı. “Üç bin metre oldu bile.”

Krakenin gözleri yoktur. Onun bakacağı hiçbir şey olmamıştır. Ne var ki, buz gibi sularda yükselirken, denizin sessiz gürültüsünü, balina şarkılarının hüznü uğultularını ve ıslıklarını duyabiliyordu.

“Şey,” dedi seyir subayı, “bin metre?”

Kraken memnun değildi.

“Beş yüz metre?”

Fabrika gemi ani bir dalgayla sallandı.

“Yüz metre?”

Tam tepesinde minik, metal bir şey vardı. Kraken kıpırdandı.

Ve on milyar porsiyon suşi intikam için haykırdı.

KULÜBENİN PENCERELERİ içe doğru patladı. Fırtına değil, savaştı bu. Yasemin parçaları odada uçuşup indeks kartı yağmuruna karıştı.

Newt ile Anathema devrilmiş masayla duvar arasındaki boşlukta birbirlerine sarıldılar.

“Hadi,” diye mırıldandı Newt. “Bana Agnes’in bunu öngördüğünü söyle.”

“Onun fırtına getirdiğini söylemişti,” dedi Anathema.

“Bu kahrolası bir bora. Sonra ne olacağını söyledi mi?”

“2315,3477’ye atıfta bulunuyor.”

“Böyle bir zamanda bu ayrıntıları hatırlayabiliyor musun?”

“Madem sordun, evet,” dedi Anathema ve bir kart kaldırdı.

3477: Çarkıfelek dönsün, kalpler birleşsin benimkinden gayrı ateşler var; yel çiçekleri yarıştırdığı vakit kavuşun birbirinize, çünkü Kızilla Ak, Kara’yla Soluk yaklaştığı vakit Yarış Bizim İşimiz’e sükunet gelecek.	? Korkarım burada bir parça misticizm var. [A F Araç, 17 Ekim 1889] Yarış/çiçek? [OFA, 4 Eylül 1929] Yine Vahiy 6, sanırım. [Dr Thos. Araç, 1835]
--	--

Newt yine okudu. Dışarıdaki gürültüye bakılırsa bir oluklu sac parçası bahçede parendeler atıyordu, ki gerçekten de öyleydi.

“Bunun anlamı şey mi,” dedi yavaşça, “bir, bir, *tek beden* mi olmamız gerekiyor? Agnes ne şakacıymış.”

Flört, flört edilen kişinin yaşlıca bir kadın akrabası evdeyken fazlasıyla zordur; mırıldanırlar, keh keh gülerler, sigara otlanırlar ya da, en kötü ihtimalle, ailenin fotoğraf albümünü çıkarırlar: cinsiyetler arası savaşta Cenevre Anlaşması’yla yasaklanmış olması gereken bir suç. Gelgelelim, söz konusu akraba üç yüz sene önce ölmüşse durum daha da beterdir. Newt’in gönül limanına Anathema’ya dair birtakım fikirlerin demirlediği doğrudur; aslında sadece demirlemekle kalmamış, Newt onları bakıma almış, altındaki midyeleri kazıyıp güzel bir boya yapmış ve yeniden donatmıştı. Ama Agnes’in ikincil görüşünün ensesinde olması fikri, libidosuna boca edilmiş bir kova dolusu soğuk su etkisi yaratıyordu.

Newt’in aklından Anathema’yı yemeğe davet etmek bile geçmişti, ama Cromwell dönemi cadılarından birinin üç yüz sene önce kulübesinde oturup onların yemek yemesini seyretmesi fikrinden nefret ediyordu.

İnsanlara cadı yaktırtan o ruh halinin pençesindeydi. Hayatı, yüzyıllar önce yaşamış kaçık kadının teki burnunu sokmadan da yeterince karmaşıktı zaten.

Şöminedeki gümlene bacanın yıkılmaya başladığının habercisiydi adeta.

O sırada Newt'in aklında bir düşünce belirdi: Benim hayatım hiç karmaşık değil. Agnes'in görmüş olabileceği kadar net görebiliyorum bunu. Erken emeklilik, ofiste armağan olarak toplanan para, bir yerlerde aydınlık, küçük, düzgün bir apartman dairesi, küçük düzgün bir ölüm. Muhtemelen dünyanın sonu geldiği için, şimdi bir kulübe enkazının altında ölecek olmam dışında tabii.

Kayıt Meleği benim için fazla zahmete girmeyecek, hayatım sayfa sayfa denden işaretleriyle dolmuş olmalı. Demek istediğim, cidden ne yaptım? Hiç banka soymadım. Hiç park cezası almadım. Hiç Tayland yemeği yemedim...

Bir yerlerde bir başka pencere, şen şingirtular eşliğinde pes edip kırıldı. Anathema, hiç de hayal kırıklığı yansıtmayan bir iç çekişle kollarını Newt'in boynuna doladı.

Amerika'ya hiç gitmedim. Fransa'ya da, çünkü Calais sayılmaz. Bir müzik aleti çalmayı öğrenmedim.

Elektrik kabloları kopunca radyo sustu.

Newt yüzünü Anathema'nın saçlarına gömdü.

Ben hiç...

TIHIN DİYE BİR SES GELDİ.

Ordu maaş defterlerini güncellemekte olan Shadwell, Cadı Avcısı Onbaşı Smith'in imzasını atarken başını kaldırdı.

Newt'in iğnesinin parıltısının artık haritada olmadığını fark etmesi biraz zaman aldı.

Kendi kendine homurdanarak taburesinden indi ve iğneyi arayıp buldu. Onu güzelce silip yine Tadfield'a sapladı.

Tam saman ücreti olarak senede fazladan iki peni alan Cadı Avcısı Er Masa'nın imzasını atarken bir tum sesi daha geldi.

İğneyi aldı, kuşkuyla, dik dik baktı ve o kadar derine sapladı ki haritanın arkasındaki sıva delindi. Sonra defterin başına geri döndü.

Tum.

Bu sefer iğne duvardan metrelerce uzağa düşmüştü. Shadwell onu alıp ucunu inceledi, ardından haritaya saplayıp izlemeye başladı.

Beş saniye oldu olmadı, iğne uçarak kulağının yanından geçti.

Shadwell onu yerde buldu, haritaya sapladı ve orada tuttu.

İğne elinin altında hareket ediyordu. Shadwell tüm ağırlığıyla bastırdı.

Haritadan minik bir duman bulutu kıvrıla kıvrıla yükseldi. Shadwell inledi ve kor kızıl iğne karşı duvardan sekip pencereyi kırarken, yanan parmaklarını emdi. iğne Tadfield'da olmak istemiyordu.

On saniye sonra Shadwell CAO'nun para kutusunu karıştırıyordu. Bir avuç bakır, bir on şilinlik banknot ve I. James zamanından kalma küçük bir sahte para buldu. Kişisel güvenliğini hiçe sayarak kendi ceplerini karıştırdı. Fakat emekli indirim kartı da hesaba katıldığında dahi, onu değil Tadfield'a götürecektir, evden çıkaracak kadar para bile zar zor çıkıyordu.

Tanıdığı yegane paralı insanlar Bay Rajit ve Madam Tracy'ydi. Rajitler'le gireceği herhangi bir finansal tartışma, yedi haftalık ödenmemiş kira meselesini gündeme getirirdi. Madam Tracy ise ona bir avuç dolusu on poundluk banknot vermeye dünden razıydı...

"O boyalı kaltaktan Günah Parası alırsam ne olayım," dedi.

Geriye kimse kalmıyordu.

Bir kişi dışında.

Güneyli nonoş.

İkisi de gelmişti buraya. Yalnızca birer sefer. Odada mümkün olduğunca az zaman geçirmişlerdi ve Aziraphale hiçbir düz yüzeye dokunmamaya çalışmıştı. Diğeri, güneş gözlükleri olan havalı Güneyli piç -Shadwell'e göre- kızdırmaması gereken biriydi. Shadwell'in basit dünyasında, kumsalda olmamasına rağmen güneş gözlüğü takan biri muhtemelen suçluydu. Crowley'nın Mafya'dan ya da yeraltından olduğunu tahmin ediyordu ve gerçeğe ne kadar yaklaştığını bilse şaşardı. Ama devetüyü palto giymiş yumuşak herif başka meseleydi ve bir seferinde onu üssüne kadar izlemeyi göze almış olduğundan yolu hatırlıyordu. Shadwell Aziraphale'ın Rus casusu olduğuna inanıyordu. Ondan para isteyebilirdi; birazcık tehdide bakardı bu iş.

Son derece riskliydi.

Shadwell kendini toparladı. Şu anda genç Newt gecenin kızlarının ellerinde akla hayale gelmeyecek işkenceler çekiyor olabilirdi ve onu oraya kendisi göndermişti.

“Adamlarımızı orda bırakamayız,” dedi ve ince paltosunu giyip biçimsiz şapkasını taktıktan sonra sokağa çıktı.

Hava hafiften rüzgarlı gibiydi.

AZIRAPHALE'İN ELİ AYAĞI TITRIYORDU, hem de son on iki saattir. Sinirleri ayaktaydı. Dükkanda dolaşıyor, kâğıt parçalarını eline alıyor, sonra bırakıyor, kalemlerle oynuyordu.

Crowley'ye söylemesi gerekiyordu.

Hayır, gerekmiyordu. Crowley'ye söylemek istiyordu. Cennet'e haber vermesi *gerekliyordu*.

Ne de olsa o bir melekti. Doğru şeyi yapması gerekirdi. Doğası böyleydi. Bir oyun gördünüz mü onu bozardınız. Crowley doğru şeye parmak basmıştı. En baştan Cennet'e söylemesi gerekirdi.

Ama Crowley'yi binlerce senedir tanıyordu. Bir şekilde geçinip gidiyorlardı. Birbirlerini anladıkları söylenebilirdi. Hattâ Aziraphale Crowley'yle paylaştıkları ortak noktaların, kendi üstleriyle paylaştıklarından daha fazla olduğunu düşünüyordu bazen. İkisi de dünyayı seviyordu mesela; onu kozmik satranç oyununun oynandığı basit bir oyun tahtasından ibaret görmüyorlardı.

Ah, elbette, işte buydu. Yanıt apaçık önündeydi. Cennet'e haber uçursa, Crowley'yle yaptığı anlaşmanın *ruhuna* uyardı. Sonra da kimselere hissettirmeden çocuğun icabına bakarlardı -ama çok kötü bir şey yapmazlardı tabii, çünkü işin özüne indiğinizde hepimiz Tanrı'nın yarattığı varlıklarız, Crowley ile Deccal bile- ve dünya kurtulurdu. Kıyamet meselesi de böylelikle kapanmış olurdu; sonuçta beyhude bir uğraştı Kıyamet, nihayetinde zaferi Cennet'in kazanacağını herkes bilirdi ve Crowley de buna anlayış gösterirdi şüphesiz.

Evet. Ondan sonra her şey yoluna girerdi.

KAPALI tabelasına rağmen dükkanın kapısı çalındı. Aziraphale duymazdan geldi.

Cennet'le çift yönlü iletişim kurmak, yanıt beklemeyen, ama yanıt aldıklarında da epey şaşırın insanlara göre daha zordu Aziraphale için.

Kâğıtlarla kaplı masayı kenara itip lime lime halıyı dürdü. Tahta zeminde, tebeşirle çizilmiş ve çevresi Kabala'dan pasajlarla kuşatılmış küçük bir daire vardı. Melek yedi mum yaktı ve onları ayine yaraşır bir özenle dairenin belirli noktalarına yerleştirdi. Sonra biraz buhur yaktı; her ne kadar gerekli sayılmasa da buhur mekânın güzel kokmasını sağlıyordu.

Sonra dairenin içine girdi ve Sözler'i söyledi.

Hiçbir şey olmadı.

Sözler'i yine söyledi.

Nihayet tavandan parlak mavi bir huzme indi ve daireyi doldurdu.

Tok bir ses, “Evet?” dedi.

“Benim, Aziraphale.”

“Biliyoruz.”

“Harika haberlerim var! Deccal’ın yerini buldum! Size adresini falan, her şeyi verebilirim!”

Anlık bir duraksama oldu, ardından mavi ışık titreşti.

“Ee?”

“Ama, anlamıyor musunuz, onu öld... bütün bunları engelleyebilirsiniz! Tam zamanında! Yalnızca birkaç saatiniz kaldı! Hepsini durdurabilirsiniz, o zaman savaş olması gerekmez ve herkes kurtulur!”

Işığa bakarak deli gibi gülümsedi.

“Öyle mi?” dedi ses.

“Evet, o Aşağı Tadfield denen bir yerde ve adresi de...”

“Aferin,” dedi ses, ifadesiz, ölü bir tınıyla.

“Denizlerin üçte birinin kana falan dönmesine de gerek kalmaz,” dedi Aziraphale sevinçle.

Ses tekrar konuştuğunda hafifçe sinirli gibiydi.

“Nedenmiş?”

Aziraphale hevesinin altında buzdan bir çukurun açılmakta olduğunu hissetse de öyle bir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştı ve konuşmaya devam etti: “Eh, böylece biz kazanabili...”

“Biz *kazanacağız* Aziraphale.”

“Evet, ama...”

“Karanlığın güçleri *yenilmek* zorunda. Yanlış anlamışa benziyorsun. Mesele savaştan kaçınmak değil, savaşı *kazanmak*. Uzun zamandır bunu bekliyorduk Aziraphale.”

Aziraphale soğukluğun zihnini sardığını hissetti. ‘Acaba savaşı Dünya’da yapmamak iyi bir fikir olabilir mi?’ demek istese de vazgeçti.

“Anlıyorum,” dedi sertçe. Kapının yanından bir sürtünme sesi geldi ve Aziraphale o yana dönse, kapının üzerindeki pencereden bakmaya çalışan birinin ezik şapkasını görebilirdi.

“*İyi iş çıkarmadığın anlamına gelmiyor bu elbette,*” dedi ses. “*Takdir alacaksın. Aferin.*”

“Teşekkür ederim,” dedi Aziraphale. Sesindeki acılık sütü bile keserdi. “Esrarengizlik ilkesini unutmuşum anlaşılın.”

“*Biz de öyle düşünmüştük.*”

“Sormama izin verirseniz,” dedi melek, “acaba kiminle konuşuyorum?”

“*Biz Metatron’uz,*” dedi ses. ¹⁵⁵¹

“Ah, evet. Elbette. Ah. Şey. Çok teşekkür ederim. Teşekkürler.”

Arkadaysa mektup kutusunun kapağı açıldı ve bir çift göz içeri baktı.

“*Bir şey daha var,*” dedi ses. “*Bize katılacaksın elbette, değil mi?*”

“Şey, ee, elbette, elime alevden kılıç almayalı çok uzun zaman oldu...” diye başladı Aziraphale.

“*Evet, biliyoruz,*” dedi ses. “*Yeniden öğrenmek için epey fırsat bulacaksın.*”

“Hı hı. Ee, savaşı nasıl bir olay başlatacak?” dedi Aziraphale.

“*Biz çokuluslu nükleer savaşın hoş bir başlangıç olacağını düşündük.*”

“Aa, evet. Çok yaratıcı.” Aziraphale’in sesi ifadesiz ve ümitsizdi.

“*Güzel. O zaman hemen dönmeni bekliyoruz,*” dedi ses.

“Ah, şey. Yalnız önce birkaç iş meselesini halletmem gerekiyordu ama?” dedi Aziraphale çaresizce.

“Hiç gerek yok,” dedi Metatron.

Aziraphale sırtını dikleştirdi. “Saygın bir işadami olarak dürüstlüğün, ahlaktan bahsetmiyorum bile, gerektirdiği bir...”

“Evet, evet,” dedi Metatron aksi aksi. “Anlaşıldı. Seni daha sonra bekliyoruz öyleyse.”

Işık soldu, ama tamamen yitmedi. Hattı açık bıraktılar, diye düşündü Aziraphale. Bu işten sıyrılamayacağım.

“Alo?” dedi usulca. “Kimse var mı?”

Sessizlik vardı.

Büyük dikkatle dairenin içinden çıkıp yavaşça telefona yöneldi. Defterine bakarak bir numarayı aradı.

Telefon dört kere çaldıktan sonra hafifçe öksürdü, duraksadı, sonra bir ses konuştu. Konuşan ses fazla rahattı. “Merhaba. Ben Anthony Crowley. İ. Ben...”

“Crowley!” Aziraphale aynı anda hem fısıldamaya hem bağırmaya çalıştı. “Dinle! Fazla zamanım yok! Benim...”

muhtemelen şu anda evde değilim ya da uyuyorum, meşgulüm ya da öyle bir şey, ama...”

“Kes sesini! Dinle! Tadfield’da! O kitapta her şey yazıyor! Senin oraya gidip onu durdur...”

“... sinyal sesinden sonra not bırakırsanız, ben sizi ararım. *Ciao.*”

“Seninle *hemen* konuşmam lazım...”

Biiiiiiiiilliiip

“Ses çıkarmayı bırak! Tadfield’da diyorum! Sezdiğim şey oydu! Oraya gitmelisin ve...”

Telefonu ağzından çekti.

“Siktir!” dedi. Altı bin senedir ilk defa küfrediyordu.

Bir dakika. İblisin bir hattı daha yok muydu? O, öyle biriydi. Aziraphale sayfaları çevirirken az kalsın defteri düşürüyordu. Ne de olsa yakında sabırsızlanmaya başlardı.

Diğer numarayı buldu. Çevirdi. Telefon hemen açıldı. Aynı anda dükkanın küçük çanı da hafifçe şingirdadı.

Crowley ahizeye yaklaşırken sesi yükselerek yanıt verdi. “... ve ciddiyim. Alo?”

“Crowley, benim!”

“Hı.” Ses inanılmaz ifadesizdi. Aziraphale içinde bulunduğu ruh haline rağmen sorun sezdi.

“Yalnız mısın?” dedi ihtiyatla.

“Yok. Eski bir dostum var.”

“Dinle!..”

“*Defol burdan, seni cehennem dölü!*”

Aziraphale yavaşça döndü.

SHADWELL HEYECANDAN TITRİYORDU. Her şeyi görmüştü. Her şeyi duymuştu. Hiçbirini anlamamıştı, ama insanların daireler, mumlar ve buhurla ne yaptığını bilirdi. Hem de çok iyi bilirdi. *Şeytan Çıkarma* filmi on beş kez görmüştü, amatör cadı avcısı Christopher Lee’ye saydırdığı olumsuz yorumlar yüzünden sinemadan atıldığı seferi de dahil ederse on altı kez.

Kulampara herifler Christopher’ı kullanıyor, Ordu’nun görkemli geleneklerini alaya alıyorlardı.

“Yakalıycam seni, günahkar piç!” diye bağırdı, üstü başı güve yeniğiyle dolu bir intikam meleği gibi ilerleyerek. “Ne peşinde olduğunu biliyorum, buraya gelip şeytani emirlerini yerine getirsin diye kadınları baştan çıkarıyorsun!”

Aziraphale, “Yanlış dükkana geldiniz sanırım,” dedi. Ardından ahizeye doğru, “Ben seni daha sonra ararım,” diye mırıldanıp telefonu kapadı.

“Neyin peşinde olduğunu biliyorum,” diye hırladı Shadwell. Ağzının kenarında tükürük birikmişti. Hiç bu kadar öfkelenmediğini hatırlamıyordu.

“Şey, hiç de görüldüğü gibi değil...” diye başladı Aziraphale ve daha bunu söylerken, riskli diyaloglar söz konusu olduğunda, incelikten yoksun olduğunu fark etti.

“Eminim öyledir!” dedi Shadwell zaferle.

“Hayır, demek istediğim...”

Shadwell gözlerini melekten ayırmadan geri geri gitti ve dükkanın kapısını tutup öyle hızlı çarptı ki çan tıngırdadı.

“Çan,” dedi.

Dakik ve *Kat’i Kehanetler’i* alıp sertçe masaya vurdu.

“Kitap,” diye hırladı.

Cebini karıştırdı ve güvenilir Ronson’ını çıkardı.

“*Nerdeyse* mum sayılır.” diye bağırarak ilerlemeye başladı.

Önünde daire soluk bir mavi ışıkla parlıyordu.

“Şey,” dedi Aziraphale, “bence daireye basmak çok da iyi bir fikir...”

Shadwell dinlemiyordu. “Cadı Avcısı olarak görevimin bana verdiği yetkiye dayanarak sana emrediyorum,” dedi, “bu mekânı terk et...”

“Daire...”

“...ve arkana bile bakmadan geldiğin yere dön...”

“... bir insanın daireye basması gerçekten de akıllıca olmaz...”

“...ve bizi şer den kurtararak...”

“Daireden uzak dur seni budala!”

“... bir daha da geri dönüp insanları...”

“Evet, evet, ama *lütfen* daireden uzak...”

Aziraphale ellerini telaşla sallayarak Shadwell’e doğru koştu. “... ve bir daha SAKIN HA DÖNME!” diye bitirdi Shadwell ve gazap dolu, siyah tırnaklı parmağını uzattı.

Aziraphale adamın ayaklarına baktı ve beş dakika içinde ikinci defa küfretti. Shadwell daireye girmişti.

“Ah, siktir,” dedi.

Ezgili bir tınlama oldu ve mavi parıltı yok oldu. Aziraphale de öyle.

Otuz saniye geçti. Shadwell kıpırdamadı. Sonra titremekte olan sol elini uzatıp sağ elini dikkatle indirdi.

“Merhaba?” dedi. “Kimse yok mu?”

Kimse yanıt vermedi.

Shadwell ürperdi. Sonra elini, ateşlemekten korktuğu ve nasıl boşaltacağını bilemediği bir silah gibi önünde tuta tuta sokağa çıktı. Ardında bıraktığı kapı çarparak kapandı.

Kapının çarpmasıyla birlikte zemin sarsılınca, Aziraphale’in mumlarından biri devrildi ve eski, kuru ahşabın üzerine erimiş mum döküldü.

CROWLEY'NİN LONDRA'DAKİ dairesi tam bir tarz örneğiydi. Bir dairede bulunması gereken her özelliği barındırıyordu: Ferahtı, beyazdı, zarifçe döşenmişti ve ancak içinde yaşanmıyor olmasının getirdiği o özel içinde-yaşanmamış-daire tasarımına sahipti.

Bunun sebebi, Crowley'nin dairesinde yaşamıyor olmasıydı.

Orası yalnızca Londra'da bulunduğu zamanlarda, günün sonunda gittiği yerdi. Yataklar her zaman yapılıydı; buzdolabı hiç bozulmayan gurme yiyeceklerle doluydu (Crowley buzdolabını bu yüzden almıştı zaten) ve aynı sebepten buzdolabının buzlarının çözülmesi de gerekmiyordu, hattâ fişinin takılması da.

Oturma odasında dev bir televizyon, beyaz deri kaplı bir kanepa, video, CD çalar ve bir telesekreterli telefon, biri telesekreter, diğeri özel hatlı (Crowley'ye zaten sahip olduğu çift camlı pencere ya da ihtiyaç duymadığı hayat sigortası satmakta ısrarlı pazarlamacı gruplarının şimdiye dek keşfedememiş olduğu bir numara) iki telefon, sadece açma kapama düğmesi ve ses yüksekliği ayarı olan, zarif tasarımlı, kare şeklinde mat siyah ses sistemi vardı. Crowley'nin göz ardı ettiği tek alet hoparlördü; onları tamamen unutmuştu. Zaten fark eden bir şey de yoktu, ama yine de çıkan ses kusursuzdu.

Telefon hattına bağlanmamış, bilgisayar kadar zeki bir faks makinesi ve aptal bir karınca zekâsına sahip bir bilgisayar vardı. Hoş, birkaç ayda bir onu yeniliyordu, zira Crowley zarif bir bilgisayarın, kendisinin olmaya çalıştığı gibi bir insanın sahip olacağı türden bir şey olduğuna inanıyordu. Şimdiki bilgisayarı da ekranı olan bir Porsche gibiydi ve kullanma kılavuzları hâlâ saydam poşetlerin içindeydi. ¹⁵⁶

Crowley'nin dairede özel ilgi gösterdiği yegane şey ev bitkileriydi, ki hepsi parlak, sağlıklı, diri yapraklı, devasa, yemyeşil ve görkemliydi.

Crowley haftada bir elinde plastik su püskürtücüyle yapraklara su püskürtüp onlarla konuşurdu.

Bitkilerle konuşma meselesini yetmişlerin başında, Radyo Dört'te duymuş ve harika bir fikir olduğunu düşünmüştü. Yalnız, Crowley'nin yaptığı şeye *konuşmak* demek pek doğru sayılmayabilirdi.

Onun yaptığı bitkilerin içine Tanrı korkusu salmaktı.

Daha doğrusu Crowley korkusu.

Diğer yandan iki ayda bir, yavaş büyüyen, yaprakları solmuş, kahverengileşmeye başlamış ya da diğerleri kadar iyi görünmeyen bir bitki seçiyor ve onu kollarına alıp diğer bitkileri dolaşarak, "Arkadaşınıza veda edin," diyordu. "Beceremedi işte..."

Ardından suçlu bitkiyle daireden çıkıyor, yaklaşık bir saat sonra büyük, boş bir saksıyla geri dönüyor ve onu göz önünde bir yere koyuyordu.

Londra'da bulup bulabileceğiniz en şık, en yeşil, en güzel bitkilerdi bunlar. Aynı zamanda da en korkmuşları.

Oturma odası spot ışıklar ve insanın normalde sandalyenin yanına ya da köşeye koyduğu cinsten beyaz neon ışıklarla aydınlatılmıştı.

Tek duvar süsü bir tabloydu -Leonardo da Vinci'nin orijinal *Mona Lisa* eskizi. Crowley onu sıcak bir Floransa akşamında ressamın kendisinden almıştı ve nihai resimden daha üstün olduğunu düşünüyordu. ¹⁵⁷

Crowley'nin her daim temiz ve kusursuz görünen bir yatak odası, mutfağı, çalışma odası, oturma odası ve tuvaleti vardı.

Dünyanın Sonu'nu işte bu odalarda can sıkıntısıyla beklemişti.

Haberleri almak için Cadı Avcısı Ordusu'ndaki adamlarına telefon etmişti, ama aracısı Çavuş Shadwell ofisinde değildi ve ahmak sekreteri de Crowley'nin ordudaki herhangi biriyle konuşmak istemesini bir türlü kavrayamamıştı.

“Bay Pulsifer de çıktı tatlım,” demişti kadın. “Bu sabah Tadfield'a gitti. Göreve.”

“Başkasıyla da konuşabilirim,” diye açıklamıştı Crowley.

“Bay Shadwell'e söylerim,” demişti kadın, “geri döndüğü zaman. Şimdi izin verirsen, o meşgul sabahlardan biri ve beyefendiciğimi uzun süre o halde bırakmam, yoksa üşütüp hasta olur. Saat ikide de Bayan Ormerond, Bay Scroggie ve genç Julia seansa gelecek, o yüzden ondan önce odayı derleyip toplamam lazım. Ama mesajımı Bay Shadwell'e iletirim.”

Crowley pes etmişti. Bunun üzerine kitap okumaya çalıştı, ama yoğunlaşamıyordu. CD'lerini alfabetik sırayla dizmeye çalıştı, ama onların zaten alfabetik sırayla dizilmiş olduklarını fark edince pes etti. Kütüphanesi ve Soul Müzik¹⁵⁸¹ koleksiyonu da öyleydi.

Sonunda beyaz deri kanepeye oturdu ve eliyle televizyonu işaret etti.

“Raporlar geliyor,” dedi endişeli bir sunucu, “ıı, raporlar, şey, kimse neler olduğunu bilmiyor gibi, ama bize gelen raporlar, ıı, gösteriyor ki uluslararası ilişkiler gerildikçe geriliyor, daha bir hafta öncesine kadar her şey sütlimandı, herkes, ıı, gül gibi geçinip gidiyordu, ıı...”

“Bunun sebebi kısmen, son birkaç gündür gerçekleşen sıradışı olaylarmış gibi görünüyor.

“Japonya sahillerinde...”

CROWLEY?

“Evet,” diye kabul etti Crowley.

NE HALTLAR DÖNÜYOR CROWLEY? SEN NELER YAPIYORSUN?

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Crowley, her ne kadar biliyor olsa da.

WARLOCK DENEN ÇOCUK. ONU MEGGIDO ÇAYIRLARINA GETİRDİK. KÖPEK YANINDA DEĞİL. ÇOCUK BÜYÜK SAVAŞ HAKKINDA HİÇBİR ŞEY BİLMİYOR. EFENDİMİZİN OĞLU DEĞİL O.

“Ah,” dedi Crowley.

TEK SÖYLEYEBİLECEĞİN BU MU CROWLEY? BİRLİKLERİMİZ TOPLANDI, DÖRTLÜ YOLA ÇIKTI -AMA NEREYE GİDİYORLAR? YOLUNDA GİTMEYEN BİR ŞEYLER VAR CROWLEY. VE BU SENİN SORUMLULUĞUN. VE BÜYÜK OLASILIKLA SENİN SUÇUN. UMARIZ OLANLAR İÇİN SON DERECE MAKUL BİR AÇIKLAMAN VARDIR...

“Aa, evet,” diye onayladı Crowley hemen. “Son derece makul.”

... ÇÜNKÜ OLAN BİTENİ BİZE AÇIKLAMA ŞANSIN OLACAK. AÇIKLAMAK İÇİN BİR SONSUZLUK VAR ÖNÜNDE. VE BİZ SÖYLEYECEĞİN HER ŞEYİ CAN KULAĞIYLA DİNLEYECEĞİZ. SOHBETİN, VE ONA EŞLİK EDEN KOŞULLAR, LANETLENMİŞ CEHENNEMİN TÜM AHALİSİ İÇİN BİR EĞLENCE VE KEYİF KAYNAĞI OLACAK CROWLEY. ÇÜNKÜ SEN, İŞKENCEDEN PERİŞAN OLMUŞ, ACILAR İÇİNDEKİ EN DÜŞÜK LANETLİLERDEN BİLE DAHA KÖTÜSÜNÜ YAŞIYOR OLACAKSIN...

Crowley bir el hareketiyle televizyonu kapadı.

Ekranın donuk gri-yeşil ekranı konuşmaya devam etti; sessizlik kendini sözcüklere dönüştürdü.

BİZDEN KAÇMAYA ÇALIŞMAYI AKLINDAN BİLE GEÇİRME CROWLEY. KAÇIŞ YOK. ÖLDÜĞÜN YERDE KAL. SENİ... ORADAN ALACAĞIZ...

Crowley pencereye gidip sokağa baktı. Araba suretinde siyah bir şey, bulunduğu binaya

yaklaşıyordu. Sıradan bir gözü kandırarak kadar arabaya benziyordu. Pür dikkat ona bakan Crowley tekerleklerin yalnızca dönmemekle kalmayıp,, arabaya bağlı bile olmadıklarını fark etti. Araba evlerin önünden geçerken yavaşlıyordu; Crowley arabadaki yolcuların (ikisi de sürüyor olamazdı, ikisi de nasıl araba sürüldüğünü bilemezdi) bina numaralarına baktıkları kanısına vardı.

Çok az zamanı vardı. Crowley mutfığa gitti ve lavabonun altından plastik bir kova çıkardıktan sonra oturma odasına geri döndü.

Cehennem İdaresi iletişimi kesmişti. Crowley ne olur ne olmaz diye televizyonu duvara çevirdi.

Mona Lisa tablosuna doğru yürüdü.

Crowley resmi duvardan indirdi. Arkada bir kasa vardı, ama duvar kasası değildi bu; nükleer enerji sektörüne hizmet veren bir şirketten alınmıştı.

Kasayı açtı ve içinden, üzerinde kadranlı kilit bulunan bir başka kapak çıktı. Şifreyi çevirdi (şifre 4-0-0-4'tü, hatırlaması kolay bir numara, henüz yepyeni ve ışıltılı olan bu aptal, harika gezegene geldiği sene).

Kasanın içinde bir termos matara, kolları tamamen kaplayan iki kalın PVC eldiven ve maşa vardı.

Crowley duraksayarak endişe içinde matarayı süzdü.

(Dışarıda bir çatırtı oldu. Ses bina kapısından geliyordu...)

Eldivenleri takıp matarayı, maşayı, kovayı ve -sonradan aklına gelmiş olacak ki-gür kauçuk ağacının arkasından su püskürtecini aldı. Mataraya, düşürecek, hattâ düşürmeyi düşünecek olsa bile patlayacak-hem de kötü bilimkurgu filmlerinde aksakalların, "Bu kraterin olduğu yerde eskiden Vaashing-ton denen bir şehir vardı," dedirten türden bir patlama—bir maddeyle dolmuş gibi, dikkatle yürüyerek çalışma odasına yollandı.

Çalışma odasına ulaştığında kapıyı omuzlayıp açtı. Sonra eşyaları yavaşça yere koydu. Kova... maşa... su püskürteci... ve son olarak da, büyük dikkatle, matara.

Alnında oluşan ve süzülerek gözüne giren ter damlasını sildi.

Ardından dikkatle ve özenle, maşayı kullanarak mataranın kapağını açtı... dikkatli... çok dikkatli... işte bu...

(Aşağıdaki merdivenlerden ayak sesleri ve boğuk bir çığlık geldi. Alt kattaki ufak tefek yaşlı kadın olmalıydı bu.)

Acele etmeyi göze alamazdı.

Matarayı maşayla tutup, tek bir damla bile sıçratmamaya özen göstererek içindekileri plastik kovaya döktü. Tek bir yanlış hareket yeter de artardı.

işte.

Sonra çalışma odasının kapısını on beş santim kadar araladı ve kovayı üzerine yerleştirdi.

Maşayı kullanarak mataranın kapağını taktı, sonra (holden bir çatırtı geldi) PVC eldivenleri çıkardı, püskürteci eline aldı ve çalışma masasının arkasındaki sandalyeye yerleşti.

"Crawlee?.." dedi gırtlaktan gelen bir ses. Hastur.

"Buradan geçmiş," diye tısladı bir başka ses. "O kaygan, küçük yaratığı hissedebiliyorum." Ligur.

Hastur ile Ligur.

Şimdi söyleseler buna ilk itiraz edecek kişi Crowley olsa da, çoğu iblis özünde kötü değildi.. Onlar büyük kozmik oyunda -sevilmeyen, ama her şeyin işleyişi için elzem bir görevi yerine getiren-vergi müfettişleriyle aynı konuma sahip olduklarını hissederlerdi. Hem ona bakılırsa, melekler de erdem timsali sayılmazlardı; Crowley zamanında, tanrısız insanları çarpmak gerektiğinde, ölçsüz güç kullanan bir iki meleklerle karşılaşmıştı. Sonuçta herkesin yapacak bir işi vardı ve yapıyordu işte.

Diğer yandan bir de Ligur ile Hastur gibileri vardı, fenalıktan öylesine karanlık bir keyif alıyorlardı ki, onları insan sanabilirdiniz.

Crowley yönetici sandalyesinde arkasına yaslandı. Kendini rahatlamaya zorladıysa da işe yaramadı.

“Buradayım çocuklar,” diye seslendi.

“Seninle iki çift laf etmek istiyoruz,” dedi tıknaz Ligur (sesi ‘iki çift lafın 'korkunç derece acılı bir sonsuzlukla eşanlımlı olduğunu ima ediyordu adeta) ve çalışma odasının kapısını itip açtı.

Kova bir an sallandıktan sonra düşüp Ligur’un kafasına geçti.

Suya bir sodyum parçası atın. Onun tutuşup yanmasını ve çılgınlar gibi cızırdayarak dönmesini izleyin, işte bu da tıpkı öyleydi; ama daha berbatı.

İblis soyuldu, yandı ve titreşti. Üzerinden yağlı, kahverengi dumanlar aktı ve Ligur haykırdı, haykırdı, haykırdı. Sonra büzüşüp yere düştü ve halıdaki kararmış, yanık dairede bir avuç ezilmiş sümüklüböcek gibi parlayarak öylece kalakaldı.

“Selam,” dedi Crowley Hastur’a. Hastur Ligur’un arkasından gelmişti ve ne yazık ki üzerine tek bir damla bile isabet etmemişti.

Düşünülemez şeyler vardır: iblislerin bile, başka iblislerin o kadar düşmeyeceğini düşündüğü derinlikler vardır.

“... Kutsal su. Piç herif,” dedi Hastur. “Piçin dik âlâsısın. O sana hiçbir şey yapmamıştı.”

“Henüz,” diye düzeltti Crowley. Artık hemen hemen denk olduklarından daha rahat hissediyordu. Hemen hemen denk, ama denk değil, hem de hiç. Hastur bir Cehennem Düküyen, Crowley belediye meclisi üyesi bile değildi.

“Senin sonun, annelerin çocuklarını korkutmak için karanlık yerlerde fısıldadığı şeylerden biri olacak,” dedi Hastur, ama sonra Cehennem üslubunun yeterli olmadığına karar verip, “Seni tahtalı köye yollayacaklar ahabap,” diye ekledi.

Crowley plastik su püskürtecini kaldırıp içindeki suyu tehditkarca çalkaladı. “Git buradan,” dedi. O sırada alt katta telefonun çaldığını duydu. Dört kere ve sonra telesekreter telefonu açtı. Crowley kimin aradığını merak etti.

“Beni korkutmuyorsun,” dedi Hastur. Bir damla suyun su püskürtecinin ağzından süzülüğünü ve plastik kabın kenarından Crowley’nin eline doğru yavaşça aktığını gördü.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Crowley. “Sainsbury’den alınmış bir çiçek sulama aleti, dünyadaki en ucuz ve en etkili su püskürteci. Havaya ince bir su serpintisi yolluyor. İçinde ne olduğunu söylememe gerek yoktur herhalde? Seni şuna dönüştürebilir.” Halının üzerindeki yığını gösterdi. “Şimdi, git buradan.”

Su püskürtecinin kenarındaki damla Crowley’nin parmaklarına ulaştı ve durdu. “Blöf yapıyorsun,” dedi Hastur.

“Belki,” dedi Crowley, blöfün aklındaki son şey olduğunu açıkça ifade ettiğini umduğu bir sesle. “Belki de değil. Şanslı hissediyor musun?”

Hastur elini salladı ve plastik kap kâğıt gibi dağıldı. Crowley’nin masasının üzerine ve takım elbisesine sular saçıldı.

“Evet,” dedi Hastur ve gülümsedi. Dili aşırı keskin dişlerinin arasında oynaşyordu. “Ya sen?”

Crowley hiçbir şey söylemedi. A Planı işe yaramıştı. B Planı başarısız olmuştu. Her şey C Planı’na bağlıydı, ancak bu noktada kafasında henüz bir C Planı’nın olmaması gibi küçük bir engel vardı.

“Böyleyken böyle,” diye tısladı Hastur, “gitme zamanı Crowley.”

“Bilmen gereken bir şey olduğunu düşünüyorum,” dedi Crowley zaman kazanmaya çalışarak.

“Neymiş o?” diye sordu Hastur gülümseyerek.

Derken Crowley’nin masasındaki telefon çaldı.

Crowley telefonu aldı ve Hastur’u uyardı. “Yerinden kıpırdama. Bilmen gereken çok önemli bir şey var, çok ciddiğim. Alo?”

“Hi,” dedi Crowley. “Yok. Eski bir dostum yanımda.”

Aziraphale telefonu kapadı. Crowley onun ne istediğini merak etti.

O anda C Planı birden kafasında belirdi. Ahizeyi yerine koymadan, “Tamam Hastur,” dedi. “Sınavı geçtin. Büyük çocuklarla oynamaya hazırsın.”

“Sen kafayı mı yedin?”

“Hayır. Anlamıyor musun? Bu bir sınavdı. Cehennem’in Efendileri, yaklaşan savaşta Lanetliler Lejyonu’nun liderliğini sana vermeden önce güvenilir olup olmadığını bilmek zorundaydı.”

“Crowley ya yalan söylüyorsun ya da kafayı sıyırdın ya da muhtemelen ikisi birden,” dedi Hastur, ama kendinden pekde emin değildi.

Bir anlığına bu ihtimali değerlendirmişti; Crowley de onu oradan yakalamıştı işte. Cehennem’in onu sınıyor olması pekala mümkündü. Crowley’nin görüldüğünden daha fazlası olması da. Hastur paranoyaktı ve Cehennem’de yaşayan ortama uyum sağlamış her akli selim varlık böyle tepki verirdi, çünkü orada gerçekten de herkes ayağınızı kaydırma peşindeydi.

Crowley bir numara çevirmeye başladı. “Sorun değil Dük Hastur. *Bana* inanmanı beklemiyorum,” diye kabul etti. “Ama neden Karanlık Kurul’la konuşmuyoruz -eminim onlar seni ikna edebilirler.”

Çevirdiği numara çalmaya başladı.

“Hoşçakal enayi,” dedi Crowley.

Ve kayboldu.

Bir an sonra Hastur da kaybolmuştu.

TEOLOGLAR SENELERDİR, uzun mu uzun saatler boyunca şu ünlü soruyu münazara etmişlerdi:

Bir toplu iğnenin başında kaç melek dans edebilir?

Sorunun yanıtını bulmak için şu gerçekler mutlaka hesaba katılmalıdır:

Birincisi, melekler dans etmez. Meleklerin ayırt edici özelliklerinden biridir bu. Kürelerin Müziği’ni takdirle dinleyebilirler, ama dans pistine çıkıp müziğe uyarak salınma dürtüsüne kapılmazlar. Böyleyken yanıt şudur: *Hiç*.

En azından hemen hemen hiç. Aziraphale 1880’lerin sonlarına doğru Portland Place’teki seçkin bir centilmenler kulübünde gavotte dansını öğrenmişti. İlk başlarda sudan çıkmış balık kadar şaşkın olsa da bir süre sonra bu işi iyice kıvrımış ve birkaç on yıl sonra gavotte modası sonsuza dek geçtiğinde epey bozulmuştu.

Durum böyleyken, eğer söz konusu dans gavotteyse ve uygun bir partner varsa (aynı zamanda, her ikisinin de gavotte bildiği ve bir iğnenin başında dans edebilecekleri varsayılırsa), yanıt *birdir*.

Diğer yandan, bir iğnenin başında kaç iblisin dans edebileceğini de sorabilirsiniz. Ne de olsa onlar da aynı türden yaratıklardır. Ve hiç değilse onlar dans eder. ¹⁵⁹¹

Bu şekilde düşünürseniz, yanıt, epey çoktur, o da fiziksel bedenlerini terk ederlerse, ki iblisler için çocuk oyuncağıdır bu. İblisler fizik kurallarıyla sınırlanmamışlardır. Uzaktan bakarsanız, evren yalnızca küçük ve yuvarlak bir şeydir, tıpkı salladığınızda içinde minyatür kar fırtınaları oluşan su

dolu küreler gibi.¹⁶⁰¹ Ama gerçekten yakından bakarsanız, bir iğne başında dans etmenin tek sorunu, elektronlar arasındaki dev boşluklardır.

Büyüklik, şekil ve bileşim, melek soyundan gelenler ya da iblis döllerini için birer seçenektir sadece.

Crowley şu anda bir telefon kablosunda hızla yolculuk etmekteydi.

DRİLİNG.

Crowley ışık hızından da hızlı bir şekilde iki telefon sohbetinden geçti. Hastur biraz arkasındaydı: on, on iki santim, ama bu mesafe Crowley'ye epey zaman veriyordu. Gerçi diğer uca geldiğinde avantajını kaybedecekti.

Ses dalgalarını kullanamayacak kadar küçüktüler, ama iblisler iletişim kurmak için sese ihtiyaç duymazlar. Hastur'un arkasında haykırdığını duyabiliyordu, "Piç herif! Seni yakalayacağım. Benden kaçamazsın!"

DRİLİNG.

"Nereden çıkarsan çık, ben de oradan çıkacağım! Kaçamayacaksın!"

Crowley telefon kablolarında bir saniyeden kısa sürede otuz kilometreden fazla yol yapmıştı.

Hastur hemen peşindeydi. Crowley bu işin zamanlamasını çok ama çok dikkatli yapmalıydı.

DRİLİNG.

Üçüncü zildi bu. Hadi bakalım, diye düşündü Crowley, başlıyoruz.

Aniden durdu ve Hastur'un hızla geçip gitmesini izledi. Hastur durdu ve...

DRİLİNG.

Crowley telefon hattından çıkıp plastik kaplamayı aşarak kendi oturma odasında, normal boyutunda ve nefes nefese maddeleşti.

Tık.

Telesekreterinde karşılama mesajı çıktı. Ardından bir biplleme oldu, kayıt teybi dönmeye başladı ve hoparlörden, "Tamam! Ne?.. Seni pis yılan." diyen bir ses yükseldi.

Küçük kırmızı mesaj ışığı yanıp sönmeye başladı.

Minik, kırmızı, öfkeli bir göz gibi yandı, söndü, yandı, söndü.

Crowley bir parça kutsal suyu ve kaseti eriyene kadar makinenin içinde tutacak zamanı olmasını diliyordu. Ama Ligor'un ölümcül banyo suyunu tutmak yeterince tehlikeli olmuştu, ne olur ne olmaz diye senelerdir saklıyordu onu ve odadaki varlığından bile rahatsızlık duyuyordu. Ya da... ya da belki... evet, kaseti araba teybine takarsa ne olurdu acaba? Hastur'u tekrar tekrar çalardı, ta ki Freddy Mercury'e dönüşene dek. Hayır. Piçin teki olabilirdi, ama Crowley o kadar da ileri gidemezdi. Uzaktan bir gök gürültüsü geldi.

Harcayacak zamanı yoktu.

Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Yine de gitti. Bentley'ine koştu ve cehennemin tüm iblisleri peşindeymişçesine West End'e sürdü. Ki cehennemin tüm iblisleri peşindeydi zaten.

MADAM TRACY Bay Shadwell'in ağır adımlarla merdiveni tırmandığını duydu. Her zamankinden de yavaştı ve birkaç basamakta bir duraksıyordu. Normalde basamakları hepsinden ayrı ayrı nefret ediyormuş gibi tırmanırdı.

Madam Tracy kapısını açtı. Bay Shadwell merdiven sahanlığının duvarına yaslanmıştı.

"Aman, Bay Shadwell," dedi, "eline ne oldu?"

“Git başımdan kadın,” diye inledi Shadwell. “Kendi güçlerimden haberim yoktu!”

“Neden elini öyle tutuyorsun?”

Shadwell duvara doğru gerilemeye çalıştı.

“Geri dur diyorum sana! Yoksa karışmam!”

“Tanrı aşkına, sana ne oldu Bay Shadwell!” dedi Madam Tracy elini tutmaya çalışarak.

“Tanrı aşkına oldu! Tanrı aşkına oldu!”

Madam Tracy onun kolunu yakalamayı başardı. O... Shadwell... şerrin belası, Madam Tracy'nin onu dairesine sürüklemesine direnemedi.

Daha önce oraya hiç girmemişti, en azından uyanıkken. Düşlerinde ipekler, şık perdeler ve kendisinin güzel kokulu merhemler olarak düşündüğü şeylerle döşenmişti kadının dairesi. Yalnız, gerçekten de mutfağın kapısında boncuk perde asılıydı ve Chianti şişesinden bozma bir masa lambası vardı; tıpkı Aziraphale gibi, Madam Tracy'nin şıklık anlayışı da 1953 civarında takılı kalmıştı. Odanın ortasındaki kadife örtülü masanın üzerinde, Madam Tracy'nin geçim kaynaklarından biri olan kristal küre duruyordu... işin doğrusu tek geçim kaynağı olmaya doğru hızla gidiyordu.

“Biraz uzanıp dinlenmek sana iyi gelecektir Bay Shadwell,” dedi itiraz kabul etmez bir sesle ve onu yatak odasına götürdü. Bay Shadwell karşı çıkamayacak kadar şaşkındı.

“Ama genç Newt orda,” diye mırıldandı Shadwell, “kafir tutkuların ve doğaüstü cilvelerin pençesinde.”

“Öyleyse onlarla nasıl başa çıkacağını bildiğinden eminim,” dedi Madam Tracy. Newt'in neler çekiyor olabileceğine dair gözünde canlandırdıkları, Shadwell'inkilerden çok daha yakındı gerçeğe. “Hem, kesin senin burada kendi kendini yiyip bitirmeni istemezdi. Sen uzan, ben de ikimize güzel bir çay yapayım.”

Boncuk perdeyi şıkırdatarak kayboldu.

Shadwell, harap olmuş sınırlarının enkazı altında hatırlayabildiği kadarıyla, bir günah yatağı olan şeyin üzerinde yalnız kaldı; o an, bunun bir günah yatağında yalnız *kalmamaktan* daha iyi mi, yoksa daha kötü mü olduğuna karar veremedi. Başını çevirip çevresini inceledi.

Madam Tracy'nin erotiklikten anladığı şey, genç erkeklerin kadın vücudunun önünde deniz topları olduğunu sanarak büyüdükları, Brigitte Bardot'ya seks bombası dendiğinde kimsenin gülmediği ve *Kıkırdayan Kızlar* ile *Jartiyerler* gibi isimlere sahip dergilerin yayımlandığı günlerden kalmaydı. Madam Tracy bu özgürlük kazanımının içinden, pelüş oyuncaklarla donatılmış bir yatak odasının mahrem ve fettan bir hava yarattığı fikrini seçmişti.

Shadwell bir süre, lime lime olmuş iri bir oyuncak ayıya baktı. Ayının tek gözü eksik, bir kulağı yırtıktı. Adı da muhtemelen Bay Meraklı gibi bir şeydi.

Başını diğer tarafa çevirdi. Tam gözünün önünde köpeğe benzeyen, ama pekala kokarca da olabilecek, hayvan biçiminde bir pijama çantası vardı. Hayvan neşeyle sırtıyordu.

“İy,” dedi.

Ama anılar hızla geri geliyordu. Gerçekten başarmıştı. Bildiği kadarıyla Ordu'da hiç kimse şeytan çıkarmamıştı. Ne Hopkins, ne Siftings, ne Diceman. Muhtemelen Cadı Avcısı Kumandan Başçavuş Narker^[61] bile, ki tüm zamanların en çok cadı bulma rekoru onundu. Eninde sonunda her Ordu mutlak yıkım silahını bir şekilde bulurdu ve, şimdi o silah benim kolumun ucunda, diye düşündü Shadwell.

Eh, ilk ateş açan olmama prensibini salla gitsin. Burada birazcık dinlenecek, sonrasında da *Karanlığın Güçleri*'ne günlerini gösterecekti...

Madam Tracy çayı getirdiğinde Shadwell horluyordu. Kadın incelik gösterip kapıyı kapadı.

Aslında iyi de yapmıştı, çünkü yirmi dakika sonra seansı vardı ve bugünlerde para kazanma şansını geri çevirmek akıllıca olmazdı.

Madam Tracy pek çok açıdan epeyce aptal olsa da, bazı konularda içgüdüleri sağlamdı ve mesele doğaüstüne bulaşmaya geldiğinde kusursuz bir mantık yürütüyordu. Müşterilerin istediği şeyin tam anlamıyla bulaşmak olduğunu biliyordu.

Boyunlarına dek doğaüstüne batmak, Zaman ve Uzam'ın çok düzlemlili gizemlerini öğrenmek filan değil, yalnızca annelerinin öldükten sonra gittiği yerde mutlu olduğunu bilmeyi aradıkları. Basit yaşamlarını azıcık renklendirmeye yetecek kadar Gizem ve mümkünse kırk beş dakikadan uzun olmayan seansların ardından çayla bisküvi ikram edilerek ağırlandı istiyorlardı.

Tuhaf muhtarlar, kokular, büyü sözleri ya da mistik rümler de umurlarında değildi. Madam Tracy Tarot destesindeki Büyük Arkana kartlarının çoğunu çıkarmıştı, çünkü insanlar onları görünce bozuluyorlardı.

Bir de her seanstan önce Brüksel lahanalarını kaynamaya bırakıyordu. Yan odada kaynayan Brüksel lahanalarının kokusu kadar güven veren, İngiliz gizemciliğinin rahat atmosferine bundan daha fazla uyan bir şey olamazdı.

ÖĞLE SONRASININ ERKEN SAATLERİYDİ. Ağır fırtına bulutları gökyüzünü kurşun rengine döndürmüştü. Yakında yağmur öyle bir indirecekti ki göz gözü görmeyecekti, itfaiyeciler yağmurun bir an önce başlamasını umuyorlardı. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Olay yerine hemen varmışlardı. Genç itfaiyeciler heyecanla oraya buraya koşturuyor, hortumu açıyor, baltalarını hazırlıyorlardı; yaşlı itfaiyecilerse binanın kaybedildiğini ilk bakışta anlamışlardı ve yangının komşu binalara sıçramasını yağmurun bile önleyebileceğinden kuşkuluydular. Tam o sırada siyah bir Bentley kayarak köşeyi döndü ve yüzün üstünde bir hızla kaldırıma çıkıp, acı bir fren yaparak sahaf dükkanının duvarından iki santim ötede durdu. Siyah gözlüklü, son derece telaşlı bir adam arabadan inip yanan dükkanın kapısına koştu.

Bir itfaiyeci önünü kesti.

“Bu işletmenin sahibi siz misiniz?”

“Aptal olma! Sahafa benzer bir halim var mı?”

“Orasını bilmem bayım. Görünüş aldatıcı olabilir. Mesela ben bir itfaiyeciyim. Ama benimle iş dışında karşılaşan ve işimi bilmeyen insanlar aslında benim yeminli muhasebeci ya da şirket yöneticisi olduğumu sanıyor. Beni üniformasız hayal edin bayım, nasıl bir adam olduğumu düşünürsünüz? Dürüst olun ama.”

“Boşboğazın teki,” dedi Crowley ve koşarak sahafa girdi.

Söylemek yapmaktan kolaydı, çünkü bunu başarmak için Crowley'nin yarım düzine itfaiyeciyi, iki polis memurunu ve geceleri yaşayan bir avuç ilginç Soholuyu¹⁶²¹ atlatması gerekti. Soholular erken kalkmış ve bu akşamı toplumun hangi kesiminin aydınlattığını ve nedenini tartışıyorlardı kendi aralarında.

Crowley onları ite kaka geçerken dönüp bakmadılar bile.

Kapıyı açar açmaz Crowley cehenneme adım attı.

Tüm sahaf dükkanı alevler içindeydi. “Aziraphale!” diye seslendi. “Aziraphale, seni ... seni *aptal... Aziraphale?* Burada mısın?”

Ses gelmedi. Yalnızca yanan kâğıtların çıtırtısı, üst kata ulaşan yangın yüzünden parçalanan camların şangırtıları ve yıkılan kirişlerin çatırtısı vardı.

Crowley telaşla, çaresizlik içinde dükkanı taradı, meleği aradı, yardım aradı.

Uzaktaki köşede bir kitaplık devrildi ve yanan kitaplar yere döküldü. Yangın her yeri sarmıştı, ama Crowley'nin umurunda değildi. Pantolonunun sol paçası tütmeğe başladı, ama bir bakışla durdurdu onu.

“Merhaba? Aziraphale! Tanr... Şeyt... biri aşkına! Aziraphale!”

O sırada dükkan vitrini kırıldı. Crowley irkilerek dönünce, itfaiye hortumundan gelen tazyikli su göğsüne isabet edip onu yere devirdi.

Güneş gözlüğü odanın uzak bir köşesine uçarak plastik bir birikintiye dönüştü. Gözlüğü düşünce, dikey yarıkların böldüğü sarı gözleri ortaya çıkırdı. Sırılsıklam olmuş, kıyafetlerinden buharlar tüter ve yüzü gözü isten kararmış bir halde yanan sahafta emekleyen bir çocuk gibi dururken, havalı olmaktan ne kadar uzak olunabiliyorsa o kadar uzak olan Crowley, Aziraphale'e de, esrarengiz plana da, Yukarı'ya da, Aşağı'ya da bir güzel küfretti.

Sonra başını eğdi ve onu gördü. Kitabı. Kızın çarşamba gecesi arabada bıraktığı kitap. Cildi hafifçe kararmış olmasına rağmen mucizevi bir biçimde sağlamdı. Onu alıp ceket cebine tıktı, sallanarak ayağa kalktı ve üstünü başını silkeledi.

O sırada üst kat çökünce bina tuğla, kereste ve yanan döküntüler yağmuru eşliğinde kükreyip sarsılarak yıkıldı. Dışarıda polis yoldan geçenleri toparlıyordu ve bir itfaiyeci, “Onu durduramadım. Deli olmalı. Ya da sarhoş. Koşarak içeri girdi. Öylesine giriverdi. Onu durduramadım. Kaçık. Doğruca içeri koştu. Ne korkunç ölüm. Korkunç, çok korkunç. Doğruca daldı içeri...” diye açıklıyordu kendisine kulak verenlere.

Derken Crowley alevlerin içinden çıktı.

Polislerle itfaiyeciler onu görünce, yüzündeki ifadeyi fark ettiler ve oldukları yerde kaldılar.

Crowley Bentley'e binip geri geri yola çıkarak bir itfaiye aracının çevresinden dolandı ve Wardour Sokakı'na girip akşam karanlığında gözden kayboldu.

İnsanlar arabanın hızla uzaklaşmasını izlerken, bir polis memuru, “Bu havada farlarını yakmalıydı,” dedi sersem sersem.

“Özellikle de o şekilde araba sürerken. Tehlikeli olabilir,” diye onayladı bir başkası ifadesiz, ölü bir sesle. Hepsi yanan sahafın yaydığı ışık ve sıcaklığın içinde durup, anladıklarını sandıkları dünyaya neler olduğunu merak ettiler.

O anda, kara bulutlarla kaplı gökyüzünde mavi-beyaz bir şimşek çaktı, kulakları sağır eden bir gök gürültüsü koptu ve hemen ardından bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

KADIN KIRMIZI BİR MOTOSİKLET SÜRÜYÖRDU. Ama sevimli bir Honda kırmızısı değil; koyu, kan kırmızısı, parlak, karanlık ve nefret dolu bir renkti. Motosiklet her açıdan sıradan görünüyordu, yanına tutturulmuş, kını içindeki kılıç dışında.

Kadının kaskı kızıl, deri ceketı yılanmış şarap rengiydi ve sırtına yakut parçalarıyla CEHENNEM MELEKLERİ yazılmıştı.

Saat öğleden sonra biri on geçiyor olsa da, hava karanlık, nemli ve ıslaktı. Otoyol hemen hemen boştu ve kırmızılı kadın gürleyen kırmızı motosikleti üzerinde miskin miskin gülümseyerek yol alıyordu.

Şimdiye dek güzel bir gün olmuştu. Yan tarafına kılıç bağlı güçlü bir motosiklete binmiş güzel bir kadın, birtakım erkeklerde oldukça kuvvetli bir etki yaratır. O ana kadar dört gezgin satıcı onunla yarışmaya çalışmıştı ve otoyolun altmış kilometrelik bir kesimi artık Ford Sierra parçalarıyla

süslüydü.

Kadın bir mola yerine yanaşıp oradaki Mutlu Domuz Kafe'ye girdi. İçerisi boş sayılırdı. Bir yanda sikkın bir kadın garson tezgahın arkasında çorap yamarken, diğer yanda siyah derilere bürünmüş, haşın, kıllı, pis, iriyarı motosikletçilerden oluşmuş bir grup da siyah ceketli ve onlardan daha da uzun birinin çevresine toplanmıştı. Adam, bir zamanlar muhtemelen slot makinesiyken şimdi video ekranı olan ve üzerinde GENEL KÜLTÜR BULMACASI yazan bir aletle azimle oynuyordu.

Seyirciler sürekli bir şeyler söylüyorlardı:

“D! D’ye bas. *Baba* filmi *Rüzgar Gibi Geçti*’den daha fazla Oscar kazanmış olmalı!”

“*Puppet on a String!* Sandie Shaw! Cidden. Kesinlikle eminim!”

“1666!”

“Hayır, seni hödük! O yangındı. Karaveba 1665’teydi!”

“B olacak... Çin Şeddi dünyanın Yedi Harika’sından biri *değildi!*”

Dört seçenek vardı: Pop Müzik, Spor, Güncel Olaylar ve Genel Bilgi. Kaskını çıkarmayan uzun boylu motosikletçi, destekçilerinin hiç farkında değilmiş gibi, düğmelere basıp duruyor ve her nasılsa sürekli kazanıyordu.

Kızıl motosikletçi tezgaha gidip, “Bir fincan çay lütfen. Bir de peynirli sandviç,” dedi.

“Yalnız mısın tatlım?” diye sordu garson, tezgahın üzerinden çayı ve beyaz, kuru, sert bir şeyi uzatırken.

“Arkadaşlarımı bekliyorum.”

“Ah,” dedi kadın bir parça ipliği ısırıp kopararak. “Eh, burada beklesen daha iyi. Dışarısı cehennem gibi.”

“Hayır,” dedi kadın. “Henüz değil.”

Park yerini gören pencere önü masalardan birini seçti ve beklemeye başladı.

Arka planda, Genel Kültür Bulmacası seyircilerini duyabiliyordu.

“Bu yeni. ‘1066’ dan bu yana İngiltere Fransa’yla kaç defa resmi olarak savaştı?”

“Yirmi? Yok, yirmi olamaz... Aa, öyleymiş. Vay be, hayatta bilemezdim.”

“Amerika-Meksika savaşı? Bunu biliyorum. Haziran 1845. D -gördün mü! Söyledim sana!”

İkinci en kısa boylu motosikletçi Domuzkenefi (1.90), en kısa boylu olan Motoryağı’na (1.88) fısıldadı:

“Spor kısmına ne oldu ki?” Dövmeyle bir elinin parmak boğumlarına SVG, diğerine NFRT işlenmişti.

“Rasgele şey... seçim, di mi? Mikroçiplerin işi. Muhtemelen orada, RAM’ında böyle milyonlarca değişik konu vardır.” Onun sağ elinin parmak boğumlarında BLK, solunda ise CPS sözcükleri vardı.

“Pop Müzik, Güncel Olaylar, Genel Bilgi ve Savaş. Yalnız daha önce Savaş konusunu hiç görmemiştim. Bu yüzden söyledim.” Domuzkenefi parmaklarını çıtlatıp birasını açtı. Kutunun yarısını kafasına diktikten sonra pervasızca geçirdi ve içini çekti. “Keşke daha fazla boktan İncil sorusu olsaydı.”

“Neden?” Motoryağı Domuzkenefi’nin İncil manyağı olabileceğini aklının ucundan bile geçirmezdi.

“Brighton’daki olayı hatırlıyor musun?”

“Ah, evet. Suç Nöbeti programına çıkmıştın,” dedi Motoryağı biraz kıskançlıkla.

“Hani annemin çalıştığı otelde takılmam gerekmişti ya. Üç ay. Okuyacak hiçbir şey yoktu, yalnız Gideon diye bir herif İncil’ini orada bırakmıştı, insanın aklında kalıyor.”

Simsiyah, pırıl pırıl bir başka motosiklet dışarıdaki otoparka girdi.

Kafenin kapısı açıldı, içeriye soğuk bir rüzgar doldu; siyah derilere bürünmüş, kısa, siyah sakallı bir adam masaya yürüyüp kırmızılı kadının yanına oturdu. O anda oyun makinesinin çevresini sarmış motosikletçiler aniden ne kadar aç olduklarını fark ederek, yiyecek bir şeyler getirsin diye Mendebur'u göndermeyi tartıştılar. Oyuncu dışında hepsi; o ise hiçbir şey söylemiyor, yalnızca doğru yanıtların tuşlarına basıyordu ve kazandıkları, makinenin tepsisinde birikiyordu.

“Mafeking'den beri görmedim seni,” dedi Kızıl. “Nasıl gidiyor?”

“Epey meşguldüm,” dedi Kara. “Amerika'da çok zaman geçirdim. Kısa dünya turları. Yalnızca zaman öldürüyordum aslında.”

(“Ne demek biftek de yok, böbrekli börek de?” diye sordu Mendebur alınmış gibi.

“Biraz var sanıyordum, ama yokmuş,” dedi kadın.)

“Tuhaf, değil mi? Hepimizin bu şekilde bir araya gelmesi,” dedi Kızıl.

“Tuhaf mı?”

“Şey, anlarsın ya işte... binlerce sene büyük günü bekliyorsun ve nihayet geliyor. Noel'i beklemek gibi. Ya da doğum günlerini.”

“Bizim doğum günümüz yok.”

“Olduğunu söylemedim. Yalnızca ona benzediğini söyledim.”

(“Aslında,” diye itiraf etti kadın, “hiçbir şey kalmamış. Şu pizza dilimi dışında.”

“Ançüezli mi?” diye sordu Mendebur kasvetle. Gruptaki kimse ançüez sevmiyordu, ne de zeytin.

“Evet tatlım. Ançüezli, zeytinli pizza. İstermisin?” Mendebur başını hüzünle iki yana salladı. Midesi guruldayarak oyuna geri döndü. Koca Ted acıktığında sinirlenirdi ve Koca Ted sinirlendiğinde herkes payını alırdı.)

Ekranada yeni bir konu başlığı belirmişti. Şimdi, Pop Müzik, Güncel Olaylar, Kıtılık ya da Savaş'la ilgili sorular yanıtlayabiliyordunuz. Motosikletçiler 1846 İrlanda Patates Kıtılığı, 1315 İngiltere her şey kıtlığı ve 1969 San Francisco esrar kıtlığı hakkında Savaş'ta oldukları kadar bilgili değildiler, ama oyuncu hâlâ kusursuz puan yapıyordu ve makine arada bir uğultu, takırtı ve çınlama sesleri eşliğinde tepsiye bir poundluk madeni paralar kusuyordu.

“Güneyde hava bozuyor gibi,” dedi Kızıl.

Kara, gözlerini kısarak kabaran bulutlara baktı. “Hayır. Bana iyi göründü. Birazdan fırtına başlar.”

Kızıl tırnaklarına baktı. “Güzel. Sağlam bir fırtına kopmasa olmazdı. Ne kadar yol gitmemiz gerektiğini biliyor musun?”

Kara omuzlarını silkti. “Birkaç yüz kilometre.”

“Bir şekilde daha uzun olacağını sanıyordum. Onca bekleyiş... sadece birkaç yüz kilometre için.”

“Asıl olan yolculuk değil,” dedi Kara. “Varmak.”

Dışarıdan bir gürültü geldi. Egzozu bozuk, motoru tekleyen, karbüratörü sızdıran bir motosikletin gürültüsüydü bu. Etrafını saran siyah duman bulutlarını, peşinde bıraktığı yağ sızıntısını, yola düşürdüğü küçük motosiklet parçalarını hayal etmek için motosikleti görmemiz gerekmiyordu.

Kara tezgaha gitti.

“Dört çay lütfen,” dedi. “Biri demli.”

Kafenin kapısı açıldı. İçeriye tozlu, beyaz derilere bürünmüş genç bir adam ve rüzgarla birlikte boş cips paketleri, gazeteler, dondurma kâğıtları girdi. Döküntüler bir an adamın ayaklarının etrafında heyecanlı çocuklar gibi dans ettikten sonra bitkin düşerek yere yığıldılar.

“Dört kişi misiniz tatlım?” diye sordu kadın. Temiz fincanlar ve çay kaşıkları bulmaya çalışıyordu

-tüm raf aniden ince bir motor yağı ve kurumuş yumurtayla kaplanmış gibiydi.

“Olacağız,” dedi siyahlı adam ve çayları alıp iki yoldaşının beklediği masaya döndü.

“Ondan haber var mı?” dedi beyazlı delikanlı.

Diğerleri başlarını iki yana salladılar.

Video ekranının etrafında tartışma çıkmıştı (şimdiki kategori başlıkları Savaş, Kıtlık, Kirlilik ve Pop Müzik 1962- 1979’du).

“Elvis Presley mi? C olması lazım -1977’de nalları dikmemiş miydi?”

“Yok. D. 1976. Eminim.”

“Evet. Bing Crosby ile aynı sene.”

“Marc Bolan’la da. O da mortu çekmişti. D’ye bassana.”

Uzun boylu şekil düğmelerin hiçbirine basmadı.

“Neyin var senin?” diye sordu Koca Ted sinirle. “Bassana. D’ye bas. Elvis Presley 1976’da öldü.”

NE DEDİĞİ UMURUMDA DEĞİL, dedi kasklı uzun motosikletçi. ONA DOKUNMADIM BİLE.

Masadakiler hep birden başlarını çevirdiler. “Sen buraya ne zaman geldin?” diye sordu Kızıl.

Uzun adam şaşkın motosikletçileri ve kazandığı paraları geride bırakarak masaya yürüdü. HİÇ GİTMEDİM Kİ, dedi. Sesi izbe mekânların karanlık yankısıydı: Katı, soğuk, gri, ölü. O ses taş olsaydı, uzun zaman önce üzerine bir isim ve iki tarih kazınmış olurdu.

“Çayın soğuyor lordum,” dedi Kıtlık.

“Çok uzun zaman oldu,” dedi Savaş.

Bir şimşek çaktı ve hemen ardından alçak bir gök gürültüsü geldi.

“Tam da havası,” dedi Kirlilik.

EVET.

Oyunun çevresindeki motosikletçiler bu konuşmalar karşısında iyice afallamışlardı. Koca Ted önderliğinde sallana sallana masaya geldiler ve dört yabancıya baktılar.

Dört yabancıya da ceketlerinde CEHENNEM MELEKLERİ yazdığı dikkatlerinden kaçmamıştı. Ne var ki, Melek olamayacak kadar tekinsizdiler: Her şeyden önce fazla temizdiler; dördü de sırf pazar akşamı olduğu ve televizyonda iyi bir şey oynamadığı için kimsenin kolunu kırmışa benzemiyordu. Üstelik bir tanesi kadındı, hem de bir başkasının motosikletinin arkasında yolculuk edenlerden değil de, -sanki böyle bir hakkı varmış gibi- kendi motosikletine binip gelmiş bir kadın.

“Demek siz Cehennem Melekleri’siniz?” diye sordu Koca Ted alayla. Gerçek Cehennem Melekleri’nin tahammül edemediği bir şey varsa, o da hafta sonu motosikletçileriydi. ⁶³

Dört yabancı başlarını salladılar.

“Hangi bölümdensiniz o zaman?”

Uzun Boylu Yabancı Koca Ted’e baktı. Sonra ayağa kalktı. Karmaşık bir hareketti; gece denizlerinin kıyılarında şezlong olsa ancak böyle açılırdı.

Açılması bir türlü bitmiyor gibiydi.

Taktığı siyah kask yüz hatlarını tamamen gizliyordu. Koca Ted kaskın şu tuhaf plastikten yapılmış olduğunu fark etti; baktığınız zaman sırf kendi yüzünüzü gördüğünüz türden bir plastik.

VAHİYLER, dedi adam. ALTINCI BÖLÜM.

“İki ila sekizinci ayetler,” diye ekledi beyazlı delikanlı yardımseverce.

Koca Ted dördüne birden dik dik baktı. Alt çenesi öne doğru çıkmaya, şakağındaki küçük mavi damar zonklamaya başladı. “Bu da ne demek şimdi?”

Birisi kolunu çekti. Domuzkenefi'ydi bu. Kir tabakasının altında, tuhaf gri bir renge dönmüştü.

“Başımız belada demek,” dedi Domuzkenefi..

Sonra uzun boylu yabancı soluk motosiklet eldiveniyle uzanıp kaskının siperliğini kaldırdı ve Koca Ted hayatı boyunca ilk defa daha iyi yaşamış olmayı diledi.

“İsa Mesih aşkına!” diye inledi.

“Birazdan O da gelir sanırım,” dedi Domuzkenefi telaşla. “Muhtemelen motosikletini park edecek yer arıyordur. Gidip bir ergen kulübüne falan katılalım..”

Ne var ki Koca Ted’in sarsılmaz cehaleti onun kalkını ve zırhıydı. Yerinden kıpırdamadı.

“Lanet olsun,” dedi. “Cehennem Melekleri.”

Savaş ona tembel bir selam çaktı.

“İşte o biziz Koca Ted,” dedi. “Ta kendileri.”

Kıtlık başını salladı. “Eski Takım.”

Kirlilik kaskını çıkarıp uzun beyaz saçlarını savurdu. Veba 1936’da penisilin hakkında homurdana homurdana emekli olduğunda bayrağı o devralmıştı. Ah, ihtiyar delikanlı geleceğin ne fırsatlar barındırdığını bir bilseydi...

“Başkaları vaat eder,” dedi, “biz gerçekleştiririz.”

Koca Ted dördüncü Atlı’ya baktı. “Hey, seni daha önce de gördüm,” dedi. “Blue Öyster Cult albümünün kapağında vardın. üzerinde senin... senin... kafan olan bir yüzük almıştım.”

BEN HER YERDEYİM.

“Tanrım.” Düşüneceğim derken Koca Ted’in koca suratı allak bullak oldu.

“Ne tür motosiklet kullanıyorsun?” dedi.

FIRTINA TEBEŞİR ÇUKURUNUN çevresini kasıp kavuruyordu. Ucuna eski otomobil lastiği bağlanmış halat rüzgarla dans ediyordu. Bazen bir sac tabakası ya da ağaç ev inşaatı kalıntılarında biri zayıf bağlarından kurtulup uçarak uzaklaşıyordu.

Onlar çetesi birbirlerine sokulmuş, Âdem’e bakıyordu. Âdem nedense daha büyük görünüyordu. Köpek oturup hırladı. Kaybedeceği onca kokuyu düşünüyordu. Cehennem’de sülfürden başka koku yoktu. Buna karşın buradaki bazı... bazı kokular... eh, gerçek şuydu ki, Cehennem’de dişi köpek de yoktu.

Âdem ellerini havada sallayarak heyecanla ileri geri yürüyordu.

“Eğlence hiç bitmiyecek,” dedi. “Keşifler falan olacak. Belki kısa sürede eski ormanların büyümesini de sağlayabilirim.”

“Ama... ama kim... kim, anlarsın işte, yemek pişircek, çamaşırları, bizi yıkıyacak?” dedi Brian titrek bir sesle.

“Kimsenin o işleri yapması gerekmiyecek,” dedi Âdem. “Dilediğiniz her yiyecek olacak, bir ton cips, kızarmış soğan halkaları, ne isterseniz. Bi de artık yeni giysi giymeniz ya da istemiyosanız banyo yapmanız gerekmiyecek. Okula falan gitmeniz de. Yapmak istemediğiniz hiçbir şeyi yapmıyacaksınız. Süpper olacak!”

KOÖKAMUNDİ TEPELERİ’NİN üzerinde yükselen ay bu gece çok parlaktı.

Johnny İki Kemik kırmızı çöldeki geniş çukurda oturuyordu. Kutsal bir yerdi burası; Düşzamanı’nda oluşmuş iki ata kayası başlangıçtan beri durdukları gibi duruyorlardı burada. Johnny İki Kemik’in gezintisi sona ermek üzereydi. Yanaklarıyla göğsü kırmızı toprakla boyanmıştı; dilinde

eski bir şarkı vardı, tepelerin bir çeşit şarkılı haritası, ve mızrağıyla toza desenler çiziyordu.

İki gündür ne yemek yemiş ne de uyumuştı. Kendisini Çalılık'la bir kılacak, atalarıyla muhabbete sokacak olan transa yaklaşıyordu.

Az kalmıştı.

Neredeyse...

Gözlerini kırıştırdı. Merakla çevresine bakındı.

“*Affedersin evladım,*” dedi kendi kendine sesli olarak, her hecesi özenle telaffuz edilmiş, titiz bir konuşma tarzıyla. “*Acaba nerede olduğuma dair herhangi bir fikrin var mı?*”

“Kim söyledi bunu?” dedi Johnny İki Kemik.

Ağzı açıldı. “*Ben söyledim.*”

Johnny düşünceli düşünceli kaşındı. “Öyleyse atalarımın birisin sanırım, ahbab?”

“*Ah. Ona ne şüphe evladım. Ona ne şüphe. Bir anlamda. Şimdi ilk soruma geri dönelim. Neredeyim ben?*”

“Madem atalarımın birisin,” diye devam etti Johnny İki Kemik, “neden sömürgeci İngiliz züppeler biri gibi konuşuyorsun?”

“*Ah. Avustralya,*” dedi Johnny İki Kemik’in ağzı, sözcüğü bir daha söylemeden önce güzelce dezenfekte etmek gerektiğini düşünürmüş gibi. “*Eyvah eyvah. Eh. Yinede eksik olma.*”

“Alo? Alo?” dedi Johnny İki Kemik.

Kumların üzerine oturup bekledi, bekledi, ama yanıt vermedi.

Aziraphale yoluna devam etmişti.

CITRON DEUX-CHEVAUX bir *tonton macoute* idi, bir gezgin houngan^{64}: Omzuna astığı çantasında sihirli bitkiler, şifalı otlar, yabankedisi parçalan, siyah mumlar, kurutulmuş balık derisinden elde edilmiş bir toz, ölü bir kırkayak, yarım şişe Chivas Regal, on Rothman sigara ve *Haiti’de Neler Oluyor*’un bir kopyasını taşıyordu.

Bıçağını kaldırıp usta bir hamleyle siyah bir horozun kafasını kesti ve sağ eline kan boşandı.

“Loa^{65} içime gir,” dedi. “*Gros Bon Ange*^{66} bana gel.” “*Neredeyim ben?*” dedi.

“Bu benim Gros Bon Ange’ım mı?” diye sordu kendi kendine. “*Zannımca pek şahsi bir soru bu,*” diye yanıt verdi. “*Yani böyle konular mevzubahis olduğunda. Ama elimden geleni yapıyorum. Gerçekten elimden geleni yapıyorum.*”

Citron’un ellerinden biri horoza uzandı.

“*Yemek pişirmek için pek temiz bir yer sayılmaz, sence de öyle değil mi? Burada, ormanda? Mangal mı yapıyoruz? Burası ne tür bir yer?*”

“Haiti,” diye yanıt verdi.

“*Lanet olsun! Yaklaşmamışım bile. Yine de daha kötü olabilirdi. Ah, yoluma devam etmem lazım. Hoşçakal.*”

Ve Citron Deux-Chevaux kendi kafasının içinde yalnız kaldı.

“Loas’ın cehennem dibine kadar yolu var,” diye mırıldandı kendi kendine. Bir süre gözleri daldı, sonra çantaya uzanıp Chivas Regal şişesini aldı. Birini zombiye çevirmenin en az iki yolu vardır. O kolay yolu seçecekti.

Dalgalar gürültüyle kumsala çarpıyor, palmiyeler sallanıyordu.

Fırtına yaklaşıyordu.

İŞIKLAR YANDI. Güç Kablosu (Nebraska) Evanjelik Korosu 'İsa Hayatımın Kontrol Panosundaki Telefon Tamircisidir' ilahisine girizgah yaptı ve yükselen rüzgarın sesini hemen hemen bastırdı.

Marvin O. Bagman kravatını düzeltip yüzündeki sırıtışı aynada kontrol ettikten sonra özel asistanının (Bayan Cindi Kellerhals; üç sene önce Penthouse Temmuz Güzeli olarak tanınmış, Kariyer sahibi olduğundaysa tüm bunları geride bırakmıştı) poposuna hafifçe vurup stüdyoya girdi.

Konuşman bitmeden İsa kesmez hattını
O varken başka konuşma karışmaz araya
Her gelen faturanı düzgünce ayrıntılandırır
O hayatımın kontrol panosundaki telefon tamircisidir

diye söyledi koro. Marvin bu şarkıyı severdi, ne de olsa kendisi yazmıştı.

'Mutlu İsa Bey', 'İsa, Sende Kalabilir miyim?', 'Bizim Alevli Çarmıh', 'İsa Ruhumun Tamponundaki Çıkartmadır' ve 'Esriklik Alıp Götürdüğünde Beni, Yakala Pikabımın Direksiyonunu' da diğer çalışmalarından bazılarıydı. Hepsi Kankam İsa albümünde (uzunçalar, kaset ve CD) vardı ve Bagman'ın evanjelik televizyonunda dört dakikada bir reklamı yapılıyordu.^[67]

Dizelerin uyaklıya da çoğunlukla mantıklı olmadığı ve müzik yeteneği sıfır olan Marvin'in tüm ezgileri eski halk şarkılarından çaldığı gerçeğine rağmen, Kankam İsa dört milyondan fazla satmıştı.

Marvin kariyerine, Conway Twitty ve Johnny Cash şarkıları söyleyen bir folk şarkıcısı olarak başlamıştı. İnsan hakları savunucuları, bunun Medeni Anlayışa Aykırı Ceza kapsamına girdiği gerekçesiyle onu engelleyene dek San Quentin Hapishanesinde düzenli aralıklarla canlı konserler vermişti.

Bunun üzerine Marvin dine yönelmişti. Ama bu hayır işlemeyi ve daha iyi bir yaşam sürmeyi düstur edindiğiniz sessiz, şahsi din ya da üzerinize takım elbise geçirip insanların kapılarını çaldığınız türden din değildi; kendi televizyon kanalınızın olduğu ve insanların hesabınıza para akıttığı türden dindi.

Marvin'in *Kudret Saati* ('Köktendinciliğe kökten-eğlenceyi geri getiren program!') ile kusursuz televizyon programı formülünü bulmuştu. Uzunçalardan dört tane üç dakikalık şarkı, yirmi dakika Cehennem Ateşi ve beş dakika şifa dağıtma. (Kalan yirmi üç dakika da, para göndermeleri için insanlara dil dökerek, yalvararak, tehditler savurarak, dilenerek ve zaman zaman da kısaca talepte bulunarak geçiyordu.) İlk zamanlar şifa vermek için insanları stüdyoya getirmiş, ama sonradan iş epey dallanıp budaklanmıştı; o yüzden bugünlerde, kendisine bahsedilen görü yeteneği sayesinde, Amerika'nın dört bir yanındaki seyircilerin onun programını izlerken mucizevi bir biçimde şifa bulduklarını gördüğünü iddia etmekle yetiniyordu. Böylesi çok daha kolaydı -aktör tutması gerekmiyordu ve kimse başarı oranını kontrol edemezdi.^[68]

Çoğu insanın sandığından çok daha karmaşık bir yerdir dünya. Mesela çoğu insan, sırf bu işten çok para kazanıyor diye Marvin'in münafiğın teki olduğuna inanıyordu. Yanılıyorlardı. O bütün kalbiyle inanıyordu. Sonuna kadar inanıyordu ve ona akan paranın büyük kısmını Tanrı işi olduğunu düşündüğü şeylere harcıyordu.

Kurtarıcının telefon hattında parazit olmaz
Gece gündüz, her saatte yerindedir o
Hem İ-S-A'yı aradığınızda ücret ödemezsiniz
O hayatımın kontrol panosundaki telefon tamircisidir

İlk ilahi bitmişti. Marvin kameraların önüne geçip alçakgönüllü bir şekilde kollarını kaldırarak sessizlik istedi. Kontrol bölmesindeki mühendis Alkış kaydının sesini azalttı.

“Kardeşlerim, teşekkür ederim, teşekkür ederim, ne güzeldi, di mi? Sakın unutmayın, bu şarkıyı ve aynı ölçüde öğretici diğerlerini *Kankam İsa* albümünde dinleyebilirsiniz. 1-800-PARA'yı arayıp hemen bağışta bulunun.”

Ciddileşti.

“Kardeşlerim, hepinize bir mesajım var, Tanrı'mızdan acil bir mesaj, tüm erkekler, kadınlar ve küçük bebeklere bir mesaj dostlarım, size Kıyamet'ten bahsedeceğim. Hepsi İncil'inizde, Tanrı'mızın Patmos'ta Aziz Yuhanna'ya gönderdiği Vahiy Kitabı'nda ve Danyal'ın Kitabı'nda yazılı. Dostlarım, Tanrı size her daim açık seçik söylüyor geleceğinizi. Ee, neler olacak dediğinizi duyar gibiyim?

“Savaş. Veba. Kıtlık. Ölüm. Gandan nehirler. Büyük depremler. Nükleer füzeler. Korkunç zamanlar geliyo kardeşlerim. Ve onlardan kaçınmanın tek bi yolu var.

“Yıkım gelmeden önce... mahşerin dört atlısı yola çıkmadan önce... imansızların üzerine nükleer füzeler yağmadan önce... Vecd gelecek.

“Vecd de ne? diye haykırdığınızı duyuyorum.

“Vecd geldiğinde, kardeşlerim, tüm Hakiki İmanlılar alınıp semaya götürülecek -nerede olduğunuz önemli diil, banyoda olabilirsiniz, işte olabilirsiniz, arabanızı sürüyo olabilirsiniz, evde oturmuş İncil'inizi okuyo olabilirsiniz. Ama bi de bakacaksınız ki, kusursuz, çürümez bedenler içinde havadasınız. Yıkım seneleri geldiğinde siz havada durmuş aşağıyı izliyo olacaksınız. Yalnızca imanlılar kurtarılacak, yalnızca yeniden doğmuş olanlarınız acıdan, ölümden, dehşetten ve yanmadan kurtulacak. Sonra Cennet ile Cehennem arasındaki büyük savaş başlayacak; Cennet, Cehennem güçlerini yok edecek ve Tanrı acı çekenlerin gözyaşlarını silecek. Artık ölüm, hüznün, gözyaşı ya da acı olmayacak ve o sonsuza dek ihtişam içinde hükmedecek...”

Aniden durdu.

“Eh, iyi denemeydi,” dedi tamamen farklı bir sesle, “ama öyle olmayacak. Tam olarak değil.

“Demek istediğim, ateş, savaş falan konusunda haklısın. Ama şu Vecd meselesi -eh, Cennet'tekileri bir görsen-zihninin takip edebildigince uzağa ve ötesine uzanan sıkışık saflar, fersah fersah bizler, ateşten kılıçlar falan filan... neyse, söylemeye çalıştığım şu, aşağıdaki kurumuş, alev alev yanan dünyada radyasyondan ölenlere alayla sıırıtsınlar diye insanları toplayıp gökyüzüne çekmeye kimin vakti var ki? Manevi açıdan makbul zamandan bunu anlıyorsan o ayrı tabii.

“Gelelim Cennet'in kaçınılmaz olarak kazanması meselesine... Eh, madem bu zafer o kadar kesin, neden Semavi Savaş diye bir şey var? Sırf propaganda. Bu kadar basit. Kazanma şansımız yüzde elliden fazla değil. Aldığın riski azaltmak için Satanist yardım hattına para göndersen de olur, ama işin gerçeği, ateş topları yağıp kan denizleri yükseldiğinde hepiniz savaş zayıtı olacaksınız. Bizim savaşımız ile sizin savaşınız arasında herkes ölecek ve işi çözmek de Tanrıya

kalacak -öyle değil mi?

“Her neyse, burada dikilip dırđır ettiğim için kusura bakma, çabucak bir soru sorup gideceğim -neredeyim ben?”

Marvin O. Bagman yavaş yavaş morarmaktaydı.

“Şeytan bu! Tanrım beni koru! Şeytan benim aracılığımla konuşuyor!” diye patladı ve sonra kendi sözünü kesti, “Ah hayır, aslında tam tersi. Ben bir meleğim. Aa. Burası Amerika, değil mi? Affedersin, kalamayacağım...”

Bir duraksama oldu. Marvin ağzını açmaya çalıştı, ama hiçbir şey olmadı. Kafasının içindeki her neyse çevresine bakındı. Stüdyo ekibini gördü. Polise telefon etmekle meşgul olmayanlar bir köşeye çekilmiş ağlıyorlardı. Yüzü solmuş kameramanlara baktı.

“Vay,” dedi, “televizyona mı çıktım?”

CROWLEY OXFORD CADDESİ'NDE yüz doksan yapıyordu.

Yedek güneş gözlüklerini almak için torpido gözüne uzandı, ama orada yalnızca kasetler vardı. Sinirle gelişigüzel bir kaset çıkarıp teybe soktu.

Her ne kadar canı Bach çekse de, Traveling Wilburys'le de yetinebilirdi.

Tek ihtiyacımız Radyo Gaga, diye şarkı söyledi Freddie Mercury.

Benim tek ihtiyacım bu işten sıyrılmak, diye düşündü Crowley.

Yüz elliyle ters yönden Marble Arch Göbeği'ne girdi. Şimşekler yüzünden Londra göğü bozuk floresan lamba gibi titreşiyordu.

Londra'da kurşunu gökyüzü, diye düşündü Crowley, Ve ben sonun yakın olduğunu biliyordum.

Bunu kim yazmıştı? Chesterton, değil mi? Yirminci yüzyılda, Hakikat'e yaklaşan tek şair.

Bentley Londra'dan çıkarken Crowley arkasına yaslanıp *Dakik ve Kat'i Kehanetler*'in kavrulmuş kopyasını karıştırdı.

Kitabın sonuna doğru, Aziraphale'in ince el yazısıyla dolu katlanmış bir kâğıt parçası buldu. Kâğıdı açtı (o sırada Bentley'in vites kolu kendiliğinden üçüncüye indi ve araba hızlanarak, bir ara sokaktan geri geri çıkmış olan meyve kamyonunun yanından dolandı) ve sonra tekrar okudu.

Kâğıdı üçüncü kez okurken midesine kramplar girmeye başlamıştı.

Araba aniden yön değiştirip Oxfordshire'daki Tadfield köyüne doğru yol almaya başladı. Acele ederse bir saat içinde orada olurdu.

Zaten gidecek başka yer yoktu.

Kaset bitti ve araba radyosu açıldı.

“... Tadfield Bahçecilik Kulübü, Bahçıvanın Soru Zamanı'nu sunar. Buraya en son 1953'te uğramıştık, çok güzel bir yazdı; ekibin hatırlayacağı üzere, köyün doğusunda zengin Oxfordshire killi toprağı vardır, batıdaysa bu toprak tebeşire dönüşür, ne ekerseniz ekin güzel çıkar. Doğru, değil mi Fred?”

“Evvvet,” dedi Kraliyet Botanik Bahçeleri'nden Profesör Fred Windbright, “bundan daha iyi açıklanamaz”

“Pekala... Ekibin ilk sorusu Bay R. P. Tyler'dan geliyor. Kendisi yerel Köy Sakinleri Derneği'nin başkanı sanıyorum.”

“Öhöm. Doğru. Şey, ben bir gül yetiştir içişiyim; ödül kazanmış Molly McGuire güllerim dünkü balık yağmuru yüzünden birkaç çiçeğini kaybetti. Ekibinizin, bahçenin üzerine aç germek dışında bir önerisi var mı bunun için? Belediye meclisine yazdım ve...”

“Alelade bir sorun değil bana göre. Harry?”

“Bay Tyler size bir soru sorabilir miyim? Taze balık mı, yoksa konserve balık mı yağdı?”

“Taze galiba.”

“Öyleyse, sorun yok dostum. Bu yörelerde kan yağmurları da görüldüğünü duydum -bahçemin bulunduğu Dale yöresinde de aynısının olmasını dilerdim. Gübreye servet harcamaktan kurtulurdum böylece. Şimdi yapman gereken şey şu, onları toprağa göm ve...”

CROWLEY?

Crowley yanıt vermedi.

CROWLEY. SAVAŞ BAŞLADI CROWLEY. SENİ GETİRMEKLE GÖREVLENDİRDİĞİMİZ GÜÇLERİ ATLATMAYI BAŞARMAN DİKKATİMİZDEN KAÇMADI.

“Mımm,” diye onayladı Crowley.

CROWLEY.. BU SAVAŞI BİZ KAZANACAĞIZ. AMA KAYBETSEK BİLE, EN AZINDAN SENİ İLGİLENDİRDİĞİ KADARIYLA, BİR ŞEY FARK ETMEYECEK. CEHENNEM'DE TEK BİR İBLİS KALSA BİLE CROWLEY, ÖLÜMLÜ YARATILMIŞ OLMAYI DİLEYECEKSİN.

Crowley sessiz kaldı.

ÖLÜMLÜLER ÖLMEYİ UMUT EDEBİLİR, KURTULUŞU UMUT EDEBİLİR. SENİN UMUT EDECEK HİÇBİR ŞEYİN YOK.

SENİN UMUT EDEBİLECEĞİN TEK ŞEY CEHENNEMİN MERHAMETİ.

“Öyle mi?”

ŞAKA.

“İııy,” dedi Crowley.

“... şimdi, söylemeye bile gerek yok, ama meraklı bahçıvanların bildiği üzere, Tibetli dediğiniz sinsi küçük bir şeytandır. Başka işi yokmuş gibi begonyalarınızın altını deler geçer. Bir fincan çay sözü vererek bahçenizi kazdırtabilirsiniz, içine bir parça kokmuş yak tereyağı katmak da iyi olabilir -bütün bahçe malzemeleri dükkanlarında bulabilir...”

liiii. Vızzzz. Pat. Programın geri kalanı parazite boğuldu.

Crowley radyoyu kapadı ve alt dudağını ısırды. Yüzünü kaplamış kül ve is tabakasının altında çok yorgun, çok soluk ve çok ürkmüş görünüyordu.

Ve bir anda çok öfkeli. Sizinle konuşma tarzlarıydı asıl mesele. Sanki siz halının üzerine yaprak dökmeye başlamış bir ev bitkisiymişsiniz gibi.

Bir köşeyi döndü, girdiği bu yoldan M25'e çıkacak, oradan M40'a dönüp Oxfordshire'a yönelecekti.

Ama M25'e bir şey olmuştu. Doğrudan baktığınızda gözlerinizi acıtan bir şey.

Eskiden M25 Londra Çevreyolu olan şeyden, ilahi sesine benzeyen alçak bir uğultu geliyordu, pek çok ayrı sestem oluşan bir gürültü: Araba kornaları, motorlar, sirenler, cep telefonlarının biplemeleri ve ebediyen arka koltuktaki emniyet kemerlerinde kısılı kalmış çocukların çığlıkları. Tekrar tekrar, “Selam olsun sana Yüce Yaratık, Dünyaları Yutan,” diyordu ilahiler, kadim Mu'nun Kara rahiplerinin gizli dilinde.

Korkunç Odegra simgesi, diye düşündü Crowley arabayı çevirerek Kuzey Çevreyolu'na yönelirken. Bunu ben yaptım... benim hatam. Sıradan bir otoyol olabilirdi. İyi bir işti, kabul etmek lazım, ama gerçekten değer miydi? Her şey kontrolden çıktı. Artık ipler Cennet'le Cehennem'in elinde değil, koca gezegen nihayet Bomba'yı elde etmiş bir Üçüncü Dünya Ülkesine dönüştü resmen...

Sonra gülümsemeye başladı. Parmaklarını şıklattı. Gözlerinden siyah güneş gözlükleri çıktı. Takım elbisesindeki ve derisindeki kül kayboldu.

Cehennem dibine kadar yolu vardı. İlla gidecekse, neden şık bir biçimde gitmesindi ki?

Usul usul ıslık çalarak arabasını sürdü.

OTUYOLUNYANYOLUNDAN ölüm melekleri gibi çıktılar, ki zaten öyleydiler.

Enine boyuna düşünülürse, o kadar da hızlı sürdükleri söylenemezdi. Kendileri oraya varmadan gösterinin başlamayacağından eminmiş gibi, yüz yetmişle gidiyorlardı. Başlamazdı da zaten. Ne kadar zaman istiyorlarsa, o kadar zamanları vardı.

Hemen arkalarından dört sürücü daha geliyordu: Koca Ted, Motoryağı, Domuzkenefi ve Mendebur.

Hepsi sevinçten uçuyordu. Artık *gerçek* Cehennem Melekleri olmuşlardı ve motosikletlerini sessizlikte sürüyorlardı.

Fırtınanın kükrediğini, trafiğin gürlediğini, rüzgarın şakladığını, yağmurun şakırdadığını biliyorlardı. Ama Atlıların peşinde sessizlik vardı, mutlak ve ölümcül bir sessizlik. En azından hemen hemen mutlak. Ve kesinlikle ölümcül.

Koca Ted'e bağırarak Domuzkenefi'nin sesiyle bozuldu sessizlik.

“Sen n'olcaksın öyleyse?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Ne?”

“Dedim ki, sen ne...”

“Ne dediğini duydum. Ne *dediğin* değil. Ne *dediğini* herkes duydu. Benim bilmek istediğim, ne kastettiğin.”

Domuzkenefi, Vahiy Kitabı'na daha fazla dikkat etmiş olsaydım keşke, diye geçirdi aklından. Kendisinin de olaya dahil olacağını bilseydi daha dikkatli okurdu. “Demek istediğim, *onlar* Mahşerin Dört Atlısı, değil mi?”

“Motosikletçileri,” dedi Motoryağı.

“Doğru. Mahşerin Dört Motosikletçisi. Savaş, Kıtlık, Ölüm ve... ve diğeri. Kirlilik.”

“Öyle mi? Ee?”

“Eesi, onlarla gitmemizin sorun olmayacağını söylediler, di mi?”

“Ee?”

“Eesi, biz de Mahşerin diğer Dört Atlı... 11, Motosikletçisi'yiz. O zaman, biz hangileri oluyoruz?”

Bir duraksama oldu. Karşı şeritten hızla geçip giden arabaların ışıkları üstlerine vuruyor, şimşekler bulutları aydınlatıyordu ve sessizlik hemen hemen mutlaktı.

“Ben de Savaş olabilir miyim?” diye sordu Koca Ted. “Elbette Savaş olamazsın. Nasıl Savaş olabilirsin ki? Savaş olan o. Senin başka bir şey olman gerek.”

Düşüneceğim derken Koca Ted'in yüzü allak bullak oldu. “KBH,” dedi sonunda. “Ben Korkunç Bedensel Hasar'ım. O benim işte. Hah. Sen n'olcaksın?”

“Ben Pislik olabilir miyim?” diye sordu Mendebur. “Ya da Utanç Verici Kişisel Sorunlar?”

“Pislik olamazsın,” dedi Korkunç Bedensel Hasar. “Onu Kirlilik aldı zaten. Ama diğerini olabilirsin.”

Sessizliğin ve karanlığın içinde, öndeki Dörtlü'nün kırmızı arka farlarını takip ederek motosiklet sürdüler.

Korkunç Bedensel Hasar, Utanç Verici Kişisel Sorunlar, Domuzkenefi ve Motoryağı.

“Ben Hayvanlara Eziyet olmak istiyorum,” dedi Motoryağı. Domuzkenefi Motoryağı’nın buna karşı mı, yoksa taraf mı olduğunu merak etti. Çok da önemli değildi gerçi.

Sonra Domuzkenefi’nin sırası geldi.

“Ben, u... sanırım ben telesekreter olacağım. Onlar çok fena,” dedi.

“Telesekreter olamazsın. Bir Mahşer Motosikletçisi nasıl telesekreter olur? Saçma.”

“Hiç de diil!” dedi Domuzkenefi alınarak. “Tıpkı Savaş, Kıtılık falan gibi bir şey o da. Hayatın sorunlarından biri. Telesekreter. Lanet telesekreterlerden nefret ederim.”

“Ben de,” dedi Hayvanlara Eziyet.

“Kes sesini,” dedi KBH.

“Ben benimkini değiştirebilir miyim?” diye sordu, son konuştuğundan beri derin derin düşünmekte olan Utanç Verici Kişisel Sorunlar. “Sıkı Bir Yumruk Attıktan Sonra Bile Doğru Düzgün Çalışmayan Şeyler olmak istiyorum ben.”

“Tamam, sen değiştirebilirsin. Ama sen telesekreter olamazsın Domuzkenefi. Başka bir şey seç.”

Domuzkenefi uzun uzun kafa yordu. Konuyu hiç açmamış olmayı diliyordu. Öğrenciyken girdiği kariyer görüşmeleri gibiydi. Düşünüp taşındı.

“Aşırı havalı tipler,” dedi sonunda. “Onlardan nefret ederim.”

“Aşırı havalı tipler mi?” dedi Sıkı Bir Yumruk Attıktan Sonra Bile Doğru Düzgün Çalışmayan Şeyler.

“Evet. Bilirsin işte, televizyonda gördüğün şu aptal saçlı tipler, yalnız onlar öyle kestirdiği zaman o kadar aptal görünmüyor. Bol takım elbiseler giyorlar ve onların bir avuç ibne olduğunu söylemene de izin yok. Şey, kendi adıma konuşmam gerekirse, onları her gördüğümde yüzlerini yavaşça dikenli tellere bastırmak geliyor içimden. Ve düşündüğüm de şu.” Derin bir nefes aldı; bunun hayatı boyunca yaptığı en uzun söylev olduğundan emindi.¹⁶⁹ “Benim düşündüğüm şu. Eğer beni bu kadar gıcık ediyorlarsa, kesin başkalarını da gıcık ediyorlardır.”

“Evet,” dedi Hayvanlara Eziyet. “Bir de hepsi ihtiyaç duymadıkları zamanlarda bile güneş gözlüğü takıyor.”

“Cıvık peynir yiyorlar ve o boktan Alkolsüz Bira’dan içiyorlar,” dedi Sıkı Bir Yumruk Attıktan Sonra Bile Doğru Düzgün Çalışmayan Şeyler. “O şeyden nefret ederim. Sonunda kusmayacaksan o şeyi içmenin ne anlamı var? Hey, şimdi aklıma geldi. Adımı yine değiştirebilir miyim? Alkolsüz Bira olmak istiyorum.”

“Hayır değiştiremezsin,” dedi Korkunç Bedensel Hasar. “Bir kez değiştirdin zaten.”

“Neyse,” dedi Domuzkenefi. “İşte bu yüzden Aşırı Havalı Tipler olmak istiyorum.”

“Tamam,” dedi önderleri.

“Ben neden boktan Alkolsüz Bira olamayacakmışım anlamıyorum.”

“Kapa çeneni.”

Ölüm, Kıtılık, Savaş ve Kirlilik motosikletlerini Tadfield’a doğru sürmeye devam ettiler.

Korkunç Bedensel Hasar, Hayvanlara Eziyet, aslında gizliden Alkolsüz Bira olan Sıkı Bir Yumruk Attıktan Sonra Bile Doğru Düzgün Çalışmayan Şeyler ve Aşırı Havalı Tipler de onların peşinden gitti.

ISLAK, ESİNTİLİ BİR CUMARTESİ öğle sonrasıydı ve Madam Tracy kendini gayet psişik hissediyordu.

Bugün dökümlü elbisesini giymişti ve ocakta bir tencere dolusu Brüksel lahanası kaynıyordu. Oda, köşelere konulmuş mum kaplı şarap şişelerine özenle yerleştirilmiş mumlarla aydınlatılmıştı.

Seansta üç kişi vardı. Belsize Park'ta oturan, önceki hayatında sakı olabilecek koyu yeşil bir şapka takmış Bayan Ormerod; pörtlek, donuk gözlü, ince ve solgun Bay Scroggie; ve okuldan yeni mezun olmuş, doğaüstünün derinliklerini şahsen keşfettiğine inanan, lüks kuaför *Modern Saçlar*'dan Julie Petley. Julia doğaüstü yönlerini vurgulamak için elle yapılmış gümüş takılar ve yeşil far kullanmaya başlamıştı. Ürkek, solgun ve romantik göründüğünü hissediyor -on beş kilo daha verse görünürdü de- ve anoreksik olduğuna inanıyordu, çünkü her aynaya baktığında sahiden de şişman birini görüyordu.

“El ele tutuşabilir misiniz?” diye sordu Madam Tracy. “Tamamen sessiz olmalıyız. Ruh dünyası titreşimlere karşı fazlasıyla hassastır.”

“Benim Ron'a orada olup olmadığını sor,” dedi Bayan Ormerod. Kadının çenesi tuğlaya benziyordu. “Soracağım tatlım, ama ben temas kurarken sessiz olmanız lazım.”

Bir anlık sessizlik Bay Scroggie'nin midesinin gurultusuyla bozuldu. “Pardon hanımlar,” diye mırıldandı adam.

Madam Tracy, Perdeyi Aralamak ve Gizemleri Keşfetmekle geçen seneler boyunca, sessizlikte oturarak Ruh Dünyası'nın temasa geçmesini beklemek için iki dakikanın ideal süre olduğunu öğrenmişti. Süre uzarsa müşteriler huzursuzlanıyor, kısalsa paralarının karşılığını almadıklarını hissediyorlardı. Kafasının içinde alışveriş listesini yaptı.

Yumurta. Marul. İki yüz elli gram yemeklik peynir. Dört domates. Tereyağı. Tuvalet kâğıdı. Onu unutmaması lazımdı, tuvalet kâğıdı bitmek üzereydi. Bir de Bay Shadwell'e güzel mi güzel bir parça karaciğer, zavallı ihtiyarcık, çok yazık... Zamanı gelmişti.

Madam Tracy başını arkaya attı, sonra omzuna yatırdı, ardından yavaşça kaldırdı. Gözleri hemen hemen kapalıydı.

“Transa giriyor,” diye fısıldadı Bayan Ormerod Julie Petley'ye. “Korkacak bir şey yok. Yalnızca Diğer Tarafa bir Köprü atıyor. Ruhsal rehberi birazdan gelir.”

Madam Tracy, Bayan Ormerod'un rol çalmasına sinir oldu ve alçak bir inilti kopardı. “Aaaaaaaaah.”

Ardından tiz, titrek bir sesle, “Orada mısın Ruhsal Rehberim?” dedi. Heyecanı artırmak için biraz bekledi. Bulaşık deterjanı. İki kutu fasulye konservesi. Ah, bir de patates.

“Uk?” dedi koyu kahverengi bir sesle. “Sen misin Geronimo?” diye sordu kendine.

“Ben mm benim, uk,” diye yanıt verdi. “Bugün aramızda yeni biri var,” dedi.

“Uk Bayan Petley?” dedi Geronimo olarak. Kızılderili ruh rehberlerinin gerekli bir sahne aksesuarı olduğunu biliyordu ve bu ismi de epey seviyordu. Bunu Newt'a açıklamıştı. Newt onun Geronimo hakkında hiçbir şey bilmediğini anlamış, ama ona söylemeye içi el vermemişti.

“Ah,” diye ciyakladı Julia. “Tanıştığımıza memnun oldum.” “Benim Ron orada mı Geronimo?” diye sordu Bayan Ormerod.

“Uk, ancuk Beryl,” dedi Madam Tracy. “Ah, çadırımın mm kapısında dizilmiş mm o kadar çok mm zavallı ruh var ki. Belki senin Ron da aralarındadır. Uk.”

Madam Tracy dersini en başta almıştı ve artık Ron'u ancak en sonda getiriyordu. Aksi halde Beryl Ormerod seansın geri kalanını, son sohbetlerinden beri başına gelen her şeyi Ron Ormerod'a anlatarak işgal ediyordu. (“... Ron bizim Eric'in en küçük kızı Sybilla'yı hatırlıyor musun? Görsen

tanımazsın artık, makrame yapmaya başladı ve Letitia, bizim Karen'in en büyük kızı, lezbiyen oldu, ama şimdilerde sorun değil, feminist bakış açısından Sergio Leone filmleri diye bir tez hazırlıyor, ve Stan, bizim Sandra'nın ikizi, son seferinde sana ondan bahsetmişim, eh, o da dart turnuvasını kazandı, iyi bir şey, çünkü biz onu hep muhallebi çocuğu diye bilirdik, barakanın üzerindeki yağmur olukları söküldü, ama bizim Cindi'nin son kocasıyla konuştum, inşaatçı, hatırlarsın, pazar günü gelip bakacak ve ah, aklıma gelmişken...")

Hayır, Beryl Ormerod bekleyebilirdi. Bir şimşek çaktı ve hemen ardından uzaklarda gök gürledi. Madam Tracy sanki bunu yapan kendisiymiş gibi gururlandı. Ambulans yaratmak için muumlardan bile daha iyiydi. Medyumluk tamamen *ambulans* işiydi.

"Şimdi," dedi Madam Tracy kendi sesiyle. "Bay Geronimo, burada Bay Scroggie diye biri olup olmadığını bilmek istiyor."

Scroggie'nin ıslak gözleri parıltıydı. "Şey, aslında o *benim*," dedi umutla.

"Tamam, şey, burada seninle görüşmek isteyen biri var." Bay Scroggie bir aydır geliyordu, ama bugüne kadar ona verecek mesaj bulamamıştı. Artık onun zamanı gelmişti. "Şey, John adında birini tanıyor musun?"

"Hayır," dedi Bay Scroggie.

"Eh, burada semavi parazit var. Tom da olabilir. Ya da Jim. Ya da, ıı, Dave."

"Hemel Hempstead'deyken Dave diye birini tanırdım," dedi Bay Scroggie biraz şüpheyle.

"Evet, Hemel Hempstead diyor, öyle diyor işte," dedi Madam Tracy.

"Yalnız geçen hafta yolda rastladım ona, köpeğini gezdiriyordu ve sapasağlam görünüyordu," dedi Bay Scroggie hafiften şaşkın bir halde.

"Endişelenme, diyor, perdenin ötesinde daha mutluymuş," diye devam etti Madam Tracy azimle. Müşterilerine iyi haberler vermenin her zaman daha iyi olduğuna inanırdı.

"Ron'a söyle, ona bizim Krystal'in düğününü anlatmam lazım," dedi Bayan Ormerod.

"Söylerim tatlım. Şimdi, bir dakikacık beklersen, biri temas kurmaya çalışıyor..."

Derken bir şey temas kurdu. Madam Tracy'nin kafasının içine oturup dışarı baktı.

"*Sprechen sie Deutsch?*" dedi Madam Tracy'nin ağzından. "*Parlez-vous français? Wo buji ang zhongwen?*"¹⁷⁰¹

"Sen misin Ron?" diye sordu Bayan Ormerod. Gelen yanıt epey aksiydi.

"*Hayır. Kesinlikle değilim. Bununla birlikte, aptalca olduğu böylesine aşık bir soru bu lanetli gezegende -ki lafi gelmişken söyleyeyim, son birkaç saat içinde büyük kısmını gördüm-ancak tek bir ülkede sorulmuş olabilir. Sevgili hanımefendiciğim, ben Ron değilim.*"

"Eh, ben Ron Ormerod'la konuşmak istiyorum," dedi Bayan Ormerod biraz aksilenerek. "Kısa boylu, tepesi kel. Onu bağlar mısınız lütfen?"

Bir duraksama oldu. "Aslında tarifinize uyan bir ruh var burada galiba. Pekala. Onu bağlayacağım, ama çabuk olun. Burada kıyameti engellemeye çalışıyorum."

Bayan Ormerod ile Bay Scroggie bakiştılar. Madam Tracy'nin seanslarında daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Julia Petley kendinden geçmişti, işte buydu. Madam Tracy'nin şimdi de ektoplazma çıkarmaya başlayacağını umuyordu.

"A-Alo?" dedi Madam Tracy bir başka sesle. Bayan Ormerod irkildi. Ses tam olarak Ron'un sesi gibiydi. Önceden Ron hep Madam Tracy'nin sesiyle konuşmuştu.

"Ron, sen misin?"

"Evet B-B-Beryl."

“Tamam. Sana anlatacak çok şeyim var. Öncelikle, geçen cumartesi bizim Marilyn’in en büyük kızı Krystal’ın düğününe gittim...”

“B-B-Beryl. Y-y-yaşadığım s-süre b-boyunca s-s-sen k-k- konuşurken b-b-bir kez olsun a-araya giremedim. A-a-artık ö-ölüyüm ve s-sana b-b-bir şey s-söylemek i-istiyorum...” Beryl Ormerod bundan pek hoşlanmamıştı. Ron önceden ona perdenin ötesinde daha mutlu olduğunu ve kulağa bir tür semavi bungalov gibi gelen bir yerde yaşadığını anlatmıştı. Şu anda tam Ron gibi konuşuyordu ve Bayan Ormerod istediği şey bu mu bilemiyordu. Bunun üzerine, kocası bu ses tonuyla konuşmaya başladığında ona hep söylediği şeyi söyledi.

“Ron, kalp rahatsızlığımı hatırla.”

“B-benim a-a-artık k-k-kalbim yok. U-u-unuttun galiba? H-h-her neyse, B-Beryl...”

“Evet, Ron.”

“*Kes sesini,*” dedi ruh ve gitti. “*Ne dokunaklı, değil mi? Tamam, çok teşekkür ederim hanımlar beyler, ama maalesef artık yoluma devam etmem lazım.*”

Madam Tracy ayağa kalkıp kapıya gitti ve ışıkları açtı.

“*Dışarı!*” dedi.

Bay Scroggie ve Julie Petley şaşkın şaşkın, Bayan Ormerod ise öfkeyle ayağa kalkıp koridora çıktılar.

“Bu iş burada bitmez Marjorie Potts,” diye tısladı Bayan Ormerod el çantası göğsünde, kapıyı çarpıp çıkarken.

Ardından boğuk sesi koridorda yankılandı. “Bizim Ron’a da söyle, daha lafım bitmedi!”

Madam Tracy (mobilet ehliyetinde gerçekten de Marjorie Potts ismi yazılıydı) mutfığa gidip Brüksel lahanalarının altını kapadı.

Çaydanlığı ocağa koydu. Mutfak masasına oturup iki fincan çıkardı ve ikisini de doldurdu. Bir tanesine iki şeker attı. Sonra duraksadı.

“*Bana şeker koyma lütfen,*” dedi Madam Tracy.

Fincanları önüne dizdi ve şekerli çaydan büyük bir yudum aldı.

“Şimdi,” dedi, onu bilen herkesin tanıyacağı, ama öfkeden buz kesmiş tınısını yabancı bulacakları bir sesle. “Neler döndüğünü anlatırsın bana herhalde, iyi bir açıklama olsa iyi olur.”

BİR KAMYON BÜTÜN YÜKÜNÜ M6’ya boşaltmıştı. İrsaliyeye göre oluklu sac taşıyordu, ama iki polis devriyesi bunu kabullenmekte güçlük çekiyordu.

“Benim bilmek istediğim, bunca balığın nereden geldiği?” dedi komiser muavini.

“Size söyledim. Gökten düştüler. Bir an doksan beşle gidiyordum, bir sonrakinde bam! Altı kiloluk bir somon ön camı kırdı. Ben de kamyonu kenara çektim ve şunun üzerinden kaydım.” Adam kamyonun altındaki çekiç burunlu köpekbalığını gösterdi. “Ve şuna çarptım.” Şu dediği farklı boy ve türlerde balıklardan oluşmuş dokuz metre yüksekliğinde bir yığındı.

“İçki mi içtiniz siz bayım?” diye sordu komiser muavini ümitsizce.

“Elbette içmedim, seni koca alık. Balıkları görebiliyorsun, değil mi?”

Yığının tepesinde, büyük bir ahtapot gönülsüzce dokungaçlarını salladı onlara. Komiser muavini el sallayarak karşılık verme dürtüsüne direndi.

Polis memuru polis arabasının içine eğilmiş, telsizde konuşuyordu. “... oluklu sac ve balıklar 10 numaralı kavşağın bir kilometre kuzeyinde M6 güney yönünü tıkadı. Tüm güney yönünü kapamamız gerekecek. Evet.”

Yağmur şiddetlendi. Mucizevi bir şekilde düşüştten canlı kurtulmuş küçük bir alabalık Birmingham'a doğru yüzmeye başladı.

“HARİKAYDI,” DEDİ NEWT.

“Güzel,” dedi Anathema. “Dünyayı yerinden oynattık.” Giysilerini halının üzerinde dağınık bırakarak yerden kalktı ve banyoya gitti.

Newt sesini yükseltti. “Demek istediğim, gerçekten harikaydı. Gerçekten gerçekten harika. Hep öyle olacağını ummuştum ve öyleydi de.”

Akan su sesi geldi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Duş alıyorum.”

“Ah.” Newt dalgın dalgın, acaba sonrasında herkes mi duş alıyor, yoksa sadece kadınlar mı, diye merak etti. Bir noktada işin içine bidelerin karıştığından kuşkulanıyordu.

“Bak ne diyeceğim,” dedi Newt, Anathema yumuşak pembe bir havluya sarınmış halde banyodan çıktığında. “Yine yapabiliriz.”

“Olmaz,” dedi Anathema, “şimdi değil.” Kurulanmayı bitirdikten sonra yerdeki giysileri kaldırmaya ve hiçbir bir utanma belirtisi göstermeksizin giyinmeye başladı. Havuzların soyunma odalarında bir başka insanoğlunun önünde soyunmaktansa, yarım saat soyunma kabinlerinin boşalmasını bekleyebilen Newt hem şok olmuş hem de epey heyecanlanmıştı.

Tıpkı bir sihirbazın elleri gibi, Anathema'nın bazı yerleri belirip kayboluyordu. Newt memelerini saymaya çalışıp başarısız olmaya devam etti, ama aslında aldırıldığı da yoktu.

“Neden yapmıyoruz ki?” dedi Newt. Tam uzun sürmeyeceğini söylemek üzereydi ki iç sesi karşı çıktı. Newt çok kısa sürede bir hayli olgunlaşmıştı.

Anathema omuzlarını silkti, edepli siyah bir etek giymeye çalışırken kolay olmayan bir hareket. “Agnes sadece bir kez yaptığımızı söylemişti.”

New ağızını iki üç kez açıp kapadıktan sonra, “Hayır. Hiç de söylememiş. Bunu öngörmüş olamaz. İnanmıyorum,” dedi.

Tamamen giyinmiş olan Anathema indeks kartlarına yürüdü ve bir tane seçip ona uzattı.

Newt kartı okuyunca kızardı ve dudaklarını birbirine bastırarak geri uzattı.

Sorun sadece Agnes'in bunu bilmiş olması değil, aynı zamanda son derece açık seçik ifade etmiş olmasıydı. Bir de, yüzyıllar içinde, Araç ailesindekilerin kenara cesaret verici küçük yorumlar eklemiş olması.

Anathema nemli havluyu ona uzattı. “Al,” dedi. “Acele et. Daha sandviç yapacağım. Hazırlanmamız gerekiyor.”

Newt havluya baktı. “Bu ne için?”

“Duş için.”

Ah. Demek hem erkekler hem kadınlar duş alıyordu; Newt bunu öğrendiğine memnun olmuştu.

“Ama çabuk olman lazım,” dedi Anathema.

“Neden? Patlamadan önce binayı on dakika içinde terk etmemiz mi lazım?”

“Ah, hayır. Daha birkaç saatimiz var. Sıcak suyun çoğunu kullandım da. Saçlarına sıva bulaşmış.”

Fırtına Yaseminli Kulübe'nin çevresinde dolanırken, Newt artık yumuşak olmayan nemli pembe havluyu önünde tutarak, soğuk duş almak üzere yan yan banyoya yollandı.

SHADWELL RÜYASINDA, bir çayırın üzerinde süzülüyordu. Çayırın ortasında devasa bir odun ve kuru dal yığını vardı. Yığına tahta bir kazık dikilmişti. Erkekler, kadınlar ve çocuklar yığının etrafına dizilmiş, gözleri pırıl pırıl, yanakları al al, heyecan ve beklenti içinde bekliyorlardı.

Aniden bir kargaşa oldu; On adam, düzgün katları olan orta yaşlı bir kadını önlerine katıp çayırdan geçirdiler; kadın gençken göz alıcı olmalıydı ve Shadwell'in düş gören zihnine 'civelek' sözcüğü geldi. Önünde Cadı Avcısı Er Newton Pulsifer yürüyordu. Hayır, Newt değildi. Bu adam daha yaşlıydı ve siyah derilere bürünmüştü. Shadwell eski Cadı Avcısı Binbaşı üniformasını tanıdı.

Kadın odun yığınınına tırmandı, ellerini arkaya uzattı ve kazığa bağlandı. Odun yığını ateşe verildi. Kadın kalabalığa hitaben bir şeyler söyledi, ama Shadwell duyamayacak kadar yüksekteydi. Kalabalık kadının etrafına toplandı.

Bir cadı, diye düşündü Shadwell. Cadı yakıyorlar. Bu düşünce içini ısıttı. İşte yapılacak en doğru düzgün şey buydu. Böyle olması gerekiyordu.

Yalnız...

Kadın doğrudan ona baktı ve, "Sen de seyreyle zıvanadan çıkmış koca ahmak," dedi.

Kadın ölmek üzereydi. Yanarak ölecekti. Shadwell düşünde, bunun korkunç bir ölüm olduğunu fark etti.

Alevler yükseldi.

Kadın başını kaldırdı. Shadwell görünmez olsa da, kadın doğrudan ona bakıyor ve gülümsüyordu.

Sonra her şey patladı.

Gök gürültüsü.

Gök gürültüsü diye düşündü Shadwell uyanırken; birinin hâlâ ona baktığına dair güçlü bir his vardı içinde.

Gözlerini açtı ve Madam Tracy'nin yatak odasının muhtelif raflarındaki on üç cam gözün muhtelif tüylü suratlardan onu izlemekte olduğunu gördü.

Bakışlarını kaçırdı, ama bu sefer de pür dikkat ona bakan biriyle göz göze geldi. Kendisi.

Of, diye düşündü dehşetle, şu beden dışına çıkma deneyimlerden birini yaşıyorum. Kendi kendimi görüyorum, bu sefer keçileri kaçırdım, kesin...

Kendi bedenine ulaşmak için çılgınca debelendi, ama sonra perspektif yerli yerine oturdu.

Shadwell rahatladı. Neden insan yatak odasının tavanına ayna koymak ister ki? diye geçirdi aklından ve başını hayretle iki yana salladı.

Yataktan çıkıp, çizmelerini giydi ve ihtiyatla ayağa kalktı. Bir şey eksikti. Sigara. Ellerini ceplerinin derinliklerine sokup teneke kutuyu çıkardı ve sigara sarmaya başladı.

Düş görmüştü, farkındaydı. Ne olduğunu hatırlamasa da, bir şekilde huzursuzlanmıştı.

Sigarayı yakarken gözü sağ eline takıldı: Nihai silah. Kıyamet aracı. Parmağını şömine rafının üzerindeki tek gözlü oyuncak ayağa uzattı.

"Bam," deyip tatsız tatsız kıkırdadı. Kıkırdamaya alışık olmadığından öksürmeye başladı, bu da tanıdık bölgeye geri döndüğü anlamına geliyordu. Canı içecek bir şeyler çekmişti. Bir kutu tatlı konsantre süt.

Madam Tracy'de olması lazımdı.

Ağır adımlarla yatak odasından çıkıp mutfığa yöneldi.

Küçük mutfığın dışında duraksadı. Madam Tracy biriyle konuşuyordu. Bir adamla.

“Peki bu konuda tam olarak ne yapmamızı istiyorsun?” diye soruyordu adama.

“Ah, seni şirret karı,” diye mırıldandı Shadwell. Belli ki beyefendi müşterilerinden biri içerideydi.

“Dürüst olmak gerekirse sevgili hanımefendicğim, bu noktadaki planlarım mecburen biraz muğlak

Shadwell’in kanı dondu. “Sodom ve Gomora’nın günahları! Savunmasız bir orospudan faydalanmak! Cesedimi çiğnemen lazım!” diye bağırarak boncuk perdeden içeri daldı.

Madam Tracy başını kaldırıp ona gülümsedi. Mutfakta başka kimse yoktu.

“Nerdeooo?” diye sordu Shadwell.

“Kim?” diye sordu Madam Tracy.

“Güneyli nonoş,” dedi Shadwell, “onu duydum. Burdaydı, sana ahlaksız şeyler söylüyordu. Onu duydum.”

Madam Tracy’nin ağızı açıldı ve farklı bir ses konuştu, “Sıradan *bir Güneyli Nonoş değil Çavuş* Shadwell. MALUM Güneyli *Nonoş*.”

Shadwell sigarasını düşürdü. Hafifçe titreyen kolunu kaldırıp elini Madam Tracy’ye uzattı.

“İblis,” diye böğürdü.

“Hayır,” dedi Madam Tracy iblisin sesiyle. “Aklından neler *geçtiğini* biliyorum Çavuş Shadwell. *Bu kafanın her an fırl fırl dönmeye başlayabileceğini* ve bezelye çorbası kusacağımı düşünüyorsun. *Eh, öyle bir şey olmayacak. Ben iblis değilim. Ve söyleyeceklerimi dinlemeni istiyorum.*”

“Şeytan dölü, sessiz ol,” diye emretti Shadwell. “Uğursuz yalanlarımı dinlemeyeceğim. *Bunun ne olduğunu* biliyor musun? Bu bir el. Dört parmak. Bir başparmak. Bu sabah sizinkilerden birini yok ettim neredeyse. Hemen bu iyi kadının kafasından çık, yoksa seni patlatıp cehennemin dibine yollarım.”

“Sorun da bu Bay Shadwell,” dedi Madam Tracy kendi sesiyle. “Cehennem. Gelecek. Sorun da bu. Bay Aziraphale bana bunlardan bahsediyordu. Şimdi koca bir budala olmayı bırak da, oturup çay iç. Bay Aziraphale sana da açıklayacak.”

“Onun şeytani yalanlarımı asla dinlemiycem kadın,” dedi Shadwell.

Madam Tracy ona gülümsedi. “Seni koca *budala*,” dedi.

Shadwell başka her şeye direnebilirdi.

Oturdu.

Ama elini indirmede.

YOLUN ÜZERİNDE SALLANAN tabelalar otoyolun güney yönünün kapandığını ilan ediyordu. Küçük bir turuncu koni ormanı bitmiş, arabaları kuzeydeki bölünmüş şeride yönlendiriyordu. Başka tabelalar arabaların hızlarını elliye düşürmeleri için uyarıyordu. Şoförleri yönlendiren polis araçları tıpkı sürüsünü güden kızıl çizgili çoban köpekleri gibiydi.

Dört motosikletçi tüm tabelaları, konileri ve polis arabalarını görmezden gelerek, güneye giden boş M6’da yollarına devam ettiler. Hemen arkalarından gelen diğer dört motosikletçiye birazcık yavaşladı.

“Bizim, 11, durmamız falan gerekmez mi?” diye sordu Aşırı Havalı Tipler.

“Evet. Kaza olmuş olabilir,” dedi Köpek Pisliğine Basamak (ondan önce Tüm Yabancılar Özellikle de Fransızlar, ondan önce Sıkı Bir Yumruk Attıktan Sonra Bile Doğru Düzgün Çalışmayan Şeyler olmuş, asla Alkolsüz Bira olmamış, kısa bir süreliğine de Utanç Verici Kişisel Sorunlar olmuş ve bir zamanlar Mendebur diye tanınan kişi).

“Biz Mahşerin *diğer* Dört Atlısı’yız,” dedi KBH. “Onlar ne yapıyorsa biz de onu yapıyoruz. Peşlerinden gideceğiz.”

Bunun üzerine motosikletlerini güneye sürdüler.

“YALNIZCA BİZE AİT BİR DÜNYA,” dedi Âdem. “İnsanlar her bi şeyi mahvetmiş, ama biz onların hepsinden kurtulup baştan başlayabiliriz. *Harika* olmaz mı?”

“VAHİY KİTABI’NI *biliyorsundur herhalde?*” dedi Madam Tracy Aziraphale’in sesiyle.

“Evet,” dedi bilmeyen Shadwell. İncil uzmanlığı Mısır’dan Çıkış, yirmi ikinci bölüm, on sekizinci ayetle başlayıp bitiyordu, çünkü bu ayet Cadılar, onların yaşamasına tahammül etmeme ve neden tahammül edilmemesi gerektiğiyle alakalıydı. Bir seferinde on dokuzuncu ayete göz atmıştı, ama ayet hayvanlarla cinsel ilişki kuranların öldürülmesi hakkındaydı ve Shadwell bu konunun kendi alanı dışında olduğunu hissediyordu.

“*O zaman Deccal’ı da duymuşsundur?*”

“Evet,” dedi Shadwell. Bu meseleleri anlatan bir film izlemişti bir seferinde. Hatırladığı kadarıyla, kamyonlardan düşen ve insanların kafasını uçuran cam tabakalar filan vardı filmde. Bahse değer doğru düzgün cadılardansa eser yoktu. Hattâ yarısında uyuyakalmıştı.

“*Deccal şu anda yeryüzünde ve hayatta, Çavuş. Kendisi farkında olmasa da, Kıyamet’i, Hüküm Gününü getiriyor. Cennet ile Cehennem savaşa hazırlanıyor ve her şey karman çorman olacak.*”

Shadwell homurdanmakla yetindi.

“*Aslında hu konuya doğrudan müdahale etmeye iznim yok Çavuş. Ancak hiçbir akliselim insanın dünyanın yok olmasına izin veremeyeceğinden eminim. Haklı mıyım?*”

“Evet. Heralde,” dedi Shadwell, Madam Tracy’nin lavabonun altında bulduğu paslı kutudan konsantre süt yudumlayarak.

“*O halde yapılabilecek tek bir şey var. Ve sen güvenebileceğim tek insansın. Deccal öldürülmek Çavuş Shadwell. Üstelik bunu sen yapmalısın*”

Shadwell kaşlarını çattı. “Orasına karışmam,” dedi. “Cadı Avcısı Ordusu yalnızca cadıları öldürür. Kurallar böyle. Bi de iblislerle cinleri elbette.”

“*Ama, ama, Deccal sıradan bir cadıdan da fazlasıdır. O... o cadıların elebaşısıdır. Cadıdan anladığın şeyin tam karşılığıdır.*”

“Ondan kurtulmak, iblislerden kurtulmaktan daha mı zor?” diye sordu canlanmaya başlamış olan Shadwell.

“*Çok da değil,*” dedi Aziraphale. iblislerden kurtulmak için, yapacak işi olduğunu ve saatin ne kadar da geç olduğunu şiddetle ima etmekten başka bir şey yapması gerekmemişti Aziraphale’in. Hem Crowley imayı her zaman anlamıştı. Shadwell sağ eline bakıp gülümsedi, sonra duraksadı.

“Şu Deccal’in... kaç memesi var?”

Zafere giden her yol mubahtır, diye düşündü Aziraphale. Üstelik Cehennem yolu iyi niyet taşlarıyla döşelidir. ¹⁷¹¹ Neşeyle ve ikna edici bir biçimde yalan söyledi: “Sürüsüne *bereket. Yığınla. Göğsü*

onlarla kaplıdır -Artemis onun yanında memesiz kalır."

"Artemis'i bilmem," dedi Shadwell, "ama eğer o herif bir cadıysa, ki bana öyleymiş gibi geliyo, CAO'nun çavuşu olarak demeliyim ki, aradığın adam benim."

"Güzel" dedi Aziraphale Madam Tracy aracılığıyla.

"Şu öldürme meselesinden emin değilim," dedi Madam Tracy'nin kendisi. "Ama eğer şu Deccal denen adam yüzünden herkes ölecekse, başka seçeneğimiz yok sanırım."

"Kesinlikle, sevgili hanımefendiciğim," diye yanıt verdi Aziraphale. "Çavuş Shadwell. Silahın var mı?"

Shadwell sol eliyle sağ elini ovaladı ve yumruğunu sıkıp açtı. "Evet," dedi. "Bu var." Ve iki parmağını dudaklarına kaldırıp hafifçe üflledi.

Bir duraksama oldu. "Elin mi?" diye sordu Aziraphale.

"Evet. Bu korkunç bi silah. Hani şu senin işini gören, iblis dölü."

"Daha, u, elle tutulur bir şeyin var mı? Meggido'nun Altın Hançeri mesela? Ya da Kali'nin Bıçağı?"

Shadwell başını iki yana salladı, "iğnelerim var," dedi. "Ve Cadı Avcısı Albay Kanlı-Et-Yemeyecek-Kehanette-Bulunmayacak-Falcılık-Yapmayacaksınız Dairymple'in Gürleyen Tüfeği... Onu gümüş mermilerle doldurabilirim."

"O kurtadamlar karşısında işe yarar sanırım," dedi Aziraphale.

"Sarımsak?"

"Vampirler."

Shadwell omuzlarını silkti. "Evet, eh, zati bende öyle havalı mermiler yoktu. Ama Gürleyen Tüfek her şeyi vurur. Gidip getireyim."

Ayaklarını sürüyerek çıkarken, neden başka silaha ihtiyacım olacak ki? Çok şükür elim kolum sağlam, diye geçiriyordu aklından.

"Şimdi, sevgili hanımefendiciğim," dedi Aziraphale. "Umarım el altında güvenilir bir ulaşım aracınız vardır."

"Ah, evet," dedi Madam Tracy. Mutfağın köşesine gitti ve üzerinde sarı ayçiçeği resmi olan pembe bir motosiklet kaskını alıp başına geçirdi ve kayışını çenesinin altından bağladı. Ardından dolabı karıştırdı, üç dört plastik alışveriş torbası ve sararmaya yüz tutmuş bir yığın gazete çıkardı, sonra yirmi sene önce yeğeni Petula'nun hediye ettiği, tepesinde EASY RIDER yazan tozlu, fosforlu yeşil bir kask daha buldu.

Omzuna taktığı Gürleyen Tüfek'le içeri giren Shadwell ona şaşkın gözlerle baktı.

"Neye baktığımı anlamadım Bay Shadwell," dedi Madam Tracy. "Mobileti aşağıdaki yola park etmiştim." Kaskı uzattı. "Bunu takman lazım. Kanun gereği. Mobilete üç kişi binmeye izin olduğunu sanmıyorum, ikisi, u, aynı bedeni paylaşıyor olsa bile. Ama bu acil bir durum. Bana sıkıca tutunursan gayet güvenli olacağından eminim." Gülümsedi. "Eğlenceli olacak, değil mi?"

Shadwell'in beti benzi attı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak yeşil kaskı taktı.

Madam Tracy ona sert sert bakarak, "Ne dedin Bay Shadwell?" diye sordu.

"Dedim ki, Şeytan ateşten bi kürek ilen rahmini deşiversin."

Madam Tracy, "Benimle bu tarz konuşmandan bıktım usandım artık Bay Shadwell, hadi marş marş," dedi ve adamı koridordan çıkarıp Crouch End Caddesi'ne inen merdivene itekledi. Caddede eski bir mobilet iki -eh, siz deyin üç- kişiyi alıp götürmek üzere bekliyordu.

KAMYON YOLU TIKAMIŞTI. Oluklu sac tabakaları yolu tıkaşmıştı. Üstüne üstlük dokuz metre yüksekliğinde bir balık yığını yolu tıkaşmıştı. Komiserin gördüğü en başarılı tıkaşmış yollardan biriydi.

Yağmur da üstüne tuz biber ekiyordu.

“Buldozerlerin ne zaman burada olacağını biliyor musun?” diye bağırdı telsizine.

“Elimizden curfe geleni yapıyoruz curfe,” dedi biri.

Bir şeyin paçasını çekiştirildiğini hissedince aşağı baktı.

“İstakozlar mı?” Hafifçe sekip sıçrayınca kendini polis arabasının üzerinde buldu. “İstakozlar,” dedi yeniden. Yaklaşık otuz taneydiler -bazılarının uzunluğu altmış santimi geçiyordu. Çoğu otoyola çıkmıştı, yarım düzinesi de durmuş, polis arabasını kontrol ediyordu.

“Bir şey mi oldu komiserim?” diye sordu polis memuru, emniyet şeridinde kamyon sürücüsünün bilgilerini kaydederken.

“İstakozlardan hazzetmem,” dedi gözleri yumulu komiser sertçe. “Alerji yapıyorlar. Bir sürü bacakları var. Ben biraz burada oturayım. Sen gittikleri zaman söylersin.”

Yağmurun altında arabanın üzerinde oturdu ve suyun paçalarına sızmasını hissetti.

Alçak bir gürlleme vardı. Gök gürültüsü? Hayır. Gürlleme sürekliydi ve gittikçe yaklaşıyordu. Motosikletler. Komiser tek gözünü açtı.

Aman Tanrım!

Dört kişiydiler ve yüz altmıştan hızlı gidiyor olmalıydılar. Tam arabanın üstünden inip el sallamaya ve bağırmaya niyetleniyordu ki, yanından geçip gittiler ve ters dönmüş kamyonu yöneldiler.

Komiserin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yine gözlerini yumdu ve çarpışma sesini bekledi. Yaklaştıklarını duyabiliyordu. Sonra:

Fiyuuuu.

Fiyuuuu.

Fiyuuuu Ve kafasının içinde bir ses, BEN SİZE YETİŞİRİM, dedi.

(“Gördün mü?” diye sordu Aşırı Havalı Tipler. “Üzerinden uçup geçtiler!”)

“Vay anasını!” dedi KBH. “Onlar yapabiliyorsa, biz de yapabiliriz!”)

Komiser gözlerini açtı. Polis memuruna dönüp bir şeyler söylemek için ağzını açtı.

Polis memuru, “Onlar. Onlar ciddi ciddi. Tam üze...” dedi.

Güm. Güm. Güm.

Pat.

Bir balık yağmuru daha oldu, ama bu seferki daha kısa ve izahı olan bir yağmurdu. Deri ceketli bir kol bitap bir halde büyük balık yığınından el salladı. Bir motosiklet tekerleği çaresizce done done yuvarlandı.

Mendebur’du bu; Fransızlardan bile daha çok nefret ettiği bir şey varsa, onun da kırık bir bacakla, boğazına dek balıklara gömülmek olduğuna kanaat getiriyordu yarı baygın haliyle. Bundan gerçekten nefret etmişti.

KBH’ye yeni lakabını söylemek istiyordu, ama yerinden kıpırdayamıyordu. O sırada ıslak ve kaygan bir şey kıvrılarak kolundan içeri girdi.

Balık yığınından çıkarıldığı zaman battaniyeyle örtülmüş diğer üç motosikletçiyi görünce onlara bir şey söylemek için çok geç olduğunu fark etti.

İşte bu yüzden Domuzkenefi’nin bahsedip durduğu Vahiy Kitabı’nda yoksular. Otoyolda o kadar ilerleyememişlerdi.

Mendebur bir şeyler mırıldandı. Komiser üzerine eğildi. “Konuşmaya çalışma evlat,” dedi.

“Ambulans birazdan gelir.”

“Dinle,” dedi Mendebur boğuk bir sesle. “Sana önemli bir şey söylemem lazım. Mahşerin Dört Atlısı var ya... dördü de bildiğin piç.”

“Sayıklıyor,” dedi komiser.

Mendebur, “Ciddiyim. Balıkla Kaplı Tipler’im ben,” deyip bayıldı.

LONDRA TRAFİK SİSTEMİ hayal edebileceğinizden katbekat daha karmaşıktır.

Bunun melekler ya da iblislerle değil, coğrafya, tarih ve mimariyle alakası vardır.

Her ne kadar hiçbir zaman inanmayacak olsalar da, insanların avantajıdır bu.

Londra arabalar için tasarlanmamıştır. Gelgelelim, insanlar için de tasarlanmamıştır. Tesadüfen böyle olmuştur. Elbette bu sorunlar yaratmıştır, ve uygulanan çözümler beş, on ya da yüz sene sonrasının sorunları haline gelmiştir.

İşte, bu çözümlerin sonuncusu, şehrin etrafında pürüzlü bir daire oluşturan M25 çevreyoluydu. Şimdiye dek bu çözümün sorunları oldukça basitti -daha inşası bitmeden işe yaramaz hale gelmesi, nihayetinde trafikteki bir arabanın arkasına daha da fazla araba eklenmesiyle sonuçlanacak Einsteinvary trafik kuyrukları gibi şeyler.

Şimdiki sorunsu var olmamasıydı; en azından insani uzamsal terimler açısından yoktu. Trafikte sıkışmış, bu gerçeğin farkında olmayan ya da Londra’dan çıkmak için alternatif yollar bulmaya çalışan araçların oluşturduğu sıralar her yönden ta şehir merkezine kadar uzanıyordu. Londra, tarihinde ilk defa tamamen kilitlemişti. Şehir koca bir trafik sıkışıklığıydı.

Teoride, arabalar bir yerden diğerine gitmek için son derece hızlı bir yöntemdir. Diğer yandan trafik sıkışıklığı yerinizde kalmanız için son derece elverişli bir fırsattır. Araba kornalarının şamatacı senfonisi anbean yükselir ve iyice çileden çıkarken, yağmurun, loşluğun içinde öylece beklersiniz.

Crowley’nin canına tak etmişti.

Fırsattan faydalanarak Aziraphale’in notlarını tekrar okumuş, Agnes Çatlak’ın kehanetlerini karıştırmış, ciddi ciddi kafa yormuştu.

Vardığı sonuçlar şu şekilde özetlenebilirdi;

1. Kıyamet kopmak üzereydi.
2. Crowley'in yapabileceği hiçbir şey yoktu.
3. Kıyamet Tadfield'da kopacaktı. Ya da en azından ora da başlayacaktı. Ondan sonra her yere yayılacaktı
4. Crowley Cehennem’in kara kaplı kitabındaydı. ^{72}
5. Aziraphale -tahmin edebildiği kadarıyla- artık hesapta yoktu.
6. Her şey siyah, kasvetli ve korkunçtu. Tünelin sonunda ışık yoktu -varsa bile yaklaşmakta olan trenin ışığıydı o.
7. Güzel, küçük bir restoran bulup, dünyanın sona ermesini beklerken kafayı çekse de olurdu.
8. Ama...

İşte her şey bu noktada darmadağın oluyordu.

Çünkü içten içe Crowley iyimser biriydi. Kötü zamanlarda onu destekleyen kaya gibi sağlam bir

inanç varsa -hemen on dördüncü yüzyılı hatırladı- o da kendisinin sonunda kazanacağı inancıydı; evrenin ona göz kulak olacağı inancı.

Tamam, Cehennem tepesine binmişti. Dünya sona eriyordu. Soğuk Savaş bitmişti ve Büyük Savaş ciddi ciddi başlıyordu. Bu sefer kaybetme olasılığı, Owlsley'nin Eski Orijinal' iyle kafayı bulmuş bir minibüs dolusu hippie kadar uçmuştu. Ama hâlâ bir şansı vardı.

Doğru zamanda doğru yerde olmasına bağlıydı her şey.

Doğru yer Tadfield'dı. Bundan emindi; kısmen kitaba bakarak, kısmen de bir başka duyusuna: Crowley'nin zihnindeki dünya haritasında Tadfield migren gibi zonkluyordu.

Doğru zaman, dünya sona ermeden oraya ulaşmak demektir. Saatine baktı. Tadfield'a gitmek için iki saati vardı, ama muhtemelen artık Zaman'ın normal akışı bile oldukça çalkantılıydı.

Crowley kitabı yolcu koltuğuna attı. Zor zamanlar, zor kararlar: Bentley'i altmış senedir kullanmasına rağmen tek bir çizik bile yoktu üzerinde.

Boşversene.

Aniden geri vitese taktı ve arkasındaki Renault 5'in önüne ciddi bir hasar verdikten sonra kaldırıma çıktı.

Farlarını yakıp korna çaldı.

Artık yayalar onun geldiğini anlardı herhalde. Olur da yoldan çekilmezlerse... eh, birkaç saat sonra fark etmeyecekti zaten. Belki. Muhtemelen.

“Obaaa!” dedi Anthony Crowley ve arabasını sürdü.

ALTI KADIN VE DÖRT ERKEKTİLER. Her birinin önünde bir telefon ve isimlerle telefon numaralarının yazılı olduğu kalın bir bilgisayar çıktısı destesi vardı. Her numaranın yanına, aranan kişinin yanıt verip vermediği, numaranın hâlâ geçerli olup olmadığı ve daha da önemlisi, telefonu açan kişinin hayatında duvar yalıtım malzemelerine yer açmak isteyip istemediği not edilmişti.

Çoğu istemiyordu.

On kişi saatlerce orada oturup, yüzlerinde sahte gülümsemelerle dil döküyor, yalvarıyor, vaatlerde bulunuyordu. Telefonlar arasında notlar alıyor, kahve yudumluyor, pencerelerden sel gibi akan yağmura hayretle bakıyorlardı. Tıpkı Titanic'teki orkestra gibi onlar da yerlerinden ayrılmıyordu. Bu havada da çift camlı pencere satamıyorsanız, hiçbir şey satamazdınız.

Lisa Morrow, "... Şimdi," dedi, "sözümü bitirmeme izin verirseniz efendim, evet, anlıyorum efendim, ama bir dinleseniz..." Adamın telefonu suratına kapadığını anlayınca da, "Siktir git aşağılık herif," diye küfretti.

Telefonu kapadı.

"Birini daha banyodan çıkardım," diye haber verdi diğer satış elemanlarına. Ofisin günlük insanları Banyodan Çıkarma yarışında epey öndeydi ve haftalık Cinsel ilişkiye Ara Verdirme ödülünü kazanmak için iki puana daha ihtiyacı vardı.

Listedeki bir sonraki numarayı aradı.

Lisa telefonla satış elemanı olmayı hiç düşünmemişti. Onun asıl arzuladığı dünyaca tanınmış bir yüksek sosyete mensubu olmaktı, ne var ki liseden terkti.

Dünyaca tanınmış bir yüksek sosyete mensubu olarak kabul edilebilecek ya da diş doktoru asistanı (ikinci meslek seçimi) olabilecek kadar çalışkan ya da telefonla satış elemanı dışında herhangi bir şey olsaydı, çok daha uzun ve muhtemelen daha mutlu bir hayat sürebilirdi.

Günün Kıyamet Günü olduğu düşünülünce, pek uzun olmasa da, en azından birkaç saat daha uzun

bir hayat.

Hattâ daha da uzun yaşamak için yapması gereken tek şey, az önce tuşlamış olduğu numarayı aramamaktı. Elindeki onuncu el satış listesinde hat sahibinin adı Bay A. J. Cowlley, Mayfair olarak geçiyordu.

Gelgelelim telefon numarasını çevirmiş ve telefonun dört kez çalmasını dinlemişti. Derken, “Hay böyle işin içine, yine telesekreter,” dedi ve ahizeyi indirecek oldu.

Tam o sırada ahizeden bir şey çıktı. Çok büyük ve çok öfkeli bir şey.

Hafiften kurtçuğu andırıyordu. Haykıran, minik ağızları gazapla açılıp kapanan ve, “Crowley,” diye bağırarak kıvıllı kıvıllı milyonlarca kurtçuktan oluşmuş dev, öfkeli bir kurtçuk.

Yaratık bağırmaı kesti. Boş boş sallanıp nerede olduğuna baktı.

Sonra parçalandı.

Bir anda halıya, oradan da masalara akın eden kıvıllı kıvıllı binlerce gri kurtçuk Lisa Marrow ile dokuz arkadaşının üzerini kapladı; ağızlarına, burunlarına girip ciğerlerine doldular; etlerine, gözlerine, beyinlerine, iç organlarına dalarken bir yandan da çılgınca üreyerek odayı dev bir et ve doku yığınıyla doldurdular. Ardından hepsi birleşip odayı tabandan tavana dolduran, nazıkçe zonklayan tek bir varlık haline geldi.

Et yığınının ortasında bir ağız açıldı, dudak denemeyecek dudakların kenarlarından ıslak, yapış yapış bir şeyler uzadı ve Hastur konuştu:

“İhtiyacım olan şey buydu.”

Aziraphale’in mesajı eşliğinde yarım saat boyunca telesekreterde kısıllı kalmak öfkesine hiç iyi gelmemişti.

Cehennem’e dönüp neden yarım saat önce ve, daha da önemlisi, niye Crowley’yle gelmediğini açıklamak zorunda kalma fikri de öyle.

Cehennem başarısızlığı hiç hoş karşılamazdı.

İşin iyi tarafı, Aziraphale’in mesajının ne olduğunu biliyordu. Bu bilgi sayesinde muhtemelen varlığını sürdürmeye devam edebilirdi.

Hem, Karanlık Meclis’in olası gazabıyla yüzleşmesi gerekirse, en azından midesi boş olmayacaktı.

Etrafı yoğun bir sülfür dumanı kapladı. Duman dağıldığında Hastur gitmişti ve odada, etlerinden eser kalmamış on iskeletten, eriyik plastik birikintilerinden ve eskiden bir telefona ait olabilecek parlak metal parçalarından başka hiçbir şey kalmamıştı. Diş doktoru asistanı olmak kesinlikle çok daha iyiydi.

Amma velakin, işe olumlu yanından bakmak gerekirse, bu olay şerrin içinde kendi yıkımının tohumunu barındırdığının kanıtıydı. Şu anda ülkenin dört bir yanında, güzel bir banyodan çıkmaya zorlanarak ya da isimlerinin yanlış telaffuz edildiğini duyarak biraz daha gerilip öfkelenen bir sürü insan, huzurlu ve dingin hissediyordu. Hastur’un eyleminin sonucunda düşük ölçekli bir iyilik dalgası katlanarak yayılmaya başlamış ve insanlar küçük ruh yaralanmalarından kurtulmuşlardı. Bu açıdan sonuç olumluydu aslında.

ONUN AYNI ARABA olduğuna hayatta inanmazdınız. Vurulmamış hiçbir yeri kalmamıştı. Ön farları kırılmıştı. Jant kapakları gideli çok olmuştu. Yüzlerce araba yarışına girip çıkmış gibi görünüyordu.

Kaldırımından gitmek kötüydü. Yayaların kullandığı alt geçitlerden gitmek daha da beterdı. Ama en fenası Thames Nehri’ni geçmek olmuştu. Neyse ki, pencereleri kapamayı akıl edebilmişti.

Yine de, her şeye rağmen başarmıştı.

Birkaç yüz metre sonra M40'a çıkacaktı; oradan Oxfordshire'a giden yol açıldı. Yalnız önünde tek bir sorun vardı: Crowley ile açık yol arasına bir kez daha M25 giriyordu. Çılgınlık atan, parıldayan bir acı ve kara ışık^{73} kurdelesini. Odegra. Hiçbir şey ondan canlı çıkamazdı.

En azından ölümlü hiçbir şey. Crowley onun iblislere ne yapacağından emin değildi. Yol onu öldürmez, ama süründürürdü.

Polis ilerideki üstgeçitten önce yola barikat kurmuştu. Yanmış -bazıları yanmaya devam eden- enkazlar, karanlık yolda üstgeçitten geçmesi gereken önceki arabaların kaderine tanıklık ediyordu.

Polis memurları mutlu görünmüyordu.

Crowley vitesi ikiye alıp gazı kökledi.

Saatte yüzle barikata daldı. Bu işin kolay kısmıydı.

Dünyanın her köşesinde, kendiliğinden yanan insanlara ait birçok kayıt vardır. Bir an mutlu mutlu hayatını yaşayan biri, bir sonrakinde hüznü bir kül yığına ve gizemli bir biçimde yanmadan kalmış bir el ya da ayak fotoğrafına dönüşür. Öte yandan, kendiliğinden yanan taşıtlara ait pek kayıt yoktur.

İstatistikler ne derse desin, kendiliğinden yanan taşıtlara bir yenisi eklenmişti.

Deri döşemeler tütmeye başladı. Crowley gözlerini yoldan ayırmadan, sol eliyle yolcu koltuğundaki *Dakik ve Kat'i Kehanetler*'i buldu ve kucağında güvenliğe aldı. Agnes Çatlak'ın bunu da öngörmüş olmasını umdu.^{74}

Sonra alevler arabayı sardı.

Arabayı sürmeye devam etmesi gerekiyordu.

Üstgeçidin diğer yanında, Londra'ya girmeye çalışan araçları engellemek üzere bir barikat daha kurulmuştu. Polisler telsizden duydukları bir hikâyeye gülüyorlardı; bir motosikletli polis M6'da çalıntı bir polis arabasını durdurmuş ve onu büyük bir ahtapotun kullandığını görmüştü.

Bazı polis güçleri her şeye inanırdı. Büyükşehir polis teşkilatı onlardan değildi. Büyükşehir polisleri Britanya'nın en zorlu, en şüpheli, en pragmatik, en inatçı, en gerçekçi polisleriydi.

Onları ürkütmek için çok şey gerekirdi.

Mesela, alevlerin ortasında oturmuş, pis pis sırıtan güneş gözlüklü bir kaçığın ardında kara dumanlar bırakarak sürdüğü, sağanak yağmur ve sert rüzgarın içinden saatte yüz otuzla fırlayıp dosdoğru üstlerine gelen, ateş topuna dönmüş, kükreyen, Cehennem'den fırlamış gibi duran çarpık bir metal limona benzeyen dev, ezik büzük bir araba gibi.

Her seferinde işe yarardı.

FIRTINANIN KASIP KAVURDUĞU dünyanın merkezindeki tebeşir çukuru sakindi.

Tepelerindeki gök gürleniyor, adeta ortadan ikiye yarılıyordu.

"Bazı arkadaşlarım geliyo," diye yineledi Âdem. "Yakında burda olurlar. O zaman gerçekten başlayabiliriz."

Köpek ulumaya başladı. Artık yalnız bir kurdun canavar düdüğünü andıran uluması değil de, başı feci belada olan küçük bir köpeğin tuhaf, titrek sesiydi bu.

Pepper oturmuş, dizlerine bakıyordu.

Aklında bir şey varmış gibiydi.

Sonunda başını kaldırdı ve ifadesiz, gri gözlerle Âdem'e baktı.

"Sen hangi parçasını alçaksın Âdem?" dedi.

Fırtınanın yerini çınlayan bir sessizlik aldı aniden.

“Ne?” dedi Âdem.

“Eh, dünyayı bölüştürmüştün ya, hani hepimiz bir parçasını almıştık -sen hangi parçasını alçaksın?”

Sessizlik bir arp gibi tiz ve ince bir şekilde tınladı.

“Doğru,” dedi Brian. “Hangi parçayı alçağımı bize söylemedin ki.”

“Pepper haklı,” dedi Wensleydale. “O ülkelerin hepsini biz alçaksak geriye pek bir şey kalmıyomuş gibi geliyo bana.”

Âdem ağzını açıp kapadı.

“Ne?” dedi.

“Hangi parça senin Âdem?” dedi Pepper.

Âdem ona baktı. Köpek ulumayı bırakmış, dikkatli, düşünceli kırma köpek bakışlarını sahibine dikmişti.

“B-ben mi?” dedi.

Sessizlik, dünyadaki tüm gürültüleri boğabilen tek bir nota gibi sürdü, sürdü, sürdü.

“Ben Tadfield’ı alcam,” dedi Âdem.

Çete boş boş ona baktı.

“Bi de, bi de Aşağı Tadfield,Norton ve Norton Koruluğu ’nu...”

Bakmaya devam ettiler.

Âdem’in bakışları yüzlerini taradı.

“Tek istediğim bu,” dedi.

Başlarını iki yana salladılar.

“İstersem alabilirim,” dedi Âdem aksi bir meydan okumayla; yalnız bu meydan okuyuşta beklenmedik bir kuşku vardı. "Onları güzelleştiririm de. Tırmanacak daha güzel ağaçlar, daha güzel göletler, daha güzel...”

Sesi solup gitti.

“Yapamazsın,” dedi Wensleydale tekdüze bir sesle. “Oralar Amerika falan gibi diil. Oralar gerçekten gerçek. Hem, oralar hepimize ait. Oralar bizim.”

“Hem, oraları güzelleştiremezsin,” dedi Brian.

“Güzelleştirsen bile hepimiz biliriz,” dedi Pepper.

“Ah, tek endişeniz buysa, boşuna endişelenmeyin,” dedi Âdem havalı havalı, “çünkü hepinizin ben ne istersem onu yapmanızı...”

Birden sustu, ve biraz önce ağzından çıkanları kulakları duymamış gibi, ne dediğini düşündü. Onlar çetesi geri geri gidiyordu.

Köpek pençelerini başının üzerine koydu.

Âdem’in yüzü, yıkılan bir imparatorluğun temsiliydi adeta.

“Hayır,” dedi boğuk bir sesle. “Hayır. Geri gelin! Size *emrediyorum!*”

O sırada koşmakta olan Onlar zınk diye durdular.

Âdem bakakaldı.

“Hayır, kastettiğim...” diye başladı. “Siz benim arkadaşımsınız...”

Bedeni sarsıldı. Başını arkaya attı. Kollarını havaya kaldırıp gökyüzünü yumrukladı.

Yüzü çarpıldı. Tebeşir zemin spor ayakkabılarının altında çatladı.

Âdem ağzını açıp haykırdı. Ölümlü bir gırtlaktan çıkması imkânsız olan sesi tebeşir çukurunda dolanıp fırtınaya karışarak bulutlara yeni ve sevimsiz şekiller verdi Çılgılık uzadı da uzadı.

Fizikçilerin inandığından çok daha küçük olan evrende yankılanıp semavi küreleri sarstı.

Kaybın sesiydi bu çılgılık ve kesilmek bilmedi.

Bir süre sonra aniden kesildi.

Bir şey akıp gitti.

Âdem başını indirip gözlerini açtı.

Önceden tebeşir çukurunda duran her neyse, şimdi duran şey Âdem Young'dı. Daha bilgili bir Âdem Young, ama yine de Âdem Young. Muhtemelen öncekine göre daha Âdem Young olan bir Âdem Young.

Tebeşir çukurundaki korkunç sessizliğin yerini daha tanıdık, daha rahat bir sessizlik aldı: Basit bir ses yokluğu.

Özgür kalan Onlar, gözlerini Âdem'den ayırmadan, tebeşir çukurunun duvarına doğru geriledi.

“Her şey yolunda,” dedi Âdem sessizce. “Pepper? Wensley? Brian? Buraya gelin. Sorun yok. Sorun yok. Artık her şeyi biliyorum. Bana yardım etmeniz lazım. Yoksa hepsi gerçekleşecek. Hakaten gerçekleşecek. Biz bi şeyler yapmazsak hepsi gerçekleşecek.”

YASEMİNLI KULÜBE'NİN boruları sarsılıp takırdadı ve Newt'in tepesinden aşağı haki rengine çalan bir su aktı. Üstelik su soğuktu. Muhtemelen Newt'in hayatı boyunca aldığı en soğuk duştı bu.

Bir işe yaradığı söylenemezdi.

“Gökyüzü kırmızı,” dedi geri geldiğinde. İçi içine sığmıyordu Newt'in. “Öğleden sonra dört buçukta. Hem de *ağustosta*. Bunun anlamı ne? Sevinçli seyir subayları açısından mesela? Demek istediğim, bir denizcinin sevinmesi için geceleyin kırmızı gökyüzü gerekiyorsa, süpertanker bilgisayarlarını işleten bir adamı keyiflendirmek için ne gerekir? Yoksa gece sevinen çobanlar mıydı? Hep karıştırıyorum.”

Anathema onun saçlarındaki sıva parçalarına baktı. Duş onları götürmemiş, yalnızca ıslatıp yaymıştı ve Newt aralarından saçlar çıkan beyaz bir bere takmış gibi görünüyordu.

“Kafanı sıkı çarpmış olmalısın,” dedi.

“Hayır, kafamı duvara çarptığımda oldu. Hani, sen...”

“Evet.” Anathema merakla kırık pencereye baktı. “Sence kan kırmızısı denebilir mi?” dedi. “Bu çok önemli de.”

“Öyle demezdim,” dedi Newt, düşünce treni geçici olarak raydan çıkararak. “Tam kan kırmızısı sayılmaz. Bu daha pembemsi. Muhtemelen fırtına epey toz kaldırmıştır.”

Anathema *Dakik ve Kat'i Kehanetler*'i karıştırıyordu.

“Ne yapıyorsun?” dedi Newt.

“Kehanetleri karşılaştırmaya çalışıyorum. Sanırım hâlâ...”

“Bence hiç zahmet etme,” dedi Newt. “3477'nin geri kalanının ne anlama geldiğini biliyorum. Şey yaparken aklıma geldi...”

“Ne anlama geldiğini biliyorum da ne demek?”

“Buraya gelirken gördüm onu. Bu arada, beni öyle azarlama. Başım ağrıyor zaten. Onu gördüm işte. Sizin hava üssünün dışına yazmışlar. Yarışla falan alakası yok. ‘Barış Bizim İşimiz.’ Hava üslerinin dışındaki panolara yazdıkları türden bir şey. Hani vardır ya... Stratejik Hava Kuvvetleri 8657745. Kanat, Haykıran Mavi İblisler, Barış Bizim İşimiz. O tür şeyler işte.” Newt başını tuttu. Coşkunkluk hali geçiyordu. “Agnes haklıysa, muhtemelen orada füzeleri kurup fırlatma kapaklarını açan ya da füze fırlatmak için her ne yapılması gerekiyorsa onu yapan deli bir adam olmalı.”

“Hayır, yok,” dedi Anathema kesin bir dille.

“Aa, gerçekten mi? Ben bir sürü film izledim ama! Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Tek bir iyi sebep söyle bana.”

“Orada bomba yok. Füze de. Buralardaki herkes bilir bunu.”

“Ama orası bir hava üssü. Uçuş pistleri var!”

“Onlar yalnızca nakliye uçakları falan için. Orada iletişim araçlarından başka hiçbir şey yok. Telsizler falan. Hiç patlayıcı yok.”

Newt ona bakakaldı.

ŞU CROWLEY'YE BAKIN, M40 karayolunda Oxfordshire'a doğru yüz seksenle gidiyor. Kayıtsız kalmakta en kararlı kayıtsız izleyici bile onda birkaç tuhaflık fark ederdi. Sıkılmış dişleri mesela, ya da güneş gözlüklerinin arkasındaki mat kırmızı parıltı. Bir de araba elbette. Araba aşikar bir ipucuydu.

Crowley yolculuğuna Bentley ile başlamıştı, Bentley'le de bitirmezse ne olsundu. Gerçi, sırf araba sürerken kullanmak için ayrı gözlüğü olan araba hastaları dahi bunun antika bir Bentley olduğunu anlayamazlardı. En azından bu saatten sonra. Onun Bentley olduğunu anlamalarına imkân yoktu. Artık ona araba demeye bin şahit isterdi. Her şeyden önce üzerinde boya kalmamıştı. Paslı, lekeli kızıl kahve olmayan yerleri hâlâ siyahsa bile, bu yalnızca sönmüş kömürdü. Koca bir alev topunun içinde yolculuk ediyor ve atmosfere fazlasıyla zorlu bir giriş yapan uzay kapsülüne benziyordu.

Metal jantların üzerinde erimiş, ince bir kauçuk kabuğu kalmıştı, ama jantlar hâlâ yolun yüzeyinden iki santim yukarıda döndüğünden süspansiyonlar için büyük fark yaratmıyordu bu.

Zira kilometrelerce önce dağılıp gitmiş olmalıydılar.

Crowley'ye dişlerini sıktırtan şey arabayı bir arada tutma çabası, gözlerini kırmızı kırmızı edense biyo-uzamsal geri bildirimdi. Bu ve bir de nefes almaya başlamaması gerektiğini hatırlama çabası.

On dördüncü yüzyıldan beri böyle hissetmemişti.

TEBEŞİR ÇUKURUNDAKİ hava hâlâ gergin olsa da, biraz daha dostçaydı.

“Bunu çözmeme yardım etmeniz lazım,” dedi Âdem, “insanlar binlerce senedir çözmeye çalışıyo, ama bizim hemen çözmemiz lazım.”

Onlar yardım etmek istercesine başlarını salladılar.

“Mesele şu,” dedi Âdem, “mesele, şey gibi... anlayın işte, Yağlı Johnson gibi.”

Onlar başlarını salladılar; Aşağı Tadfield'dan Yağlı Johnson'la çetesinin üyelerini tanıyorlardı. Onlardan daha büyük ve gayet sevimsizdiler. Birbirlerine dalaşmadan geçirdikleri tek bir hafta bile olmazdı.

“Eh,” dedi Âdem, “biz hep kazanırız, di mi?”

“Hemen hemen hep,” dedi Wensleydale.

“Hemen hemen hep,” dedi Âdem, “ve...”

“En azından yarısından fazlasını,” dedi Pepper. “Çünkü... hatırlasana, halk merkezindeki yaşlılar partisinde yaygara kopmuştu da biz...”

“O sayılmaz,” dedi Âdem. “Onlar da bizim kadar azar yemişti. Hem, yaşlıların oyun oynayan çocukların seslerini dinlemekten hoşlanması gerekiyo normalde. Bi yerde okumuştum. Bize yanlış yaşlılar denk geldi diye neden azar yiyoruz anlamıyorum...” Duraksadı. “Her neyse... biz onlardan daha iyiyiz.”

“Ah, biz dahaiyiyiz,” dedi Pepper. “Orası kesin. Biz onlardan *çok* daha iyiyiz. Yalnız, her zaman

kazanmıyoruz.”

“Bi de,” dedi Âdem yavaşça, “onları doğru düzgün yendiğimizi düşünsenize. Onları... burdan gönderdiğimizi falan? Aşağı Tadfield’da bizden başka çete olmadığını? Ne dersiniz?”

“Ne, onun... ölmesinden mi bahsediyosun?” dedi Brian. “Hayır. Yalnızca... yalnızca gitmesinden.”

Onlar çetesi buna kafa yordu. Yağlı Johnson, oyuncak trenle birbirlerine vuracak yaşa geldiklerinden beri hayatlarının değişmez gerçeği idi. İçinde Johnson biçiminde bir deliğin olduğu bir dünya fikrini kavramaya çalıştılar.

Brian burnunu kaşıdı. “Yağlı Johnson olmasa harika olurdu kesin,” dedi. “Doğum günü partimde ne yaptığımı hatırlıyo musunuz? Üstelik *benim* başım belaya girdi.”

“Bilmem,” dedi Pepper. “Demek istediğim, Yağlı Johnson ve çetesi olmasa hayat o kadar ilginç olmazdı. Bi düşünsenize. Yağlı Johnson ve çetesiyle çok eğlendik. Muhtemelen başka çete bulmamız gerekirdi.”

“Bana öyle geliyo ki,” dedi Wensleydale, “Aşağı Tadfield’daki insanlara sorsan, Johnson çetesi ve Onlar olmadan çok daha iyi olacağını söylerlerdi.”

Bunun karşısında Âdem bile şok olmuş gibiydi. Wensleydale amansızca devam etti. “Yaşlılar kulübü öyle derdi. Picky de. Bi de...”

Brian, “Ama biz iyi çeteyiz...” diye başlayıp duraksadı. “Şey, tamam,” dedi, “ama biz olmasak her şeyin daha az eğlenceli olacağını söylerlerdi eminim.”

“Evet,” dedi Wensleydale. “Ben de onu diyorum işte.”

“Bisiklet sürmemiz, kaldırımlarda kaykay yapmamız ve gürültü çıkarmamız hakkında hep söylenip duruyolar. Buralardaki insanlar bizi de istemiyo, Johnson çetesini de,” diye devam etti surat asarak. “Tarih kitaplarındaki adamlar gibi. Evlerimizin üzerinde birer plaka.”

Bir sessizlik oldu.

“Şu mavi plakalardan,” dedi Brian bir süre sonra, “‘Âdem Young Burda Yaşadı’ gibi bi şey diyenlerden mi?”

Normalde böyle bir açılış, Onlar çetesi havasındaysa, beş dakikalık bir tartışmaya yol açardı, ama Âdem bunun zamanı olmadığını hissediyordu.

“Hepiniz,” diye özetledi bir münazara başkanı ses tonuyla, “Yağlı Johnson’la çetesi Onlar’ı yense, ya da biz onları yensek iyi olmaz diyosunuz, öyle mi?”

“Doğru,” dedi Pepper. “Çünkü,” diye ekledi, “biz onları yenersek, birbirimizin ölümcül düşmanı olmamız gerekir. Benle Âdem’e karşı Brian’la Wensley olur.” Arkasına yaslandı. “Herkesin bi Yağlı Johnson’a ihtiyacı var.”

“Evet,” dedi Âdem. “Ben de öyle düşünmüştüm. Bir tarafın kazanması iyi diil. Benim düşündüğüm de buydu.” Dalgın dalgın Köpek’e baktı.

“Çok basit bence,” dedi Wensleydale arkasına yaslanarak. “Neden çözmek binlerce sene sürsün anlamadım.”

“Çünkü bunu çözmeye çalışanlar erkekler,” dedi Pepper anlamlı anlamlı.

“Neden taraf seçmen gerekiyo ki?” dedi Wensleydale.

“Elbette taraf seçmek zorundayım,” dedi Pepper. “Herkesin bi *konuda* taraf olması gerek.”

Âdem bir karara varmış gibiydi.

“Evet. Ama eminim kendi tarafını oluşturabilirsin. Sanırım gidip bisikletlerinizi alsanız iyi olacak,” dedi sessizce. “Bence gidip biriyle konuşmalıyız.”

MADAM TRACY'NİN MOBİLETİ Crouch End Caddesi'nde *patpatpatpatpatpat* diye diye gidiyordu Kıpırtısız arabalar, taksiler ve kırmızı Londra otobüsleriyle tıkanmış Londra banliyösü yolunda hareket halindeki tek araçtı o.

“Hiç böyle trafik görmemiştim,” dedi Madam Tracy. “Kaza mı oldu acaba?”

“Büyük ihtimalle,” dedi Aziraphale. “Bay Shadwell, bana sarılmazsan düşeceksin. Bu şey iki kişilik yapılmamış, anlasana işte.”

“Üç,” diye mırıldandı Shadwell, bembeyaz kesilmiş eliyle oturduğu yeri, diğeriyle de tüfeğini kavrayarak.

“Bay Shadwell, bir daha söylemeyeceğim.”

“O zaman dur da silahımı düzelteyim,” diye içini çekti Shadwell.

Madam Tracy iş icabı kıkırdadı ve kaldırırma çekip mobileti durdurdu.

Shadwell eşyalarını topladıktan sonra istemeye istemeye kollarını Madam Tracy'ye doladı. Tüfek adeta bir namus kalkanı gibi duruyordu aralarında.

On dakika boyunca hiç konuşmadan yağmur altında yol aldılar, *patpatpatpatpatpat*, Madam Tracy arabalarla otobüslerin arasından dikkatle sıyrıldı.

Madam Tracy gözlerinin hız kadranına gittiğini fark etti - ama bu saçmaydı, zira kadran 1974'ten beri çalışmıyordu ve ondan önce de pek iyi çalıştığı söylenemezdi.

“Sevgili hanımefendiciğim, hızımız nedir *acaba?*” diye sordu Aziraphale.

“Neden?”

“Çünkü, bana öyle geliyor ki, yürüsek biraz daha hızlı gidebilirdik.”

“Eh, ben tek başıma bindiğimde en fazla 24 kilometre, ama Bay Shadwell de varken, 11, yaklaşık...”

“Altyedi kilometre,” diye kendi sözünü kesti.

“Sanırım öyle,” diye onayladı.

Arkasından bir öksürük geldi. “Şu cehennem makinesini yavaşlatamaz mısın kadın?” diye sordu solgun mu solgun bir ses. Shadwell, ayrım gözetmeden ve haklı olarak nefret ettiği tüm cehennem panteonunda trafik canavarlarına özel bir tiksinti besliyordu.

“*Bu durumda*” dedi Aziraphale, “*Tadfield'a on saatten az bir sürede varabiliriz*”

Madam Tracy bir an duraksadıktan sonra, “Şu Tadfield ne kadar uzakta ki?” diye sordu.

“Altmış beş kilometre *kadar.*”

“Hımm,” dedi Madam Tracy. Bir seferinde mobiletiyle birkaç kilometre uzaktaki Finchley'ye gidip yeğenini ziyaret etmişti, ne var ki o zamandan bu yana otobüsle gitmeyi tercih ediyordu, çünkü dönerken mobileti tuhaf sesler çıkarmaya başlamıştı.

“... *oraya zamanında varmak istiyorsak yüz onla filan gitmemiz lazım,*” dedi Aziraphale.

“*Hımm. Çavuş Shadwell? Çok sıkı tutun.*”

Patpatpatpatpatpat yaptı mobilet ve üstündekilerle birlikte parlak mavi bir haleye sarındı.

Bir kez daha patpatpatpatpatpat yapıp herhangi bir destek olmadan hantal bir biçimde yerden kalktı, hafifçe sallandı ve yaklaşık bir buçuk metre yükseldi.

“*Aşağı bakma Çavuş Shadwell,*” dedi Aziraphale.

“...” dedi Shadwell gözlerini sıkıca yumup, alnı boncuk boncuk terlemiş bir halde, aşağıya bakmadan, hiçbir yere bakmadan.

“*İşte gidiyoruz.*”

Yüksek bütçeli her bilimkurgu filminde, New York büyüklüğünde bir uzay gemisinin aniden ışık hızına çıktığı bir sahne vardır. Masanın kenarında ucuna vurulunca fırlayıp giden tahta cetvelin

çıkardığına benzer bir tınlama eşliğinde ışıklar parlayarak uzaklaşır, yıldızlar uzayıp incilir ve gemi yok olur. Şimdi de aynısı olmuştu; hoş, yirmi kilometre uzunluğunda, parıl parıl bir gemi değil, kırık beyaz, yirmi senelik bir mobilet sırta kadem basmıştı ya neyse. Ayrıca özel gökkuşağı efektleri de yoktu. Bir de muhtemelen saatte üç yüz yirmiden fazla yapmıyordu. Ve birkaç oktav üzerinde gezinen bir inilti yerine yalnızca *patpatpatpatpat...*

... *FIIIIŞ* etmişti.

Ama yine de aynısı olmuştu işte.

ÇIĞLIKLAR ATAN DÖNÜK bir daireye dönüşmüş olan M25'in Oxfordshire'a giden M40 çıkışında, gitgide daha fazla polis birikiyordu. Crowley'nin yarım saat önceki geçişinden beri sayıları iki katına çıkmıştı. En azından M40 tarafında. Zira Londra tarafından kimse çıkmıyordu.

Polis memurlarına ek olarak, yaklaşık iki yüz kişi daha durmuş, dürbünlerle M25'i inceliyorlardı. Aralarında Majesteleri'nin Ordusu'ndan temsilciler, Bomba İmha Ekibi, MI5, MI6, Özel Şube ve CIA vardı. Bir de sosisli sandviç satan bir adam.

Herkes üşümüş, ıslak, şaşkın ve sinirliydi. Bir polis memuru dışında; o üşümüş, ıslak, şaşkın, sinirli ve çileden çıkmıştı.

“Bakın. Bana inanıp inanmamanız umurumda değil,” diye içini çekti, “ben yalnızca gördüklerimi anlatıyorum. Eski bir arabaydı, Rolls Royce ya da Bentley, şu havalı antikalardan biri ve köprü'nün üzerinden geçti.”

Kıdemli ordu teknisyenlerinden biri sözünü kesti. “İmkansız. Aletlerimize göre, M25'in üzerinde sıcaklık yedi yüz santigrat dereceyi aşıyor.”

“Ya da eksi yüz kırk derece,” diye ekledi asistanı.

“... ya da sıfırın altında yüz kırk derece,” diye onayladı kıdemli teknisyen. “O konuda bir kargaşa var gibi, ama bunu bir tür mekanik arızaya ¹⁷⁵¹ bağlayabiliriz sanırım. Yine de gerçek şu ki, M25'in üzerinden bir helikopter geçirmeye çalışacak olsak, sonunda Helikopter McNuggets elde ederiz. Nasıl oluyor da, o eski arabanın zarar görmeden üzerinden geçtiğini söyleyebiliyorsunuz?”

“Zarar görmediğini söylemedim,” diye düzeltti polis memuru. Ciddi ciddi polis teşkilatından istifa etmeyi ve Elektrik İdaresi'nden ayrılıp tavuk üretme işine girmeyi düşünen kardeşiyle birlikte çalışmayı düşünüyordu. “Alevlere boğuldu. Ama gitmeye devam etti.”

“Gerçekten de bu anlattıklarınıza inanmamızı...” diye başladı biri.

Ağıt gibi, akıldan çıkmayacak tuhaf bir inilti geldi. Sanki hafiften akortsuz binlerce cam armonika aynı anda çalınıyormuş, hava molekülleri acıyla feryat ediyormuş gibi.

Ve *FIIIIŞ*.

On iki metre yukarılarından, kenarları kırmızıya dönmüş koyu mavi bir ışık halesi içinde küçük beyaz bir mobilet uçtu. Aletin üzerinde pembe kasklı orta yaşlı bir kadın ve ona sımsıkı sarılmış, fosforlu kask takmış, yağmurluklu, kısa boylu bir adam (mobilet, adamın gözlerini sıkıca yummuş olduğunu görmelerine izin vermeyecek kadar yüksekteydi, ama yine de gözleri kapalıydı) vardı.

Kadın haykırıyordu.

“Gerrronnimoooooo!”

NEWT'İN SIK SIK VURGULADIĞI GİBİ, Wasabi'nin avantajlarından biri, çok kötü hasar gördüğünde bunu anlamanın çok zor olmasıydı. Newt yola düşmüş dallardan kaçınmak için, Dick Turpin'i sık sık emniyet şeridinde sürmek zorunda kalıyordu.

“Senin yüzünden kartları yere düşürdüm!”

Araba güm diye yola geri döndü. Torpidonun oradan alçak bir ses, “Ya basınçına tikkat,” dedi.

“Onları dizemeyeceğim,” diye inledi Anathema.

“Dizmen gerekmiyor,” dedi Newt telaşla. “Gelişigüzel bir tane seç. Herhangi birini. Fark etmez.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eh, eğer Agnes haklıysa, ki bütün bunları o öngördüğü için yapıyoruz, o zaman şu *anda* seçeceğin kart konuyla ilgili olacak. Mantığını çalıştır.”

“Saçmalık.”

“Hadi ya? Bak, sırf o öngördüğü için buraya geldin. Çavuşa ne diyeceğimizi düşündün mü peki? Onu görebilsek yani, ki elbette göremeyeceğiz.”

“Eğer sağduyulu davranırsak...”

“Dinle, ben bu tur yerleri bilirim. Kapılarda tik ağacından yapılmış dev nöbetçiler olur Anathema, onların da beyaz miğferleri ve gerçek silahları olur, anladın mı, gerçek kurşundan yapılmış gerçek mermiler atarlar; sen daha, ‘Affedersiniz, Üçüncü Dünya Savaşı’nın başlamak üzere olduğuna dair sağlam sebeplerimiz var; şov tam olarak burada başlayacak,’ diyemeden o mermiler seni delip geçer, bir yerden seker ve aynı delikten geri gelir, sonra iç cepleri hizasında kabarıklık olan takım elbiseli ciddi adamlar gelip, sana İngiliz siyasi partileri gibi kızıl ayrılıkçı örgütlerden birinin üyesi misin ya da üyesi miydin gibisinden sorular sorarlar ve...”

“Geldik sayılır.”

“Bak, kapıları, tel çitleri falan var! Muhtemelen insan yiyen cinsten bekçi köpekleri de vardır!”

“Bence aşırı heyecanlanıyorsun,” dedi Anathema sessizce, araba zemininden son kartı da alarak.

“Aşırı heyecanlanmak mı? Hayır! Birinin beni vuracağına dair çok sakın bir endişe duyuyorum!”

“Eminim vurulacak olsak Agnes söylerdi. O konularda çok iyidir.” İndeks kartlarını dalgın dalgın karıştırmaya başladı.

“Biliyor musun,” dedi kartları kesip kararak, “bir yerlerde, bilgisayarın Şeytan’ın aracı olduğuna inanan bir mezhep olduğunu okumuştum. Kıyamet’in, Deccal bilgisayar konusunda uzman olduğu için kopacağını söylüyorlar. Vahiy Kitabı’nda geçiyormuş galiba. Bir gazetede rastlamıştım..”

“Daily Mail gazetesi. ‘Amerika’dan Mektup.’ Şey, 3 Ağustos,” dedi Newt. “Nebraska, Worms’ta, ördeğine akordeon çalmayı öğreten kadın haberinden hemen sonra.”

“Hım,” dedi Anathema kartları yüzleri aşağı bakacak şekilde kucağına yayarak.

Demek bilgisayar Şeytan’ın aracımıyş, öyle mi? diye düşündü Newt. Bunda inanılmayacak bir şey yoktu. Bilgisayarların birinin aracı olması gerekiyordu ve kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da o kişinin kendisi olmadığıydı.

Araba sarsılarak durdu.

Hava üssü harap görünüyordu. Girişin yakınındaki pek çok ağaç devrilmişti ve birkaç adam kepçeyle onları kaldırmaya çalışıyordu. Görev başındaki nöbetçi kayıtsızca onları izlemekteydi, sonra bir an yarı dönüp soğuk soğuk arabaya baktı.

“Tamam,” dedi Newt. “Bir kart seç.”

3001: KARTAL YUVASI’NIN BERİSİNDE KOCUMAN Bİ DİŞ BUDAK DEVRİLDİ.

“Bu kadar mı?”

“Evet. Biz bunun Rus Devrimi’yle alakalı olduğunu düşünmüştük hep. Bu yoldan devam et ve sola dön.”

Döndüklerinde dar bir yola girdiler, sol taraflarında üssün çitleri uzanıyordu.

“Şuraya çek. Buraya sık sık arabalar gelir ve kimse dikkat etmez,” dedi Anathema.

“Neresi burası?”

“Âşıklar Yolu.”

“O yüzden mi lastikle kaplanmış gibi görünüyor?”

Çalı çitin gölgesinde birkaç yüz metre yürüdükten sonra dişbudak ağacına geldiler. Agnes haklıydı.

Ağaç sahiden de kocumandı ve çitin tam üzerine devrilmişti.

Bir nöbetçi onun üzerine oturmuş, sigara içiyordu. Siyah bir adamdı. Newt, iki yüz senelik köle ticaretinden kendisini sorumlu tutacaklarını sanarak, siyahi Amerikalıların yanında hep huzursuz olurdu.

Adam onlar yaklaşırken ayağa kalktı, sonra gevşedi.

“Aa, selam Anathema,” dedi.

“Selam George. Korkunç bir fırtınaydı, değil mi?”

“Kesinlikle.”

Yürümeye devam ettiler. Adam onlar gözden kaybolana kadar arkalarından baktı.

“Onu tanıyor musun?” dedi Newt zorlama bir kayıtsızlıkla.

“Elbette. Bazen birkaç tanesi meyhaneye gelir. Pek terbiyeli ve kibardır.”

“İçeri girsek bizi vurur mu?” dedi Newt.

“Tehditkar bir biçimde silah doğrultabilir,” diye itiraf etti Anathema.

“Bu benim için yeterli. Ne yapmamızı öneriyorsun madem?”

“Eh, Agnes bir şeyler biliyor olmalıydı. O yüzden, sanırım bekleyeceğiz. Rüzgar da dindiğinden o kadar fena değil artık.”

“Ah.” Newt ufukta toplanan bulutlara baktı. “Şu bizim Agnes,” dedi.

ADEM YOLDA AZİMLE pedal çeviriyor, Köpek peşinde koşuyor ve zaman zaman heyecandan bisikletin arka tekerleğini dişlemeye çalışıyordu.

Pepper bir takırtı eşliğinde evlerinin garaj yolundan çıktı. Pepper’ın bisikletini her zaman ayırt edebilirdiniz. Tekerleğe bir çamaşır mandalıyla kurnazca tutturulmuş karton parçasının bisikletini çok daha geliştirdiğine inanıyordu Pepper. İki sokak uzaktaki kediler ondan kaçınmayı öğrenmişlerdi.

“Drovers Yolu’na, ordan da Roundhead Korulugu’na dönersek kestirme olur,” dedi Pepper.

“Orası çamurlu,” dedi Âdem.

“Doğru,” dedi Pepper endişeyle. “Orası hep çamurlu olur. Tebeşir çukurunun yanından geçmemiz lazım. Tebeşir yüzünden hep kurudur. Sonra lağım çiftliğinin yanından geçeriz.”

Brian ile Wensleydale arkalarında durdu. Wensleydale’in bisikleti siyah, parlak ve akli başındaydı. Brian’nunki eskiden beyaz olabilirdi, zira rengi kalın bir çamur tabakasının altında kaybolmuştu.

“Oraya askeri üs demek aptalca,” dedi Pepper. “Halka açık günde oraya gitmiştim; ne silahları, ne füzeleri, ne da başka bi şeyleri var. Yalnızca düğmeler, kadranlar ve bandolar.”

“Evet,” dedi Âdem.

“Düğmelerle kadranlarda askeri bi şey yok ki,” dedi Pepper.

“Orasını bilmem,” dedi Âdem. “Düğmeler ve kadranlarla neler yapılabildiğine şaşar kalırsın.”

“Noel’de hediye gelmişti bana,” diye atladı Wensleydale. “Elektrikli alet parçaları. Bikaç düğmeyle kadran da vardı. Radyo ya da bipleyen bi şey yapabiliyordun.”

“Onu bilmem,” dedi Âdem düşünceli düşünceli. “Ben küresel askeri iletişim ağına giren ve bütün bilgisayarlara falan savaşımlarını söyleyen insanları düşünüyodum.”

“Vay canına,” dedi Brian. “Bu süpper olurdu.”

“Bi bakıma,” dedi Âdem.

AŞAĞI TADFIELD SAKINLERİ DERNEĞİNİN başkanı olmak, asil ve yalnız bir yazgı demektir.

Kısa boylu, besili, halinden memnun R. P. Tyler, karısının minyatür kanişi Shutzi’yle kır yolunda yürümekteydi. R. P. Tyler doğruyla yanlış arasındaki farkı biliyordu; onun ahlaki dünyasında gri bölgeler yoktu. Bununla birlikte, doğruyla yanlışını bilmek onun için yeterli değildi; bunu tüm dünyaya açıklamayı görev bellemişti kendine.

Televizyon, siyasi tartışmalar, gazeteler R. P. Tyler’a göre değildi. Onun tercih ettiği ortam, Tadfield Advertiser gazetesinin okuyucu mektupları sayfasıydı. Bir komşunun ağacı yapraklarını R. P. Tyler’ın bahçesine dökme düşüncesizliğini gösterirse, R. P. Tyler ilk önce hepsini dikkatle süpürür, kutulara koyar ve sert bir not ekleyerek kutuları komşunun ön kapısına bırakırdı. Sonra Tadfield Advertiser gazetesine mektup yazardı. Köy çayırında oturmuş, teypte müzik çalarak keyif yapan ergenler görürse, onlara hatalarını açıklamayı görev bilirdi. Onların alaylarından kaçtıktan sonra, Tadfield Advertiser gazetesine Günümüz Gençlerinde Ahlaki Çöküş başlıklı bir mektup yazardı.

Geçen sene emekli olmasıyla birlikte gönderdiği mektuplar öyle artmıştı ki, artık Tadfield Advertiser bile hepsini yayımlayamıyordu. R. P. Tyler’ın bu akşamki yürüyüşüne çıkmadan önce bitirdiği mektup şöyle başlıyordu:

Beyler,

Günümüz gazetelerinin *halka, yani* maaşlarını ödeyen bizlere karşı görevlerini ihmal etmeye başladıklarını üzüntüyle fark ediyorum...

Dar kır yoluna dökülmüş dalları inceledi. Bu fırtınaları bize gönderirken temizlik faturasını düşünmüyorlar herhalde, diye düşündü. Temizlik faturasını Belediye Meclisi ödemeli. Onların maaşlarını vergi mükellefi olan *bizler* ödüyoruz...

Bu düşüncenin içindeki *onlar*, Radyo Dört’ün meteoroloji uzmanlarıydı¹⁷⁶¹ ve R. P. Tyler kötü havadan onları sorumlu tutuyordu.

Shutzi yol kenarındaki kayın ağacında durup bacağını kaldırdı.

R. P. Tyler utanç içinde bakışlarını kaçırdı. Bu akşam yürüyüşünün tek amacı köpeğin çişini yapması olabilirdi, ama bunu kendi kendine itiraf ederse ne olsundu. Fırtına bulutlarına baktı. Gri-siyah renkte koca koca yığınlar halinde birikmişlerdi. Bir Frankenstein filminin açılışındaki gibi, bulutların arasında çakan çatal çatal şimşekler, Aşağı Tadfield sınırlarında kesiliyorlardı. Tam ortalarında yuvarlak bir aydınlık vardı, ama tıpkı zorlama bir gülümseme gibi, gergin ve soluktu.

Etraf çok sessizdi.

Alçak bir kükreme geldi.

Dar yoldan aşağı dört motosiklet yaklaştı. Yanından hızla geçip gittiler ve köşeyi dönerek bir erkek sülünü ürküttüler. Sülün sinirli bir kızıl-yeşil kemer halinde yolun üzerinden uçup gitti.

“Serseriler!” diye seslendi R. P. Tyler peşlerinden.

Kırlar onlar gibiler için değil, R. P. Tyler gibiler içindi.

Shutzi’nin tasmaını çekiştirdi ve yolda yürümeye devam ettiler.

Beş dakika sonra köşeyi döndü ve motosikletlilerin üçünü, fırtına kurbanı, devrilmiş bir yol tabelasının yanında dikilirken buldu. Dördüncüsü, aynalı siperliği olan uzun boylu adam motosikletinin üzerindeydi.

R. P. Tyler'ın televizyonu yoktu. Ya da karısının ifadesiyle, “Ronald o şeyi hayatta eve sokmaz, değil mi Ronald?” ve Ronald hep onaylardı, ama gizliden gizliye Ulusal İzleyiciler ve Dinleyiciler Birliği'nin yakınıp durduğu pislik, çöküş ve şiddetin bir kısmını görmeyi arzuluyordu. Görmek istediğinden değil elbette. Sırf başka insanların neden korunması gerektiğini bilmek istediğinden.

R. P. Tyler durumu inceleyip hemen sonuca vardı. Bu serseriler -o konuda kesinlikle haklıydı- sırf Savaş Anıtı'nı kirletmek ve yol tabelalarını devirmek için kırlara gelmişlerdi.

Tam üstlerine gidecekti ki, dörde karşı bir azınlıkta olduğunu, serserilerin ondan daha uzun ve kuşkusuz şiddet düşkünü psikopatlar olduklarını fark etti. R. P. Tyler'ın dünyasında ancak şiddet düşkünü bir psikopat motosiklet sürerdi.

Bu yüzden çenesini kaldırdı ve onları fark etmemiş gibi yaparak^{77}, kasıla kasıla yanlarından geçecek oldu. Bir yandan da kafasının içinde mektubunu yazmaya başlamıştı bile (Beyler, bu akşam büyük bir serseri motosikletli çetesinin Güzel Köyümüz'e musallat olduğunu üzüntüyle fark ettim. Neden hükümet bu çirkin istila konusunda bir şey yapmıyor...).

“Selam,” dedi motosikletçilerden biri ve kaskının siperliğini kaldırdı. Adamın ince bir yüzü ve biçimli bir siyah sakalı vardı. “Kaybolduk galiba.”

“Aa,” dedi R. P. Tyler kınarcasına.

“Yol tabelası devrilmiş,” dedi motosikletçi.

“Evet, öyle gibi,” diye onayladı R. P. Tyler. Acıkmaya başladığını fark ederek şaşırıldı.

“Evet. Aşağı Tadfield'a gidiyorduk da.”

Tyler kaşını kaldırdı ve yüzüne işgüzar bir ifade yerleşti. “Siz Amerikalısınız. Hava üssünden sanırım.” (Beyler, ben milli görevimi yaparken ülkemin medariftiharıydım. Tadfield Hava Üssü'ndeki havacıların asil kırlarımızda sıradan serseriler gibi giyinmiş bir halde dolaştığını dehşet ve şaşkınlıkla fark ettim. Batı dünyasının özgürlüğünü savunmak konusunda ne kadar önemli olduklarını takdir etmekle birlikte...)

Derken talimat verme aşkı kontrolü ele aldı. “Yolda, sekiz yüz metre kadar geri gideceksiniz, sonra ilk sola döneceksiniz, yol maalesef içler acısı halde, bu konuda meclise sayısız mektup yazdım, siz halka hizmet mi ediyorsunuz, yoksa efendilik mi taslıyorsunuz, onlara bunu sordum işte, sonuçta maaşınızı kim ödüyor? Sonra sağdan ikinci sokağa, aslında tam olarak sağda değil, solda, ama sonunda sağa kıvrıldığını göreceksiniz, Porrit Yolu tabelasını göreceksiniz, ama elbette haritaya bakarsanız Porrit Yolu değil, yalnızca Forest Hill Yolu'nun dogu ucu olduğunu fark edersiniz, oradan köye çıkacaksınız, sonra Boga ve Keman'ın önünden geçeceksiniz -bir meyhanedir-sonra kiliseye geldiğinizde (haritayı hazırlayan insanlara oranın kulesi olan değil, çan kulesi olan bir kilise olduğunu söyledim, hattâ Tadfield Advertiser gazetesine de yazarak haritanın düzeltilmesi için yerel bir kampanya başlatmalarını önerdim, kiminle uğraştıklarını görünce bu insanların yüz seksen derece döneceklerini umuyorum) kavşağı göreceksiniz, kavşaktan dümdüz gidin, hemen ardından ikinci bir kavşağa geleceksiniz, oradan soldaki çatala girebilirsiniz ya da düz devam edebilirsiniz, iki durumda da hava üssüne varırsınız (bu arada soldaki çatal yüz elli metre kadar daha kısadır), bulmamanız imkânsız.”

Kıtlık ona boş boş baktı. “Ben, 11, anladığımdan pek emin...” diye başladı.

BEN ANLADIM. GİDELİM.

Shutzi kesik kesik havlayıp R. P. Tyler'ın arkasına kaçtı ve titreyerek orada kaldı.

Yabancılar motosikletlerine bindiler. Beyazlı olan (görünüşüne bakılırsa hippinin teki, diye düşündü R. P. Tyler) yol kenarındaki çimenlere boş bir cips paketi attı.

“Pardon,” diye bağırdı Tyler. “Bu cips paketi sizin mi?”

“Ah, yalnızca benim değil,” dedi delikanlı. “Herkesin.”

R. P. Tyler sırtını dikleştirerek boyunu posunu sergiledi. ^{78} “Genç adam,” dedi, “ben senin evine gelip, her yere çöp atsam sen nasıl hissederdin?”

Kirlilik özlemle gülümsedi. “Çok, ama çok memnun olurdum,” diye iç geçirdi. “Ah, *harika* olurdu.”

Motosikletinin altındaki ıslak yolun üzerinde gökkuşağı gibi bir yağ birikintisi oluşuyordu.

Motorlar gürlendi.

“Bir şeyi anlamadım,” dedi Savaş. “Neden kilisenin orada yüz seksen derece dönmemiz gerekiyor?”

BENİ İZLEYİN, YETER, dedi öndeki uzun boylu adam ve hep birlikte uzaklaştılar.

R. P. Tyler arkalarından bakakaldı. Derken kulağına *klakklaklak* diye bir ses geldi. Peşlerinde küçük bir köpekle dört bisikletli şekil hızla yanından geçip gitti.

“Siz! Durun!” diye bağırdı R. P. Tyler.

Onlar fren yapıp durdular ve ona baktılar.

“Sen olduğunu biliyordum Âdem Young. Sen ve senin küçük, hıh, çeten. Siz çocukların gecenin bu saatinde dışarıda ne yaptığınızı sorabilir miyim acaba? Babalarınız dışarıda olduğunuzu biliyor mu?”

Bisikletlilerin önderi döndü. “Geç olduğunu nasıl söyleyebiliyorsunuz anlamadım,” dedi, “bana göre, *bana* göre, eğer güneş batmamışsa geç diildir.”

“Sonuçta yatma saatiniz geçmiş,” diye açıkladı R. P. Tyler, “sakın bana dilini çıkarmaya kalkma küçükhanım,” bunu Pepper'a hitaben söylemişti, “yoksa annene bir mektup yazar, çocuğunun bir hanımefendiye yakışmayan üzücü davranışından haberdar ederim.”

“Eh, *pardon* ama,” dedi Âdem kızgınlıkla, “Pepper yalnızca size bakıyordu. *Bakmaya* karşı bir kanun olduğunu bilmiyodum.”

Çimenlerin üzerinde bir gürültü patırtı oldu. Ev bütçesine çocuk katamayan insanların beslediği cinsten, rafine mi rafine bir Fransız kucak kanişi olan Shutzi, Köpek'in tacizine uğruyordu.

“Bay Young,” diye emretti R. P. Tyler, “lütfen... lütfen itini Shutzim'den uzak tut.” Tyler Köpek'e güvenmiyordu. Onunla ilk defa üç gün önce karşılaşmıştı ve köpek kırmızı kırmızı parlayan gözlerle ona hırlamıştı. Bunun üzerine Tyler bir mektup yazıp, Köpek'in kuşkusuz kuduz olduğuna, cemiyet için kesinlikle bir tehlike oluşturduğuna ve Herkesin İyiliği için uyutularak öldürülmesi gerektiğine işaret etmişti, ama sonradan karısı parlayan kırmızı gözlerin kuduz semptomu olmadığını, zaten Tyler ailesinin ölse izlemeyeceği, ama hakkında ne bilinmesi gerekiyorsa bildiği türden filmlerin dışında görülmediğini hatırlatmış, gene de sagol, demişti.

Âdem hayrete kapılmıştı. “Bi kere Köpek *it* diil. Köpek olağanüstü bi köpektir. Akıllıdır. *Köpek*, Bay Tyler'ın korkunç kanişinin üzerinden in.”

Köpek onu duymazdan geldi. Hâlâ köpeklerle ilgili öğrenmesi gereken bir sürü şey vardı.

“*Köpek*” dedi Âdem uğursuz uğursuz. Köpek sinerek Efendisi'nin yanına döndü.

“Soruma yanıt verdiğinizizi sanmıyorum. Siz dördünüz nereye gidiyorsunuz?”

“Hava üssüne,” dedi Brian.

“Eğer sizin için sorun diilse,” dedi Âdem, bu sözle iğneleyici olabildiğini umarak. “Yani, sizin

için sorun olcaksa gitmeyiz.”

“Seni küçük küstah maymun,” dedi R. P. Tyler. “Babanı gördüğümde Âdem Young, ona açık seçik söyleyeceğim..”

Ama Onlar pedallara asılmış, Aşağı Tadfield Hava Üssü’ne doğru uzaklaşmaya başlamıştı bile - Onlar’ın kendi yolundan gidiyorlardı, Bay Tyler’in önerdiği yoldan daha kısa, daha basit ve daha manzaralı bir yol.

R. P. TYLER ZAMANE GENÇLERİNİN kusurları hakkında uzun bir mektup yazdı kafasında. Gittikçe düşen eğitim standartları, büyüklere karşı saygısızlık, adam gibi dik yürümek yerine sürekli kamburlarını çıkarmaları, yoldan çıkmışlık, zorunlu askerliğin geri getirilmesi, sopa, kamçı ve köpek besleme ruhsatı gibi konulardan bahsediyordu.

Mektuptan çok memnun kalmıştı. Tadfield Advertiser’a gönderilmeyecek kadar iyi olduğunu düşünüyordu, bu yüzden onu Times gazetesine yollamaya karar vermişti.

Patpatpat patpatpat.

“Affedersin tatlım,” dedi sıcak bir kadın sesi. “Sanırım kaybolduk.”

Eski bir mobiletti ve orta yaşlı bir kadın tarafından sürülüyordu. Kadının arkasında, ona sıkıca sarılmış, gözlerini yummuş, fosforlu yeşil kask takmış, yağmurluklu ufak tefek bir adam vardı. Aralarında huni biçiminde namlusu olan antika bir tüfek duruyordu.

“Ah. Nereye gidiyorsunuz?”

“Aşağı Tadfield. Tam adresten emin değilim, ama birini arıyoruz,” dedi kadın ve sonra tamamen farklı bir sesle ekledi, “Adı *Âdem Young.*”

R. P. Tyler duraksadı. “O oğlanı mı arıyorsunuz? Bu sefer ne yaptı? Yok, yok, söylemeyin. Bilmek istemiyorum.”

“Oğlan mı?” diye sordu kadın. “Bana oğlan olduğunu söylememiştin. Kaç yaşında?” Ardından, “On bir. Eh, keşke bunu daha önce söyleseydin. O zaman işler değişir,” diye ekledi.

R. P. Tyler bakakaldı. Sonra neler olduğunu fark etti. Bu kadın bir vantriloktu. İlk başta yeşil kasklı adam sandığı şeyin, vantrilok kuklası olduğunu görebiliyordu. Nasıl olmuştu da onu insan sanmıştı. Bütün bunların son derece tatsız olduğunu hissediyordu.

“Âdem Young’ı beş dakika önce gördüm,” dedi. “O ve küçük suç ortakları Amerikan hava üssüne gidiyordu.”

“Eyvah eyvah,” dedi kadın hafiften beti benzi atarak. “Amerikalılardan hiç hoşlanmam. *Aslında son derece iyi insanlardır.* Evet, ama futbol oynarken topu ikide bir ellerine alan insanlara güven olmaz.”

“Aa, affedersiniz,” dedi R. P. Tyler, “bence bu çok iyi. Çok etkileyici. Ben yerel Rotary kulübünün başkan yardımcısıyım ve merak ediyordum da özel gösterilere çıkıyor musunuz acaba?”

“Yalnızca Perşembeleri,” dedi Madam Tracy kınarcasına. “Ve ekstra ücret alırım. *Acaba bize üssün?..*”

Bay Tyler bunu daha önce de yapmıştı. Tek kelime etmeden parmağını uzattı.

Küçük mobilet dar kır yolunda *patpatpatpatpatpat* yaparak uzaklaştı.

Mobilet uzaklaşırken yeşil kasklı gri kukla dönüp tek gözünü açtı ve, “Seni güneyli koca hödük,” diye böğürdü.

R. P. Tyler hem gücenmiş hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Zira kuklanın daha gerçekçi olacağını ummuştu.

R. P. TYLER KÖYDEN YALNIZCA on dakika uzakta durdu ve Shutzi bunu fırsat bilip engin atık faaliyetleri yelpazesinden yeni bir tanesine girişti. R. P. Tyler çitin üzerinden baktı.

Eski usullere göre hava tahmini konusundaki bilgisi epey kıttı, ama inekler yere uzanırsa, bunun yağmur yağacağı anlamına geldiğinden oldukça emindi. Ayaktalarsa sorun yoktu. Karşısındaki ineklerse sırayla, yavaş ve ağırbaşlı bir şekilde perendeler atıyorlardı; Tyler hava durumu açısından bunun ne anlama geldiğini merak ediyordu.

Burnunu çekti. Bir şey yanıyordu -fena bir kavrulmuş metal, kauçuk ve deri kokusu vardı.

“Bakar mısınız,” dedi bir ses arkasından. R. P. Tyler arkasına döndü.

Yolda eskiden siyah olan büyük bir araba vardı ve güneş gözlüklü bir adam pencereden uzanmış, dumanların arasından, “Pardon, kayboldum da. Bana Aşağı Tadfield Hava Üssü’ne nasıl gidebileceğimi söyler misiniz? Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum,” diyordu.

Araban yanıyor.

Hayır. Tyler bunu söyleyemezdi. Yani, adam bunu biliyor olmalıydı, değil mi? İçinde oturuyordu. Muhtemelen bir tür eşek şakasıydı bu.

O yüzden sadece, “Bir buçuk kilometre geride yanlış yöne dönmüş olmalısınız. Yol tabelası sizi yanıltmış,” demekle yetindi.

Yabancı gülümseyip, “Öyle oldu sanırım,” dedi. Çevresinde titreşen turuncu alevler adama adeta şeytani bir görüntü veriyordu.

Rüzgar arabanın üzerinden Tyler’a doğru esince, adam kaşlarının kavrulduğunu hissetti.

Affedersin genç adam, ama araban yanıyor ve sen yanmadan içinde oturuyorsun, bu arada araba yer yer kor kızıl olmuş.

Hayır.

Adama Yol Yardım’ı aramak isteyip istemediğini sormalı mıydı?

Bunun yerine, gözlerini dikip bakmamaya çalışarak, yolu dikkatle tarif etti.

“Harika. Çok teşekkür ederim,” dedi Crowley pencereyi kapatırken.

R. P. Tyler bir şeyler söylemeliydi.

“Affedersin genç adam,” dedi.

“Evet?”

Yani, arabanın yanması fark edilmeyecek gibi değil.

Alevden bir dil kararmış konsolu yaladı.

“Havalar da ne tuhaf gidiyor, değil mi?” dedi zayıfça.

“Öyle mi?” dedi Crowley. “Hiç fark etmemiştim.” Yanan arabasının içinde geri vitese taktı.

“Muhtemelen araban yandığındandır,” dedi R. P. Tyler sertçe. Shutzi’nin tasmalarını çekiştirerek, küçük köpeği yanına sürükledi.

Editöre

Bayım,

Zamane gençlerinde, otomobil kullanırken uymaları gereken son derece makul güvenlik önlemlerini göz ardı etme eğilimi fark ettiğime dikkatinizi çekmek isterim Bu akşam bana yol soran beyefendinin arabası...

Hayır.

Sürdüğü araba...

Hayır.

Yanıyordu...

R. P. Tyler öfkesi kabarak, köy yolunun geri kalanını hınçla yürüdü.

"HEY!" DİYE BAÇIRDIR, P. TYLER, "YOUNG!"

Bay Young ön bahçede oturmuş piposunu tütürüyordu.

Komşularına asla itiraf etmeyecek olsa da, bahçede pipo tütürmesinin sebebi Deirdre'nin pasif içiciliğin tehlikelerini öğrenmesi ve evin içinde pipo içmesini yasaklamasıydı. Bay Young'ın can sıkıntısına iyi gelmemiştir bu. Bay Tyler tarafından *Young* diye hitap edilmek de öyle.

"Evet?"

"Oğlun Âdem."

Bay Young içini çekti. "Yine ne yaptı?"

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Bay Young saatine baktı. "Yatmaya hazırlanıyordur herhalde."

Tyler dudaklarını birbirine bastırarak zaferle gülümsedi. "Acaba? Onu ve küçük iblislerini, o korkunç itle birlikte yarım saat önce gördüm. Bisikletleriyle hava üssüne gidiyorlardı."

Bay Young piposundan bir nefes çekti.

"Oradakilerin ne kadar katı olduğunu bilirsin," dedi Bay Tyler, Bay Young'ın mesajı almamış olması ihtimaline karşı.

"Oğlunun düğmelerle oynama konusunda nasıl olduğunu da bilirsin," diye ekledi.

Bay Young piposunu ağzından çekti ve düşünceli düşünceli sapını inceledi.

"Hımm," dedi.

"Anlıyorum," dedi.

"Tamam," dedi.

Ve içeri girdi.

TAM OLARAK AYNI ANDA, dört motosiklet ana kapıdan birkaç yüz metre uzakta kayarak durdu. Sürücüler motorları kapayıp kask siperliklerini kaldırdılar. Daha doğrusu üçü kaldırdı.

"Bariyerleri kırıp geçeceğimizi ummuştum," dedi Savaş özlemle.

"Sorun çıkarmaktan başka işe yaramaz bu," dedi Kıtlık.

"Güzel."

"Bizim için, demek istedim. Elektrik ve telefon hatları kesilmiş olmalı, ama jeneratörleri vardır ve telsizleri olduğu kesin. Biri üssü teröristlerin bastığını raporlarsa, insanlar mantıklı davranmaya başlar ve tüm Plan mahvolur."

"Hah."

İÇERİ GİRECEĞİZ, İŞİMİZİ YAPACAĞIZ, ÇIKACAĞIZ VE İNSAN DOĞASININ KENDİ YOLUNDA İLERLEMESİNE İZİN VERECEĞİZ, dedi Ölüm.

"Ben böyle hayal etmemiştim millet," dedi Savaş. "Binlerce sene sırf tel parçalarıyla oynamak için beklemedim ben. Hiç de *dramatik* değil. Albrecht Dürer ahşap baskı kalıplarını Mahşerin Dört Düşme-Basıcısı olarak oymadı, o kadar."

"Borular çalınacak sanıyordum," dedi Kirlilik.

"Olaya şöyle bakın," dedi Kıtlık. "Yalnızca zemin hazırlığı bu. Atlarımızı sürme meselesine daha sonra gireceğiz. Hakiki at sürme. Fırtınadan kanatlar vesaire. Biraz esnek olun."

“Bizim.. biriyle buluşmamız gerekmiyor muydu?” dedi Savaş.

Soğuyan motosiklet motorlarının sesinden başka ses yoktu. Derken Kirlilik yavaşça, “Bir şey diyeyim mi? Ben de bu şekilde olacağını hayal etmemiştim. Şey, büyük bir şehir olur sanıyordum. Ya da büyük bir ülke. New York belki. Ya da Moskova. Ya da Armageddon.” dedi.

Bir duraksama daha oldu.

“Armageddon nerede ki?” diye sordu Savaş.

“Sorman tuhaf,” dedi Kıtık. “Hep nerede olduğuna bakacağım, unutuyorum.”

“Pennsylvania’da Armageddon diye bir yer var,” dedi Kirlilik. “Belki Massachusetts’tedir, n.e bileyim. Uzun sakallı ve siyah şapkalı bir sürü adam.”

“Yok,” dedi Kıtık. “İsrail’de bir yerde sanırım.”

KARMEL DAĞI.

“Ben orada avokado yetiştirdiklerini sanıyordum.”

VE DÜNYANIN SONU.

“Öyle mi? Amma büyük bir avokadoymuş.”

“Sanırım oraya bir kez gitmişim,” dedi Kirlilik. “Eski Megiddo şehri. Yıkılmadan hemen önce. Güzel yer. İlginç bir kraliyet kapısı vardı.”

Savaş, çevrelerindeki yeşilliklere baktı.

“Hadi be,” dedi, “yine mi yanlış yola döndük?”

COĞRAFYA ÖNEMSİZ.

“Efendim lordum?”

EĞER KIYAMET HERHANGİ BİR YERDE OLACAĞSA, HER YERDE OLACAK DEMEKTİR.

“Doğru,” dedi Kıtık, “artık keçilerin otladığı birkaç kilometrekarelik fundalıktan bahsetmiyoruz.”

Bir duraksama daha oldu.

GİDELİM.

Savaş öksürdü. “Yalnız, düşünmüştüm ki... *o da* bizimle gelecek mi?..”

Ölüm eldivenlerini düzeltti.

BU, dedi kesin bir dille, PROFESYONELLERİN ELE ALMASI GEREKEN BİR İŞ.

ÇAVUŞ THOMAS A. DEISENBURGER kapıda olup bitenleri daha sonra şu şekilde hatırladı:

Büyük bir makam arabası kapıya yaklaştı. Şık ve resmi görünüyordu, ama sonradan, neden bu izlenime kapıldığından ve neden bir anlığına otomobilin motosiklet motorlarıyla çalıştığını düşündüğünden emin olamadı.

Arabadan dört general indi. Yine, çavuş neden böyle düşündüğünden pek emin değildi. Gerektiği gibi, kimliklerini gösterdiler. Ne tür kimlikler olduğunu tam hatırlayamıyordu, ama her şey gerektiği gibiydi. Selam verdi.

İçlerinden biri, “Habersiz teftiş asker,” dedi.

Çavuş Thomas A. Deisenburger, “Komutanım, bugün habersiz teftiş yapılacağı konusunda bilgi almadım komutanım,” diye yanıt verdi.

“Elbette almazsın,” dedi generallerden biri. “Habersiz de ondan.”

Çavuş yine selam verdi.

“Komutanım, bu bilgiyi üs komutanlığına onaylatmak için izin istiyorum komutanım,” dedi huzursuzlukla.

Generallerden en uzun boylu ve zayıf olanı gruptan biraz uzaklaşıp sırtını döndü ve kollarını

kavuşturdu.

Diğerlerinden biri kolunu dostça çavuşun omzuna atıp bir sır paylaşacakmış gibi eğildi.

“Beni dinle...” çavuşun künyesine baktı “... Deisenburger, belki sana müsamaha gösteririm. Bu bir habersiz teftiş, anladın mı? Habersiz. Bu da biz geçer geçmez telsizine sarılmayacaksın demek oluyor, anladın mı? Nöbet yerinden ayrılmak da yok. Senin gibi deneyimli bir asker anlar, haksız mıyım?” diyip göz kırptı. “Yoksa öyle bir rütbe indirimine uğrarsın ki, bir cine ‘komutanım’ demek zorunda kalırsın.”

Çavuş Thomas A. Deisenburger bakakaldı.

“Er,” diye fisıldadı diğer generallerden biri. Künyesine göre adı Savaş’tı. Çavuş Deisenburger daha önce hiç kadın general görmemişti, ama kesinlikle hoş bir manzaraydı.

“Ne?”

“Er. Cin *değil*.”

“Evet. Ben de onu kastetmiştim. Evet. Er. Anlaşıldı mı asker?”

Çavuş önündeki sınırlı seçenekleri gözden geçirdi.

“Komutanım, habersiz teftiş mi komutanım?” dedi.

“Muvakkaten gizli bu sıralar,” dedi Kıtlık. Senelerdir hükümete satış yapıyordu ve devlet dilini hatırlamaya başlamıştı.

“Komutanım, baş üstüne komutanım,” dedi çavuş.

“Aferin sana,” dedi Kıtlık bariyer kalkarken. “Sen çok yükseleceksin.” Saatine baktı. “Hem de çok yakında.”

BAZEN İNSANLAR arılara çok benzer. Eğer dışarıdaysanız, arılar kovanlarını şiddetle korurlar. Ama içeri girmeyi başardıysanız, işçi arılar yönetimden izin aldığınızı varsayıp sizi göz ardı ederler; bu gerçek yüzünden muhtelif beleşçi böcekler tatlı bir yaşam sürecektir. İnsanlar da aynı şekilde davranırlar.

Dörtlü, anten direkleri ormanının altındaki uzun, alçak binalardan birinde ilerlerken kimse onları durdurmadı. Kimse onlara dikkat etmedi. Belki de hiçbir şey görmüyorlardı. Belki yalnızca zihinlerinin görmesine izin verilen şeyleri görüyorlardı, çünkü insan beyni -görülmemek istemedikleri müddetçe- Savaş, Kıtlık, Kirlilik ve Ölüm’ü görecektir ve onları görmemek konusunda o kadar iyidir ki, dört bir yanını sarmış olsalar bile görmemeyi başarır.

Alarmlarsa tamamen beyinsiz aletlerdi ve insanların olmaması gereken bir yerde dört kişi gördüklerini sanıp deli gibi çalmaya başladılar.

NEWT SİGARA İÇMEZDİ, çünkü vücudum dediği tapınağa, daha doğrusu, vücudum dediği küçük İrlandalı Metodist teneke baraka mabede nikotin girmesine izin vermezdi. Sigara içen biri olsa, şu anda sinirlerini yatıştırmak için içiyor olacağı sigara yüzünden boğulacak gibi olurdu.

Anathema kararlı bir şekilde doğrulup eteğindeki kırıışıkları düzeltti.

“Endişelenme,” dedi. “Bizim için değiller. Muhtemelen içeride bir şeyler oluyor.”

Newt’ın solgun yüzüne bakarak gülümsedi. “Hadi gel,” dedi. “Kovboylar ateş açmayacak ya.”

“Hayır. Buradakilerin daha iyi silahları var,” dedi Newt.

Anathema onun kalkmasına yardım etti. “Boşver,” dedi. “Sen bir yolunu bulursun eminim.”

DÖRDÜMÜZÜN DE eşit katkıda bulunamayacak olması kaçınılmaz, diye düşündü Savaş. Keskin metal

parçalarından çok daha etkili çağdaş silah sistemlerine bu kadar yatkın olmasına kendi bile şaşırmişti. Kirlilik yüzde yüz güvenli ve çalışma garantili araçlara gülmüştü. Kıtılık en azından bilgisayarların ne olduğunu biliyordu. Buna karşın o... eh, ortalıklarda dikilip durmaktan başka bir şey yapmamıştı -yalnız bunu şık bir şekilde yaptığını kabul etmek gerekirdi. Savaş'ın aklına, Savaş'ın, Kıtılık'ın, hattâ belki Kirlilikin bir gün yeryüzünden silinebileceği geldi. Belki de bu yüzden dördüncü ve en büyük Atlı 'bizim çocuklardan' diyebileceğiniz biri olmamıştı hiçbir zaman. Futbol takımındaki vergi müfettişi gibi bir şeydi. Sizin tarafınızda olması harikaydı elbette, ama daha sonra bara gidip içki eşliğinde sohbet etmek isteyeceğiniz türde biri değildi. Yanında kendinizi tamamen rahat hissedemiyor dunuz.

Kirlilik'in sıksa omzunun üzerinden bakarken iki asker Ölüm'ün içinden geçti.

O İŞİLTİLİ ŞEYLER NE? dedi Ölüm, yanıtı anlamayacağını bilen, ama ilgisiz görünmek de istemeyen birinin ses tonuyla.

“Yedi bölmeli LED ekranlar,” dedi delikanlı. Rölelere sevgiyle dokunup onları kaynaştırdıktan sonra kendi kendine çoğalan virüsleri salıverdi ve virüsler elektronik evrende hızla yayıldılar.

“Şu kahrolası alarmlar sussa çok memnun olurum,” dedi Kıtılık.

Ölüm parmaklarını kayıtsızca şıklattı ve alarmlar sustu.

“Bilmiyorum, ben onları sevmiştim,” dedi Kirlilik.

Savaş bir başka metal dolabın içine uzandı. İtiraf etmeliydi, bu şekilde olacağı hiç aklına gelmemişti, ama parmaklarını elektronik aletlerin üzerinde ve bazen içinde gezdirirken, tanıdık bir hisse kapılıyordu; kılıç tutarken hissettiği duyguların bir yankısıydı sanki. Bu kılıcın tüm dünyayı ve üzerindeki gökyüzünün büyük kısmını kapsadığını düşünmek, içini heyecan dolu bir beklentiyle dolduruyordu. Alet onu seviyordu.

Alevli bir kılıç.

İnsanoğlu kılıçları ortalıklarda bırakmanın tehlikeli olduğunu öğrenme konusunda pek başarılı değildi, ama kısıtlı yeteneklerine rağmen, bu büyüklükte bir silahın kazara kullanılması riskinin yüksek olması için elinden geleni yapmıştı. Sevindirici bir düşünceydi. İnsanoğlunun gezegeni kazara paramparça etmek ile bunu tasarlayarak gerçekleştirmek arasında ayırım yapabildiğini düşünmek hoştu.

Kirlilik ellerini pahalı elektronik aletlerle dolu bir başka rafa daldırdı.

ÇİTTEKİ DELİKTE bekleyen nöbetçi şaşkın görünüyordu. Üsteki karmaşanın farkındaydı, telsizinde parazitten başka hiçbir şey yoktu ve durup durup önündeki karta bakıyordu.

Zamanında pek çok kimlik kartı -asker, CIA, FBI, hattâ KGB- görmüştü ve, genç bir asker olduğundan, bir organizasyon ne kadar önemsizse, kimlik kartlarının o kadar şatafatlı olduğunu henüz kavrayamamıştı.

Bu kartta *cehennem* bir şatafat vardı. Dudaklarını oynatarak tekrar okudu: “İngiliz Milletler Topluluğu'nun Koruyucu Lordu'nun talebi ve emriyle,” diye başladı ve her tür yakıt, halat, yanıcı yağa el koyma hakkından geçip, CAO'nun ilk Lord Subay'ı, Şükredin-Rabbin-İşlerine-ve-Uçkur-Zina Smith'in imzasına kadar geldi. Newt başparmağını Cadı Başına Dokuz Peni diyen kısmın üstünde tutup James Bond gibi görünmeye çalıştı.

Sonunda nöbetçinin sondajcı zekâsı, tanıdığını sandığı bir sözcük buldu.

“Burada ne diyor?” dedi kuşkuyla, “çalı çırpıları ^{79} size vermem gerektiği konusunda?”

“Ah, onları almamız lazım,” dedi Newt. “Yakmak için.”

“Efendim?”

“Onları yakıyoruz.”

Nöbetçinin yüzünde bir sırıtış belirdi. Bir de ona İngilizlerin yumuşak olduğunu söylemişlerdi.

“İsabet olur!” dedi.

Beline bir şey bastırıldı.

“Silahını bırak,” dedi Anathema arkasından, “yoksa pişman olacağım bir şey yapacağım.”

Eh, doğru, diye düşündü, adamın dehşetle gerildiğini gördüğünde. Silahı bırakmazsa bunun bir sopa olduğunu görecekti ve vurulursa gerçekten pişman olacaktı.

ANA KAPIDA, Çavuş Thomas A. Deisenburger da sorun yaşıyordu. Kirli bir yağmurluk giymiş ufak tefek bir adam parmağını ona uzata uzata bir şeyler mırıldanırken, hafiften annesini andıran bir kadın telaşlı telaşlı konuşuyor, ara sıra da farklı bir ses tonuyla kendi sözünü kesiyordu.

“Burayı yöneten her kimse onunla konuşmamız lazım, ölüm kalım meselesi,” dedi Aziraphale. “Gerçekten de, o haklı, bilirsin, yalan söylese bilirdim evet, teşekkür ederim, bana bir iyilik edip sözümü bitirmeme izi» verirsen bir şeyler başarabiliriz sanırım tamam teşekkür ederim ben yalnızca seni desteklemeye çalışıyordum Evet! Şey. Ondan bir şey istiyordun evet, tamam... şimdi...”

“Parmağımı görüyor musun?” diye bağırды, aklının ipi lime lime olmuş Shadwell. “Gördün mü? Bu parmak evlat, seni Yaradan’ın yanına yollayabilir!”

Çavuş Deisenburger yüzünden birkaç santim uzakta sallanan mor-siyah tırnağa baktı. Bir saldırı silahı olarak oldukça ciddi görünüyordu, özellikle de yemek hazırlamakta kullanılırsa.

Telsizde parazitten başka bir şey yoktu. Ona yerinden ayrılmaması söylenmişti. Vietnam’da aldığı yara sızlamaya başlamıştı.¹⁸⁰ Amerikalı olmayan sivilleri vurursa başının ne kadar derde gireceğini merak ediyordu.

DÖRT BİSİKLET üstten biraz uzakta durdu. Topraktaki tekerlek izleri ve yağ lekesi, diğer yolcuların kısa bir süre burada durduğunu gösteriyordu.

“Neden durduk?” dedi Pepper.

“Düşünüyorum,” dedi Âdem.

Zordu. Zihninin, kendisi olarak bildiği parçası hâlâ oradaydı, ama çalkantılı bir karanlık pınarında yüzmeye çalışıyordu. Buna karşın, üç arkadaşının yüzde yüz insan olduğunun farkındaydı. Onların başlarını daha önce de belaya sokmuş, yırtık giysiler, harçlık kesintisi gibi şeylerle yüzleşmelerine sebep olmuştu, ama bu, eve kapatılmak ve odalarını toplamak zorunda bırakılmaktan çok daha fazlasını getirecekti.

Diğer yandan, başka kimse yoktu.

“Taam,” dedi. “Bikaç şeye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Bi kılıç, bi taç ve bi terazi.”

Hepsi birden ona baktılar.

“Ne, burda mı?” dedi Brian. “Burda öyle şeyler yok ki.”

“Bilmem,” dedi Âdem. “Oynadığımız oyunları falan düşünürseniz...”

SİRF ÇAVUŞ DEISENBURGER daha da mutlu olsun diye, yerin birkaç santim üzerinde süzülen bir araba geldi; arabanın tekerlekleri yoktu. Boyası da. Boya yerine mavi bir dumanla kaplıydı, araba durduğunda aşırı derecede ısınmış metalin soğurken çıkardığı o *tıntın* sesi geliyordu.

Araba sanki puslu camı varmış gibi görünse de, bu etkiyi yaratan normal camlı bir arabanın içinin

dumanla kaplı olmasıydı.

Sürücü kapısı açıldı ve dışarıya boğucu bir duman bulutu akın etti. Ardından Crowley çıktı.

Elini sallayarak yüzünün önündeki dumanları aralayıp gözlerini kırıştırdıktan sonra aynı hareketi dostane bir selama dönüştürdü.

“Merhaba,” dedi. “Nasıl gidiyor? Dünya daha sona ermedi mi?”

“*Bizi içeri almıyor Crowley,*” dedi Madam Tracy.

“Aziraphale? Sen misin? Güzel elbise,” dedi Crowley belli belirsiz. Kendini pekiyi hissetmiyordu. Son elli kilometredir, alevler içindeki bir tonluk metal, kauçuk ve deri topunun işler durumda bir otomobil olduğunu hayal etmekteydi ve Bentley buna şiddetle direnmişti. İşin zor kısmı, her hava koşuluna uygun lastikler yanıp gittikten sonra bütün parçaları bir arada tutup yola devam etmek olmuştu. Lastiklerin var olduğunu hayal etmeyi bırakınca, Bentley’in kalıntıları aniden çarpık jantların üzerine düştü.

Crowley üzerinde yumurta pişirebileceğiniz kadar sıcak metal yüzeyi okşadı.

“Zamane arabalarından böyle performans alamazsın,” dedi sevgiyle.

Ona baktılar.

Alçak, elektronik bir tıkırtı oldu.

Bariyer kalkıyordu. Elektrikli motoru barındıran kutu mekanik bir inilti çıkardı, ama bariyeri çalıştıran durdurulamaz güç karşısında pes etti.

“Hey!” dedi Çavuş Deisenburger. “Bunu hanginiz yaptı?”

Vm. *Vin.* *Vın.* *Vın.* Ve bacakları görünmeyen küçük bir köpek.

Deli gibi pedal çevirerek, eğilip bariyerin altından geçen ve kampın içinde kaybolan dört bisikletliye baktılar.

Çavuş kendini topladı.

“Hey,” dedi çok daha zayıf bir sesle, “o çocuklardan birinin sepetinde, dost canlısı bir pisliğe benzeyen uzaylı var mıydı?”

“Sanmam,” dedi Crowley.

“O zaman,” dedi Çavuş Deisenburger, “başları feci dertte.” Silahını kaldırdı. Bu kadar korkaklık yeterdi; sabun bir türlü aklından çıkmıyordu. “Sizin de,” dedi.

“Seni uyarıyorum...” diye başladı Shadwell.

“*Bu iş fazla uzadı,*” dedi Aziraphale. “*Sen hallediver Crowley, sevgili dostum.*”

“Hımm?” dedi Crowley.

“*Ben iyi tarafım,*” dedi Aziraphale. “*Herhalde benim... eeh, boşver gitsin. Hep doğru şeyi yapmaya çalışıyorsun, ama sonunda ne oluyor?*” Parmaklarını şıklattı.

Eski moda ampuller patlayınca çıkan o *pop* sesi geldi ve Çavuş Thomas A. Deisenburger kayboldu.

“Şey,” dedi Aziraphale.

“Gördün mü?” dedi Madam Tracy’nin bölünmüş kişiliğini hâlâ kavrayamamış olan Shadwell. “Zor bir şey değil. Benim yanımdan ayrılmazsan sana hiçbir şey olmaz.”

“Tebrikler,” dedi Crowley. “Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“*Hayır,*” dedi Aziraphale. “*Aslında ben de düşünmemiştim. Umarım onu korkunç bir yere yollamamışımdır.*”

“Hemen alışsan iyi olur,” dedi Crowley. “Onları gönderiyorsun o kadar. Nereye gittikleri hakkında endişelenmemek en iyisi.” Hayran kalmış görünüyordu. “Beni yeni bedenimle tanıştırmayacak mısın?”

“Efendim? Ah, evet. Evet, elbette. Madam Tracy, bu Crowley. Crowley, Madam Tracy. Çok memnun oldum.”

“İçeri girelim,” dedi Crowley. Bir an hüznü Bentley’in enkazına baktıktan sonra neşelendi. Kapıya doğru bir cip geliyordu ve içi bağıra bağıra sorular soracak, silahlarını ateşleyecek ve bunu hangi sırayla yaptıklarına aldırmayacak insanlarla dolu gibiydi.

İyice neşelendi. İşte bu onun alanıydı.

Ellerini ceplerinden çıkarıp Bruce Lee gibi kaldırarak Lee Van Cleef gibi gülümsedi. “Ah,” dedi, “aracımız da geliyor işte.”

ONLAR ÇETESİ BİSİKLETLERİ alçak binalardan birinin önünde park etti. Wensleydale kendisinininkini dikkatle kilitledi. Öyle bir çocuktü o.

“Ee, bu insanlar neye benziyo?” dedi Pepper.

“Her şeye benzeyebilirler,” dedi Âdem kuşkuyla.

“Ama hepsi büyük, di mi?” dedi Pepper.

“Evet,” dedi Âdem. “Daha önce hiç görmediğin kadar büyük olduklarına iddaya girebilirim.”

“Büyüklerle dövüşmek bi işe yaramaz,” dedi Wensleydale kasvetle. “Başın hep belaya girer.”

“Onlarla dövüşmeniz gerekmiyo,” dedi Âdem. “Yalnızca benim dediklerimi yapın.”

Onlar taşıdıkları şeylere baktılar. Dünyayı tamir etmek için kullanılacak aletler olarak pek de etkileyici görünmüyorlardı.

“Onları nasıl bulcaz öyleyse?” dedi Brian kuşkuyla. “Halka Açık Gün’de geldiğimizde bi tek odalar falan vardı. Bi sürü oda ve yanıp sönen ışıklar.”

Âdem düşünceli düşünceli binalara baktı. Alarmlar hâlâ ötüyordu.

“Eh,” dedi, “bana öyle geliyo ki...”

“Hey, sizin burada ne işiniz var?”

Tamamen tehditkar olmasa da bardağın taşmak üzere olduğunu ima eden ses, son on dakikasını alarmların sürekli çaldığı, kapıların açılmadığı mantıksız bir dünyadan bir şey anlamaya çalışarak geçiren bir askere aitti. Arkasındaki onun kadar canı sıkkın görünen iki asker, biri radikal ölçüde dışı görünen dört kısa boylu beyaz suçluyla ne yapacaklarını bilemezmiş gibi görünüyorlardı.

“Siz bize aldırmayın,” dedi Âdem havalı havalı. “Şöyle bi etrafi geziyoduk.”

“Baksanıza siz...” diye başladı teğmen.

“Uyuyun,” dedi Âdem. “Uyuyuverin. Burdaki tüm askerler uyusun. O zaman incinmezsiniz. Hepiniz hemen uyuyun.” Teğmen odaklanmaya çalışarak ona baktı. Derken öne devrildi.

“Vay canına,” dedi Pepper diğerleri de yıkılırken, “nasıl yaptın bunu?”

“Şey,” dedi Âdem ihtiyatla, “*Erkek Çocuklar için Yapçak 101 Şey* kitabındaki hipnotizma kısmını hatırlıyo musun? Hani bi türlü başaramamıştık?”

“Evet?”

“Eh, onun gibi, ama artık nasıl yapıldığını biliyorum.” Haberleşme binasına döndü.

Kendini topladı, her zamanki rahat, omuzları çökmüş duruşundan vazgeçip, Bay Tyler’ı bile gururlandıracak şekilde dimdik durdu.

“Taam,” dedi.

Biraz düşündü.

Ardından, “Gelin ve görün,” dedi.

DÜNYAYI ALIP GÖTÜRSENİZ ve geriye yalnızca elektriği bıraksanız, şimdiye dek yapılmış en nefis telkariyle karşı karşıya kalırdınız -ara sıra bir uydu ışınının parlak çubuğunun kestiği, ışıldayan gümüş tellerden oluşan kocaman bir küre. Karanlık bölgeler bile radarlar ve ticari radyo dalgalarıyla parlardı. Büyük bir yaratığın sinir sistemi gibi görünürdü.

Ağdaki şehirler tek tük düğümler oluştursa da, büyük bir kısmı daha çok kas gücünden oluşan elektrik yalnızca kaba işlerle uğraşır. Gelgelelim, yaklaşık elli senedir insanlar elektriğe beyin veriyordu.

Şimdiyse, tıpkı ateşin canlı olduğu gibi canlıydı o. Elektrik düğmeleri kaynayıp kapanıyordu. Röleler kısa devre yapıyordu. Mikroskobik mimarisi Los Angeles haritasına benzeyen silikon yongaların yüreğinde yeni patikalar açılıyor ve yüzlerce kilometre uzaktaki yeraltı odalarında ziller çalıyor, insanlar dehşet içinde ekranlarda çıkan mesajlara bakıyordu. Dağların içindeki gizli mağaralarda kalın çelik kapılar sıkıca kapanıyor, diğer yanda kalan insanlar o kapıları dövüyor, erimiş sigorta kutularıyla güreşiyorlardı. Çöl ve tundra parçaları kenara kayıyor, klimalı mezarların içine temiz hava esiyor ve küt şekiller ağır ağır kalkarak pozisyon alıyordu.

Elektrik dalgaları, olmaması gereken yerlerde yükselirken, her zamanki mecrasında alçalıyordu. Şehirlerde önce trafik ışıkları, sonra sokak lambaları, ardından da tüm ışıklar sönyordu. Havalandırma pervaneleri yavaşlıyor, titreşiyor ve duruyordu. Isıtıcılar solarak kararıyordu. Asansörler duruyordu. Radyo istasyonları boğuluyor, huzur veren müzikleri susuyordu.

Uygarlığın barbarlıktan yirmi dört saat ve iki öğün uzakta olduğu söylenegelmiştir.

Dünya'nın her yerine gece yayılıyordu. Halbuki onun ışık benekleriyle kaplı olması gerekirdi. Ama değildi.

Orada beş milyar insan vardı. Yakında gerçekleşecek şeyin yanında, barbarlık piknik gibi kalırdı - sıcak, pis ve sonunda yerini karıncalara bırakacak bir şey.

ÖLÜM DOĞRULDU. Sanki dikkatle bir şey dinliyordu. Gelgeldim, neye kulak kabarttığını bilmek imkânsızdı.

O BURADA, dedi.

Diğer üçü başlarını kaldırdılar. Duruşlarında belli belirsiz bir değişiklik vardı. Ölüm konuşmadan hemen önce, onların insanlar gibi yürüyüp konuşmayan parçaları dünyayı kuşatmıştı. Şimdiyse geri dönmüşlerdi.

Üç aşağı beş yukarı.

Bir tuhaf duruyorlardı. Sanki üstlerine tam oturmayan elbiseler yerine, üstlerine tam oturmayan bedenleri vardı. Kıtılık'ın frekans ayarı hafiften kaymış gibiydi; şimdiye dek takıldığı sinyal -hoş, özgüvenli, başarılı işadami- asıl kişiliğinin kadim, korkunç parazitine yol vermişti adeta. Savaş'ın derisi ter içinde parlıyordu. Kirlililiğin derisiyse yalnızca parlıyordu.

“Her şey... tamam,” dedi Savaş zar zor. “Her şey... yolunda gidecek.”

“Yalnızca nükleer değil,” dedi Kirlilik. “Aynı zamanda kimyasal. Dünyanın dört bir köşesinde, küçük tanklarda... binlerce galon madde. Güzelim sıvılar... on sekiz heceli sıvılar. Bir de... eski favoriler. Ne dersiniz deyin. Plütonyum binlerce sene boyunca acı verebilir, ama arsenik sonsuza dek sürer.”

“Ardından... kış,” dedi Kıtılık. “Kışı severim. Kışta... temiz bir taraf var.”

“Tavuklar geliyor... kuluçkaya yatmak için eve geliyor,” dedi Savaş.

“Artık tavuk yok,” dedi Kıtılık duygusuzca.

Yalnız Ölüm değişmemiştir. Neticede bazı şeyler değişmez.

Dördü binadan çıktı. Kirlilik, hâlâ yürüyor olsa da, sızıyormuş izlenimi veriyordu.

Anathema ile Newton Pulsifer bunu fark etti.

Karşılarına çıkan ilk binaydı bu. içerisi, kargaşaya teslim olmuş dışarısından çok daha güvenli gibiydi. Anathema, açmanın ölümcül olacağını ima eden tabelalarla kaplı bir kapıyı itip açmıştı. Dokunduğu anda kapı aralanmıştı, içeriye girdiklerinde de kapanıp kilitlemişti.

Dörtlü içeri girdikten sonra bunu tartışacak bol zamanları olmamıştı.

“Onlar da neydi öyle?” dedi Newt. “Terörist falan mı?”

“Çok dakik ve kat’ı bir anlamda,” dedi Anathema, “haklı olduğunu düşünüyorum.”

“O tuhaf tuhaf konuşmalar neydi öyle?”

“Sanırım dünyanın sonu hakkındaydı,” dedi Anathema. “Auralarını gördün mü?”

“Sanmıyorum,” dedi Newt.

“Hiç hoş değildi.”

“Ya.”

“Aslında etrafa negatif enerji yayıyorlardı. ”

“Ya?”

“Kara delikler gibi.”

“Kötü mü?”

“Evet.”

Anathema metal dolap sıralarına dik dik baktı. Şu anda, bir defalığına numaradan değil de gerçekten dünyanın sonunu ya da en azından toprağın iki metre altı ile ozon tabakası arasındaki kısmının sonunu getirecek olan makineler gerektiği gibi çalışmıyordu. Etrafta yanıp sönen ışıklarla kaplı büyük kırmızı tenekeler yoktu. “Beni kes” diyen tel kangallardan eser yoktu. Sıfır olmasına birkaç saniye kala durdurulacak şüphe uyandırıcı ölçüde büyük sayısal göstergeler yoktu. Bunların yerine, son-dakika-kahramanlığına karşı gayet dirençli görünen sağlam, ağır metal dolaplar vardı.

“Yolunda gidecek olan da ne?” dedi Anathema. “Bir şey yaptılar, değil mi?”

“Belki bir kapatma düğmesi vardır?” dedi Newt beceriksizce. “Biraz etrafa bakınsak...”

“Böyle şeyler şebekeye bağlıdır. Aptal olma. Bunları bildiğini sanıyordum.”

Newt çaresizlik içinde başını salladı. Basit Elektronik ilk sayfalarında anlatılanların çok ötesindeydi bu. Sırf görünüşü kurtarmak için dolaplardan birinin arkasına baktı.

“Küresel haberleşme,” dedi belli belirsiz. “Hemen her şeyi yapabilirsin. Ana güç hatlarını değiştirebilirsin, uydu sistemlerine girebilirsin. Her şeyi. Ayrıca” -zzut- “aah, ayrıca” -zuuzt- “of, sistemlerin” -zuzt- “ah, hemen her şeyi” -zzuut- “oyy.”

“Orada ne yapıyorsun sen?”

Newt parmaklarını emdi. Şimdiye kadar transistöre benzeyen bir şey bulamamıştı. Elini mendiliyle sardı ve iki levhayı yuvalarından çekti.

Abone olduğu elektronik dergilerinden biri çalışmama garantili bir elektrik devresi vermişti bir sayısında. Açıklamaların sonunda, dergiyi okuyan beceriksiz hüdüklerin, eğer devre hiçbir şey yapmıyorsa, onu doğru kurduklarından emin olabilecekleri söyleniyordu esprili bir dille. Diyotlar tersti, transistörler baş aşağıydı ve pil bitikti. Newt devreyi kurmuş ve alet Moskova Radyosu’nu çekmişti. Dergiye şikayet mektubu yazmış olsa da bir yanıt alamamıştı.

“Bir işe yaradığımdan emin değilim,” dedi.

“James Bond’un bir şeyleri sökmesi yeterli olurdu,” dedi Anathema.

“O adam yalnızca sökmekle yetinmez,” dedi Newt, öfkesi taşmak üzereydi. “Ve ben” -zzııt- “James Bond değilim. Olsaydım” -cıızırt- “kötü adamlar bana tüm mega-ölüm kumanda kollarını göstermiş, nasıl çalıştıklarını da açıklamış olurlardı, değil mi?” -zzuuzt- “Ama gerçek hayat öyle değil! Neler olduğunu *bilmiyorum* ve *durduramıyorum*.”

UFUKTA BULUTLAR KABARIYORDU. Gökyüzü hâlâ açıktı ve hafif bir esinti vardı. Gelgelelim bu normal bir hava değildi. Kristalleşmiş bir hali vardı, başınızı çevirirseniz façetalar göreceğiniz gibi oluyordunuz. Resmen ışıldıyordu. Onu tanımlayacak sözcük bulmanız istense, sıkış tıkış sözcüğü süzülürdü zihninize sinsice. Elle tutulur olmak için doğru anın gelmesini bekleyen elle tutulmaz varlıklarla sıkış tıkıştı.

Âdem başını kaldırıp baktı. Bir açıdan, yukarıda yalnızca berrak hava vardı. Bir başka açıdansa, sonsuzluğa uzanan, kanat kanada durmuş Cennet ve Cehennem orduları. Pürdikkat bakarsanız ve özel eğitim almışsanız aradaki farkı görebilirdiniz.

Dünyanın konuşma baloncuğu sessizliğin pençesine düşmüştü.

Binanın kapısı açıldı ve Dörtlü dışarı çıktı. Üçünde insanlıktan pek iz kalmamıştı -oldukları ya da temsil ettikleri şeylerden oluşmuş insansı şekillerdi onlar artık. Ölüm kesinlikle cana yakın duruyordu onların yanında. Deri pardösüsüyle siyah siperlikli kaskı, başlıklı bir cüppeye dönüşmüştü, ama bunlar sadece birer ayrıntıydı. Bir iskelet, yürüyor olsa bile, en azından insandır; her canlı varlığın içinde bir tür Ölüm gizlidir.

“Mesele şu ki,” dedi Âdem telaşla, “onlar gerçekten gerçek diil. Aslında yalnızca kabus gibiler.”

“A-ama biz uyumuyoruz,” dedi Pepper.

Köpek sızlandı ve Âdem’in arkasına saklanmaya çalıştı.

“Şurdaki eriyomuş gibi görünüyo,” dedi Brian yaklaşan şekle işaret ederek. Gösterdiği şekil, ona hâlâ şekil denebilirse tabii, Kirlilik’ti.

“İşte bu,” dedi Âdem cesaret vermek istercesine. “O gerçek olamaz, di mi? Mantıklı olun biraz. Oyle bi şey *gerçekten* gerçek olamaz.”

Dörtlü birkaç metre uzakta durdu.

YAPILMASI GEREKEN YAPILDI, dedi Ölüm. Biraz öne eğilip, olmayan gözleriyle Âdem’e baktı. Şaşkın olup olmadığı anlaşılmıyordu.

“Evet, şey,” dedi Âdem. “Mesele şu ki, ben yapılmasını istemiyorum. Yapılmasını hiç söylememiştim.”

Ölüm diğer üçüne baktıktan sonra yine Âdem’e döndü. Arkalarında bir cip fren yapıp savrulmuştu durdu. Onu görmezden geldiler.

ANLAMİYORUM, dedi Ölüm. SİRF VARLIĞIN DÜNYANIN SONUNU TALEP EDİYOR. ÖYLE YAZILMIŞ.

“Neden tutup böyle şeyler yazsınlar anlamadım,” dedi Âdem sakin sakin. “Dünya bi sürü harika şeyle dolu ve ben daha hepsini görmedim, bu yüzden ben onları görene kadar kimsenin işleri karıştırmamasını ya da dünyayı sona erdirmesini istemiyorum. O yüzden hepimiz gidebilirsiniz.”

(“İşte şu, *Bay Shadwell*,” dedi Aziraphale, sözcükler daha ağzından çıkarken kararsızlıkla solup giderek, “şeyli olan... şey... tişörtlü...”)

Ölüm Âdem’e bakakaldı.

“Sen... bizim... bir parçamızsın,” dedi Savaş güzel mi güzel mermilere benzeyen dişlerin arasından.

“Bitti. Biz... dünyayı... yeniden... yapacağız,” dedi Kirlilik, çürümüş bir varilden yeraltına sızan bir şey kadar sinsi bir sesle.

“Sen., başı... çekeceksin,” dedi Kıtlık.

Âdem duraksadı, içindeki sesler bunun doğru olduğunu, dünyanın ona ait olduğunu, afallamış gezegende dörtlüye önderlik etmesinin yeterli olacağını haykırıyordu hâlâ. Karşısındakiler onun gibi kişilerdi.

Yukarıdaki katlarda, gökyüzünün orduları Söz’ü bekledi.

(“Onu vurmamı istiyor olamazsın! O daha bir çocuk!”

“Şey,” dedi Aziraphale. “Şey. Evet. Belki biraz daha beklesek iyi olacak, ne dersin?”

“O büyüene kadar mı demek istiyorsun?” dedi Crowley.)”

Köpek hırlamaya başladı.

Âdem Onlar’a baktı. Onlar da onun gibi kişilerdi.

Gerçek arkadaşlarınızın kim olduğuna karar vermeniz gerekiyordu o kadar.

Dörtlüye döndü.

“Yakalayın onları,” dedi Âdem sessizce.

Konuşmasındaki o çocuksuluktan eser kalmamıştı. Sesinde tuhaf bir ahenk vardı. Hiçbir insan böyle bir sese itaatsizlik edemezdi.

Savaş bir kahkaha patlatıp sabırsızlıkla Onlar’a baktı.

“Oyuncaklarla oynayan küçük oğlanlar,” dedi. “Benim size verebileceğim onca oyuncağı düşünsenize... onca *oyunu*.. Sizi kendime âşık edebilirim küçük çocuklar. Küçük silahlı küçük oğlanlar.”

Tekrar kahkaha attı, ama Pepper öne çıkıp da titrek elini kaldırdığında makineli tüfeğe benzeyen kahkahası soldu.

Pek kılıç sayılmazdı, ama iki tahta parçası ve bir sicimle ancak bu kadarını yapabiliirdiniz. Savaş kılıca baktı.

“*Anlıyorum*,” dedi. “*Mano a mano*, ha?”⁴⁸¹ O da kendi kılıcını öyle bir şekilde çekti ki, tıpkı şarap kadehinden çekilen bir parmağın çıkardığı gibi bir ses çıktı.

iki kılıç bir ışık çakmasıyla çarpıştı.

Ölüm Âdem’in gözlerine baktı.

İçler acısı bir şingirtı oldu.

“Dokunmayın!” diye bağırdı Âdem başını çevirmeden.

Onlar çetesi beton patikada sallanıp sallanıp sonra da duran kılıca baktılar.

“Küçük oğlanlarmış,” diye mırıldandı Pepper tiksintiyle. Eninde sonunda hangi çeteye ait olduğunuza karar vermeniz gerekirdi.

“Ama, ama,” dedi Brian, “kılıç onu içine çekti sanki...”

Âdem ile Ölüm arasındaki hava sıcak dalgası vurmuş gibi titremeye başladı.

Wensleydale başını kaldırdı ve Kıtlık’ın içine çökmüş gözlerine baktı. Elinde tuttuğu, bir parça hayal gücüyle, ip ve dallardan yapılmış bir terazi olarak düşünülebilecek şeyi kaldırdı. Sonra onu başının üzerinde çevirdi.

Kıtlık kendini korumak için kolunu kaldırdı.

Bir ışık çakması daha oldu, ardından iki kefeli gümüş bir terazi şingirdayarak yere düştü.

“Sakın... ona... dokunmayın,” dedi Âdem.

Kirlilik koşmaya, ya da hızla akmaya başlamıştı bile, ama Brian bitki saplarından yapılmış tacı

başından çıkarıp fırlattı. Bu şekilde olmaması gerekirdi, ama bir güç onu ellerinden aldı ve taç disk gibi dönerek uçtu.

Bu seferki patlama, kara duman dalgasıyla kaplı kırmızı bir alev şeklindeydi ve yağ kokuyordu.

Kararmış gümüş taç alçak bir tangirtıyla dumandan fırlayıp, madeni para gibi tıkırdayarak döne döne durdu.

Ona dokunmamak için uyarıya ihtiyaçları yoktu, zira taç, metal gibi parlamıyordu.

“Nereye gittiler?” dedi Wensleydale.

AİT OLDUKLARI YERE, dedi Ölüm bakışlarını Âdem'den ayırmadan. HER ZAMAN OLDUKLARI YERE. İNSANLARIN ZİHNİNE.

Âdem'e sıırttı.

Bir yırtılma sesi geldi. Ölüm'ün cüppesi parçalandı ve kanatları açıldı. Melek kanatları. Ama tüsüz. Onlar geceden kanatlardı, yaradılış kumaşından kesilmiş, içinde birkaç uzak ışığın parıldadığı karanlığa açılan kanatlar. Işıklar yıldız da olabilirdi, bambaşka şeyler de.

AMA BEN, dedi, ONLAR GİBİ DEĞİLİM. BEN AZRAİL'İM, YARADILIŞIN GÖLGESİ OLARAK YARATILMIŞ BİR VARLIK. BENİ YOK EDEMEZSİN. BENİ YOK ETMEN DÜNYAYI YOK EDER.

Bakışlarındaki hararet soldu. Âdem burnunu kaşıdı.

“Ah, bilmiyorum. Belki bi yolu vardır,” deyip sıırttı.

“Her neyse, artık bu iş bitçek,” diye ekledi ardından. “Makinelerdeki sorun falan. Şimdilik ben ne dersem onu yapman gerekiyo ve ben durmasını söylüyorum.”

Ölüm omuzlarını silkti. ZATEN DURUYOR, dedi. ONLAR OLMADAN, diğer üç Atlı'nın acınası kalıntılarını gösterdi, DEVAM EDEMEM. NORMAL ENTROPİ GALİP ÇIKTI. Ölüm, kemikli elini selam verir gibi kaldırdı.

DÖNECEKLERDİR, dedi. ASLA ÇOK UZAKTA DEĞİLLERDİR.

Ölüm meleği, kanatlarını gök gürültüsünü andıran bir sesle bir kez çıırttı ve kayboldu.

“Hadi o zaman,” dedi Âdem boş havaya. “Taam. Olmayacak. Başlattıkları her şey... *hemen* durmalı.”

NEWT ÇARESİZLİK İÇİNDE ALET RAFLARINA BAKTI.

“Bir el kitabı falan buluruz sanmıştım,” dedi.

“Agnes bir şey demiş mi bakalım,” dedi Anathema.

“Ah, evet,” dedi Newt acı acı. “Amma da mantıklı. On yedinci yüzyıldan kalma atölye el kitabıyla yirminci yüzyılın elektronik aletlerini sabote etmek? Agnes Çatlak transistor hakkında ne biliyormuş?”

“Eh, büyükbabam 3328 numaralı kehaneti 1948 senesinde gayet doğru yorumlayarak kurnaz yatırımlar yapmış,” dedi Anathema. “Agnes o aletlere ne deneceğini bilmiyormuş elbette. Hoş, genel olarak elektrik kavramı konusunda pek tutarlı konuşmuyor, ama...”

“Lafın gelişi öyle söylemişim.”

“Zaten çalıştırman gerekmiyor. Çalışmasını durdurman gerekiyor. Bunun için bilgiye değil, cehalete ihtiyacın var.”

Newt inledi.

“Tamam,” dedi bitkinlik içinde. “Deneyelim. Bana bir kehanet söyle.”

Anathema gelişigüzel bir kart seçti.

"Olduğunu Sölediği Zat Diil," diye okudu. "1002. Çok basit. Herhangi bir fikrin var mı?"

"Şey, bak," dedi Newt perişan halde, "gerçekten de bunu söylemenin sırası değil ama," -yutkundu-

"aslında elektronik konusunda o kadar iyi değilimdir. Hem de hiç."

"Bilgisayar mühendisi olduğunu söylemiştin."

"Büyütmüşüm. Demek istediğim, aslında büyütebileceğim kadar büyütmüşüm hakikaten, sanırım şişirmek oluyor bu. Hattâ daha ileri gidip buna," -Newt gözlerini kapadı- "kıvırmak da diyebilirim."

"Yalan söyledin yani," dedi Anathema tatlı tatlı.

"Ah, *o kadar* ileri gitmezdim," dedi Newt "Ama," diye ekledi, "aslında bilgisayar mühendisi değilim. Hem de hiç. Tam tersi."

"Tersi nedir?"

"İlla ki bilmek istiyorsun madem. Ne zaman elektronik aletleri çalıştırmaya uğraşsam duruyorlar."

Anathema ona hafifçe gülümsedi ve sihirbaz gösterilerinde payetli giysiler içindeki kadının numarayı sergilemek için gerilediğinde yaptığı gibi abartılı bir poz verdi.

"Tra-la-la," dedi Anathema.

Ardından, "Onu onar," diye ekledi.

"Ne?"

"Daha iyi çalışmasını sağla," dedi Anathema.

"Bilmiyorum," dedi Newt. "Yapabileceğimden emin değilim." Elini en yakın dolabın üzerine koydu.

Daha önce farkında olmadığı bir gürültü aniden kesildi ve uzakta bir jeneratörün uğultusu soldu. Ardından da paneldeki ışıklar titreşti ve çoğu söndü.

Dünyanın her yanında, elektrik düğmeleriyle güreşmekte olan insanlar onların çalışmaya başladığını gördüler. Şalterler açıldı. Bilgisayarlar 3. Dünya Savaşı'nı planlamayı bırakıp, aylak aylak stratosferi tarama işine geri döndüler. Novya Zemla'nın altındaki sığınaklarda bazı adamların çılgınca yerlerinden sökmeye çalıştığı sigortalar nihayet yuvalarından çıktılar. Wyoming ile Nebraska'nın altındaki sığınaklarda, üniformalı adamlar birbirlerine bağırarak silah sallamayı bıraktılar, öyle ki üslerde alkole izin verilse birer bira içerlerdi, izin verilmiyordu, ama onlar yine de içtiler.

Işıklar yandı. Uygarlık kaosa doğru kaymayı bıraktı ve gazetelere insanların bugünlerde en ufak şey yüzünden aşırı heyecanlandıkları konusunda mektuplar yazmaya başladı.

Tadfield'da makineler tehdit yaymaya son verdiler, içlerine giren, elektrikle alakası olmayan o şey gitmişti.

"Vay be," dedi Newt.

"İşte oldu," dedi Anathema. "Güzelce onardın, ihtiyar Agnes'e güvenebilirsin, inan bana. Şimdi buradan çıkalım."

"YAPMAK İSTEMEDİ!" dedi Aziraphale. "Sana baştan beri söylemiyor muyum Crowley? Gerçekten bakmaya, içlerine, derinliklerine bakmaya zahmet edersen, aslında herkesin içinde gerçekten bir parça..."

"Bu iş daha bitmedi," dedi Crowley duygusuzca.

Âdem döndü, sanki onları ilk kez fark ediyordu. Crowley insanların onu hemen tanımasına alışık değildi, ama Âdem, sanki Crowley'nin tüm hayatı kafatasının arkasına yapıştırılmış da onu okuyormuş gibi baktı. Bir anlığına gerçek dehşeti tattı. Daha önceleri hissettiği dehşetin gerçek

olduğunu sanırdı, ama bu yeni hissin yanında o yalnızca bedbaht bir korkuydu. Aşağı'dakiler sizi, eh, dayanılmaz ölçüde inciterek yok edebilirdi, ama bu oğlan aynı şeyi sırf düşünerek yapabilirdi, hattâ muhtemelen bunu öyle bir ayarlardı ki, hiç var olmamış olurdunuz.

Âdem'in bakışları Aziraphale'e kaydı.

“Affedersin ama sen neden iki kişisin?” dedi Âdem.

“Şey,” dedi Aziraphale, “*aslında bu uzun bir...*”

“İki kişi olman doğru diil,” dedi Âdem, “İki ayrı insan olmaya geri dönebilirsin sanırım.”

Gösterişli özel efektler olmadı. Aziraphale, Madam Tracy'nin yanında oturur halde beliriverdi sadece.

“Oof, vücudum karıncalandı,” dedi Madam Tracy ve Aziraphale'i tepede tırnağa süzdü. “Ah,” dedi hayal kırıklığına uğramış gibi. “Nedense daha genç olacağını sanmıştım.”

Shadwell meleğe kıskançlıkla, dik dik baktı ve başparmağıyla tüfeğinin horozunu anlamlı anlamlı okşadı.

Aziraphale yeni bedenine baktı. Ne yazık ki eski bedenine çok benziyordu, bir tek palto daha temizdi.

“Eh, bu da bitmiş oldu,” dedi.

“Hayır,” dedi Crowley. “Hayır. Bitmedi, anlasana. Hiç de bitmedi.”

Şimdi yukarıdaki bulutlar kaynamakta olan bir tencere dolusu spagetti gibi kıvrılıyorlardı.

“Anlasana,” dedi Crowley ölümcül bir kasvetle, “aslında o kadar basit değil. Savaşların yaşlı bir dük vurulduğu ya da biri birinin kulağını kestiği ya da biri füzelerini yanlış yere yerleştirdiği için çıktığını sanıyorsun. Öyle değil. Bunlar yalnızca, eh, *bahaneler* ve konuyla hiçbir alakaları yok. Savaşların asıl sebebi, iki tarafın birbirine tahammül edememesidir. Zamanla gerilim artar, artar ve sonra her şey savaşa yol açabilir. Herhangi bir şey. Senin adın nedir... şey... çocuk?”

“Adı Âdem Young,” dedi Anathema, Newt'la birlikte yaklaşarak.

“Doğru. Âdem Young,” dedi Âdem.

“İyi iş çıkardın. Dünyayı kurtardın. Şimdi yarım gün tatil yapabilirsin,” dedi Crowley. “Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

“Sanırım haklısın,” dedi Aziraphale. “Benim halkımın Kıyamet'i istediğinden eminim. Çok üzücü.”

“Biri bize neler olup bittiğini açıklayabilir mi?” dedi Anathema sertçe, kollarını kavuşturarak.

Aziraphale omuzlarını silkip, “Çok uzun hikâye,” diye başladı.

Anathema çenesini çıkardı. “Anlat madem,” dedi.

“Eh. Başlangıçta...”

Aniden şimşek çaktı ve Âdem'in birkaç adım ötesine yıldırım düştü. Sanki içindeki kalıp elektrikle doluyormuş gibi cızırtılar çıkararak genişleyen bir sütunu andıran yıldırım oraya sabitlendi. İnsanlar cipe doğru gerilediler.

Yıldırım yok oldu ve altın rengi ateşten yapılmış genç bir adam belirdi.

“Eyvah,” dedi Aziraphale. “Bu o.”

“O kim?” dedi Crowley.

“Tanrı'nın Sesi,” dedi melek. “Metatron.”

Onlar bakakaldılar.

Sonra Pepper, “Hayır, diil,” dedi. “Metatron plastiktendir, lazer topları vardır ve helikoptere dönüşebilir.”

“Senin söylediğin Kozmik Megatron,” dedi Wensleydale zayıfça. “Bende vardı, ama kafası koptu.”

Galiba bu farklı.”

Güzel, boş bakışlar Âdem Young’a takıldı, sonra sertçe yanındaki betona yöneldi. Beton kaynıyordu.

Kaynayan zeminden pantomimden fırlamış bir iblis krala benzeyen bir şekil yükseldi; yalnız bu şekil pantomimde olsaydı, kimse oradan sağ kurtulamaz, sonrasında da mekânı yaksın diye bir rahip getirilirdi. Yeni şekil, alevlerinin kan kırmızı olması dışında diğerinden farklı değildi.

“Ee,” dedi Crowley oturduğu yerde büzülerek, “Selam... ee...”

Kırmızı şey, sonradan yemek için işaretlermiş gibi ona kısacık bir bakış fırlattı, ardından gözlerini Âdem’e dikip konuşmaya başladı. Sesi telaşla kanatlanan milyonlarca sineğin uğultusunu andırıyordu.

Bir vızıltı işitildi; bu sesi işiten insanlar belkemiklerine iğne batmış gibi hissettiler. Âdem’le konuşuyordu. “Ha?” dedi Âdem. “Hayır. Önceden de söyledim. Benim adım Âdem Young.” Şekli tepeden tırnağa süzdü. “Seninki ne?”

“Beelzebub,” dedi Crowley. “Sineklerin Ta...”

“Teşekkür ederim Crowzley,” dedi Beelzebub. “Daha zzonra ciddi bir zzohbet etmemizz gerekecek. Bana anlatazzak çok zzeyin olduğundan eminim.”

“Ee,” dedi Crowley, “şey, anlarsın, olan şu ki...”

“Zzezizzlik!”

“Tamam. Tamam,” dedi Crowley telaşla.

“Âdem Young,” dedi Metatron, “şu aşamada bize yardımcı olman bizi memnun ederdi, ama Kıyamet’in hemen kopması gerektiğini eklememiz lazım. Geçici bir sorun yaşanmış olabilir, ama bu nihai iyiliğe engel olmamalı.”

“Ah,” diye fısıldadı Crowley Aziraphale’e, “dünyayı kurtarmak için yok etmemiz gerek diyor.”

“Engelin ne olduğuna gelince, henüzz buna karar verilmedi,” diye vızıldadı Beelzebub. “Ama hemen kararlaştırılmazzı gerekiyor çocuk. Zzenin kaderin bu. Öyle yazılmış.”

Âdem derin bir nefes aldı, insan seyirciler nefeslerini tuttular. Crowley ile Aziraphale bir süre önce nefes almayı unutmuşlardı.

“Neden herkesin ve her şeyin yakılması gerekiyo, anlamıyorum,” dedi Âdem. “Milyonlarca balık, balina, ağaç ve, ve koyunlar falan. Önemli bi şey için de diil üstelik. Sırf en iyi çetenin hangisi olduğunu görmek için, Bizimle Johnsoncular gibi. Ama siz kazansanız bile, karşı tarafı gerçekten yenemezsiniz, çünkü gerçekten yenmek istemiyosunuz. Yani, temelli diil. Yalnızca her şeye tekrar başlayacaksınız. İnsanlarla oynamak için şu ikisi gibilerini göndermeye devam ediceksiniz.” Crowley ile Aziraphale’i gösterdi. “Sizin gibiler gelip her şeyi karıştırmadan da insan olmak yeterince zor.”

Crowley Aziraphale’e döndü.

“Johnsoncular da kim?” diye fısıldadı.

Melek omuzlarını silkti. “Erken dönemde ayrılan bir mezhep sanırım,” dedi. “Gnostikler gibi. Ofitler gibi.” Alnı kırıştı. “Yoksa Sethçiler miydi? Hayır, o Collyridianlardı. Eyvah eyvah. Çok üzgünüm. Yüzlercesi var, hepsini takip etmek zor.”

“İnsanlarla uğraşmak,” diye mırıldandı Crowley.

“Fark etmez!” diye terslendi Metatron. “Yeryüzünün, İyiliğin ve Kötülüğün yaratılmasının tek amacı...”

“İnsanları insan olarak yaratıp, sonra insan gibi davrandıkları için onlara kızmanın neresi bu kadar harika anlamıyorum,” dedi Âdem sertçe. “Hem insanlara her şeyin onlar öldükten sonra halledildiğini söylemeyi bıraksanız, henüz yaşarken halletmeye çalışabilirler. Ben olsaydım, tıpkı Metuşela’nın

yaptığı gibi, insanların çok daha uzun yaşamasını sağlardım. Çok daha ilginç olurdu, böylece çevreye ve ekolojiye neler yaptıkları hakkında düşünmeye başlayabilirlerdi, çünkü yüz sene sonra hâlâ hayatta olurlardı.”

“Ah,” dedi Beelzebub ve gülümsemeye başladı. “Dünyayı yönetmek izztiyorsun. Tıpkı baban gibi...”

“Ben onu düşündüm ve istemiyorum,” dedi Âdem. Onlar’a dönerek, cesaret verircesine başını salladı. “Demek istediğim, değiştirilse iyi olacak bazı şeyler var, ama heralde sonra herkes bana gelip, her şeyi benim düzeltmemi istemeye başladılar, çöplerini atmamı, daha fazla ağaç yapmamı falan. Bunun neresi iyi? İnsanların yatak odalarını onların yerine toplamak gibi bi şey olurdu.”

“Sen *kendi* yatak odanı hiç toplamıyorsun ki,” dedi Pepper arkasından.

“*Kendi* yatak odamdan bahsetmiyorum,” dedi Âdem, halısı senelerdir ortalarda görünmeyen bir odaya atıfta bulunarak. “Genel olarak yatak odaları demek istiyorum. Kendi yatak odam demek istemedim. Bu bir benzişim. Söylediğim yalnızca bu işte.”

Beelzebub ile Metatron bakiştılar.

“Her neyse,” dedi Âdem, “canları sıkılmasın diye devamlı Pepper, Wensley ve Brian için yapçak bi şeyler bulmak yeterince kötü, bu yüzden dünyanın daha fazlasını istemiyorum. Yine de teşekkürler.”

Metatron’un yüzünde, Âdem’in tipik mantık silsilesine maruz kalmış olanların çok iyi bildiği o ifade belirdi.

“Kim olduğunu *reddedemezsin* ” dedi nihayet. “Dinle. Doğumun ve kaderin Büyük Plan’ın bir parçası. Bu şekilde olması *gerekliyor*. Tüm seçimler yapıldı.”

“İzzyan iyi bir şey,” dedi Beelzebub, “ama bazı şeyler izzyanın ötezzindedir. Anlamak zzzorundasın!”

“İsyan ettiğim falan yok,” dedi Âdem mantıklı bir sesle. “Yalnızca bazı şeylere dikkat çekiyorum. Bazı şeylere dikkat çekiyolar diye insanları suçlayamazsın bence. Bence savaş başlatmamak ve insanların ne yapçagını görmek çok daha iyi olur. Onlarla uğraşmayı bırakın ki, doğru düzgün düşünmeye başlayabilsinler. Belki o zaman dünyayı karıştırmayı bırakırlar. Bırakçaklarını söylemiyorum,” diye ekledi dürüstçe, “ama bırakabilirler.”

“Bu hiç mantıklı değil,” dedi Metatron. “Büyük Plan’ın aksine davranamazsın. *Düşünmek* zorundasın. Bu genlerinde var. *Düşün.*”

Âdem duraksadı.

Karanlık tarafı geri gelmeye hazırdı, tiz fisıltısı, evet, diyordu, işte bu, işte her şeyin amacı bu, Plan’a uymalısın, çünkü sen onun parçasısın...

Uzun bir gün olmuştu. Âdem yorgundu. Dünyayı kurtarmak, on bir yaşındaki bir beden için çok yorucuydu.

Crowley ellerini başına koydu. “Bir anlığına, yalnızca bir anlığına, bir şansımız olduğunu düşünmüştüm,” dedi. “Çocuk onları endişelendirdi. Ah, pekala, sürdüğü sürece güzeldi...”

Aziraphale’in ayağa kalktığını fark etti.

“Affedersiniz,” dedi melek.

Üçü ona baktı.

“Bahsettiğiniz şu Büyük Plan,” dedi, “esrarengiz Plan olabilir mi?”

Bir anlık sessizlik oldu.

“Büyük Plan işte,” dedi Metatron düz bir şekilde. “Sen de farkındasındır. Dünya altı bin sene

yaşamalı, sonra...”

“Evet, evet, Büyük Plan, tamam,” dedi Aziraphale. Her ne kadar nazik ve saygılı olsa da, siyasi bir toplantıda hoş karşılanmayan bir soru sormuş ve bir yanıt alana kadar da gitmemeye kararlı birinin ses tonuyla konuşuyordu. “Ben yalnızca, aynı zamanda esrarengiz olup olmadığını soruyordum. Bu noktayı açıkça anlamak istiyorum.”

“Fark etmez!” diye terslendi Metatron. “Aynı şey kuşkusuz!”

Kuşkusuz mu? diye düşündü Crowley. Aslında *bilmiyorlar*. Pişmiş kelle gibi sıyrılmaya başladı.

“Demek bundan yüzde yüz emin değilsiniz,” dedi Aziraphale.

“Esrarengiz planı anlamak bize düşmez,” dedi Metatron, “ama elbette Büyük Plan...”

“Ama Büyük Plan asıl esrarengiz planın minik bir parçası olabilir,” dedi Crowley. “Şu anda gerçekleşen şeyin, esrarengiz bakış açısından, kesinlikle doğru olmadığından emin olamazsın.”

“Öyle yazılmış!” diye bağırdı Beelzebub.

“Ama başka yerde farklı yazılmış olabilir,” dedi Crowley. “Sizin okuyamayacağınız bir yerde.”

“Büyük harflerle,” dedi Aziraphale.

“Altı da çizilmiş olabilir,” diye ekledi Crowley.

“Çift çizgiyle,” dedi Aziraphale.

“Belki de bu yalnızca dünyanın sınıandığı bir olay değildir,” dedi Crowley. “Siz de sınıyor olabilirsiniz. Hı?”

“Tanrı sadık hizmetkarlarıyla oyun oynamaz,” dedi Metatron, ama sesinden kuşku okunuyordu.

“Ohooo,” dedi Crowley. “Sen nerelerdeydin?”

Herkesin bakışları Âdem’e döndü. Âdem büyük bir dikkatle düşünüyordu.

Sonra, “Neyin yazılı olduğu neden önemli anlamadım,” dedi. “Özellikle insanları ilgilendiriyorsa. Yazılanların üstünü karalarsın olur biter.”

Hava üssünde bir rüzgar esti. Gökyüzünde toplanmış ordular bir serap gibi dalgalandı.

Yaradılış’tan önceki gün çökmüş olabilecek cinsten bir sessizlik çöktü.

Âdem durup ikisine gülümsedi: Cennet ile Cehennem’in tam ortasında duran bir şekil.

Crowley Aziraphale’in kolunu yakaladı. “Ne olduğunu biliyor musun?” diye fısıldadı heyecanla. “Onu rahat bıraktılar! İnsan olarak büyüdü! O Şerrin Cisimleşmiş Hali ya da Ete Kemiğe Bürünmüş iyilik değil, o yalnızca... ete kemiğe bürünmüş bir insan...”

“Sanırım,” dedi Metatron, “yeni talimatların ne olduğunu sormam gerekiyor.”

“Ben de,” dedi Beelzebub ve öfkeli yüzünü Crowley’ye çevirdi. “Bu mezzelede oynadığın rolü de raporlayacağım, emin olabilirzzin.” Dik dik Âdem’e baktı. “Baban ne diyecek bilmiyorum.”

Gök gürültüsü gibi bir patlama oldu. Birkaç dakikadır korkunç bir heyecanla kıpırdanmakta olan Shadwell sonunda titrek parmaklarını kontrol altına alıp tetiği çekmeyi başarmıştı.

Mermiler biraz önce Beelzebub’ın durduğu yerden geçti. Shadwell, ıskaladığı için ne kadar şanslı olduğunu asla bilmeyecekti.

Gökyüzü dalgalanıp yeniden normale döndü. Ufukta bulutlar aralanmaya başladı.

SESSİZLİĞİ MADAM TRACY BOZDU.

“Ne tuhaflardı?” dedi.

Kastettiği, ‘Ne tuhaflardı’ değildi; çılgılık atmadığı sürece ne kastettiğini asla ifade edemezdi muhtemelen, ama insan beyninin hayret verici bir iyileşme gücü vardır ve ‘ne tuhaflardı’ demek, hızlı iyileşme sürecinin bir parçasıydı. Yarım saat sonra, çok fazla içtiğini düşünmeye başlayacaktı.

“Bitti mi sence?” dedi Aziraphale.

Crowley omuzlarını silkti. “Korkarım bizim için bitmedi.”

“Endişelenmenize gerek yok bence,” dedi Âdem bilgece. “Siz ikiniz hakkında her şeyi biliyorum. Endişelenmeyin.”

Onlar çetesine baktı, bunun üzerine üç çocuk gerilememeye çalıştı. Âdem bir süre düşündükten sonra, “Zaten dünyanın işine çok fazla karışıldı,” dedi. “Ama bana öyle geliyo ki, herkes bütün bunları unutsa çok daha mutlu olacak. *Unutmak* diil de, tam hatırlayamamak. Sonra eve gidebiliriz.”

“Ama bu şekilde bırakamazsın!” dedi Anathema diğerlerini itip öne geçerek. “Yapabileceğin onca şeyi düşün! İyi şeyleri.”

“Ne gibi?” dedi Âdem kuşkuyla.

“Şey... her şeyden önce, tüm balinaları geri getirebilirsin.”

Âdem başını yana eğdi. “Böylece insanlar onları öldürmez, di mi?”

Anathema duraksadı. Evet diyebilse ne güzel olurdu.

“Peki insanlar onları öldürmeye başlarsa onlara ne yapmamı istersin?” dedi Âdem. “Hayır, iyice havaya girdim galiba. Bu şekilde işe karışmaya başlarsam sonu gelmez. Bence en mantıklısı, insanların, bi balınayı öldürdüklerinde ellerinde ölü bi balina olcağımı bilmesi.”

“Bu çok sağduyulu bir yaklaşım,” dedi Newt.

Âdem tek kaşını kaldırdı.

“Yalnızca sağduyu,” dedi.

Aziraphale Crowley’nin sırtını sıvazladı. “Hayatta kaldık gibi görünüyor,” dedi. “Bir de becerikli olsaydık, ne korkunç olurdu, düşünsene.”

“Hım,” dedi Crowley.

“Araban çalışıyor mu?”

“Biraz tamir istiyor,” dedi Crowley.

“Bu güzel insanları kasabaya götürürüz diye düşünmüştüm,” dedi Aziraphale. “Madam Tracy’ye bir yemek borcum olduğundan eminim. Sevgilisine de elbette.”

Shadwell omzunun üzerinden baktı, sonra Madam Tracy’ye döndü.

“Kimden bahsediyo bu?” diye sordu, kadının yüzündeki zafer dolu ifadeye bakarak.

Âdem Onlar’a katıldı.

“Sanırım biz eve gidicez,” dedi.

“Ama gerçekte neler *oldu*?” dedi Pepper. “Demek istediğim, bütün bu...”

“Artık fark etmez,” dedi Âdem.

“Ama o kadar büyük faydan dokunurdu ki...” diye başladı Anathema, çete bisikletlerin yanına dönerken. Newt nazikçe kolunu tuttu.

“İyi bir fikir değil bu,” dedi. “Yarın, hayatlarımızın geri kalanının ilk günü.”

“Biliyor musun,” dedi Anathema, “onca bayat lafin arasında en nefret ettiğim budur.”

“Ne güzel,” dedi Newt mutlulukla.

“Neden arabanın kapısında Dick Turpin ¹⁸²¹ yazıyor?”

“Şaka,” dedi Newt.

“Hmm?”

“Çünkü gittiğim her yerde trafiği engelliyorum,” diye mırıldandı Newt ezilip büzülerek.

Crowley somurtarak cipin kontrollerine baktı.

“Arabana üzüldüm,” dedi Aziraphale. “Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Belki gerçekten

odaklanırsan...”

“Aynı olmaz,” dedi Crowley.

“Olmaz herhalde.”

“Aldığımda sıfır kilometreydi, bilirsin. Araba olmaktan ziyade tüm bedeni kaplayan eldiven gibi bir şeydi.”

Burnunu çekti.

“Ne yanıyor?” dedi.

Bir esintiyle yerdeki tozlar havalandı. Hava ısınıp ağırlaştı ve herkesi şuruba düşmüş sinekler gibi yakaladı.

Crowley başını çevirince Aziraphale’in yüzündeki dehşet dolu ifadeyi gördü.

“Hani *bitmişti*,” dedi. “Artık gerçekleşemez! O... o şey, doğru an ya da her neyse... geçti gitti! *Bitti!*”

Yer sarsılmaya başladı. Metro trenini andıran bir ses vardı. Yalnız, tren yeraltından geçmiyordu da, onlara doğru yaklaşıyordu sanki.

Crowley çilinginler gibi vites koluyla güreşti.

“Beelzebub değil bu!” diye bağırdı rüzgarın gürültüsünün üzerinden. “Bu *O!* Babası! Bu Kıyamet değil, bu kişisel. Çalışsana kahrolası şey!”

Anathema ile Newt’in ayaklarının altındaki zemin sarsıldı ve onları betonun üzerine fırlattı. Çatlaklardan sarı dumanlar fişkırdı.

“Yanardağ patlaması gibi!” diye bağırdı Newt. “Bu da ne böyle?”

“Her neyse, oldukça öfkeli,” dedi Anathema.

Crowley cipin içinde küfrediyordu. Aziraphale elini onun omzuna koydu.

“Burada insanlar var,” dedi.

“Evet,” dedi Crowley. “Ben de varım.”

“Demek istediğim bunun olmasına izin veremezsin.”

“Eh, ne...” diye başladı Crowley ve durdu.

“Demek istediğim, bir düşünürsen, başlarına yeterince dert açtık. Senle ben. Seneler içinde. O ya da bu şekilde.”

“Biz yalnızca işimizi yapıyorduk,” diye mırıldandı Crowley.

“Ee, ne olmuş? Tarihte bir sürü insan yalnızca işlerini yaptı, ama sebep oldukları onca belaya bir baksana.”

“O’nu durdurmaya çalışmamız gerektiğini söylemiyorsun, değil mi?”

“Kaybedecek neyin var?”

Crowley tam karşı çıkacakken, kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını fark etti. Kaybedilecek nesi varsa kaybetmişti. Zaten başına gelecek olan şeylerden daha kötüsünü yapamazlardı ona. Nihayet kendini özgür hissediyordu.

Koltuğun altını yokladı ve bir levye buldu. Bir işe yaramayacaktı, ama diğer yandan hiçbir şey de işe yaramazdı zaten. Aslında Düşman’la elinizde düzgün bir silah varken yüzleşmek çok daha korkunçtu. Çünkü o zaman bir parça umut beslerdiniz, ki bu da durumu daha kötüleştirirdi.

Aziraphale Savaş’ın düşürdüğü kılıcı eline alıp düşünceli düşünceli tarttı.

“Vay canına, bunu kullanmayalı seneler oldu,” diye mırıldandı.

“Altı bin sene kadar,” dedi Crowley.

“Evet, sahiden de öyle,” dedi melek. “Ne gündü ama. Güzel zamanlardı.”

“Pek sayılmaz,” dedi Crowley. Gürültü artıyordu.

“O günlerde insanlar doğruyla yanlış arasındaki farkı biliyordu,” dedi Aziraphale dalgın dalgın.

“Şey, *evet*. Bir düşünsene.”

“Ah. Evet. Çok fazla işe karışma vardı.”

“Evet.”

Aziraphale kılıcı kaldırdı. Vuup diye bir ses çıktı ve kılıç magnezyum gibi alev aldı.

“Nasıl yapıldığını öğrendin mi, bir daha asla unutmazsın,” dedi.

Crowley’ye gülümsedi.

“Belki bu işten sıyrılamayız,” dedi, “o yüzden söylemek isterim ki... içten içe, sende bir iyilik kıvılcımı olduğunu hep biliyordum.”

“Pekala,” dedi Crowley acı acı. “Günümü gün et.” Aziraphale elini uzattı.

“Seni tanımak güzeldi.”

Crowley elini tuttu.

“Bir dahaki seferin şerefine,” dedi. “Ve... Aziraphale?”

“Evet.”

“Senin de şunu hatırlamanı isterim ki, ben de içten içe, sende seni sevmeye değer biri kılacak kadar piçlik olduğunu biliyordum.”

Ayak sürüme sesleri geldi ve Shadwell’in ufak tefek, ama dinamik şekli Gürleyen Tüfeği’ni sallayarak onları kenara itti.

“Siz iki Güneyli nonoşun fiçıya kapatılmış topal bir sıçanı öldürebileceğinizi bile sanmam,” dedi.

“Ee, kiminle savaşıyoruz?”

“Şeytan’la,” dedi Aziraphale sadece.

Shadwell hiç şaşırmamış gibi başını salladı, silahı yere atıp şapkasını çıkarınca sokak dövüşçülerinin tanıdığı ve korktuğu alını ortaya çıktı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi. “Bu durumda, kafamı kullanacağım.”

Newt ile Anathema üçünün cipten uzaklaşmasını izledi. Ortalarında Shadwell’le, stilize bir W harfi gibi görünüyorlardı.

“Ne yapacaklarını sanıyorlar ki?” dedi Newt. “Ve neler oluyor *-onlara ne oluyor?*”

Aziraphale ile Crowley’nin ceketleri dikişlerinden söküldü. Gidecekseniz, hakiki şeklinizde gitseniz de olurdu. Gökyüzüne doğru kanatlar açıldı.

Genel inanışın tersine, iblislerin kanatları meleklerinkiyle aynıdır, ama genellikle daha bakımlıdır.

“Shadwell’in onlarla gitmemesi lazım!” dedi Newt sallanarak ayağa kalkarken.

“Shadwell de kim?”

“O benim çavuşu... ilginç bir ihtiyar, anlatsam inanmazsın... ona yardım etmem lazım!”

“Ona yardım etmek mi?” dedi Anathema.

“Bir yemin ettim.” Newt duraksadı. “Eh, bir nevi yemin. Ve bir aylık maaşımı avans verdi!”

“Diğer ikisi kim? Arkadaşların mı...” diye başladı Anathema ama cümlenin sonu getiremedi. O sırada yana dönen Aziraphale’i profilden görünce taşlar nihayet yerine oturmuştu.

“Onu daha önce nerede gördüğümü biliyorum!” diye bağırdı. Hoplayıp zıplayan zeminde Newt’a tutunarak ayağa kalktı. “Gel!”

“Ama korkunç şeyler olacak!”

“Eğer kitaba zarar verdiyse, kesinlikle olacak!”

Newt yakasını yokladı ve resmî iğnesini buldu. Bu sefer neye karşı savaşacaklarını bilmiyordu, ama iğneden başka silahı yoktu.

Koştular.

Âdem arkasına baktı. Bakışlarını yere indirdi.

Hesaplı bir masumiyet belirdi yüzünde.

Bir an kararsızlık yaşadı.

Ama Âdem kendi bölgesindeydi.

Her zaman, ve nihai olarak, kendi bölgesinde.

Bir eliyle

bulank bir yarım daire

çizdi.

... Aziraphale ile Crowley dünyanın *değiştiğini* hissetti.

Gürültü kesilmiş, yarıklar kaybolmuştu. Biraz önce Şeytani ölçüde güçlü bir yanardağın başlangıcının olduğu yerde, şimdi seyrelen duman ve akşam sessizliğinde motoru gümbürdeyerek yavaşlayıp duran bir araba vardı yalnızca.

Eski, ama iyi korunmuş bir arabaydı bu. Crowley'nin kullandığı, eziklerin dilek gücüyle yok edildiği yöntemle korunmamıştı. Sahibi yirmi sene boyunca her hafta sonunu, kullanım kılavuzunun her hafta sonu yapılması gerektiğini söylediği şeyleri yaparak geçirdiği için iyi korunmuş görünüyordu, bu her halinden belliydi. Her yolculuktan önce çevresinde dolaşılıyor, farları kontrol ediyor, tekerleklere bakıyordu. Pipo içen, bıyıklı, ciddi adamlar böyle yapılması gerektiğini söyleyen ciddi talimatlar yazmışlardı, bu yüzden o da öyle yapıyordu, çünkü pipo içen, bıyıklı ve bu tür talimatları hafife almayan ciddi bir adamdı o; eğer talimatları hafife alırsanız, haliniz nice olurdu? Hangi sigorta şartsa onu yaptırmıştı. Hız sınırının beş kilometre altında ya da saatte altmış beş kilometreyle -hangisi daha düşükse artık-araba sürerdi. Cumartesi günleri bile kravattı.

Arşimet, yeterince uzun bir kaldıraç ve üzerinde duracak yeterince sağlam bir yer olması koşuluyla, dünyayı yerinden oynatabileceğini söylemişti.

Bay Young'ın üzerinde durabilirdi.

Arabanın kapısı açıldı ve Bay Young indi.

“Burada neler oluyor?” dedi. “Âdem? Âdem!”

Ama Onlar çitteki kapıya doğru ilerliyorlardı.

Bay Young etraftaki şaşkına dönmüş insanlara baktı. En azından Crowley ile Aziraphale kanatlarını içe çekecek kadar kendilerine gelmişlerdi.

“Bu sefer ne peşindeydi?” diyerek içini çekti Bay Young bir yanıt beklemeden.

“Nereye gitti bu oğlan? Âdem! Hemen buraya gel!”

Âdem nadiren babasının sözünü dinlerdi.

ÇAVUŞ THOMAS A. DEISENBURGER gözlerini açtı. Çevresindeki tek tuhaflık, ne kadar tanıdık geldiğiydi. Duvardaki lise fotoğrafı, diş fırçasını koyduğu kupanın içindeki minik Amerikan bayrağı, hattâ üniformalı küçük oyuncak ayısı... Yatak odası penceresinden içeri öğle sonrası güneşi doluyordu.

Burnuna elmalı turta kokusu geldi. Evinden fersah fersah uzaklarda geçen cumartesi gecelerinde en çok özlediği şeylerden biriydi bu.

Aşağı kata indi.

Annesi mutfakta fırından büyük bir elmalı turtayı çıkarıyordu.

“Selam Tommy,” dedi. “Ben seni İngiltere’de sanıyordum.”

“Evet, anne, prensip olarak İngiltere’deyim anne, demokratizmi koruyorum anne, komutanım,” dedi

Çavuş Thomas A. Deisenburger.

“Ne güzel, tatlım,” dedi annesi. “Baban, Chester ve Ted’le birlikte Büyük Saha’da. Seni gördüklerine sevinecekler.”

Çavuş Thomas A. Deisenburger başını salladı.

Askeri miğferiyle askeri ceketini çıkarıp askeri gömleğinin kollarını sıyırdı. Bir an, hayatı boyunca hiç olmadığı kadar düşünceli görüldü. Düşüncelerinin bir kısmı elmalı turtayla meşguldü.

“Anne, Çavuş Thomas A. Deisehburger’le telefon aracılığıyla iletişim girişimi hasıl olması halinde anne, komutanım, bu kişinin olacağı yer...”

“Efendim Tommy?”

Tom Deisenburger silahını duvara, babasının hurda tüfeğinin üzerine astı.

“Dedim ki, arayan olursa anne, babam, Chester ve Ted’le Büyük Saha’dayım.”

MINİBÜS YAVAŞÇA hava üssünün kapılarına yaklaşmış durdu. Gece yarısı nöbetini tutan asker pencereden içeri baktı, sürücünün belgelerini kontrol etti ve girmesini işaret etti.

Minibüs betonun üzerinde zikzaklar çizerek ilerledi.

Boş asfalt pistte, iki adamın oturmuş bir şişe şarabı paylaştıkları yerin yakınında park etti. Adamlardan biri siyah güneş gözlükleri takmıştı. Nedense kimse onlara ilgi göstermiyormuş gibiydi.

“Yani söylediğin,” dedi Crowley, “baştan beri O bu şekilde planlamıştı, öyle mi? En baştan beri?”

Aziraphale şişenin ağzını dikkatle silip geri uzattı.

“Olabilir,” dedi. “Olabilir, istersen O’na sorabilirsin herhalde.”

“Hatırladığım kadarıyla,” diye yanıt verdi Crowley düşünceli düşünceli, “-ki hiçbir zaman sohbet edecek kadar yakın olmadık- net yanıtlar veren biri olmamıştır hiç. Aslında, aslında, O asla yanıt vermez. Senin bilmediğin bir şey biliyormuş gibi gülümsemekle yetinir sadece.”

“Elbette bu doğru,” dedi melek. “Yoksa ne anlamı olurdu ki?”

Bir sessizlik oldu ve iki varlık, uzun zamandır akıllarına gelmeyen şeyleri hatırlarmış gibi dalgın dalgın uzaklara baktı.

Minibüs sürücüsü elinde bir karton kutu ve bir maşayla minibüsten indi.

Asfaltın üzerinde kararmış metal bir taç ve bir terazi vardı. Adam onları maşayla alıp kutuya koydu.

Sonra şarabı paylaşan ikiliye yaklaştı.

“Pardon beyler,” dedi, “ama buralarda bir de kılıç olması lazımdı, en azından burada öyle diyor, acaba...”

Aziraphale utanmış gibiydi. Şaşkın şaşkın etrafa bakındı, sonra ayağa kalktı ve son bir saattir kılıcın üzerinde oturmakta olduğunu keşfetti. Uzanıp onu aldı. “Kusura bakmayın,” diyerek kılıcı kutuya koydu.

Minibüsün Uluslararası Ekspres şapkalı sürücüsü sorun olmadığını, ikisinin de Tanrı’ya şükür orada bulunduğunu, çünkü alması için gönderildiği eşyaları teslim aldığına dair birinin imza vermesi

gerektiğini ve bugünün kesinlikle hatırlamaya değer bir gün olduğunu söyledi, onlar da aynı fikirde değil miydi?

Aziraphale ile Crowley gerçekten de öyle olduğunu söylediler. Aziraphale minibüs sürücüsünün uzattığı makbuzu imzalayarak bir taç, bir terazi ve bir kılıcın, lekeli bir adrese ve bulanık bir hesap numarasına gönderilmek üzere teslim alındığını onayladı.

Adam minibüsüne geri yürümeye başladı. Derken durup döndü.

“Bugün başıma gelenleri karıma anlatacak olsam,” dedi biraz hüznle, “bana asla inanmazdı. Onu suçlayamam, çünkü ben de inanmıyorum.” Bunun üzerine minibüsüne bindi ve gaza basıp gitti.

Crowley yalpalayarak ayağa kalktı. Elini Aziraphale’e uzattı.

“Hadi gel,” dedi. “Arabaya binip Londra’ya dönelim.”

Bir cip aldı. Onları durduran olmadı.

Arabada teyp vardı. Amerikan askeri araçlarında bile standart ekipmandan değildi, ama Crowley sürdüğü tüm araçlarda teyp olduğunu varsayardı ve dolayısıyla bunda da, onun binmesinden saniyeler sonra, bir tane oluşmuştu.

Arabayı sürerken teybe taktığı kaset Handel’in Su Müziği’ydi ve eve varana kadar Handel’in Su Müziği olarak kaldı.

PAZAR

(Yaşamlarımızın geri kalan ilk günü)

SAAT ON BUÇUK GİBİ gazeteci çocuk pazar gazetelerini Yaseminli Kulübe'nin kapısına getirdi. Orayı bulana kadar üç tur yapmıştı.

Gazeteler paspasa düşerken çıkan gümlmeler Newton Pulsifer'i uyandırdı.

Anathema'yı uyandırmaya kıyamadı. Çok perişan olmuştu zavallıcık. Onu yatırdığında sayıklıyordu. Tüm hayatını Kehanetler'e göre yaşamıştı ve artık başka Kehanet yoktu. Rayların sonuna gelmiş, ama bir şekilde devam etmesi gerektiğini bilen bir tren gibi hissediyor olmalıydı.

Bundan sonra, tıpkı herkes gibi, sürprizlerle yaşaması gerekecekti. Ne şans.

Telefon çaldı.

Newt mutfağa koştu ve telefonu ikinci çalışında açtı.

“Alo?” dedi.

Bir ses, çaresizlik tınısı taşıyan zorlama bir sevecenlikle bir şeyler geveledi.

“Hayır,” dedi Newt. “Değilim. Hem, Aracı değil, Araç. Haraç'ta olduğu gibi. Şu anda uyuyor.

“Eh, duvar izolasyonu istemediğinden eminim. Çift camlı pencere de istemiyor. Demek istediğim, kulübe onun değil. Kendisi kiracı.

“Hayır, onu uyandırıp *sormayacağım*. Söylesenize Bayan... ah... evet, Bayan Morrow, neden herkes gibi pazarları tatil yapmıyorsunuz?

“Pazar. Elbette cumartesi değil. Neden cumartesi olsun ki? Cumartesi dündü. Bugün cidden, gerçekten pazar. Ne demek bir gün kaybettiniz? *Bende* değil. Sanki telefonla satış işine biraz fazla kaptırmışsınız kendinizi... Alo?”

Homurdana homurdana telefonu kapadı.

Telefon satıcıları! Başlarına korkunç şeyler gelmeliydi.

Bir anlığına şüpheye kapıldı. Bugün pazardı gerçekten, değil mi? Pazar gazetelerini görünce emin oldu. Sunday^{83} Times, günlerden pazar olduğunu söylüyorsa, bu iddiada bulunmadan önce epey araştırma yaptıklarından emin olabilirdiniz. Ve dün cumartesiydi. Elbette. Dün cumartesiydi ve o cumartesiyi hayatı boyunca unutmayacaktı, bir de neyi unutmaması gerektiğini hatırlayabilse.

Mutfakta olduğunu fark edince, kahvaltı hazırlamaya karar verdi.

Ev ahalsinin geri kalanını uyandırmamak için mutfakta elinden geldiğince sessiz dolanmaya başladı, ama her ses kulağına çok yüksek geliyordu. Antika buzdolabının kapısı kıyamet şimşekleri gibi gümlüyordu. Mutfak musluğu cırcır olmuş gerbil gibi akıtıyor, gelen ses ise Old Faithful çağlayanını andırıyordu. Üstüne üstlük hiçbir şeyin yerini bulamıyordu. Sonunda, zamanın başlangıcından bu yana bir başkasının mutfağında kahvaltı etmiş her insanın yaptığı gibi, sütsüz şekersiz hazır kahveyle yetinmek zorunda kaldı.^{84}

Mutfak masasının üzerinde dikdörtgen sayılabilecek deri ciltli bir cüruf parçası vardı. Kömürleşmiş kapakta ‘Dakik ve Kat’i sözcükleri zar zor seçiliyordu. Bir günde neler oldu baksana? diye düşündü. Nihai referans kitabından mangal kömürüne dönüştüm.

Şimdi. Onu tam olarak nasıl ele geçirmişlerdi? Duman kokan ve karanlıkta bile güneş gözlüğü takan bir adam hatırlıyordu. Başka şeyler de vardı, hepsi birbirine karışıyordu... bisikletli çocuklar... korkunç bir vızıltı... küçük, kirli, şaşkın bir yüz... Hepsi zihnindeydi, tam olarak unutulmuş değil de, hafızanın tam sınırında, olmamış şeylere dair anılar.^{85} Bu nasıl olabilirdi?

Oturup duvara bakmaya başladı. Ta ki çalınan kapı onu dünyaya geri getirene kadar.

Siyah yağmurluk giymiş ufak tefek, şık bir adam duruyordu kapıda. Elinde karton bir kutu tutuyordu. Newt'a parlak bir gülümseme bahşetti.

“Bay” -elindeki kâğıt parçasına baktı- “Pulsifer?”

“Pulsifer,” dedi Newt. “S’yle.”

“Kusura bakmayın,” dedi adam. “Yalnızca yazılı olarak görmüştüm. Şey. Tamam o zaman. Öyle görünüyor ki, bu, siz ve Bayan Pulsifer’e.”

Newt ona boş boş baktı.

“Bayan Pulsifer diye biri yok,” dedi soğuk soğuk.

Adam melon şapkasını çıkardı.

“Ah, çok özür dilerim,” dedi.

“Demek istediğim... eh, annem var,” dedi Newt. “Ama o ölmedi, Dorking’de yaşıyor. Ben evli değilim.”

“Ne tuhaf. Mektup oldukça... açık.”

“Siz kimsiniz?” dedi Newt. Üzerinde yalnızca pantolonu vardı ve dışarısı soğuktu.

Adam kutuyu beceriksizce dengeleyip iç cebinden bir kartvizit çıkararak Newt’a uzattı.

GILES BADDICOMBE

Robey, Robey, Redfearn ve Bychance

Avukatlık Bürosu

13 Demdyke Chambers,

PRESTON

“Evet?” dedi nazikçe. “Sizin için ne yapabilirim Bay Baddicombe?”

“Beni içeri alabilirsiniz,” dedi Bay Baddicombe.

“Mahkeme emri falan getirmediğiniz, değil mi?” dedi Newt. Dün geceki olaylar hafızasında bulut gibi asılı kalmıştı, ne zaman bir şekil çıkarabildiğini düşünse biçim değiştiriyordu; ne var ki bir şeylere zarar verdiğinin belli belirsiz farkındaydı ve bir tür ceza bekliyordu.

“Hayır,” dedi Bay Baddicombe biraz incinmiş gibi. “Bu tür şeyleri yapan adamlarımız vardır.”

Newt’in yanından geçip kutuyu masaya bıraktı.

“Açık konuşmak gerekirse,” dedi, “bu iş hepimizin ilgisini çekiyor. Bay Bychance bizzat gelecekti, fakat bugünlerde yolculuk edemiyor.”

“Bakın,” dedi Newt, “neden bahsettiğinizi gerçekten bilmiyorum.”

“Bu,” dedi Bay Baddicombe kutuyu uzatıp, sihirbazlık numarası yapmaya hazırlanan Aziraphale gibi sırtarak, “sizin. Biri onu almanızı istedi. Çok açık talimatlar var.”

“Bir armağan mı?” dedi Newt. Bantla kapatılmış karton kutuyu dikkatle inceledikten sonra mutfak çekmecesinde keskin bir bıçak aradı.

“Sanırım daha ziyade bir vasiyet,” dedi Bay Baddicombe. “Üç yüz senedir saklıyoruz onu, biliyor musunuz? Pardon. Yanlış bir şey mi söyledim? Musluğun altına tutun bence.”

“Ne halılar dönüyor burada?” dedi Newt, ama içine buz gibi bir şüphe girmişti. Kesiği emdi.

“Komik bir hikâye -oturumama izin verir misiniz?- ve malumunuz ayrıntıların tamamını bilmiyorum, çünkü şirkete on beş sene önce katıldım, ama...”

... Kutu büyük dikkatle teslim edildiğinde, çok küçük bir hukuk bürosuydu; değil Bay Baddicombe, Redfearn, Bychance ve her iki Robey bile geleceğin çok uzaklarındaydı henüz. Kutuyu kabul eden

yeni yetme avukat, kutunun üzerine iple bağlanmış mektubun ona hitaben yazılmış olduğunu fark edince şaşırmişti.

Mektupta bazı talimatlar ve gelecek on yıla dair ilgi çekici beş durum vardı. Bu durumları iyi kullanan zeki bir delikanlı, çok başarılı bir avukatlık kariyerini finanse edecek parayı kazanabilirdi.

Tek yapması gereken, kutunun üç yüzden fazla sene özenle korunmasını, sonra da malum adrese teslim edilmesini sağlamaktı...

“... yüzyıllar içinde şirket defalarca el değiştirdi elbette,” dedi Bay Baddicombe. “Ama kutu her zaman menkullerin bir parçası olarak kaldı.”

“On yedinci yüzyılda Heinz Bebek Maması yaptıklarını bilmiyordum,” dedi Newt.

“Bu yalnızca arabada zarar görmesin diye kullandığım kutu,” dedi Bay Baddicombe.

“Bunca sene onu kimse açmadı, öyle mi?” dedi Newt.

“İki kez açılmış sanırım,” dedi Bay Baddicombe. “1757’de, Bay George Cranby ve 1928’de Bay Arthur Bychance tarafından, ki kendisi şirketimiz ortaklarından Bay Bychance’in babasıdır.” Boğazını temizledi. “Anlaşıldığı kadarıyla, Bay Bychance kutunun içinde bir mektup bulmuş...”

“... ona hitaben yazılmış bir mektup,” dedi Newt.

Bay Baddicombe arkasına yaslandı. “Aman Tanrım. Bunu nasıl tahmin ettiniz?”

“Üsluba aşınayım herhalde,” dedi Newt sertçe. “Onlara ne olmuş?”

“Bunu daha önce duymuş muydunuz?” dedi Bay Baddicomb kuşkuyla.

“Pek sayılmaz. Havaya uçmamışlar, değil mi?”

“Şey... Bay Cranby’nin kalp krizi geçirdiğine inanılıyor. Bay Bychance’in de beti benzi atmış ve mektubu zarfına geri koymuş anladığım kadarıyla, yaşadığı sürece de kutunun bir daha açılmaması için çok katı talimatlar vermiş. Kutuyu açan olursa referans verilmeden sepetleneceğini söylemiş.”

“Çok korkunç bir tehdit,” dedi Newt alayla.

“1928’de öyleydi. Her neyse, mektuplar kutunun içinde.” Newt kutuyu açtı.

İçinde demir bantlarla desteklenmiş küçük bir sandık vardı. Kilidi yoktu.

“Hadi açın,” dedi Bay Baddicombe heyecanla. “İçinde ne olduğunu öğrenmeye can attığımı söylemeliyim. Ofiste iddiaya girdik...”

“Bakın size ne diyeceğim,” dedi Newt cömertçe, “bize birer kahve yapayım, siz *de* kutuyu açın.”

“Ben mi? Bu doğru olur mu?”

“Neden olmasın?” Newt ocağın üzerinde asılı duran tencerelere göz attı. Bir tanesi, aklındaki şey için yeterince büyüktü.

“Hadi,” dedi. “Açın. Ben aldırmam. Size... size vekalet veriyorum, ya da öyle bir şey.”

Bay Baddicombe yağmurluğunu çıkardı. “Eh,” dedi ellerini birbirine sürterek, “madem öyle diyorsunuz... torunlarıma anlatacak bir şey olacak.”

Newt tencereyi aldı ve elini yavaşça kapı koluna koydu. “Umarım öyle olur.”

“İşte açıyorum.”

Newt belli belirsiz bir gıcırta duydu.

“Ne görüyorsunuz?” dedi.

“İki açılmış mektup var... ah, bir tane daha... şeye hitaben...”

Newt mum mührün kırıldığını ve bir şeyin tıngırdayarak masaya düştüğünü duydu. Sonra bir inleme, sandalye takırtısı, koridora koşan ayakların sesi, çarpılan kapı ve telaşla çalıştırılıp uzaklaşan otomobil gürültüsü geldi.

Newt tencereyi kafasından çekti ve kapının arkasından çıktı.

Mektubu aldı ve Bay G. Baddicombe'a hitaben yazıldığını görünce o kadar da şaşırmadı. Mektubu açtı.

Şöyle diyordu: "Al sana bir Florin avukat; şinci süratle koş, yoksa şenle Dak Tilo Makinesi kölesi Spiddon Hanım arasında neler neler döndüğünü cümle âlem öğrenir."

Newt diğer mektuplara baktı. Katır kutur olmuş kâğıda yazılmış bir tanesi George Cranby'yeydi ve şöyle diyordu: "Çek o hırkız elini Cranby Efendi. Geçen Michelmas yordusunda Dul Plashkin'i nassı dolandırdığını iyi biliyorum, seni cılız kocamış börekkapan."

Newt börekkapanın ne olduğunu merak etti, ama yemekle alakası olmadığına dair iddiaya girebilirdi.

Meraklı Bay Bychance'i bekleyen mektup ise şöyle diyordu: "Onları terk eyledin seni ödleek. Bu naameyi geri koy kutuya, yoksa 7 Haziran Bin Dokuz Yüz On Altı hadiselerini cümle âlem öğrenir."

Mektubun altında bir müsvedde vardı. Newt ona bakakaldı.

"O ne?" dedi Anathema.

Newt hızla döndü. Anathema, bacaklarıyla cazibeli cazibeli esner gibi, kapı çerçevesine yaslanmıştı.

Newt masaya doğru geriledi. "Ah, yok bir şey. Yanlış adres. Hiçbir şey yok. Yalnızca eski bir kutu. Önemsiz postalar. Bilirsin işte..."

"Pazar pazar?" dedi Anathema onu kenara iterek.

Newt omuzlarını silkti. Anathema ellerini uzatıp sararmış müsveddeyi kaldırdı.

"Agnes Çatlak'ın Müteâkip Dakık ve Kat'î Kehanetleri," diye okudu yavaşça. "Âti Cihana Dâir; Destân Devam Ediyö! Aman Tanrım..."

Onu saygıyla masaya koydu ve ilk sayfayı çevirmeye hazırlandı.

Newt elini nazikçe onunkinin üzerine koydu.

"Şu şekilde düşün," dedi sessizce. "Hayatının geri kalanında yalnızca Agnes'in soyundan gelen biri mi olmak istiyorsun?"

Anathema başını kaldırıp baktı. Göz göze geldiler.

GÜNLERDEN PAZARDI, dünyanın geri kalanının ilk günüydü ve saat on bir otuza geliyordu.

St. James Parkı nispeten sessizdi. Ekmek açısından siyasi uzman olan ördekler bunu küresel gerginlikteki azalmaya bağlıyordu. Aslında, küresel gerginlik gerçekten azalmıştı, ama ofislerde çalışan bir sürü insan bunun nedenini bulmaya çalışıyor, üç uluslararası araştırma heyeti üzerindeyken Atlantis'in nereye kaybolduğunu ve dün herkesin bilgisayarına ne olduğunu araştırıyordu.

Birkaç kişi dışında park boştu. Yalnızca birini teşkilata katılmaya ikna etmeye çalışan bir MI9 görevlisi vardı, ama görüşme, teşkilata almaya çalıştığı kişinin de MI9'dan olduğu anlaşılınca utançla bitecekti. Bir de ördekleri besleyen uzun boylu bir adam vardı.

Crowley ile Aziraphale de oradaydı.

Çimenlerde yan yana yürüyorlardı.

"Bende de aynı," dedi Aziraphale. "Dükkan yerli yerinde. Tek bir kurum bile yok."

"Demek istediğim, eski bir Bentley'i yapamazsın," dedi Crowley. "O boyayı elde edemezsin. Ama orada duruyordu işte. Sokağın ortasında. Aradaki farkı hayatta bulamazsın."

"Eh, *ben* bulabilirim," dedi Aziraphale. "Dükkada Biggies Mars'a *Gidiyor, Jack Cade, Öncü Kahraman, Erkek Çocuklar için Yapacak 101 Şey* ve *Kafatası Denizinin Kanlı Köpekleri* gibi

başlıkları olan kitaplar bulundurmadığımdan eminim.”

“Of, çok üzüldüm,” dedi Crowley. Meleğin kitap koleksiyonuna ne kadar değer verdiğini biliyordu.

“Üzülme,” dedi Aziraphale mutlulukla. “Hepsi tertemiz ilk baskılar. Skindle’ın Fiyat Rehberi’nden baktım. Sanırım kullanılması gereken sözcük, *Yup-pii*.”

“Ben dünyayı eski haline getirdiğini sanıyordum,” dedi Crowley.

“Evet,” dedi Aziraphale. “Öyle gibi. Elinden geldiğince. Ama mizah anlayışı da var.”

Crowley ona yan yan baktı.

“Seninkiler aradı mı?” dedi.

“Hayır. Seninkiler?”

“Hayır.”

“Bence hiçbir şey olmamış gibi yapıyorlar.”

“Sanırım benimkiler de. Bürokrasi böyle bir şey işte.”

“Benimkilerin neler olacağını görmek için beklediğini düşünüyorum,” dedi Aziraphale.

Crowley başını salladı. “Nefesleniyorlar,” dedi. “Yeni bir manevi silahlanma şansı doğdu. Safları güçlendiriyorlar. Büyük savaşa hazırlanıyorlar.”

Göletin yanında durdular ve ördeklerin ekmek parçalarını kapmasını izlediler.

“Efendim?” dedi Aziraphale. “Ben Büyük Savaş’ın bu olduğunu sanıyordum.”

“Emin değilim,” dedi Crowley. “Düşünsene. Asıl büyük savaşın Bize karşı Onlar olacağına iddiaya girebilirim.”

“Ne? Cennet ile Cehennem, insanlığa karşı mı?”

Crowley omuzlarını silkti. “Elbette, o *gerçekten* her şeyi değiştirmişse, belki kendisini de değiştirmiştir. Güçlerinden kurtulmuş olabilir. İnsan olarak kalmaya karar vermiş olabilir.”

“Ah, umarım öyledir,” dedi Aziraphale. “Her neyse, aksine izin olmadığından eminim. Şey. Olur mu?”

“Bilmiyorum. Aslen neyin planlandığından asla emin olamayız. Plan içinde plan.”

“Efendim?” dedi Aziraphale.

“Eh,” dedi Crowley, bunları düşünmekten başına ağrılar girmişti. “Sen hiç merak etmedin mi? Bilirsin... seninkilerle benimkiler, Cennetle Cehennem, iyiyle kötü? Demek istediğim, neden?”

“Hatırladığım kadarıyla,” dedi melek sertçe, “bir isyan olmuştu ve...”

“Ah, evet. Peki o neden oldu, hı? Yani, olmak zorunda değildi, değil mi?” dedi Crowley gözlerinde çılgın bir bakışla. “Altı günde evren yapabilen biri, o tür küçük bir şeyin olmasına izin vermez. Olmasını kendi istemiyorsa elbette.”

“Ah, hadi ama. Mantıklı ol,” dedi Aziraphale kuşkuyla.

“Bu iyi bir tavsiye değil,” dedi Crowley. “Hem de hiç. Oturup mantıklı *mantıklı* düşünürsen, aklına çok tuhaf fikirler gelebiliyor. Örneğin, neden insanları meraklı yapıp, sonra görebilecekleri bir yere yasak meyve koyuyorsun ve yanına da İŞTE YASAK MEYVE! diye yanıp sönen kocaman neon bir parmak ekliyorsun?”

“Ben neon hatırlamıyorum.”

“Mecazen. Yani, onların meyveyi yemesini gerçekten istemiyorsan bunu neden yapasın? Belki de her şeyin nasıl gideceğini görmek istiyorsundur sadece. Belki bunların hepsi koskocaman esrarengiz bir planın parçasıdır. Hepsi. Sen, ben, o, her şey. Tasarladığın şey doğru düzgün çalışıyor mu diye onu büyük bir sınamadan geçirme gibi, hı? Düşünsene bir: Büyük bir kozmik satranç oyunu olamaz

bu, yalnızca çok karmaşık bir Solitaire *olmak zorunda*. Sakın yanıt vermeye kalkışma. Anlayabilsek, biz olmazdık. Çünkü bunların hepsi... hepsi...”

ESRARENGİZ, dedi ördekleri besleyen şekil.

“Evet. Doğru. Teşekkürler.”

Uzun boylu yabancının boş kesekâgıdını dikkatle çöp tenekesine atıp çimenlerin üzerinde uzun adımlarla uzaklaşmasını izlediler. Sonra Crowley başını iki yana salladı.

“Ne diyordum?” dedi.

“Bilmiyorum,” dedi Aziraphale. “Önemli bir şey değildi galiba.”

Crowley kasvetle başını salladı. “Bir öğle yemeği için seni baştan çıkarmama izin ver,” diye tısladı.

Yine Ritz’e gittiler. Gizemli bir biçimde, bir masa boştu. Belki son günlerde yaşanan çalkantılar gerçekliğin doğasını etkilemişti, çünkü onlar yemeklerini yerlerken, Berkeley Meydanı’nda ilk defa bir bülbül öttü.

Trafiğin gürültüsü yüzünden kimse duymadı, ama yine de ötmüştü.

PAZAR GÜNÜ SAAT BİRDİ.

Cadı Avcısı Çavuş Shadwell’in dünyasında son on senedir pazar günleri öğle yemeği katı bir düzen izlemişti. Odasındaki sigara yanığıyla dolu köhne masasının başında oturur, Cadı Avcısı Ordusu kütüphanesindeki^[86] eski püskü büyü ya da Demonoloji kitaplarından birini - *Necrotelecomnicon* ya da *Liver Fulvarum Paginarum* ya da en sevdiklerinden, *Malleus Malleficarum*^[87] karıştırırdı.

Sonra kapı çalınır, Madam Tracy, “Öğle yemeği Bay Shadwell,” diye seslenirdi, bunun üzerine Shadwell, “Arsız karı,” diye homurdanır, arsız karının odasına dönmesi için altmış saniye bekledikten sonra soğumasın diye üstü bir başka tabakla örtülmüş karaciğer tabağını alırdı. Tabağı içeri götürür, okuduğu sayfalara damlatmamaya özen göstererek yemeğini yerdi.^[88]

Hep böyle olurdu işte.

Gelgelelim bu pazar farklıydı.

Her şeyden önce kitap okumuyor, yalnızca oturuyordu.

Kapı çalındığında hemen kalkıp açmıştı. Acele etmesine gerek yoktu.

Tabak yoktu. Kabartmalı broş takmış, yeni bir ruj sürmüş ve bir parfüm bulutunun ortasında duran Madam Tracy vardı sadece.

“Ne var kaltak?”

Madam Tracy’nin sesinden bir parıltı, acele ve tereddütten ileri gelen bir kırılmalı okunuyordu. “Merhaba Bay S, son iki gündür yaşadığımız onca şeyden sonra, kapına tabak bırakmak aptalca olur diye düşündüm, o yüzden sofraya senin için de bir tabak koydum. Hadi gel.”

Bay S? Shadwell ihtiyatla onu takip etti.

Dün gece bir düş daha görmüştü. Kafasının içinde yankılanıp duran, rahatsız edici cümlelerden ibaretti tüm hatırladığı. Düş de tıpkı dün geceki olaylar gibi bir pusun içinde kaybolmuştu.

Cümleler şunlardı. “*Cadı avcılığında yanlış bi şey yok. Ben de cadı avcısı olmalı isterdim. Yalnız:, eh, her şeyi sırayla yapmak' lazım. Bugün biz: cadı avcılığı yapmaya çıkarız, yarın da biz: salılanırız ve cadılar BIZI bulmaya çalışır...*”

Yirmi dört saat içinde -ve hayatı boyunca- ikinci kez Madam Tracy’nin dairesine girdi.

“Oraya otur,” dedi Madam Tracy koltuğu göstererek. Koltuğun baş konulan kısmında bir örtü,

oturma yerinde kabartılmış bir yastık vardı ve önünde küçük bir puf duruyordu.

Bay Shadwell oturdu.

Madam Tracy onun kucağına bir tepsi koydu, yemesini izledi ve bitirdiği zaman tabağını aldı. Sonra bir şişe Guinness açıp bir bardağa doldurdu ve ona verdi; Bay Shadwell birasını içerken kendisi çay yudumladı. Fincanını indirdiğinde, fincan tabağa çarptı ve gergin bir çınlama oldu.

“Kenara biraz para ayırmıştım,” dedi durup dururken. “Biliyor musun, bazen kırsalda küçük, güzel bir kulübe almanın iyi olabileceğini düşünüyorum. Londra’dan taşınırım. Ona Defneli Kulübe ya da Gezmek yeter ya da, ya da...”

“Shangri-La,” diye öneride bulundu Shadwell, bunu neden yaptığını kırk yıl düşünse bulamazdı.

“Kesinlikle Bay S. Kesinlikle. Shangri-La.” Gülümsedi. “Rahat mısın tatlım?”

Shadwell rahat olduğunu dehşetle fark etti. Korkunç, dehşet rahat. “Evet,” dedi ihtiyatla. Hiç bu kadar rahat hissetmemişti.

Madam Tracy bir Guinness daha açıp Bay Shadwell’in önüne koydu.

“Adı şey olan bir bungalova sahip olmanın tek sorunu - dâhiyane fikrin neydi Bay S?”

“Ah. Shangri-La.”

“Shangri-La, kesinlikle; tek sorunu, *tek* kişi için uygun olmaması. Ama iki kişi dersen, iki kişinin tek kişi kadar ucuz yaşayabildiğini söylerler.”

(Ya da beş yüz on sekiz, diye düşündü Shadwell, Cadı Avcısı Ordusu’nun kalabalık saflarını düşünerek.)

Madam Tracy kıkırdadı. “Tek merak ettiğim, birlikte yaşayabileceğim birini *nereden* bulacağım..”

Shadwell onun kendisinden bahsettiğini anladı.

Bundan pek emin değildi. Cadı Avcısı Ordusu *Kaiide ve Yöntmelikler Kitaabı* açısından Er Pulsifer’i Tadfield’da o genç hanımla yalnız bırakmasının yanlış bir hareket olduğunu hissediyordu. Ki bu daha da tehlikeli görünüyordu.

Yine de, bu yaşta, uzun otların arasında sürünerek dolaşamayacak kadar yaşlandığımızda, soğuk sabah çiyi iliklerinize işlemeye başladığında...

(*Yarın biz saklanırsınız ve cadılar bizi bulmaya çalışır...*)

Madam Tracy bir Guinness daha açıp kıkırdadı. “Ah, Bay S,” dedi, “seni çakırkeyif yapmaya çalıştığımı düşünüyorsundur.”

Bay Shadwell homurdandı. Bütün bunlarda uyulması gereken görgü kuralları vardı.

Cadı Avcısı Çavuş Shadwell birasından uzun bir yudum aldı ve soruyu patlattı.

Madam Tracy kıkırdadı. “Hadi ama, seni koca budala,” derken kıpkırmızı oldu. “Sen kaç tane olduğunu sanıyorsun?”

Bay Shadwell bir daha sordu.

“İki,” dedi Madam Tracy.

“Eh, madem öyle, sorun yok,” dedi Cadı Avcısı Çavuş Shadwell (emekli).

PAZAR ÖÇLE SONRASIYDI.

İngiltere göğünün yükseklerinde bir 747 uğuldayarak batıya doğru seyrediyordu. Birinci sınıf kabinde Warlock adında bir oğlan çizgi romanını bırakıp pencereden dışarı baktı.

Son iki gün çok tuhaf geçmişti. Babasının neden Ortadoğu’ya çağrıldığını hâlâ bilmiyordu. Babasının da bilmediğinden emindi. Muhtemelen kültürel bir şeydi. Nihayetinde bir sürü havlu kafalı, çürük dişli, komik görünümlü adam onlara birtakım harabeler göstermişti, o kadar. Warlock

daha iyi harabeler görmüştü. Sonra yaşlı adamlardan biri ona, yapmak istediği herhangi bir şey olup olmadığını sormuş, Warlock da gitmek istediğini söylemişti.

Bunu duyunca hiç mutlu olmamışlardı.

Şimdi ABD'ye geri dönüyordu. Biletler, uçuşlar ya da hava alanındaki uçuş tablolarında bir tür sorun olmuştu. Çok garipti; babasının İngiltere'ye geri dönmeyi planladığından oldukça emindi. Warlock İngiltere'yi severdi. Bir Amerikalının yaşaması için güzel bir ülkeydi.

O anda uçak Aşağı Tadfield'in üzerinden geçiyordu. Köyde, Yağlı Johnson yatak odasında oturmuş, sırf kapağında güzel bir tropikal balık fotoğrafı olduğu için satın aldığı fotoğraf dergisini karıştırıyordu.

Yağlı'nın uyuşuk parmaklarının birkaç sayfa altında Amerikan futbolu ve Avrupa'da nasıl moda olmaya başladığı hakkında geniş bir yazı vardı. Bu tuhaftı, çünkü dergi basıldığında o sayfalar çöl koşullarında fotoğrafçılığı anlatıyordu.

O yazı Yağlı Johnson'ın hayatını değiştirmek üzereydi.

Diğer yandan Warlock Amerika'ya uçmaya devam etti. O da bir şeyleri *hak ediyordu* (sonuçta, henüz birkaç saatlikken tanışmış olsanız bile, ilk edindiğiniz arkadaşları hiç unutmazdınız) ve tüm insanlığın kaderini kontrol eden güç o anda düşünüyordu: Eh, o da Amerika'ya gidiyo, di mi? Amerika'ya gitmekten daha iyi ne olabilir anlamıyorum.

Orada otuz dokuz çeşit dondurma vardı. Hattâ belki daha fazla.

BİR PAZAR AKŞAMI bir oğlanın köpeğiyle birlikte yapabileceği milyonlarca heyecan verici şey vardır. Âdem hiç uğraşmadan dört, beş yüz tanesini düşünebiliyordu. Nefes kesici şeyler, heyecan verici şeyler, keşfedilecek gezegenler, ehlileştirilecek aslanlar, keşfedilmeyi ve arkadaş edinilmeyi bekleyen dinazorlarla tika basa dolu kayıp Güney Amerika dünyaları.

Suratı asık bir halde bahçede oturmuş, bir taşla toprağı çiziyordu.

Babası hava üssünden döndüğünde Âdem'i uyurken bulmuştu -bütün gece yatağından çıkmamış gibi görünüyordu. Hattâ, daha inandırıcı olsun diye arada bir horluyordu.

Ne var ki ertesi sabah kahvaltıda, bunun yeterli olmadığı açıkça ifade edilmişti. Bay Young cumartesi akşamını anlamsız bir kovalamacayla geçirmekten hiç hoşlanmamıştı. Hayal edilmesi güç bir tesadüf eseri, o geceki sorunların -onlar da her neyse artık, çünkü kimse ayrıntılardan emin değildi, tek hatırladıkları bir tür sorun olduğuydu- sorumlusu Âdem değilse bile, yine de *bir şeylerden* suçlu olduğu kesindi. Bay Young'ın tavrı buydu ve son on bir sene boyunca gayet iş görmüştü.

Âdem üzgün üzgün bahçede oturuyordu. Ağustos güneşi mavi, bulutsuz ağustos göğünün yükseklerinde asılıydı ve çalı çitin arkasında bir ardıç kuşu ötüyordu, ama Âdem'e göre bu her şeyi daha da berbat ediyordu.

Köpek Âdem'in ayaklarının dibinde oturmuştu. Dört gün önce gömdüğü kemiği çıkarıp Âdem'in ayaklarının dibine sürükleyerek ona yardımcı olmaya çalışmış, ama Âdem kasvetle bakınca Köpek kemiği geri götürüp tekrar gömmüştü. O elinden geleni yapmıştı.

“Âdem?”

Âdem döndü. Bahçe çitinin üzerinden üç tane yüz bakıyordu.

“Selam,” dedi Âdem kederle.

“Norton'a sirk gelmiş,” dedi Pepper. “Wensley gidip görmüş. Sirki daha yeni kuruyolar.”

“Çadırlar var, filler, jonglörler, vahşi hayvanlar falan var - her bi şey var!” dedi Wensleydale.

“Oraya gidip sirki kurmalarımı izleyebiliriz diye düşünmüştük,” dedi Brian.

Bir an Âdem'in zihni sirk görüntüleriyle doldu. Kurulup bittikten sonra sirkler sıkıcı olurdu. Televizyonda çok daha iyi Şeyler vardı. Ama kurulması... Elbette, hep birlikte oraya gidebilirler, çadırların kurulmasına, fillerin yıkanmasına yardım edebilirlerdi ve sirk ahalisi Âdem'in hayvanlardan bu kadar iyi anlamasından öyle etkilenirdi ki, Âdem (ve Dünyanın En Ünlü Gösteri Köpeği Köpekgillerin önünden ringe çıkardı ve...

İşe yaramazdı.

Başını hüznle iki yana salladı. “Hiçbi yere gidemem,” dedi. “*Onlar* öyle dediler.”

Bir duraksama oldu.

“Âdem,” dedi Pepper biraz endişeyle, “dün gece *n'oldu!*” Âdem omuzlarını silkti. “Bi şeyler işte. Fark etmez,” dedi. “Hep aynı. Ben yalnızca yardım etmeye çalışıyordum, ama insanlara sorsan, sanki cinayet işledim.”

Onlar yenik önderlerine bakarken bir duraksama daha oldu.

“Öyleyse, seni ne zaman dışarı salarlar sence?” diye sordu Pepper.

“Senelerce salmazlar. Seneler ve seneler ve seneler boyunca. Beni dışarı saldıklarında yaşlanmış olurum,” dedi Âdem.

“Ya yarın?” diye sordu Wensleydale.

Âdem neşelendi. “Ah, *yarın* sorun olmaz,” diye açıkladı. “O zamana kadar unutmuş olurlar. Görürsünüz. Her seferinde unutuyolar.” Sarmaşık gülleriyle bezeli Elba'ya sürgün edilmiş, ayakkabı bağcıkları çözükle, hırpani bir Napolyon edasıyla onlara baktı. “Siz gidin,” dedi kısa ve boş bir kahkahayla. “Benim için endişelenmeyin. Bana bi şey olmaz. Yarın görüşürüz.”

Onlar duraksadılar. Sadakat harika bir şeydi, ama hiçbir asker, önderleri ile filleri olan bir sirk arasında seçim yapmak zorunda kalmamalıydı. Gittiler.

Güneş parlamaya devam etti. Ardıç ötmeye devam etti. Köpek sahibinden umudunu kesti ve bahçe çitinin dibindeki çimenlerde bir kelebeğin peşine düştü. Ciddi, katı, aşılmaz çalı çit, gür ve güzelce budanmış kurtbağrı çalısındandı ve Âdem onu öteden beri tanırdı. Arkasında açık çayırlar, harika çamurlu hendekler, ham meyveler, sinirli ama ayağına yavaş meyve ağacı sahipleri, sirkler, set çekilecek dereler, duvarlar ve sırf tırmanmak için yaratılmış ağaçlar uzanıyordu...

Gelgelelim çalı çiti aşmak imkânsızdı.

Âdem düşündü.

“Köpek,” dedi sertçe, “o çitten uzaklaş, çünkü içinden geçersen seni yakalamak için kovalamam gerekir, bu da bahçeden çıkmam anlamına gelir ve buna izin yok. Ama... eğer kaçarsan yapmak zorunda kalırım.”

Köpek heyecanla hoplayıp zıpladı ve olduğu yerde kaldı.

Âdem dikkatle çevresine bakındı. Sonra daha büyük dikkatle Yukarı ve Aşağı baktı. Ardından da İçeri'ye.

Derken...

Şimdi çitte büyük bir delik vardı -bir köpeğin kaçabileceği ve bir çocuğun sıkışarak da olsa geçebileceği kadar büyük. Üstüne üstlük öteden beri oradaydı.

Âdem Köpek'e göz kırptı.

Köpek çitteki delikten geçti. Âdem de yüksek ve anlaşılabilir sözcüklerle, “Köpek, seni kötü köpek! Dur! Hemen buraya gel!” diye bağırarak peşinden gitti.

Bir şey ona, bir şeyin sona ermek üzere olduğunu söylüyordu. Dünyanın değil. Yalnızca yazın.

Başka yazlar da olacaktı, ama bu yaz gibi olmayacaktı. Asla.

Öyleyse onun tadını çıkarmaya bakmak lazımdı.

Çayıyı yarılacağına durdu. Bir şey yanıyordu. Yaseminli Kulübe'nin bacasından yükselen beyaz dumanları görünce duraksadı. Ve dinledi.

Âdem başka insanların kaçırabileceği şeyleri duyabiliyordu.

Kahkahalar duydu.

Bir cadının bet sesi değildi bu. Kendine yararı dokunmayacak kadar çok şey bilen birinin alçak ve incelikten yoksun kahkahasıydı.

Beyaz duman kulübe bacasının üzerinde kıvrılıp büküldü. Âdem bir an, dumanların içinde, düzgün hatları olan bir kadın yüzü gördü. Üç yüz seneden daha uzun süredir dünyayı görmemiş bir yüz.

Agnes Çatlak ona göz kırptı.

Hafif yaz esintisi dumanları dağıttı; yüz ve kahkaha yok oldu.

Âdem sıırttı ve yine koşmaya başladı.

Biraz ileride, bir derenin ötesindeki çimenlikte, çamur kaplı ıslak köpeğe yetişti. "Kötü Köpek," dedi Âdem, Köpek'in kulaklarının arkasını kaşıyarak. Köpek sevinçle havladı.

Âdem başını kaldırıp baktı. Başının üzerinde boğum boğum, kalın dallarıyla yaşlı bir elma ağacı vardı. Zamanın başlangıcından beri orada olabilirdi. Küçük, yeşil, ham elmaların ağırlığıyla sarkmıştı dalları.

Oğlan bir kobra gibi hızla ağaca tırmandı. Birkaç saniye sonra şişkin ceplerle yere indi ve ekşi bir elmayı kemirmeye başladı.

"Hey! Sen! Çocuk!" dedi aksi bir ses arkasından. "Sen şu Âdem Young'sın! Seni görebiliyorum! Babana söyleyeceğim seni, bak bakalım söylemiyor muyum?"

Ebeveyn fırçasını da garantiledim, diye düşündü Âdem, yanında köpeği ve ceplerinde çalıntı meyvelerle kaçarken.

Hep öyle oluyordu. Ama fırçayı akşam yiyecekti.

Ve akşama daha çok vardı.

Elma koçanını adama doğru fırlatıp cebinden bir tane daha çıkardı.

İnsanların aptal meyveleri için neden bu kadar şamata yaptığını anlamıyordu, ama yapmasalar hayat o kadar eğlenceli olmazdı. Hem, Âdem'e göre, yemek için girdiğiniz zahmete değmeyen elma yoktu.

GELECEĞİ HAYAL ETMEK İSTİYORSANIZ, bir oğlanı, köpeğini ve arkadaşlarını hayal edin. Bir de bitmek tükenmek bilmez bir yazı.

Ve geleceği hayal etmek istiyorsanız, bir çizme hayal edin... hayır, bir spor ayakkabı, bağcıkları çözülmüş, bir taşı tekmeleyen; ilginç şeyleri dürtüklemek için kullanabileceğiniz, bir köpeğe fırlatacağınız ve onun belki getireceği, belki de getirmeyeceği bir sopa; talihsiz bir pop şarkısını eğip büküp, tanınmaz hale getiren ezgisiz bir ıslık hayal edin; yarı melek, yarı şeytan, yüzde yüz insan bir şekil hayal edin...

Kamburunu çıkarmış, umut içinde Tadfield'a yürüyen...

... sonsuza dek.

KIYAMET GÖSTERİSE'NE, DAİR GERÇEKLER

(ya da en azından zamanla kutsallaşan yalanlar)

Bir gün Neil Gaiman sonunu nasıl getireceğini bilmediği yarım bir öykü yazdı. Sonra bunu Terry Pratchett'a yolladı, ne var ki öykünün sonunu nasıl getireceğini o da bilmiyordu. Ama öykü Terry'nin zihninde işledi durdu ve yaklaşık bir sene sonra Neil'ı arayıp, "Nasıl bittiğini değil ama nasıl devam ettiğini biliyorum," dedi, ilk müsveddeyi yazmak iki ay aldı, ikincisi ise altı. Neden olduğunu tam bilemesek de, süreç, esprileri Amerikalı yayınevlerine açıklamayı da içeriyordu.

NEIL GAIMAN/TERRY PRATCHETT'LA ÇALIŞMAK NASILDI?

Ah. Hatırlarsınız, o günlerde Neil Gaiman henüz Neil Gaiman olmamıştı ve Terry Pratchett da Terry Pratchett olmaya yeni başlamıştı. Senelerdir tanışıyorlardı; Neil 1985'te, ilk Diskdünya kitabı çıktıktan sonra Terry'yle röportaj yapmıştı. Bakın, o kadar da büyük bir olay değildi, tamam mı? Proje boyunca ikisi de diğerine dönüp, "Vay canına, seninle çalıştığım inanamıyorum!" demedi.

NASIL YAZDINIZ?

Daha çok, iki ay boyunca her gün birkaç kez telefonlaşıp, heyecanla bir şeyler bağırarak ve haftada birkaç kere birbirlerine disket göndererek. Yazma sürecinin sonlarına doğru 300/75 hızında modemlerle iki bilgisayar arasında bağlantı kurma girişimleri oldu, ama bir iletişim yöntemi olarak bu, su altında şarkı söylemekten biraz daha az verimli çıktı.

O zamanlar Neil gece kuşuydu, bu yüzden öğleden sonra kalkıyor ve telesekreterinde kırmızı bir ışığın yanıp söndüğünü görüyordu. Terry'nin mesaj bıraktığı anlamına geliyordu bu ve mesaj genellikle, "Kalksana, kalksana piç herif, harika bir parça yazdım!" diye başlıyordu. Sonra o günkü ilk telefon ediliyor, Terry Neil'a o sabah yazdıklarını okuyordu, Neil da Terry'ye o sabah, çok daha erken saatlerde yazdıklarını okuyordu. Ardından heyecanla konuşuyorlar ve bu bir sonraki harika parçaya diğerinden daha erken ulaşma yarışına dönüşüyordu.

BU YÜZDEN Mİ HİKAYEDE TELESEKRETER VAR?

Muhtemelen. Yani çok uzun zaman önceydi.

HANGİ BÖLÜMÜ KİM YAZDI?

Ah. Zor bir soru daha. Tek Gerçek Kopya'nın resmi Koruyucusu olarak, I. Müsvedde'de Terry fiziksel olarak Neil'dan daha fazla yazdı. Ama bol bol heyecanlı bağırış çağırıştan sonra yazılan 2000 kelimenin kime ait olduğunu tartışmak anlamsız. Hem zaten bir şeref meselesi olarak, her ikisi de bir diğerinin yazdıklarını yeniden yazıp dipnotlar ekledi. Sırası gelmişken, ikisi de diğerinin tarzında yazabiliyor. Agnes Çatlak ve çocuk sahneleri daha çok Terry'den çıktı, Dört Atlı ve et kurtçuklarıyla ilgili şeyler de Neil'dan. Giriş bölümünde Neil'ın, bitiş bölümünde ise Terry'nin etkisi hakim. Bunun dışında, genellikle heyecandan yüksek sesle yapılan konuşmalar vardı.

Eski Gollancz Kitaplar'ın bodrum katında, son kopyanın son okumasını yapmak için buluştuklarında, metnin kendine has bir dünyaya kaymış olduğunu fark ettiler. Neil, Terry'yi bir cümle için tebrik etti, ama Terry onu kendisinin yazmadığından emindi, Neil da kendisinin, ikisi de

içten içe, bir noktada kitabın kendi kendine metin üretmeye başladığından şüpheleniyorlardı, ama tuhaf görülmek korkusuyla bunu başkalarının önünde itiraf etmediler.

KİTABI NEDEN YAZDINIZ?

Yazmasak yazık olacaktı. Dahası, onu yazmamak, nesil nesil okuyucunun düzenli olarak banyo küvetine düşürebileceği bir kitaptan yoksun kalması anlamına gelecekti.

NEDEN KİTABIN DEVAMI YOK?

Birtakım fikirlerle oyalandık, ama aynı şevki yakalayamadık. Dahası, başka şeyler yapıyorduk (ve o fikirlerin bazıları muhtemelen, başka biçimlerde, yeni eserlerimizde yer aldı). Ama son günlerde ‘bir daha asla’ kararının o kadar kesin olup olmadığını merak etmeye başladık. Bu yüzden, belki bir gün kitabın devamı olur. Belki. Olabilir. Kimbilir? Biz değil.

KİTABI YAZARKEN BİR KÜLT KLASİK OLACAĞINI BİLİYOR MUYDUNUZ?

‘Kült klasik’ten kastınız, dünyanın dört bir köşesinde kendi *Kıyamet Gösterisi* kopyaları olan insanların olması ve onları tekrar tekrar okumaları, banyo küvetine, su birikintilerine, maydanoz çorbalarına düşürmeleri, zamanla kitapları bir arada tutan tek şeyin koli bant, yapışkan macun, ip olması, aklı başında kimse önce sterilize etmeden o tür kitapları ödünç almayacağı için kitapların artık ödünç verilmemesi ise, hayır, bilmiyorduk.

Buna karşın ‘kült klasik’le kastettiğiniz, dünyanın dört bir köşesinde milyonlarca kopya satan ve bunların çoğunu aynı insanların aldığı, çünkü kitabı satın aldıktan sonra arkadaşlarına ödünç verdikleri ve bir daha geri alamadıkları, bu yüzden gidip bir kopya daha aldıkları ise, hayır, bilmiyorduk.

Aslında, kültün hangi tanımını kullandığınız fark etmez, bir kült yazdığımızı bilmiyorduk. Biz komik olduğunu düşündüğümüz bir kitap yazıyorduk ve birbirimizi güldürmeye çalışıyorduk. Kitabı basmak isteyecek birini bulabileceğimizden bile emin değildik.

AH, HADİ AMA, SİZ NEİL GAIMAN VE TERRY PRATCHETT’SİNİZ.

Evet, ama o zaman değildik (bkz. yukarıda, *Neil Gaiman Terry Pratchett’la çalışmak nasıldı?* sorusunun yanıtı). Biz yalnızca aklına bir fikir gelmiş iki adamdık ve birbirimize hikâyeye anlatıyorduk.

EE, FİLMİ ÇEKİLECEK Mİ?

Neil bir gün çekileceğini düşünüyor, Terry ise bunun asla olmayacağından emin. Her halükarda, ikisi de galada patlamış mısır yiyene kadar inanmayacak. Belki o zaman bile inanmazlar.

NEIL GAIMAN, TERRY PRATCHETT'A DAİR

Tamam.

1985 Şubat'ıydı, Londra'da bir Çin restoranındaydık ve yazarın ilk röportajıydı. Yazarın temsilcisi birinin onunla konuşmak istediğini öğrendiğinde hem şaşırılmış hem sevinmişti (yazarın *Büyünün Rengi* adlı komik fantazyta kitabı daha yeni çıkmıştı), ama yine de genç gazeteciyle bu öğle yemeğini ayarlamıştı. Eski bir gazeteci olan yazarın bir şapkası vardı, ama küçük, siyah deriden bir kasketti, Doğru Düzgün Yazar Şapkası değil. Henüz. Gazetecinin de bir şapkası vardı. Gri bir şeydi, Humphrey Bogart'ın filmlerde taktığına benzer bir şapka, ama gazeteci taktığında Humphrey Bogart'a benzemiyordu. Yetişkin şapkası takmış birine benziyordu. Gazeteci yavaş yavaş, ne kadar çok uğraşırsa uğraşsın, asla şapkasıyla bütünleşen insanlardan olamayacağını anlamaya başlıyordu. Yalnızca kaşındırması ya da uygunsuz anlarda uçup gitmesi yüzünden değil, onu restoranlarda unutması ve sabahın on birinde restoranlara uğrayıp bir şapka bulup bulmadıklarını sormaya epey alışmış olması yüzünden. Çok yakında gazeteci şapkalarla uğraşmayı bırakacak ve onun yerine siyah deri ceket almaya karar verecekti.

Böylece öğle yemeği yediler ve röportaj, yazarın *Yasak Gezegen*'de rafları tararkenki fotoğrafıyla birlikte *Space Voyager* dergisinde yayımlandı, ama en önemlisi, birbirlerini güldürdüklerini ve birbirlerinin düşünce tarzından hoşlandıklarını anladılar.

İşte o yazar Terry Pratchett'tı, gazeteci de ben. Bir restoranda en son şapka unutmanın üzerinden yirmi sene geçti, Terry'nin kendi içindeki Doğru-Düzgün-Yazar-Şapkalı-Çoksatan-Yazarı'nı keşfetmesinin üzerindense on beş sene.

Farklı kıtalarda yaşadığımız ve birbirimizin kıtasına gittiğimizde de tüm zamanımızı başka insanlara kitap imzalamakla geçirdiğimizden bugünlerde fazla görüşmüyoruz. En son, bir imza gününden sonra Minneapolis'teki bir suşi büfesinde yemek yedik. Yiyebildiğinizce-yiyin gecesiydi ve suşinizi küçük teknelere koyup size doğru yüzdürdükleri bir yerdi. Bir süre sonra, yiyebildiğinizce-yiyin gecesinden haksızca faydalandığımızı hisseden suşi şefi, küçük teknelere suşi koymayı bıraktı, Sarıkuyruk balığından yapılmış Pisa Kulesi gibi bir şey çıkardı ortaya ve onu bize uzatıp kendisinin eve gideceğini açıkladı.

O zamandan bu yana pek bir şey değişmedi... yalnızca her şey değişti.

1985'te fark ettiğim şeyler şunlardı:

Terry çok şey biliyordu. İnsanların bir şeyleri merak ettiğinde, gidip sorular sorduğunda, dinlediğinde ve okuduğunda edindiği türden bir kafası vardı. Janrı, alanı tanıyacak kadar biliyordu ve janr dışında, ilginç olacak kadar bilgisi vardı.

Feci zekiydi.

Eğleniyordu. Ama diğer yandan, Terry o nadir insanlardan biridir, Yazmış Olmaktan ya da Yazar Olmaktan çok Yazmaktan hoşlanan bir yazar, bilgisayar başına oturup, bir şeyler yaratan türden biri. Tanıştığımızda South Western elektrik şirketinin basın yayın sorumlusu olarak çalışıyordu hâlâ. Her gece dört yüz kelime yazıyordu. Ancak bu şekilde hem gerçek bir işte çalışıp hem de kitap yazabiliyordu. Bir sene sonra, bir gece, bir roman bitirdi, ama gecelik çalışma programında yüz

kelime daha kalmıştı, bu yüzden daktilosuna yeni bir kâğıt takıp bir sonraki romanın yüz kelimesini yazdı.

(Tam zamanlı yazar olmak için emekli olduğu gün bana telefon edip, “Emekli olalı yalnızca yarım saat oldu ve o piçlerden nefret etmeye başladım bile,” dedi neşeyle.)

1985’te aşık olan bir şey daha vardı: Terry bir bilimkurgu yazarıydı. Zihninin çalışma şekli yüzünden: Her şeyi söküp ayırma ve uyup uymayacağını görmek için farklı şekillerde bir araya getirme eğilimi. Diskdünya’yı işleten motor da buydu -“bir o olmasa da bu olsa ne olurdu” ya da “keşke...” ya da “eğer bu şekilde devam ederse...” sorusu değildi; çok daha incelikli ve tehlikeli, “Gerçekten böyle bir şey olsaydı... bu ne demek olurdu? Her şey nasıl işlerdi?” sorusu.

Nicholls-Clute’un Bilimkurgu Ansiklopedisinde bir ahşap baskı vardı: Başını dünyanın arkasına, gökyüzünün ötesine uzatmış ve evren makinesini çalıştıran dişlileri, tekerlekleri ve makineleri gören bir adam resmi. Terry Pratchett kitaplarında karakterler bunu yapar işte, karakterler bazen fareler, bazen küçük kızlar da olsa. Bir şeyler öğrenen kişiler. Zihinlerini açan kişiler.

Böylece, benzer bir mizah anlayışına, benzer kültürel referanslara sahip olduğumuzu keşfettik; aynı az bilinen kitapları okumuştuk ve birlikteyken, Victoria çağında yazılmış tuhaf referans kitaplarına atıfta bulunmaktan hoşlanıyorduk.

Tanışmamızdan birkaç sene sonra, 1988’de, Terry ile ben birlikte bir kitap yazdık. Richmal Crompton’ın William kitaplarının parodisi olarak başladı. Ona Deccal Wiliiam adını verdik, ama roman bu parodiyi hızla aşıp bambaşka bir şeye dönüştü ve biz de ona *Kıyamet Gösterisi* dedik. Dünyanın sonu ve hepimizin nasıl öleceği hakkında komik bir romandı. Terry’yle çalışırken, bir tür ortaçağ loncasında ustasının yanında zanaatın inceliklerini öğrenen kalfa gibi hissettim kendimi. O, romanlarını tasarlariken tıpkı katedral kemeri inşa eden bir lonca ustası gibi hareket ediyor. Bu işte bir sanat var elbette, ama bu iyi bir inşaatçı olmanın sonucu. Üstelik ne için planlandıysa -insanların hikâyeyi okumasını, gülmesini, hattâ muhtemelen düşünmesini sağlamak- onu yapan bir şey inşa etmekten alınan keyif de var. (Romanı şu şekilde yazdık: Ben geceleri yazıyordum. Terry sabah erkenden yazıyordu. Öğleden sonra uzun telefon konuşmaları yapıyor, yazdıklarımız arasındaki en iyi kısımları okuyorduk birbirimize ve sonra olacakları konuşuyorduk. Asıl hedef birbirimizi güldürmektir. Birbirimize disketler yolluyorduk, çünkü daha e-posta icat edilmemişti. Bir gece modem kullanarak ülkenin bir yerinden diğerine, doğrudan bilgisayarlar arasında, 300/75 hızında metin göndermeye çalıştık, çünkü o zamanlarda e-posta icat edilmişse bile, kimse bize söylememişti. Başardık da. Ama posta servisini kullanmak daha hızlıydı.)

Terry çok uzun zamandır profesyonel olarak yazıyor, zanaatını geliştiriyor ve sessizce, bu işte gitgide daha iyi oluyordu. Karşısına çıkan en büyük sorunsu, kusursuzluk: Terry bu işi çok kolaymış gibi gösteriyor. Haliyle, sorunlar yaratabiliyor bu. İnsanlar zanaatın bu işin neresinde olduğunu anlamıyor. Bir işi olduğundan daha zor göstermek daha akıllıcadır, tüm jonglörlerin bildiği bir numara.

İlk günlerde, eleştirmenler onu merhum Douglas Adams’a benzetiyordu, ama sonra Douglas’ın kitap yazmaktan kaçındığı hevesle, Terry yazmaya devam etti. Şimdi, bir Pratchett romanının biçimsel kurallarından adamın muhteşem üretkenliğine kadar bir karşılaştırma yapılacaksa, ancak P. G. Wodehouse ile yapılabilir. Ama genellikle gazeteler, dergiler ve eleştirmenler onu kimseyle karşılaştırmıyor. O bir kör noktada varlığını sürdürüyor, çünkü aleyhine olan iki şey var: Komiğin önemsizle eşanlamlı görüldüğü bir dünyada komik kitaplar yazıyor ve yazdığı kitaplar fantazy -daha doğrusu, onlar Diskdünya’da geçiyor, uzayda gezinen bir kaplumbağanın sırtındaki dört filin üstünde

duran yassı bir dünyada. Bu mekânda Terry Pratchett her şeyi yazabilir, sert suç romanlarından siyasi vampir parodilerine, çocuk kitaplarına kadar. Lafi gelmişken, o çocuk kitapları çok şeyi değiştirdi. Terry *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* adlı fareli köyün kavalcısı romanıyla Britanya'da kütüphaneciler tarafından verilen saygın Carnegie Medal ödülünü kazandı, ki Carnegie, gazetecilerin bile saygı duyması gereken bir ödüldür. (Buna rağmen gazeteciler Terry'nin ödül alırken yaptığı konuşmayı sevinçle yanlış anladılar ve onu J. K. Rowling, J. R. R. Tolkien ve fantazyayı yerden yere vurmakla suçladılar, halbuki konuşma fantastik kurgunun gerçek büyüsü hakkındaydı.)

Son kitapları Terry'yi yeni bir ruh hali içinde gösteriyor -*Gece Nöbeti* ve *Canavar Alayı* kitapları daha karanlık, daha derin, insanların insanlara neler yapabildikleri hakkında daha öfkeli, insanların insanlar için neler yapabildikleri konusunda daha gururlu. Ve evet, kitaplar hâlâ komik, ama artık esprilerin peşinden sürüklenmiyor: Artık kitaplar hikâyenin ve karakterlerin peşinden sürükleniyor. Satir sık sık kurguda insan olmadığı şeklinde anlaşılır, bu yüzden Terry'ye satirist demekten çekiniyorum. O bir Yazar ve onların sayısı pek az var. Kendine yazar diyen çok kişi var, karıştırmayın, ikisi aynı şey değil.

Kişisel olarak Terry samimi, azimli ve komiktir. Pratik. Yazmaktan, özellikle de kurgu yazmaktan hoşlanır. Çoksatan kitapların yazarı olması iyi bir şey: Böylece dilediği kadar çok yazabiliyor. Muzlu daiquiri konusunda ciddi, ama onu son gördüğümde onun otel odasında birlikte buzlu şarap içtik ve bir yandan da dünyanın halinin ne olacağı hakkında konuştuk.

TERRY PRATCHETT, NEIL GAIMAN'A DAİR

Neil Gaiman hakkında, *Marazi imgelem: Beş Vaka Çalışması*'nda söylenmemiş ne söyleyebilirim? Eh, o bir deha değil. Ondan daha iyisi.

Bir başka deyişle, o bir sihirbaz değil, hokkabaz.

Sihirbazların çalışması gerekmez. Ellerini sallarlar ve büyü olur. Ama hokkabazlar... hokkabazlar çok çalışır. Gençliklerinde, kendi zamanlarının en iyi hokkabazlarını pürdikkat izleyerek senelerini harcarlar. Eski el çabukluğu kitapları ararlar ve doğal hokkabaz olduklarından, her şeyi de okurlar, çünkü tarihin kendisi bir sihir gösterisinden ibarettir, insanların nasıl düşündüklerini ve pek çok alanda nasıl düşünmediklerini gözlemlerler. Yay kullanmanın inceliklerini, bir dokunuşla kudretli tapınak kapılarını açmayı, boruların ötmesini nasıl sağlayacaklarını öğrenirler.

Sonra sahneye çıkıp sizi tüm ulusların bayraklarıyla, duman ve aynalarla hayrete düşürürler. Sizeyse, "Muhteşem! Bunları nasıl yapıyor? File ne oldu? Tavşan nerede? Gerçekten de saatimi ezip kırdı mı?" diye nida etmek düşer.

Arka sırada, diğer hokkabazlar sessizce, "Bravo," der. "O Prag Usulü Uçan Çorap numarasının bir versiyonu değil mi? Kızın aslında orada olmadığı, Pasqual'in Ruh Aynası değil miydi o? Ama o alevli kılıç hangi cehennemden geldi?"

Ve biz, yoksa sihirbazlık diye bir şey gerçekten var olabilir mi, diye düşünürüz...

Neil'la tanıştığımda senelerden 1985'ti ve *Büyünün Rengi* yeni çıkmıştı. Bir yazar olarak vereceğim ilk röportajdı. Neil serbest gazeteci olarak çalışıyordu ve daha sonraki resepsiyonda sunacakları beleş soğuk tavuk bagetlerle beslenebilmek için (bir de, telefon defterini zenginleştirmek için, ki şu anda İncil boyutlarında ve oldukça ilginç insanlar var içinde) çok fazla kötü film ön gösterimi izlemiş birinin soluk yüzüne sahipti. Geçinebilmek için gazetecilik yapıyordu, ki bu gazeteciliği öğrenmenin iyi bir yoludur. Bir düşününce, muhtemelen, tek gerçek yolu.

Aynı zamanda çok çirkin bir şapkası vardı. Gri bir fötr şapka. Şapkanın yakıştığı insanlardan değildi. Şapkayla arasında doğal bir birlik yoktu. Şapkayı ilk ve son defa o zaman gördüm. Bilinçaltında, bu kötü şapka düşkünlüğünün farkındaymış gibi, şarkasını restoranlarda unutup duruyordu. Bir gün geldi, şarkasını almak için geri dönmedi. Sıkı hayranları için şunu açıklıyorum: Gerçekten, ama gerçekten titizlikle ararsanız, Londra'nın bir yerinde, arka rafında tozlu gri bir fötr şapka olan küçük bir restoran bulabilirsiniz. Takmayı denerseniz neler olabileceğini kim bilebilir?

Her neyse, iyi anlaştık. Nedenini bilmek zor, ama özünde, evrenin tuhaflığı, hikâyeler, herkesin bilmediği ayrıntılar, küçük kitapçılardaki tuhaf eski kitaplar hakkında hissettiğimiz ortak sevinç ve hayret vardı. Teması kesmedik.

[Bilimkurgu Efektı: bir takvimin sayfaları uçuşur. Bilirsiniz, artık filmlerde bunu yapmıyorlar...]

Sonrasında her şey birbirini kovaladı ve Neil çizgi roman dünyasında devleşti, Diskdünya tutuldu. Bir gün bana kısa bir öykünün altı sayfasını gönderip devamını nasıl getireceğini bilmediğini söyledi, o sırada ben de bilmiyordum. Yaklaşık bir yıl sonra öyküyü çekmecemden çıkardığımda, nasıl sona erdiğini değilse bile devamında ne olduğunu kafamda canlandırmıştım. Öyküyü beraber yazdık ve

ortaya Kıyamet Gösterisi çıktı. Roman, eğlenmekle bir şey kaybetmeyecek iki adam tarafından yazıldı. Bunu para için yapmadık. Ama, sonuçta, bol bol para kazandık.

... Hey, size yaşadığımız bazı tuhaf olaylardan da bahsedeyim. Neil kitabı düzeltmek için bizde kalırken, bir gürültü duyduk ve onun odasına gittik. Beyaz güvercinlerimizin iki tanesi içeri girmiş, bir türlü dışarı çıkamıyor, panik halinde odada uçuşuyorlardı. Neil kar beyazı tüylerden bir fırtınanın ortasında uyanarak, “Negld?” dedi, ki onun sabah dilinde normal bir sözcüktür bu. Sonra bir de, bara gittiğimizde onun Örümcek Kadınlar’la tanıştığı gün var. İmza günleri turunda otelimize girdiğimiz ve sabahleyin, onun televizyonu tuhaf, yarı çıplak BDSM biseksüel gece sohbet programları gösterirken, benimkinin ‘Mr. Ed’ programının tekrarları dışında hiçbir şey çekmediğini anladığımız günü unutmamak lazım. Bir de canlı yayındayken, dersine çalışmamış New York radyo programcısının, sohbetin bitmesine on dakika kala, *Kıyamet Gösterisi*’nin bir kurgu eser olmadığını düşündüğünü fark ettiğimiz zaman var tabii...

[raylarda hızla yaklaşan tren sahnesi. Bugünlerde filmlerde göstermedikleri bir sahne de bu .]

Ve işte buradayız, on sene sonrasında, İsveç’te yolculuk ediyoruz ve Amerikan *Tanrıları* (onun) ile *Muhteşem Maurice* (benim) kitaplarının hikâyeleri hakkında konuşuyoruz. Muhtemelen ikimiz de aynı anda. Tıpkı eski günlerde olduğu gibi. Birimiz, “Hikâyenin bu alengirli kısmını nasıl çözeceğimi bilmiyorum,” diyor. Diğeri dinliyor ve diyor ki, “Çözüm, Çekirge, sorunu ifade ediş biçimin. Kahve ister misin?”

O on sene içinde çok şey oldu. Neil çizgi roman dünyasını derinden etkiledi, o dünya bir daha aynı olmayacak. Yarattığı etki, Tolkien’in fantastik roman alanında yarattığına benziyor -daha sonra üretilen her şey bir şekilde ondan etkilenmiş olacak. Amerika’daki Kıyamet Gösterisi turlarından birinde, çizgi roman dükkanlarında dolaştığımı hatırlıyorum. Pek çok çizgi roman hayranı için kitap imzalıyorduk, bazıları ‘içinde resim olmayan hikâye’ kavramı karşısında epey şaşkın görünüyordu, ben rafların arasında dolaşarak çizgi romanlara baktım, işte o zaman bu işte iyi olduğunu anladım. Hassas dokunuşu ve ustaca kullandığı spatulası onun imzasıydı.

Ve Amerikan Tanrıları fikrini duyduğumda, onu yazmayı o kadar istedim ki, ağızımdaki tadını hissedebiliyordum...

Koralin’i okuduğumda, gözlerimin önünde, incelikle çizilmiş bir çizgi film canlandı; gözlerimi yumsam evin nasıl görüldüğünü, özel oyuncak bebek pikniğini görebiliyordum. Onun artık senaryo yazmasına şaşmıyorum. Kitabı okuduğum zaman, asıl dehşetin gerçekten de çocuk masallarında olduğunu hatırladım. Walt Disney’in hayal gücü olmasa, çocukluk kabuslarım epey heyecansız olurdu ve o kitapta, siyah düğme gözlerle ilgili birkaç küçük ayrıntı var ki, yetişkin beyninin küçük bir parçasının gidip divanın arkasında saklanmak istemesine sebep oluyor. Ama kitabın amacı dehşet değil, dehşetin alt edilmesi.

Neil’in ya çok hoş, cana yakın bir adam, ya da inanılmaz bir aktör olduğunu öğrenmek sizi şaşırtabilir. Bazen güneş gözlüklerini çıkarıyor. Deri ceketten o kadar emin değilim; sanırım bir seferinde onu bir smokin içinde gördüm, ama başka biriyle de karıştırıyor olabilirim.

Sabah denen şeyin başkalarının başına gelen bir bir olduğu görüşüne sahip. Yanılmıyorsam bir defasında onu kahvaltıda görmüştüm, ama muhtemelen yalnızca ona benzeyen, kafasını fırınlanmış fasulye tabağına dayamış uyuyan bir başkasıydı. İyi suşiyi sever, insanları da sever, ama çiğ olarak değil. Tamamen pislik gibi davranmayan hayranlarına karşı naziktir ve konuşmayı bilen insanlarla konuşmaktan hoşlanır. Kırklarındaymış gibi göstermez; o da bir başkasının başına gelmiş olabilir. Ya da belki evinin tavan arasında özel bir portre vardır.

Eğlenin. Biz eğlendik. Kitap açık artırmaya çıkana ve telefonla büyük rakamlar bildirilmeye başlanana kadar para hakkında düşünmedik. Bu konuda hayret verici ölçüde serinkanlı olan kimdi, tahmin edin. İpucu: Ben değildim.

Not: En az bir kere küvete düşürülmüş ve şimdi yalnızca çok eski, sararmaya yüz tutmuş yapışkan bantların tuttuğu Kıyamet Gösterisi kitaplarını imzalamayı çok ama çok sever. Hangi kitap olduğunu siz biliyorsunuz.

1 Sürüngen, -çn

2 Eski ve Yeni Ahit Tarihçeleri, -çn

3 Yani herkesin.

4 Springsteen'in 'Born to Run' {Kaçak Doğmuş} adlı şarkısına gönderme, -yhn

5 Queen'in 'Killer Queen' şarkısında geçen Moet et Chandon. Bir şampanya markasıdır, -çn

6 Saat özel yapımdı. Özel bir saat yaptırmak inanılmaz ölçüde pahalı olsa da, Crowley'nin parası vardı. Bu saat dünyadaki yirmi başkentini, ayrıca Bir Başka Yer'in başkentini saatini gösteriyordu ve orada saat hep aynıydı: Çok Geç.

7 1865 yılında İngiltere'de çıkan Kırmızı Bayrak Kanuna'na göre, halkı yolda araba olduğuna dair uyarmak için önden kırmızı bayraklı birinin yürümesi gerekiyordu. -yhn

8 Queen'in 'Bohemian Rhapsody' adlı şarkısından. -yhn

9 Krakowlu Aziz Beryl Latifkelam. Beşinci yüzyılın ortalarında şehit edilmiştir. Efsaneye göre Beryl genç yaşta, zorla pagan Prens Casimir'le nişanlanmış. Düğün gecesinde onu kurtarsın diye Tanrı'ya dua etmiş. Kendisi mucizevi bir biçimde sakalının çıkmasını beklerken -bunun olacağına öylesine inanmış ki, hanımlara uygun küçük, fildişi saplı bir usturayı çoktan hazır etmişmiş- Tanrı ona, mucizevi bir biçimde, önemli ya da önemsiz olduğuna bakmadan, aklına ne gelirse, nefes almak ya da yemek yemek için ara vermeden, durmaksızın gevezelik etme yeteneği vermiş.

Efsanenin diğer bir versiyonuna göre, düğünden üç hafta sonra, daha gerdeğe girememiş olan Prens Casimir, Beryl'i boğmuş. Henüz bakireyken şehit edilen Beryl'in son nefesine kadar da çenesi durmamış.

Efsanenin bir başka versiyonuna göre, Casimir kendine bir çift kulak tıkacı almış ve Beryl altmış iki yaşında, yatağında ölmüş.

Aziz Beryl Çenebaz Tarikatı, her anlarında Aziz Beryl'i örnek almaya kararlı rahibelerden oluşmaktadır. Bunun tek istisnası salı akşamıdır, o zaman rahibeler yarım saatliğine çenelerini kapayabilir ve eğer diliyorlarsa masa tenisi oynayabilir.

10 Sırasıyla *Dynasty* ve Dallas dizilerindeki başkarakterler. -yhn

11 Dedektif olarak da ufak tefek, yaşlı bir hanım bulunur ve çok yavaş yapılmadığı sürece, araba takip sahneleri olmaz.

Ülkemizde Cinayet Dosyası adıyla yayınlanan, Angela Lansbury'nin canlandığı Jessica Fletcher karakterine gönderme. -yhn

12 Bir tür hediye alıp verme oyunu, -çn

13 Bu noktada, Bay Young'ın paparazzinin bir tür İtalyan yer döşeme malzemesi olduğunu düşündüğünü belirtmek gerekir.

14 C. S. Lewis'in *The Screwtape Letters* adlı romanındaki kідemsiz iblis, -yhn

15 *The Omen* adlı film serisindeki Deccal oğlanın adı. -yhn

16 Anathema: Lanetlenmiş, aforoz edilmiş kişi, -çn

17 Ama 1832'de kalkıp tuvalete gitmesi gerekmişti.

18 Shakespeare'in Fırtına adlı oyunundan, -yhn

19 İki sinema oyuncusu: Errol Flynn ve Cary Grant, -yhn

20 Kutsal kitaplarda geçen, İsrail'in ilk kralı, —yhn

21 Amerikalılar ve diğer yabancılar için not: Milton Keynes Londra ile Birmingham'ın tam ortasında yeni bir şehirdir. Modern, verimli, sağlıklı ve güzel bir yaşama alanı olarak inşa edilmiştir. Pek çok İngiliz bunu komik bulur.

22 Sıçacım Bole İçin İçine İncili aynı zamanda, Yaradılış kitabının üçüncü bölümünde yirmi dört yerine yirmi yedi ayeti olmasıyla bilinir.

24. ayet şöyle der:

“Onu kovdu; yaşam ağacının yolunu denetlemek için Cennet bahçesinin doğusuna Keruvlarve her yana dönen alevli bir kılıç yerleştirdi.”

Kalan üç ayet ise şöyledir:

25 Ve Rab Tanrı doğu kapısını bekleyen Melek'le konuştu, Sana verilen alevli kılıç nerede?

26 Ve Melek dedi ki, az önce buradaydı, bir yere koydum herhalde, bir gün kendimi bir yerde unutacağım bu gidişle.

27 Ve Rab Tanrı ona bir daha sormadı. Bu ayetlerin düzeltme esnasında eklendiği anlaşılıyor. O günlerde yayıncılar düzeltilecek sayfaları halkın aydınlanması ve biraz da bedavaya düzeltme yapması için tahta direklerle asarlardı, ve bu baskıda basılan tüm kitaplar daha sonra yakıldığından, kimse iki bina ötedeki kitapçıyı işleten, çeviriler konusunda her zaman yardımcı olan ve el yazısını herkesin tanıdığı Bay A.Ziraphale'i sorgulamaya kalkışmamıştı.

23 Diğer ikisi, Fareyi Kapana Kıştır ve Servet Avcıları 1589 oyunlarıydı.*

*Bahsi geçen oyun isimlerinden ilki Agahta Christie'nin Fare Kapanı oyununa, diğeri ise 1933, 1935 ve 1937'de sahnelenmiş Servet Avcıları müzikaline gönderme.-yhn

24 Bay Bilton'ın meseleyle alakalı bazı planları vardı zaten ve fikrini uygulamasının ardından, hayatının son senelerini Newgate Hapishanesi'nde geçirecekti.

25 Bu da bir yayıncılık dehasıydı, çünkü Oliver Cromwell'in Püriten Parlamentosu 1654'te Noel'i yasadışı ilan etmişti.

26 Dağ ve kuş, James Joyce'un *Sanatçının Bir Genç Adam Olarak Portresi* romanında, cehennemdeki sonsuzluğu anlatırken kullandığı öğelerdir, -yhn

27 Daha doğrusu, ismen şehir. Bahsi geçen yer bir İngiliz kır kasabası ya da Amerikalıların anlayabileceği şekilde söylersek, bir alışveriş merkezi kadardı.

28 Erkek büyücü, -yhn

29 Tottenham Court Road'un az ötesindeki bir gece okulu. 1920'lerden beri filmlerde, televizyonda ve tiyatro oyunlarında beyefendilerin özel hizmetkarı ve uşak rollerini oynayan yaşlı bir aktör tarafından işletiliyor.

30 Attila'nın annesine karşı çok iyi olduğunu ve Vlad Drakula'nın her gün dua etmeye özen gösterdiğini söylemekten kaçındı.

31 Frengiyle ilgili kısımlar hariç.

32 Doğranıp baharatlarla tatlandırılan yumurta, -çn

33 Çok hafif bir kek türü, -çn

34 Adı geçen şarkıların hepsi Queen'e aittir, -yhn

35 Amerikan Başkanı'yla herhangi bir akrabalık bağı olmayan, on altıncı yüzyılda yaşamış bir yarım akıllı.

36 Şaşırtıcıdır ki, bu hikâyelerden biri doğrudur.

37 1983'te yapılmış röportaj aşağıdaki gibiydi:

Soru: Demek siz Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'siniz?

Yanıt: Si.

Soru: Elvis'i hiç gördünüz mü?

38 Elms Sokağı, No. 9, Paignton'dan Bay ve Bayan Thomas Ihrelfall. Her zaman, tatilin en güzel tarafının gazete okumamak, haber dinlememek ve her şeyden uzaklaşmak olduğunu savunurlardı. Üstüne üstlük Bay Ihrelfall midasını bozduğu ve Bayan Ihrelfall da tatilin ilk günlerinde güneşte fazla kaldığı için bir buçuk haftadır ilk kez bugün otel odalarından çıkmışlardı.

39 Dörtlünün seneler içinde çetelerine ne isim verdiği önemli değildi. Âdem bir önceki gün okuduğu ya da izlediği şeye bağlı olarak çetenin adını sık sık değiştiriyordu: Âdem Young Ekibi; Âdem ve İşbirlikçileri; Tebeşir Çukuru Çetesi; Meşhur Dörtlü; Süper Kahramanlar Alayı; Tebeşir Ocağı Çetesi; Gizli Dörtlü; Tadfield Adalet Demeği; Galaxatronlar; Dört Adiller; Asiler. İnsanlar yüzlerini ekşiterek çeteden 'Onlar diye bahsediyordu ve zamanla kendileri de bu ismi benimsemişti.

40 Yağlı Johnson hüzünlü ve aşırı iri bir çocuktur. Her okulda onun gibi çocuklardan bir tane bulunur; tam olarak şişman değil, yalnızca dev gibi ve babasıyla aynı beden giyen biri. Devasa parmaklarının altında kâğıtlar yırtılır, elinin içinde kalemler kırılırdı. Sessiz, dostça oyunlar oynamaya çalıştığı çocuklar onun dev ayaklarına dolanırdı. Yağlı Johnson en sonunda, neredeyse meşru müdafaa olarak, zorbaya dönüşmüştü. Ne de olsa, koca hantal hödük diye anılmaktansa, zorba diye anılmak yeğdi, en azından beraberinde bir tür kontrol ya da irade de getiriyordu. O, beden öğretmenin hayal kırıklıklarının kaynağıydı, çünkü Yağlı Johnson spora en ufak ilgi duysa, okul pek çok konuda şampiyon olurdu. Ama Yağlı Johnson kendine uygun herhangi bir spor dalı bulamamıştı. Bunun yerine, gizlice tropik balık koleksiyonu yapıyordu ve kendini adadığı bu hobi ona ödüller kazandırmıştı. Yağlı Johnson Âdem Young'la, aralarında yalnızca birkaç saat olsa da, aynı yaştaydı ve annesiyle babası ona evlatlık olduğunu hiç söylememişti. Gördünüz mü? Bebekler konusunda haklı çıktınız.

41 Tomâs de Torquemada: zalimliğiyle bilinen İspanyol engizisyoncu. İngilizcede 'işkence'nin karşılığı 'torture'dır. Yazarlar bundan yola çıkarak kelime oyunu yapıyorlar, -yhn

42 Âdem o günlerde güçlerine tümüyle hakim olsaydı, Young ailesinin Noel'i merkezi ısıtma kanalından ölü, şişman bir adamın çıkmasıyla mahvolurdu.

43 Çoğu insanın en fazla 0.3 alp (30 santi-alp) alacağını belirtmekte yarar olabilir. Âdem'in inancı ise 2 ila 15,640 Everest Ölçeği arasında değişiyordu.

44 Ayrıca saçlarınız dökülüyordu. Teniniz soluyordu. Bir de, yeterince uzun süre ve yeterince çok NEVALE™ tüketirseniz, yaşamsal verilerinizi kaybetmeye başlıyordunuz.

45 Ama dünyadaki Burger Lord şubeleri ile aynı değildi. Örneğin Alman Burger Lord dükkanları gazoz yerine bira satarken, İngiliz Burger Lord şubeleri Amerikan hızlı yemek sektörünün bütün iyi taraflarını (örneğin yemeğinizin hazırlanma hızını) alıp, özenle ortadan kaldırmayı başarıyordu; yemeğiniz yarım saatte, oda sıcaklığında geliyordu ve köfteyi ekmekten ayıran tek şey aradaki ılık marul yaprağıydı, Burger Lord satış temsilcisi Fransa'ya ayak bastıktan yirmi beş dakika sonra vurulmuştu.

46 Elvis Presleynin 'Hound Dog' adlı şarkısının nakaratı, -yhn

47 Wensleydale'in bahsettiği resimli roman, haftalık yayımlanan ve 94. sayıya ulaşmış Doğa ve Bilim Harikaları dizisiydi. O ana kadar çıkan her sayıyı almış ve doğum gününde de hediye olarak

onları dosyalayabileceği klasörler istemişti. Brian'ın haftalık olarak okuduklarıysa genelde bol bol ünlem işareti ve “Baam!” yada “Güüm!” gibi başlıklar içeren şeylerdi. Pepper'in okudukları da öyleydi, ama en korkunç işkenceler karşısında bile, gizli gizli *Onyedi* dergisi aldığını itiraf etmezdi. Âdem resimli roman okumazdı, çünkü kafasında yarattığı şeylerle boy ölçüşemiyorlardı.

48 Shadwell bütün Güneylilerden nefret ederdi ve bundan Kuzey Kutbu'nda durduğu sonucu çıkarılabilir.

49 Vahiy Kitabı, 6. bölüme gönderme. İsa'nın mühürleri açmasıyla birlikte Mahşerin Dört Atlısı'nın söylediği söz. -yhn

50 Amerikalılar ve diğer şehirli yaşam formları için: çok karmaşık olduğu ve ahlaki dokuyu zayıflattığı için merkezi ısıtma sistemlerinden kaçınan Britanya kırsalında, alta küçük odun ve kömür parçalarını, üstüne ise muhtemelen asbestten yapılmış büyük, ıslak kütükleri yığıp, sonra için için yanan yığına bakarak, “Sıcak sıcak kükreyen bir ateş gibisi yok, değil mi?” demek bir gelenektir. Yığına atılanların hiçbiri doğal halinde yanmaya eğilimli olmadığından, bütün bunların altına küçük, dikdörtgen şeklinde, mumsu beyaz bir madde konur ve bu madde ateşin ağırlığı onu söndürene dek neşeyle yanar. Bu küçük beyaz bloklara ateş-başlatan denir. Neden öyle denir, kimse bilmez.

51 GENÇLERE VE AMERİKALILARA NOT: Bir filin = Bef Pee. Britanya para sistemini bilmek, Cadı Avcısı Ordusu'nun antika finans sistemini anlamınıza yardımcı olabilir: ki farthing = Bir yarım peni. İki yarım peni: Bir peni. Üç peni: Üç peni. İki üç peni: Altı peni. Altı peni = Bir filin ya da bir Bob. İki Bob = Bir florin. Bir florin ve altı peni = Yarım kron. Dört yarım kron - On bobluk banknot, iki on bobluk banknot = 1 pound (ya da 240 peni). Bir pound ve bir filin = bir gine.

Britanyalılar uzun süre ondalık para sistemine karşı çıktı, çünkü çok karmaşık olduğunu düşünüyorlardı.

52 Gündüzleri. Geceleriye yöneticilere tarot bakıyordu, zira huylu huyundan vazgeçmez.

53 Aslında, gözlükleri yokken daha az yakışıklı oluyordu, çünkü o zaman durmaksızın tökezleyip düşüyor ve her yanı sargılı oluyordu.

54 1920-1987 yılları arasında yaşamış ünlü İngiliz spiritüalist ve medyum. —yhn

55 Tanrının Sesi. Ama Tanrı'nın sesi değil. Başlı başına bir varlık. Tıpkı başbakanlık sözcüsü gibi.

56 Standart bilgisayar garanti sözleşmesi de oradaydı. Sözleşmeye göre, makine 1) çalışmazsa, 2) yüksek bütçeli reklamlarda söylenen şeyleri yapmazsa, 3) yakın çevredekileri elektrik çarpmasından öldürürse, 4) ve eve gelen pahalı kutunun içinde bile olmazsa, bu net, kesin, su götürmez bir şekilde üreticinin hatası ya da sorumluluğu değildir; üreticiye para ödemesine izin verildiği için müşteri kendini şanslı saymalıdır; az önce parasını ödediği şeyi kendi malı sayma hatasını yaparsa, incecik saatler takmış, tehditkar evrak çantaları taşıyan ciddi adamların ilgisine maruz kalır. Crowley bilgisayar sektörünün sunduğu garantilerden öylesine etkilenmişti ki, aşağı tarafta Ölümsüz Ruh anlaşmaları hazırlayan bölüme onlardan bir deste göndermiş ve üzerine de 'Okuyun da öğrenin millet' diyen bir not kağıdı yapıştırmıştı.

57 Leonardo da onunla aynı fikirdeydi. "Eskizde hatunun lanet tebessümünü doğru yapmıştım," demişti Crowley'ye, öğle güneşi altında soğuk şarap yudumlarırken, “ama boyadığım zaman her yere taşı. Tabloyu teslim alırken kocası bana iki çift laf etti; ben de ona, ‘Signor del Giocondo, sizden başka kim görecektir?’ diye yanıt verdim. Her neyse... şu helikopter denen şeyi bir daha anlatsana?”

58 Koleksiyonuyla gurur duyuyordu. Onu toplamak çağlar almıştı. Bu *gerçek* Soul* Müzik'ti. İçinde James Brown yoktu.

*Soul aynı zamanda 'ruh, can' anlamına gelir, *-yhn*

59 Tabii bu yaptıklarına *dans* denebilirse. Her neyse, iyi dans etmiyorlar. 'Soul Train'deki bir beyaz grup gibi hareketler yapan bir iblis düşünün.

60 Gerçi, esrarengiz plan sanıldığından çok daha esrarengiz değilse, dibinde dev bir plastik kardanadam bulunmaz.

61 İmparatorluk'un genişleme döneminde CAO rönesans yaşamıştı. Sonsuz savaşı sırasında Britanya ordusu sürekli cadı doktorlar, kemik falcıları, şamanlar ve başka gizemli düşmanlarla karşı karşıya gelmişti. Bunun üzerine CAO Başçavuşu Narker gibilerine gün doğmuştu. Kasıla kasıla yürüyen, gür sesli, iki metre boyunda, yüz on beş kilo ağırlığında olan Narker çelik ciltli Kitap'ını, dört kiloluk Çanını ve güçlendirilmiş özel Mum'unu eline aldığı anda, düşman arazilerini Gatling silahından daha hızlı temizleyebilirdi. Cecil Rhodes onun hakkında şöyle yazmıştı: 'Bazı uzak kabileler onu bir tür tanrı sayıyor; tüm gücüyle saldıran Başçavuş Narker'a direnmek için son derece cesur ya da pervasız bir kabile büyücüsü olmak gerekir. Yanımda iki alay Gurkha yerine, onun olmasını yeğlerim.'

62 Soho dışında bir yerde, muhtemelen yangını seyredenlerin ilgisini çekecektir bu.

63 Gerçek Cehennem Melekleri'nin tahammül edemediği başka şeyler de vardır: polis memurları, sabua Ford Cortinalar ve, Koca Ted'in durumunda, ançüezle zeytin gibi.

64 Sihirbaz ya da rahip. Voodoo'nun tüm ailenin, hattâ ailenin ölü üyelerinin bile katılabileceği çok ilginç bir dindir.

65 Vudu inanişinde ataların, hayvanların, doğa güçlerinin ve kötüyle iyinin ruhları, *-yhn*

66 Yine vudu inanişinde iyi melek, hedenin hayat gücü, *-yhn*

67 Kaset ya da uzunçalar 12.95\$, CD 24.95\$. Diğer yandan Marvin Sağmanın kilisesine bağışladığınız her 500\$ için bedava uzunçalar kazanıyordunuz.

68 Gerçeklen de bir başarı oranı olduğunu bilse, Marvin şaşar kalırdı. Ne de olsa bazı insanlar *nereden* gelirse gelsin şifa bulurdu.

69 On sene kadar önce mahkemeden merhamet dilenirken verdiği söylev hariç.

70 Sırasıyla, Almanca ve Fransızca "Almanca/Fransızca biliyor musunuz?" ve Çince 'Çince bilmiyorum', *-yhn*

71 Aslında bu doğru değildir. Cehennem'e giden yol, kapı kapı dolaşarak satış yapmaya çalışan insanların donmuş cesetleriyle kaplıdır. Hafta sonları pek çok genç iblis o yolda buz pateni yapar.

72 Cehennem'in başka tür kitabı olduğundan değil ya.

73 Aslında bu bir oksimoron değil. Kara ışık, mor-ötesinden sonraki renktir. Doğru teknik terim 'kara-ötesiliir. Deneysel koşullar altında kolaylıkla görülebilir. Deneyi yapmak için önü açık sağlam bir tuğla duvar seçin ve başınız önde hızla koşun.

Ölmeden hemen önce, acının ve gözlerinizin ardında çakan renkler kara ötesidir.

74 Öngörmüştü. Şöyle diyordu:

Bir nur nehri haykırca, Yılan'ın kara savaş arabası yalazlara bürünce ve Kraliçe* bir daha neşeli ezgiler söylemeyecek.

*Ailenin büyük kısmı Gelatly Araç'ın yorumuna katılıyordu. Gelatly Araç 1830'larda kısa bir makale

yazarak, bunun Weishaupt'un Illuminati'sinin 1785'te Bavyera'dan sürülmesi hakkında bir metafor olduğunu savunmuştu.

* Orijinali, *Queen. -yhn*

75 Bu doğrudu. Yeryüzünde aynı anda hem 700 C hem de -140 C ölçmeye ikna edilebilecek termometre yoktur, ama yinede ısı buydu.

76 R. P. Tyler'ın televizyonu yoktu. Ya da karısının ifadesiyle, "Ronald o şeyi ha yatta eve sokmaz, değil mi Ronald?" ve Ronald hep onaylardı, ama gizliden gizliye Ulusal İzleyiciler ve Dinleyiciler Birliği'nin yakınıp durduğu pislik, çöküş ve şiddetin bir kısmını görmeyi arzuluyordu. Görmek istediğinden değil elbette. Sırf başka insanların neden korunması gerektiğini bilmek istediğinden.

77 Ama yerel Mahalle Gözcüsü'nün üyesi (yani kurucusu) olarak, motosikletlerin plakalarını ezberlemeye çalıştı.

78 Bir altmış yedi.

79 Orijinali faggot. Aynı zamanda argoda homoseksüel anlamına gelir, -yhn

80 1983'te oraya tatile gittiğinde kaldığı otel odasının banyosunda kayıp düşmüştü. Artık bir kalıp sarı sabun gördüğünde bile hemen hemen ölümcül olan geriye dönüşler yaşıyordu.

81 (İsp.) Adam adama, -yhn

82 1700'lü yıllarda yaşamış ünlü bir İngiliz eşkıya, -yhn

83 (İng.) Pazar. —yhn

84 Ünlü âşık ve edebiyatçı Giovanni Jacopo Casanova (1725-1798) dışında. Anılarının 12. cildinde, yanında her zaman küçük bir valiz taşıdığını ve valizin içinde 'küçük bir somun ekmek, bir kavanoz Seville marmeladı, bıçak, çatal, tatlı kaşığı, eğilmemiş yüne dikkatle satılmış iki taze yumurta, bir domates ya da aşk elması, küçük bir kızartma tavası, küçük bir tencere, bir gaz ocağı, bir yemek ısıtıcı, küçük bir kutu tuzlu İtalyan tereyağı «e iki porselen tabak' bulunduğunu açıklamıştır. Bir de, "Nefesimi ve kahvemi tatlandırmak için küçük bir parça petekli bal. Bütün okuyucularıma mesajım olsun: Gerçek bir beyefendi, nerede olursa olsun, gerçek bir beyefendi gibi kahvaltı edebilmelidir."

85 Bir de Dick Turpin meselesi vardı. Aynı araba gibi görünüyordu, yalnız o günden sonra bir litre benzinle doksan kilometre yol yapabilir olmuştu ve o kadar sessiz çalışıyordu ki, motorun çalışıp çalışmadığını anlamak için ağzınızı egzoz borusuna dayamanız gerekiyordu. Ayrıca dijital sesli uyanlar, kusursuzca kelimelere dökülmüş bir dizi karmaşık haiku biçiminde gelmeye başlamıştı, her bin orijinal ve zekiceydi...

Kırağı yakar çiçeği

Aptal takmaz mı kemer

Sıksın diye belini?

...diyordu. Ve,

Kiraz çiçeği

Yüksek ağaçtan düşer

Benzine muhtaç insan.

86 Cadı Avcısı Onbaşı Carpet, kütüphaneci, senelik 11 peni ikramiye.

87 "Satış rekorları kıran amansız bir eser; içtenlikle tavsiye edilir" - Papa VIII. Innocent.

88 Doğru koleksiyoncu için, Cadı Avcısı Ordusu'nun kütüphanesi milyonlar değerindeydi. Doğru koleksiyoncunun çok zengin olması, yağ lekelerine, sigara yanıklarına, kenar notlarına ya da merhum Cadı Avcısı Onbaşı Wotlings'in cadı ve iblis resimleri ne bıyıkla gözlük çizme tutkusuna aldırması gerekirdi.